

Petitor [100]

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΤΤΟΥ

X 6852

ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΤΟΥ ΑΘΩ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΠΡΟΣΕΤΙ ΔΕ ΚΑΙ Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΓΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & ΣΙΑΣ

Α2ΚΔ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΥΤΟΥ

ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΤΟΥ ΑΘΩ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΠΡΟΣΕΤΙ ΔΕ ΚΑΙ Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΑΡΧΙΜΑΝΑΡΙΤΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & ΣΙΑΣ

Α 7 Κ Δ

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

ΤΗ

ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑ, ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ, ΜΟΝΗ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΕΙΣ

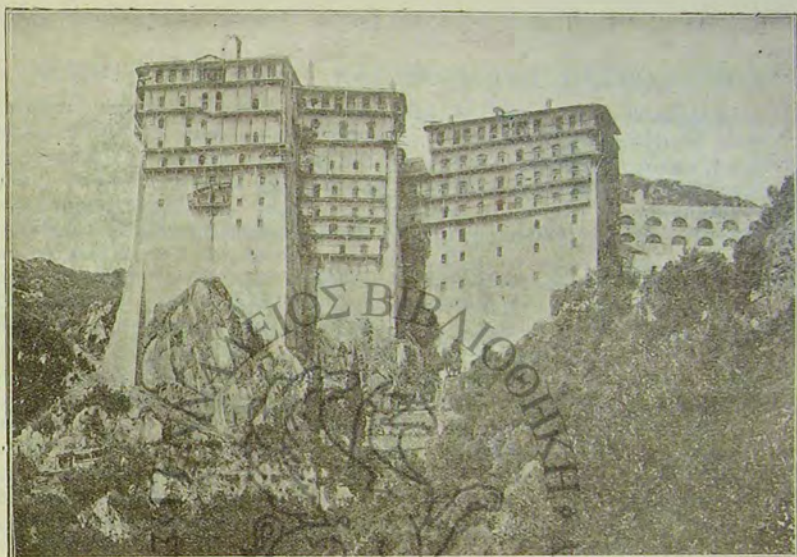
ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΙΛΑΒΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Η ΉΡΑ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑ ΜΟΝΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

υ υ - υ, υ υ - υ, υ υ - υ, υ υ - υ.

Ἐπὶ βράχῳ ριζιμαίου Ἀθωνείου ἐκτισμένη,
ὕπὲρ πόντον ὥς τις φάρος φωταεὶδος ἐξορμένη,
ὕπὸ ὕψηλῶν ὀρέων ἀποκρήμνων κυκλομένη,
καὶ ὕδατων ταχυρρόων ζωηφόρων βρεχομένη.

Ἰερὰ Μονὴ Ὁσίου μοναχοῦ πεφημισμένη,
ὥς μετέωρος βολίς τις εἰς τὰ ὕψη κρεμαμένη,
καὶ εἰς ὕδατα Αἰγαίου διακυγὴ ὀπριζομένη,
ὁμοιάζεις ὥς Σελήνη ἐν φωτὶ ἐποχομένη.

Μεταξὺ ὀρέων, πόντου, ὥσπερ δρὺς μεμονωμένη,
ὕπὸ θυελλῶν, ἀνέμων, καὶ κλυδῶνων δρομένη,
ἀψηφεῖς καὶ δὲν φοβεῖται τῶν στοιχείων τὴν μνίαν,
οὐδὲ τοῦ παμπάγου χρόνου καὶ παμπόρου τὴν

[πορείαν.

Ὁ Δομῆτορ σου ὁ Σίμων Θεοπρόδλητος Λευίτης,
τοῦ τῶραν ὀνόματος Ἀθῶ Στυροφόρος Μυροβλύτης,
τοῦ Σωτήρος τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἀγαπητὸς πολίτης,
τῶν μοναχῶν τὸ κλέος τῶν Ὁσίων στεφανίτης.

Ὡς τις ἄλλος Θεολόγος θεῖαν εἶδεν ὀπτασίαν,
ὥς τις Μάγος ἐκ Περσίας ἀκτινοβολὴν ἀστρίαν,
εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν βράχον μοναστήν τὸν Θεοφόρον,
ὁδηγοῦσιν ἵνα κτίσῃ τὴν Μονὴν τὴν Χριστοφόρον.

Βηθλεὲμ ὡς ἐν Σηπλάτῳ, ἐπὶ πέτρᾳ Ἀθωνείᾳ,
τῆς Γεννήσεως Σωτήρος τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἀγίας,
Ἰερὸν ὁ Σίμων κτίζει τῷ Θεῷ τῷ αἰωνίῳ,
ἐν ἀδχαμντίνῃ βάσει, ἐν ἀφθόρῳ θεμελίῳ.

[Ὁδὴ ποιηθεῖσα ὑπὸ Ἰ. Γοργίου, Καθηγητοῦ τῇ 22ᾳ Ἀπριλίου
1900 κατὰ τὴν αὐτόθι διακομὴν του, εἰς ἀνάπαιστον μέτρον].

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Η ἐν τῇ Ἀγίῳ Ὁρει τοῦ Ἀθῶ Ἱερὰ καὶ Σεβασμία Βασιλικὴ Πατριαρχικὴ Σταυροπηγιακὴ Κοινότης Μονὴ Σίμωνος Πέτρας, ἐκτίσθη δι' ἀποκαλύψεως θείας καὶ θαυμάτων ἐπὶ ὑψηλῆς ἀπερρώχως Πέτρας ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου ἀκμάσαντος κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα († 1256). Εἶτα ὁ Βασιλεὺς τῆς Σερβίας Ἰωάννης Οὐγγεσις (1371) ἀνήγειρεν αὐτὴν ἀφιερῶσας εἰς αὐτὴν τὴν τε ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἐδαφικὴν αὐτῆς περιήχην καὶ τὰ διάφορα αὐτῆς Μετόχια, ὡς ἐν τῇ χρυσοδόλλῃ αὐτοῦ φαίνεται. Τὸ 1581 ἐπυργήθη ἡ Μονὴ διασωθέντος μόνον τοῦ Ἱ. Καθολικοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ Σκαυοφυλακείου ἀνεκτισθῆναι δὲ δι' ἐράνων τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ἐπὶ Καθηγουμένου Εὐγενίου. Σὺν τῇ χρόνῳ μεταβλήθη εἰς ἰδιόρρυθμον, διατελέσασα τοιαύτη μέχρι τοῦ 1801, ὅτε αὐτὴς ἐγένετο Κοινόβιος, ἐπὶ Πατριάρχῳ Καλλινίκῳ, πρώτῳ Καθηγουμένου ἐκλεγέντος Ἰακίνθου τινός, ὃν διεδέχθη Διονύσιος ὁ ἐξ Ἀγίας Ἀννῆς ὁ ἐκ Τριπόλεως. Τοῦτον δὲ διεδέχθη Ἀμβρόσιος ὁ ἐκ Βογατσικοῦ τῆς Μακεδονίας, καὶ τοῦτον Σεραφεῖμ ὁ ἐξ Ἀλατσάτων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὸν διαδόχος ἐγένετο Νεόφυτος Μολακίδης ἐπίσης ἐξ Ἀλατσάτων, 45 ὅλα ἐτη διατελέσας Καθηγούμενος καὶ νέος Κτίτωρ τῆς Μονῆς ἀναδειχθεὶς, μετ' ἀξιεπαίνου ζήλου ὑπηρετήσας καὶ ἐξ ολοκλήρου ἀνακατασκευάσας αὐτὴν δι' ἐράνων ἐκ Ρωσσίας, πυρποληθεῖσαν αὐτὴς τὸ 1891. Μαΐου 28. Τὸν Νεόφυτον διεδέχθη Ἰωαννίκιος Βαρδαλᾶς ὡσαύτως ἐξ Ἀλατσάτων, συνοδεύσας αὐτὸν κατὰ τὴν 4ετὴ ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν περιοδεῖαν του, καὶ συνεχίσας τὸ πολύμοχον τοῦ προκατόχου του ἔργον μετὰ πολλοῦ ζήλου, ἐργασθεὶς μέχρι τοῦ 1919, ὅτε ἐτελεύτησε τῇ 7 Δεκεμβρίου, 57 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν.

Η Ἱερὰ αὕτη Μονὴ πανηγυρίζει τὴν κατὰ σάρκα Γέννησιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθότι κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων ἐν ἐκστάσει γενόμενος καὶ οἶονεῖ ἐν Βηθλεὲμ εὐρεθεὶς ὁ Ὁσιος, ὀφθαλμοφανῶς εἶδε καὶ ἤκουσε τὰ ἐν τῇ καιρῷ τῆς Γεννήσεως τελεσθέντα ἐν Βηθλεὲμ θαυμάσια· ἦτοι τὸν Κύριον μετὰ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἰωσήφ ἐσπαργανωμένον ἐν τῇ φάτνῃ τοῦ Σπηλαίου· τὴν δοξολογίαν τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Ποιμένων καὶ τῶν Μάγων τὴν προσκύνησιν.

Τοῦ δὲ Ὁσίου Κτίτορος Σίμωνος τὴν Μνήμην ἐορτάζει ἡ Μονὴ πανηγυρίζουσα τῇ ΚΗ' Δεκεμβρίου. Ἐπίσης πανηγυρίζει καὶ τὴν Μνήμην τῆς Ἀγίας ἐνδόξου Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, τῇ ΚΒ' Ἰουλίου, ἧς ἡ ἀριστερὰ παλάμη μετὰ τῶν δακτύλων τεθησαύριται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἱεροῖς κειμηλίοις καὶ Ἀγίων λειψάνοις ἐν τῇ Μονῇ, πολλὰ θαυμάσια προχέουσα τοῖς μετὰ πίστεως ἐπικαλουμένοις τὴν χάριν αὐτῆς. Ταύτης τῆς Ἀγίας Μυροφόρου καὶ τοῦ Ὁσίου Κτίτορος Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι, ἐν χειρογράφῳ σωζόμεναι, ἐκδίδονται ἄρτι τύποις προστιθεμένων καὶ τῶν βίων αὐτῶν καὶ λοιπῶν ὡς ὁρῶνται ἐν τῇ πίνακι, πρὸς χρῆσιν τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς καὶ τῶν βουλομένων ἐορτάζειν τὴν Μνήμην αὐτῶν.

ΜΗΝΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙῶ Κ Η'.

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ὉΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΥΤΟΥ

Τυπικὴ διάταξις τῆς Ἀκολουθίας.

Οἱ ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος τόχῃ ἡ Μνήμη τοῦ Ἀγίου, ἡ Ἀκολουθία φάλλεται ὡς ἐστὶ διατετυπωμένη.

Εἰδὲ ἐστὶ Κυριακὴ ἥτις ἐστὶν ἡ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν, ἡ μὲν Ἀκολουθία τῶν Ἀγίων Πατέρων φάλλεται τῇ ΚΣΤ' τοῦ Μηνός, κατὰ τὴν τυπικὴν διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Κυριακῆς συμπίπτουσας τῇ ΚΗ' τοῦ Μηνός, ἥτις ἐστὶν ἡ μνήμη τοῦ Ὁσίου Σίμωνος, ἡ δὲ Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου φάλλεται μετὰ τῶν Ἀναστασίμων ὡς ἑξῆς.

Εν τῇ μικρῇ Ἑσπερινῇ φάλλονται τὰ τροπάρια κατὰ τὴν Τάξιν αὐτῶν εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, πρῶτον φάλλομεν τὸ α' Ἀναστάσιμον τῶν ἀποστίχων τοῦ ἤχου· εἶτα τὰ τοῦ Ἀγίου Ἀπολυτίκια, τὸ Ἀναστάσιμον τοῦ Ἀγίου καὶ τῆς Ἑορτῆς καὶ ἀπόλυσις.

Εν δὲ τῇ Μεγ. Ἑσπερινῇ, μετὰ τὸ Ἀπόδειπνον ὡς συνήθως ἡ Ἀγρυπνία· ἐν ἡ φάλλομεν τὰ Ἀνοιξαντάρια διὰ τὴν Ἑορτήν· ἡ τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰ δόξῃ τῇ Προεστώτι. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, φάλλομεν Ἀναστάς. δ' καὶ τοῦ Ἀγίου ε'. Δόξα τοῦ Ἀγίου. Καὶ νῦν τὸ α' Θεότοκ. τοῦ ἤχου. Εἰσοδος μεγάλη, τὸ Φῶς ἱλαρὸν, μετὰ μέλους, τὸ Προκείμε. καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Ἀγίου. Εἰς τὴν λιτὴν, τὸ α' τῆς Ἑορτῆς, καὶ τὰ τοῦ Ἀγίου. τὸ Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἀπόστιχα, α' τὸ Ἀναστάσιμον εἶτα τὰ τοῦ Ἀγίου. Δόξα τοῦ Ἀγίου. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. τὸ Νῦν ἀπολύει. τὸ Τρισάγιον, Ἀπολυτίκ. τοῦ Ἀγίου, δις, καὶ τὸ Θεοτόκε Παρθένε, ἀργὸν δίχορον. ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων, καὶ ἀκολούθως ἡ α' Ἀναγνώσις ἐκ τοῦ Ἀποστόλου ἢ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Κυριακῆς, καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς δὲ τὸ Θεὸς Κύριος, Ἀπολυτ. τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἀγίου, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Μετὰ τὴν α' Στιχολ. τοῦ φαλτ. τὰ Ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειράν. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολ. τὰ Καθίσματα τοῦ Ἀγίου κατὰ σειράν, καὶ Ἀναγνώσις ἐκ τοῦ Βίου τοῦ Ἀγίου, εἶτα ὁ πολυέλαιος, καὶ τὰ Εὐλογητάρια, ἀντὶ τοῦ Δόξα. Καὶ νῦν. Εἶτα ἡ Ὑπακοὴ τοῦ ἤχου. τὰ Καθίσμ. τοῦ Ἀγίου, καὶ οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου. Τὸ προκείμε. τὸ Πᾶσα πνοή, καὶ Εὐαγγέλιον τὸ Ἑωθενὸν κ.τ.λ. Εἶτα οἱ Κανόνες, ἐκ τοῦ Ἀναστασίμου, ὁ Εἰρμός καὶ τὸ α' τροπάριον. εἶτα ὁ α' τῆς Ἑορτῆς εἰς δ' καὶ τοῦ Ἀγίου ὁ δῦο εἰς ἡ Καταβάς. Χριστὸς γεννᾶται. ἀπὸ γ' ᾠδῆς Κοντάκ. καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάς. καὶ τὰ Καθίσμ. τοῦ Ἀγίου. Ἀφ' ἑκτῆς, φαλλομένου τοῦ Κοντάκ. τοῦ Ἀγίου, κρούονται οἱ κώδωνες τῆς Ἐκκλησίας πανηγυρικῶς. ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς (εἰ τόχῃ) ἢ ὁ Καθηγούμεν. φέρων ἐπιτραχήλ. καὶ φερόντων θυμᾶ τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τοῦ μέσου, εἶτα φάλλει πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ Ἀγίου ἐπὶ Τετραποδίου τοὺς ΚΔ' οἶκους τοῦ Ἀγίου κατὰ τὸν τύπον τῆς Ἀκαθίστου. εἶτα ἀναγινώσκεται ὁ Συναξαριστής, εἶτα φάλλ. ἡ ζ' καὶ ἡ η'. εἰς δὲ τὴν Τιμιωτέραν φάλλεται καὶ ἡ Θ' ᾠδὴ τῶν Κανόνων. εἶτα ἐξαποστείλ. τὸ Ἀναστάς. τοῦ Ἀγίου καὶ τῆς Ἑορτῆς. φαλλομένων δὲ τῶν αἰνῶν, τελεῖται ἡ χρίσις τῶν ἀδελφῶν ἐκ τοῦ ἐλαίου τῆς κανδήλας τοῦ Ἀγίου ὡς συνήθως. Τροπάρι. δὲ φάλλομεν δ' Ἀναστάς. καὶ τοῦ Ἀγίου δ'. Δόξα τοῦ Ἀγίου. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγ. καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τῶν κανόνων τοῦ Ἀγίου ᾠδὴ γ' καὶ ε'. Μετὰ τὴν εἰσοδὸν ἀπολυτ. τὸ Ἀγίου. κοντάκ. τοῦ Ἀγίου καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἀπόστ. καὶ Εὐαγγέλ. τοῦ Ἀγίου καὶ τῆς Θεοτόκου. Εἰς τὸ Ἐξαίρετως, Ἄξιον ἐστὶ. Κοινωνικόν, Εἰς Μνημόσυνον. Εἰδομεν τὸ Φῶς, Εἴη τὸ Ὄνομα Κυρίου, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους, δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια,
Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ο τε ἐπὶ πέτραις ἐστηκώς, τοὺς ὑπὲρ τὴν φύσιν ἀγῶνας, ἐτέλεις ἐνδοξέ,
ἐνθεν σε ὡς ἴδιον ἀπεξεδέχετο, ἡ τρυφή ἡ ἀδάπανος· Ἀγγέλων ἡ δόξα,
καὶ ἡ ἀνεκλάλητος τῶν μακαρίων χαρὰ, ἥσπερ γεγονώς κληρονόμος,
μέμνησο ἡμῶν τῶν τιμώντων, Σίμων ἀξιόχαστε τὴν μνήμην σου.

Φρίκη καὶ δειλία συσχεθεῖς, ἡγγισεν εἰς πύλας θανάτου, ὁ μὴ γινώσκων
πατέ, ὅταν χάριν εἴληφας παρὰ Κυρίου σου· ὅταν δόξαν καὶ εὐκλειαν,
βεθαίαν ἀγῆραι· ἄληκτον ἀνέκφραστον διὰ τοὺς πόνους σου· ὅτε παμμάκα-
ριστε, Σίμων, εἶδέ σε ὑπνώττων ὁ τάλας, τούτου τὸ ἀμφίβολον ἰώμενον.

Ρεῖι ἱαμάτων ποταμούς, πέμπει ἀρωμάτων ἀκτῖνας, βλύζει θαυμάτων
πηγὰς, Σίμωνος τὸ πάνσεπτον καὶ θεῖον λείψανον· καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ
δέ, τὸ τούτου ἐκβάλλει, δαίμονας ὀξύτατα, τῶν προστρεχόντων αὐτῷ· δεῦτε
βασιλεῖς, Πατριάρχαι, πλούσιοι καὶ πένντες πάντες, τούτου τῶν χαρίτων
ἐμφορήθητε.

Ω πῶς ἀπεκάθηρας σοφῶς, φωλεάν δαιμόνων τὴν οὖσαν, τὸ πρὶν αἰέμνη-
στε, Πέτραι καὶ ἀνήγειρας ναὸν σεπτὸν τοῦ Χριστοῦ, Μοναστῶν τε
συνήθροισας, χορείας ἐν ταύτῃ, αἶνεσιν προσάγοντας αἰεὶ τῷ πάντων Θεῷ·
οὓς χειραγωγῶν μὴ ἐλλίπης, καὶ πρὸς βασιλείαν εἰσάγων, Σίμων οὐρανῶν
ἄειμακάριστε.

Δόξα, Ἦχος α'.

Διὰ πολλῶν προκαθαρθεῖς Πάτερ ἀσκήσεων, τὴν περιμήκη Πέτραι ἀνῆλ-
θες, ὡς ἄλλος Μωσῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, ὑπεσδὺς τὸν γνόφον τῆς
θεωρίας· κἀντεῦθεν ὡς ἐκεῖνος Θεῷ ἠγάπηται· καὶ μυστηπόλος γενόμενος
οὐρανίων διδασκῆλιών, νέου Ἰσραὴλ ἡγέσθαι ἠξίωσαι· ὃν καὶ τῇ ἰδίᾳ σεαυ-
τοῦ ὁδηγία, εἰς τὴν ἄνω διέσωσας Ἱερουσαλήμ, καὶ ἀπέλαβες μισθὸν τῶν
καμάτων σου· ἐν οὐρανῷ μὲν τὸ θεῖόν σου Πνεῦμα, παρεστάναι ἀμέσως τῷ
θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος. Ἐπὶ δὲ γῆς τὸ ἱερόν σου λείψανον, προεκχέειν
ἡμῖν μύρον εὐδωδές, παντοίας νόσου ἀλεξιτήριον· Πρέσβευε οὖν σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Οὐρανός καὶ ἡ γῆ, σήμερον προφητικῶς εὐφρανέσθωσαν· Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν· ὅτι Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐπέφανε, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένοις, γεννηθεὶς ἐκ γυναικός. Σπήλαιον καὶ φάτνη ὑπεδέξαντο αὐτόν. Ποιμένες τὸ θαῦμα ἀνακηρύττουσι. Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν, ἐν Βηθλεὲμ δῶρα προσάγουσιν· ἡμεῖς δὲ τὸν αἶνον ἀναξίοις χεῖλεσιν, ἀγγελικῶς αὐτῷ προσάξωμεν. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἦλθε γὰρ ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν· ἦλθεν ἔσωσεν ἡμᾶς, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος, β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Φέρεις σκέπων φρουρῶν, Πάτερ σὴν Πέτραν τήν δε, μέχρις αἰῶνος Σίμων, ἐπιβουλῆς παντοίας, τὴν ποιμνὴν σου ρυόμενος.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου:

Η΄χθις ὡς ἐν Χωρῆβ, ὁ ἐκ Θέσεως Προφήτης, ἐν τῷ Ἀθῷ τῷ θεῷ, εἰσέδους ὡς θεόπτης, γινόμενος Πάτερ τὸν ἄδυτον.

Στίχ. Ὅρη τὰ ὑψηλὰ τοῖς ἐλάφοις:

Νύκτα τὴν τῆς ψυχῆς, τῶν ληστῶν φυγδεύσας, Σίμων Πάτερ τρισμακάρ, φωτίζεις τούτους αἴγλη, τῆς πίστεως πανόλβιε.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Εν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ αὐλιζόμενος, τὸν σώζοντά σε Θεὸν προσεδέχου Πατὴρ ἡμῶν. Ὑπὸ δὲ ἀστέρος διδαχθεὶς καινοτάτου, ἐπὶ τὴν Πέτραν ἐστηκότος, Μοῆσιν ἀνήγειρας ἐπικληθεῖσαν νέαν Βηθλεὲμ· καὶ πολλοὺς φοιτητάς συνήγειρας, τύπος αὐτοῖς γενόμενος. Καὶ Κρήτες καὶ Ἀραβες πολέμιοι, τὰς ἀρετάς σου αἰδεσθέντες προσῆλθόν σοι. Βασιλέως δὲ θυγατέρα δαιμονώσαν, τῇ ἐπικλήτει σου ἐθεράπευσας· καὶ τὸν ἀμφιβάλλοντά σοι, δι' ὀνείρου ἐπιφανείς διωρθώσω· ἀλλὰ καὶ νῦν τῇ Τριάδι παριστάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν σῶν μαθητῶν Σίμων ἀγιώτατε.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Μάγοι Περσῶν βασιλεῖς, ἐπιγνόντες σαφῶς, τὸν ἐπὶ γῆς τεχθέντα, Βασιλέα οὐράνιον, ὑπὸ λαμπροῦ ἀστέρος ἐλχόμενοι, ἔφθασαν ἐν Βηθλεὲμ, δῶρα προσφέροντες ἔγκριτα, χρυσὸν καὶ λίθον καὶ σμύρναν, καὶ πεσόντες προσεκύνησαν· εἶδον γὰρ ἐν τῷ σπηλαίῳ, βρέφος κείμενον τὸν ἄχρονον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος, δ'.

Πρὸς τό, Ἀσκητικῶς προγυμνασθεῖς.

Τὸν περιλάλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέρτιμον Χριστοῦ Μαργάρτην, καὶ μοναζόντων ἔρεισμα, καὶ θεῖον Ἀσκητήν, πάντες εὐφημῶμεν, πρὸς αὐτόν ἐκβοῶντες· Σίμων μάκαρ φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπηρείας· ἦν ἐδομήσω νέαν Βηθλεὲμ, ὁδηγηθεὶς δι' ἀστέρος τρισόλβιε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν προοιμιακόν, ψάλλομεν τὴν πρώτην στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, Εἰς δὲ τό,

Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους, η' καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος, α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τοῦ Μυροβλύτου τὴν μνήμην, ὕμνοις τιμήσωμεν· αὐτὸς γὰρ ὑπὲρ λόγον, ὑπεδέξατο χάριν, δαίμονας ἐλαύνειν, νόσων δεινῶν, ἀπαλάττειν τοὺς πάσχοντας, χειραγωγεῖν τε ἐκ πλάνης πρὸς τὸν Θεόν, τοὺς αὐτὸν ἀεὶ γεραίροντας.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη κατοπτριζόμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλοις Σίμων, αὐλιζόμενος μάκαρ, καὶ θείας εὐφροσύνης, ἄρτι σαφῶς, ἐμπιπλάμενος πρέσβευε, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ πταισμάτων τοὺς τιμώντάς σε.

Οἱ καθορώντες τὴν Πέτραν, Σίμων ἐκπλήττονται, ἐν ἡ οἰκῶν πῶς πάσας, τὰς τοῦ πλάνου ἐνέδρας, κατέστρεψας γενναίως, καὶ οἶκον λαμπρόν, τῆς Χριστοῦ μου Γεννήσεως, εἰς μνήμην Πάτερ ἀνήγειρας εὐσεβῶς. Διὸ πίστει σὲ γεραίρομεν.

Αγγελικῶς ἐν τῷ Ἀθῷ, πολιτευσάμενος· χαίρεις ὃ Πάτερ Σίμων, τῶν Ὁσίων τὸ κλέος· ἀπάντων ἡ τερπνότης τῶν Μοναστῶν, καὶ ἡμῶν τὸ διάσωμα, σοῦ ἐκτελούντων τὴν πάνσεπτον ἐορτὴν· χαίροις ἀνθρωπε οὐράνιε.

Ἔτερα Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις εὐφραντικοῖς μέλεσιν, ἀνυμνήσωμεν τὸν Μυροβλύτην, Σίμονα τοῦ Ἀθῶ το καύχημα, καὶ ὑπὲρ βροτοὺς ἀγγελόφρονος· τὴν τῶν Μοναζόντων εὐωδίαν, τοῦ Πέτρου τοῦ κορυφαίου τὸν συνώνυμον· καὶ Πέτρας τῆς ἑαυτοῦ ἀρραγῆ θέμεθλον· Πέτρω γὰρ ἄμφω τὴν ποίμνην, λογικῶν προβάτων, ἐστερέωσαν τὴν αὐτῶν, Χριστῷ τῷ Θεοῦ Υἱῷ, καὶ Υἱῷ τῆς Θεοπάιδος.

Ποίοις μελωδικοῖς ᾠσμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν Μυροβλύτην, τὸν ἀσκητικῶς διαπρέψαντα, καὶ ἐν τῇ Πέτρᾳ μυρίσαντα, τὸ μυρεψικὸν τοῦ Πνεύματος δοχεῖον; τὸν οἶκον, ὃν ἡ Σοφία ᾠκοδόμησε; τὸν σκύλον, ὃν ὑπὲρ τοῦ Ἄθω ὑπῆρξε; βάσιν τὴν μὲν, τὸν δὲ σκέπη, λογικῶν προβάτων, τοῖς χαρίσμασι τοῖς αὐτοῦ· Χριστὸς ὁ Θεοῦ Υἱός, καὶ Υἱὸς τῆς Θεόπαιδος.

Ποίοις προφητικῶς ᾠσμασι, καταστέψωμεν τὸν Θεοφόρον· Σίμωνα τοῦ Ἄθω τὸν πολιστήν, καὶ τῆς δε τῆς Πέτρας τὸν ἐδραστήν; τὸ τῶν ἐν τῷ Ἄθω θεῖον θαῦμα; ἀλείπτῃ ἐν καρτερίᾳ τὸν σοφώτατον; διώκτην κακῶν Πνευμάτων τὸν σφοδρότατον; τούτῳ γὰρ δέδωκε δόσιν, δυνάμιν θαυμάτων, φυγαδεύειν τὸν δολερὸν, Χριστὸς ὁ Θεοῦ Υἱός, καὶ Υἱὸς τῆς Θεόπαιδος.

Ποίοις Πνευματικοῖς ἔπεσιν, εὐφημήσωμέν σε θεῖε Πάτερ, τὸν τὴν δε τὴν Πέτραν δειμάμενον, καὶ ἐν αὐτῇ προστησάμενον; τὸ ἀειθαλὲς θαλλὸς τοῦ Ἄθω; τὴν μὲν, νέαν Βηθλεὲμ ἀναγορεύσαντα; τὸν δὲ, ὡς καινὴν Σιών καθαγιασάντα; οὗτος γὰρ κληρὸς Παρθένου, Θεοτόκου Κόρης, ὃν ἀνέθετο ὡς Μητρί, Χριστὸς ὁ Θεοῦ Υἱός, καὶ Υἱὸς τῆς Θεόπαιδος.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τίσιν ἔπεσι τὸν ὕμνον προσοίσω σοι; ἢ πῶς προσεῖπω σε, τὸ πάνσεπτον τῆς μορφῆς σου περιδεῶς ἀσπαζόμενος ἐκτύπωμα; γλωσσῶν γὰρ σμήνος οὐκ ἐξαρκεῖ, πολλῶ δὲ μάλλον μία, καὶ αὕτη τοσοῦτον ῥυπαρά, ὅσον ἄμουσος. ἀλλ' ἐπεὶ, σοὶ τῷ μιμητῇ τοῦ Χριστοῦ, τὸ δυνατόν φίλον πέφυκεν, ἀνάσχοιο παρ' ἡμῶν ἀκούων. Χαίροις ἡ βάσις τῆς οἰκείας Μονῆς, τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους ὁ προμαχὼν, καὶ τοῦ κόσμου ὄλου ὁ πρὸς Θεὸν διάπυρος πρεσβευτής. Χαίροις τὸ δοχεῖον τῶν ἀρετῶν, τῶν Μοναζόντων ἡ στήλη, καὶ τῆς Τριάδος ὁ πάνσεπτος οἶκος. Χαίροις ὁ τῶν δαιμόνων ἐλατήρ, τῶν ἀσθενούντων ὁ ἰατρός, τῶν ἡσυχάζόντων ὁ τύπος, τῶν Ποιμένων ὁ γνώμων, ἡ τερπνὴ παραμυθία τῶν θλιβομένων, τῶν ἀομμάτων ἡ βακτηρία, καὶ ἡ ἀσφαλὴς ὁδηγία τῶν πλανωμένων. Χαίροις ἡ πολυχεύμων κρήνη μύρου εὐωδιάζοντος, τῶν θαυμάτων ὁ ἀείρροος ποταμός, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ὁ κληρονόμος, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς σου τελούντων τὴν μνήμην τὴν πάντιμον.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Εὐφράνῃτε Ἱερουσαλήμ, καὶ πανηγυρίσατε πάντες οἱ ἀγαπῶντες Σιών. Σήμερον ὁ χρόνιος ἐλύθη δεσμός, τῆς καταδίκης τοῦ Ἀδάμ. ὁ Παράδεισος ἡμῖν ἠνεώχθη, ὁ ὄφιν κατηργήθη· ἦν γὰρ ἡπάτησε πρῶην, νῦν ἐθεάσατο, τοῦ δημιουργοῦ γενομένην Μητέρα· ὡ βάθος πλούτου καὶ σοφίας,

καὶ γνώσεως Θεοῦ! ἡ προξενήσασα τὸν θάνατον πάσῃ σαρκί, τῆς ἀμαρτίας τὸ ὄργανον, σωτηρίας ἀπαρχὴ ἐγένετο τῷ κόσμῳ παντί, διὰ τῆς Θεοτόκου· βρέφος γὰρ τίκεται ἐξ αὐτῆς ὁ παντέλειος Θεός· καὶ διὰ τοῦ τόκου παρθενίαν σφραγίζει· σειρὰς ἀμαρτημάτων λύων διὰ σπαργάνων· καὶ διὰ νηπιότητος τῆς Εὐχας θεραπεύει τὰς ἐν λύπαις ὁδύνας. χορευέτω τοῖνυν πᾶσα ἡ κτίσις καὶ σικιρτάτω· ἀνακαλέσαι γὰρ αὐτὴν παραγέγονε Χριστός, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶσδος τὸ, Φῶς Παρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν βᾶσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκαύρωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμούνται. Κρινοῦσιν ἐθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥιφίσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμῇσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψῃ θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περὰ τῶν

γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλῆθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρώπη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἀκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα, Ἦχος, α'.

Οὐρανός καὶ ἡ γῆ, σήμερον προφητικῶς εὐφρανέσθωσαν. Ἀγγελοὶ καὶ ἄνθρωποι, πνευματικῶς πανηγυρίζωμεν· ὅτι Θεός ἐν σαρκὶ ἐπέφανε τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένοις, γεννηθεὶς ἐκ γυναικός· Σπῆλαιον καὶ φάτνην, ὑπέδεξαντο αὐτόν. Ποιμένες τὸ θαῦμα ἀνακηρύττουσι· Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν, ἐν Βηθλεὲμ δῶρα προσάγουσιν· ἡμεῖς δὲ τὸν αἶνον ἀναξίοις χειλεσιν, ἀγγελικῶς αὐτῷ προσάξωμεν. Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἦλθε γὰρ ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν· ἦλθεν ἔσωσεν ἡμᾶς ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ αὐτός.

Εὐφραίνου ὁ Ἀγιώνυμος Ἄθως, εὐφροσύνην τὴν ἐν Θεῷ· τὸ ἐνδιαίτημα τῶν ὁσίων· ἰδοὺ γὰρ ἐν τῇ ὑπωρεΐᾳ σου, ἐξήλθησε κρίνον ἀμάραντον, ἀειθαλὲς καὶ ἀειζών, ὁ τρισόσιος Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, καὶ ἐπλήρωσεν εὐωδίας πνευματικῆς πᾶσαν σου τὴν περίοικον, ἐξανατείλας τὴν τοῦ Πνεύματος ζωηρὰν παγκαρπίαν· διὸ καὶ ἡμεῖς τὰ τέκνα αὐτοῦ συναχθέντες ἐπὶ τὸ αὐτό, πνευματικοῖς ἄσμασι τερπνῶς ἀναβοῶμεν· τοῦτου πρεσβείαις Κύριε, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος, β'. Τὸν υἱὸν τῆς βροντῆς.

Τὸν Χριστοῦ μιμητὴν, τὸν ἀνέσπερον λαμπρὸν φωστῆρα, τὴν μυροθήκην τῶν χαρισμάτων, καὶ στήριγμα μέγιστον, τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ πάντων καὶ ποδηγέτην· τὸν μεμυρισμένον Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην, Μοναστῶν στίφη κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ ἄληκτον ἔχων τὸ θεῖον ἐν ἑαυτῷ, βίον ἐν τῇ γῇ ἔσχεν οὐράνιον, ἐν σαρκὶ ὡς ἄσαρκος πολιτευσάμενος· ἔνθεν καὶ

θαυμάτων χάριν πλουσίαν ἀπέληψε, δεικνύων ἡμῖν δι' αὐτῶν, τὴν ἐν αὐτῷ μονὴν τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ὑψ' ἡς λαμπρῶς μετὰ πότμον δοξασθεὶς καὶ πρὸς φῶς προσπελάσας τὸ ἀληθινόν, μύρον βρούειν ἤξιώται· ὃ θαύματος ἐκστατικοῦ, καὶ πράγματος ἐκπληκτικοῦ! ὅτι ὑλικός ὢν τῇ φύσει, ἴσος γέγονε ταῖς αὐλοῖς οὐσίαις. Ἄλλ' ὃ Πατέρων κράτιστε, ὡς δόξῃ καὶ τιμῇ νῦν κατηγλαϊσμένος, πρέσβευε τυχεῖν ἡμᾶς τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦχος πλ. α'.

Τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσι σαντὸν κατακοσμήσας, τῶν ἀπ' αἰῶνος Ὀσίων Σίμων μακάριε, σύσκηνος γέγονας, τὴν αὐτῶν ζηλώσας ἀμεμπτον πολιτείαν, ἀπέληψας τὸ βραβεῖον τῆς καρτερίας σου. Τὸ ἐπὶ τῆς Πέτρας οἰκοδομητὴν ὑπὸ σοῦ σεμνεῖον κομπάζει τὰ σὰ παλαίσματα· τὸ τοῦ Ἀθῶνος ὄρος χαρμωδῶς σήμερον ἐπιτελεῖ τῆς κοιμήσεώς σου τὴν πάνσεπτον ἐορτήν. Διὸ Πάτερ πανάγιε, ὁμβρίσον καὶ ἡμῖν ψυχικὴν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων ἀφάρπασον, καὶ πάσης περιστάσεως, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας τὸ ἱερόν σου μνημόσυον.

Δόξα, Ἦχος, πλ. α'.

Δεῦτε ἀναβοῶμεν εἰς τὸν Ἄθω τὸν θεῖον, τὸν οἶκον τὸν εὐαριθμὸν τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· καὶ μυστικῶς κατοπτεύσωμεν τὴν δόξαν τοῦ Μονογενοῦς αὐτῆς Υἱοῦ, πῶς φωτὶ ἐδόξασε τὸν Ὅσιον αὐτῆς καὶ λάτριν Σίμωνα· φωτὶ ἀπλέτῳ ἡγλαϊσμένον φωτὶ ἀστέρος τοῦ τρισηλίου· καὶ μετάσχωμεν τοῦ θεοῦ μύρου αὐτοῦ νοητῶς· καὶ ἀλογίσωμεν τρυφῆς φθειρομένης· καὶ σθέσωμεν τὸ πῦρ τῆς σαρκὸς τὸ ἄσβεστον τῆς ἐπιθυμίας, καὶ λάβωμεν πλουσίας τὰς ἀντιδόσεις, παρὰ τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα καὶ ἄπειρον ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος ὁ αὐτός.

Μάγοι Περσῶν Βασιλεῖς, ἐπιγνόντες σαφῶς τὸν ἐπὶ γῆς τεχθέντα Βασιλέα οὐράνιον, ὑπὸ λαμπροῦ ἀστέρος ἐλκόμενοι ἐφθασαν ἐν Βηθλεὲμ, δῶρα προσφέροντες ἔγκριτα, χρυσόν, καὶ λίθον, καὶ σμύρναν, καὶ πεσόντες προσεκύνησαν· εἶδον γὰρ ἐν τῷ σπηλαίῳ βρέφος κείμενον τὸν ἄχρονον.

Εἰς τὸν στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ μύρου θεοῦ πλησθεὶς, μεμυρισμένε Σίμων μάκαρ ἀοίδιμε· τοῖς ῥεῖθροις γὰρ σου τῶν μύρων, εὐωδιάσας τερπνῶς, Ἄθω Πάτερ ὄρος τὸ θεϊότατον, τοῦ μύρου ἀπέληψας, Μυροβλύτα μακάριε, ἐπωνυμίαν, μύρον

βρύων ἀένναον, ἐκ τοῦ θείου σου, μυριπνόου σκηνώματος· μύρισον οὖν θεσπέσιε, τοὺς πόθῳ σου μέλποντας, μύρον τὸ θεῖον θεόφρον, καὶ τὰς δυσώδεις ἀπέλατον, ἡμῶν ἀμαρτίας, τῶν πιστῶς σου ἐκτελούντων, τὴν θεῖαν κοίμησιν.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραις τοὺς πόδας μου.

Χαίροις ὁ μύρου χάριν λαβὼν, παρὰ τοῦ μύρου τοῦ καινοῦ Σίμων Ὅσιε· καὶ τούτου ἀγνόν δοχεῖον, καὶ μυροθήκη σεπτὴ, καὶ εὐώδεις σκεῦος δειχθεὶς πάντιμον, τοῖς μύροις θαυμάτων σου, ὁ μυρίζων τοὺς ἄσματος, μύρόν σου θεῖον, ὁλοφύχως γεραίροντας· καὶ ἀκένωτον, χάριν βρύων ταῖς πίστει σου, μνήμην τῇ ἀεισέβαστον, μυρίσαι ἐθέλουσι, μεμυρισμένοις ἐν ὕμνοις· καὶ τὰ δυσώδη μακάριε, ψυχῶν ἡμῶν πάθη, ἀπελαύνων εὐωδαίαις ταῖς μυριπνόοις σου.

Στίχ. Ὅρη τὰ ὑψηλὰ τοῖς ἐλάφοις.

Χαίροις ὁ χάριν θεῖαν λαβὼν, μύρον ἐκβλύζεις, Μυροβλύτα πανόλβιε, καὶ πάντας εὐωδιάζειν, ταῖς ἡδυπνόοις ὁσμαῖς, τῶν θαυμάτων Πάτερ τῶν ἐνθίων σου. Καὶ νῦν Σίμων ἅγιε, τοὺς πιστῶς σέ γεραίροντας, καὶ τὸ σὸν μύρον, ἐν ὧδαῖς ἀναμέλποντας, εὐωδιάσον, εὐωδαίαις τοῦ Πνεύματος, χάριτος ἐμπιπλὼν αἰεὶ, λιταῖς εὐπροσδέκτοις σου, θείας παμμάκαρ ὕψθεν, καὶ παρρησίας ἀξίωσον, τυχεῖν καὶ ἐλέους, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δικαίας, δίκης θεόληπτε.

Δόξα, Ἦχος, γ'.

Οστερωθεὶς ἐν τῇ Πέτρᾳ, ἐκ φωτοφανείας θεϊκῆς, ὡς ἄλλος Συμεών, Σίμων Πατὴρ ἡμῶν, συνωνύμως ἡνθησας ἐν τῷ Ἀθῶ ἐὺχλῶς· Μοναζόντων εὐωδία χρηματίσας, ὡς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διαφανὲς ἀλάβαστρον· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχων πλήρης φωτὸς ἀφάτου, πλήρης εὐοσμίας, πλήρης χαρᾶς, αἰτησάι ἐξιάγαστε, πᾶσι τοῖς εὐλαβῶς τιμῶσί σου τὰ μνημόσυνα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γεννηθέντος, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, ἐξ Ἀνατολῶν ἐλθόντες Μάγοι, προσεκύνησαν Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα, καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προθύμως ἀνοίξαντες, δῶρα τίμια προσέφερον· δόκιμον χρυσόν, ὡς Βασιλεῖ τῶν αἰώνων· καὶ λίβανον ὡς Θεῷ τῶν ὄλων· ὡς τριήμερῳ δὲ νεκρῷ σμύρναν τῷ ἀθανάτῳ. Πάντα τὰ ἔθνη δεῦτε προσκυνήσωμεν, τῷ τεχθέντι σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος, δ'. Ἀσκητικῶς προγυμνασθεῖς.

Τὸν περιλάλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέριτον Χριστοῦ Μαργαρίτην· καὶ Μοναζόντων ἔρεισμα καὶ θεῖον Ἀσκητήν, πάντες εὐφημήσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκδοῶντες· Σίμων μάκαρ φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπηρείας, ἣν ἐδομήσω Νέαν Βηθλεὲμ, ὁδῇ γηθεὶς δι' ἀστέρος τρισόλβιε.

Δόξα, τὸ αὐτό, καὶ νῦν Θεοτόκε Παρθένα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος, πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν τοῦ μύρου ἐνέργειαν εἰληφώς, πρὸς τοῦ Μύρου θεόφρον τοῦ νοητοῦ, Ἀθῶ κατεμύρισας, Ὁρος Πάτερ τὸ ἅγιον, τὸν εὐανθὴ λειμῶνα, Ἀγνῆς Θεομήτορος, καὶ εὐωδίας πλείστων θαυμάτων ἐνέπλησας. Ὅθεν καὶ τοὺς ἡδῆ, τὸ σὸν μύρον ὑμνοῦντας, καὶ μνήμην τὴν θεῖαν σου, ἐπαξίως γεραίροντας, δυσωδίας ἀπάλλαξον, ὦ Σίμων παθῶν φθοροποιῶν, καὶ ἀξίους τῆς χάριτος ποιήσον, τῆς ἐνθεοῦ, σὺν σοὶ ἀξιάγαστε.

Δόξα, ἕτερον, Ἦχος, α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Τριάδος τῆς σεπτῆς, οἰκητήριον ὦφθης, ἐν Πέτρᾳ ἐδρασθείς, τῶν Χριστοῦ ἐνταλμάτων· διό σε ἡ οὐράνιος, μετὰ πότμον ἐδέξατο, πανευφρόσυνος, τῶν ἐκλεκτῶν κατοικίᾳ, καὶ παρέστηκας, σὺν Ἀντωνίῳ τῷ πάνυ, τῷ θρόνῳ τοῦ Κτίστου σου.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Εν φάτνῃ δι' ἡμᾶς, τῶν ἀλόγων ἐτέχθης, μακρόθυμε Σωτήρ, νηπιάσας βουλήσει· ποιμένες δὲ σὲ ὕμνησαν, μετ' Ἀγγέλων κραυγάζοντες· δόξα, αἰνεσις, τῷ ἐπὶ γῆς γεννηθέντι, καὶ ὑψώσαντι, τῶν γηγενῶν τὴν οὐσίαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος, πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν σταυρόν σου ἐπ' ὧμων ἀναλαβὼν, καὶ σαυτὸν ἀρνησάμενος ἐμφανῶς, χαίρων ἠκολούθησας, τῷ Χριστῷ Σίμων Ὅσιε, τρυφῆς δὲ βεούσης, καὶ δόξης ἡλόγησας, καὶ τῶν τερπνῶν τοῦ βίου, ἐμφρόνως κατέπτυσας. Ὅθεν ἐν ἐρήμῳ, ἀύλισθεις τῇ τοῦ Ἀθῶ, δαιμόνων τὰς φάλαγγας, ἀνδρικῶς κατετρόπωσας, Μυροβλύτα μακάριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, ἕτερον, Ἦχος, δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν σοφέ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, πῶς ἐν σώματι τελῶν, τὴν Ἀσωμάτων βιοτήν, ζηλῶν ἐζήλωσας μάκαρ γενναιοφρόνης. Ὅθεν καὶ στεφάνους πλέξασαι, Σίμων Μυροβλύτα θεσπέσιε, ἀμαραντίνους ἄνωθεν, ἐνδόξως τῇ κορυφῇ σου ἐπέθηκαν· Χριστῷ οὖν Πάτερ, αἰεὶ δυσώπει, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Ο ἁχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ; ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρός, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρός; πάντως ὡς οἶδεν, ὡς ἠθέλησε καὶ ὡς ἠυδόκησεν· ἄσαρκος γὰρ ὢν, ἐσαρκώθη ἐκόν· καὶ γέγονεν ὁ ὢν, ὁ οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς· καὶ μὴ ἐκτάς τῆς φύσεως, μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος. διπλοῦς ἐτέχθη, Χριστὸς τὸν ἄνω, κόσμον θέλων ἀναπληρῶσαι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα, Ἦχος, δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ε'κ τῆς Πέτρας ἤστραψας, φωστήρ ὡς μέγας, καὶ τὸν Ἀθω ἠύγασας. ταῖς σαῖς ἐνθέοις ἀρεταῖς, μεμυρισμένε Πατὴρ ἡμῶν, μυρίζων πάντας, τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Δόξα, ἕτερον, ὁμοιον.

Οἱ κρουνοὶ τῶν μύρων σου, τρισμακάρε Σίμων, ἐξιῶνται σώματα, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν εὐλαβῶς, μακαρίζοντων σε Ἄγιε, καὶ ἐκτελούντων τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Ε'ωσφόρος ἠύγασεν, ἡ σεβασμία, τοῦ Ὁσίου κοίμησις, φαιδρυνομένη τοῦ Χριστοῦ, τοῖς Γενεθλίοις καὶ στίλβουσα, χρυσὸς καθάπερ, ἡλίψ λαμπόμενος.

Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν, καὶ ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Μυροβλύτου πρεσβείαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Ο τοῦ μύρου τὴν χάριν, βρούειν θεόθεν δεξάμενος, καὶ τὴν Πέτραν τὴν ἁγίαν ταύτην, δι' ἀστέρος θείου χρηματισθείς, μάνδραν σεμνείου λογικοῦ ἀποφήνασθαι, καὶ ναὸν τῶν Γενεθλίων τοῦ Σωτῆρος, ἐξ αὐτῶν τῶν κρηπιδῶν εἰς δόξον δειμάσθαι, Σίμων πανσεβάσμιε, τὸ πάντων τῶν ἐν τῷ Ἀθῶ ἀκροθίνιον· Παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς τὸν τεχθέντα ἐν Βηθλεέμ. ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, ὡς δομήτωρ ταύτης τῆς νέας σῆς Βηθλεέμ, αὐτὸν ἰκέτευε ἐκτενῶς, ἐλεηθῆναι τοὺς τὴν σὴν πανίερρον μνήμην, εὐφημοῦντας ἄσμασιν.

Οἱ Κανόνες· ὁ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς ζ'. καὶ τοῦ Ἀγίου οἱ δύο εἰς η'.

Ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς. Ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμά. Οὐ ἡ ἀκροστοιχίς.

Χριστὸς βροτωθείς, Ἦν ἕπερ Θεὸς μένη.

ᾠδὴ, α'. Ἦχος, α'. Ὁ εἰρμός.

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε· ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ· καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται. Δίς.

Ρεύσαντα ἐκ παραβάσεως, Θεοῦ τὸν κατ' εἰκόνα, γενόμενον· ὅλον τῆς φθορᾶς ὑπάρξαντα, κρείττονος ἐπταικότα, θείας ζωῆς, αὐθις ἀναπλάττει, ὁ σοφὸς δημιουργός, ὅτι δεδόξασται. Δίς.

Ιδὼν ὁ Κτίστης ὀλλύμενον, τὸν ἄνθρωπον χερσὶν ὃν ἐποίησε· κλίνας οὐρανούς κατέρχεσθαι· τοῦτον δὲ ἐκ Παρθένου, θείας ἀγνῆς, ὅλον οὐσιουταί, ἀληθεῖα σαρκωθείς, ὅτι δεδόξασται.

Σοφία λόγος καὶ δύναμις, Υἱὸς ὢν τοῦ Πατρός καὶ ἀπαύγασμα· Χριστὸς ὁ Θεὸς δυνάμεις λαθῶν, δσας ὑπερκοσμίους, δσας ἐν γῇ· καὶ ἐνανθρωπήσας, ἀνεκτήσατο ἡμᾶς, ὅτι δεδόξασται.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου Σίμωνος.

ᾠδὴ, α'. Ἦχος, πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φραῶ.

Σάλπιγγος πλέον πρὸ ἡμῶν ἐκρότησε, Σίμων τρισμακάρε τὰ σά, τὸ ἐκχυσθέν μύρον, τοῦ σεπτοῦ λειψάνου σου, τὰ ἐνδοξα παλαισμάτα· τοὺς λαμπρούς σου ἀγῶνας, τὰ ἱερώτατα θαύματα, καὶ τὰ κατὰ δαίμονος τρόπαια.

Εν τῇ στερῇ τῆς ἀμωμῆτου πίστεως, πέτρα πεδήσας τὸν νοῦν, ἐπὶ πέτρας Σίμων, σεαυτὸν ἐστήριξας· ἐντεῦθεν κατετρόπωσας τῶν δαιμόνων τὰ στίφη, ἐλπιδὶ θεῖα φραζάμενος, καὶ χειρὶ Θεοῦ κρατυνόμενος.

Ο ἐφελκύσας ἐκ Περσίδος πρότερον, μάγους ἀστήρ βασιλεῖς, Χριστοῦ γεννηθέντος, οὗτος καὶ σοὶ δείκνυσι, χῶρον εἰς ὃν ἀνῆγειρας φροντιστήριον Πάτερ, ἐν ᾧ πολλοὶ διασώζονται, θεῖα σου πρεσβεῖα ῥωννύμενοι.

Θεοτοκίον.

Α'πὸ σπαργάνων ἑμαυτὸν ἐμίανα, ἔργοις καὶ λόγοις αἰσχροῖς· διὸ δυσωπῶ σε, τὴν ἀγνῶς κυήσασαν, τὸν σπαργανοῦντα θάλασσαν, τῇ ὁμίχλῃ Παρθέने, καὶ ἱερῶς σπαργανώσασαν, ῥῦσαί με παντοίας κολάσεως.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ὁσίου, ὑπόθεσιν ἔχων τὸ ἱερὸν αὐτοῦ μύρον,
καὶ τὰ θαύματα, ἅμα δὲ καὶ ἱκεσίαν.

Ψδγ, α'. Πχος, πλ. α'. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Μύρου ἐνθέου Πάτερ, ὑψόθεν ἐμφορηθεῖς, μυριπνόις εὐχαῖς σου, πλουσίως καταμύρισον, τὸν νοῦν μου πανεύφημε, τῇ ὁσμῇ τοῦ μύρου σου. Μυροβλῦτα Σίμων θεόληπτε.

Νοῦν τε καὶ τὴν καρδίαν, θεόφρον ἐκκαθαρθεῖς, θείου μύρου ταμεῖον, σέπτων ἐγένου Ὅσιε· ὁσμαῖς οὖν τοῦ μύρου σου, πάντας Πάτερ μύρισον. Μυροβλῦτα Σίμων θεόληπτε.

Θεῖων ἐννοημάτων ἐκ βρέφους ἀναπλησθεῖς, ἐκλογῆς σκευὸς θεῖον, καὶ μύρου Πάτερ πέφνης, μυρίζων τοὺς ἄσματος, μύρον τὸ σὸν μέλποντας. Μυροβλῦτα Σίμων Θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα ἐν σοὶ τελεῖται, Παρθέने ὄντως φρικτόν· ὅτι μύρου τοῦ θεοῦ, ἀλάσαστρον γεγένηται· παθῶν οὖν με Δέσποινα, δυσωδίας λύτρωσαι, Μυροδόχε Κόρη θεόκλητε.

Καταδασία. Χριστὸς γεννᾶται.

Ψδγ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρός γεννηθέντι ἀρρέυστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοηθώμεν· ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ὁ Ἅγιος εἰ Κύριε. **Δίς**

Ο' τῆς ἐπιπνοίας, μετασχὼν τῆς ἀμείνω Ἀδάμ χοϊκός, καὶ πρὸς φθορὰν κατολισθήσας, γυναικεῖα ἀπάτη, Χριστὸν γυναικὸς βοᾷ ἐξορῶν· ὁ δι' ἐμὲ κατ' ἐμὲ γεγονώς, Ὁ Ἅγιος εἰ Κύριε. **Δίς**

Σύμμορφος πηλίνης, εὐτελοῦς διαρτίας Χριστὲ γεγονώς· καὶ μετοχῇ σαρκὸς τῆς χείρῳ, μεταδούς θείας φύλης, βροτὸς περφυκός, καὶ μείνας Θεός, καὶ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ὁ Ἅγιος εἰ Κύριε.

Βηθλεὲμ εὐφραίνου, ἡγεμόνων Ἰούδα βασιλεία· τὸν Ἰσραὴλ γὰρ ὁ ποιμαίνων, Χερουβὶμ ὁ ἐπ' ὤμων, ἐκ σοῦ προελθὼν Χριστὸς ἐμφανῶς, καὶ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, πάντων ἐβασίλευσε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ρωμαλεότητι φρενῶν, παμμάκαρ ὠχυρωμένος, καὶ Σαμψώνειον ἰσχύον κεκτημένος. Λίθον ἤρας ἐμφανῶς, ὑπερμεγέθη πέλοντα, τὸν ἀκρογωνιαῖον, λίθον γὰρ εἶχες συλλήπτορα.

Δι' ἐγκρατείας τῆς σαρκός, τὸ φρόνημα θανατώσας, ἐνεδύθης ζωηφόρον χιτῶνα, τῆς νεκρώσεως διό, χωρητικὸν γεγένηται, καὶ καθαρὸν δοχεῖον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Οπίσω χαίρων τοῦ Χριστοῦ, ἐξηκολούθησας μάκαρ, ἐπὶ ὤμων τὸν σταυρόν σου βαστάσας, τῇ δυνάμει δὲ αὐτοῦ, πρὸς ἀπαθείας ἐφθασας, τοὺς νοητοὺς λειμῶνας, πεπλουτηκώς· θείαν ἔλλαμψιν.

Θεοτοκίον.

Γένος βροτῶν γονυκλιτῶς, τῶν σὲ τιμῶντων Παρθέने, ἱκετεύει σε δακρύων ἐν ῥείθροις, λυτρωθῆναι ἐκζητοῦν, τῆς τυραννίδος Δέσποινα, Ἀγαρηνῶν τοῦ κράτους· δὸς οὖν Κυρία τὴν αἴτησιν.

Ἔτερος. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Ο μύρου τὴν δωρεάν, θεόθεν δεξάμενος, ὡς κατηγνισμένος ἐνθέοις πράξεσι· μύρισον κάμὲ Πάτερ σοφέ, ὅλον καταχρηθέντα, ταῖς ἐναγέσιν ἐργασίαις μου, Σίμων Μυροβλῦτα πανόλβιε.

Ωπὼς σου ὁ ἐναγῆς, τὸ μύρον ὑμνήσαιμι, τὸ μυρίζον πάντας τοὺς σὲ γεραίροντας, πόθῳ τε καὶ γνώμῃ ἀκλινεῖ, καὶ πίστει ἀδιστάκτῳ, καὶ κατ' ἀξίαν ἀναμέλποντας, Σίμων Μυροβλῦτα πανόλβιε.

Πολλή σου ἡ πρὸς Θεόν, ἐδείχθη θεσπέσιε, παρρησία ὄντως καὶ μετὰ θάνατον· μύρον βρύειν γὰρ ὡς ἐκ πηγῆς, ἡξίωσαι ἀφθόνως, τοῦ πανιέρου σου σκηνώματος, Σίμων Μυροβλῦτα πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ελύθη ἡ τῆς ἀράς δυσώδης κατάκρισις, τῇ σῇ μεσιτείᾳ Παρθέने ἄχραντε· ἐν σοὶ γὰρ ὁ μύρου χορηγός, ὁφθεῖς τὴν εὐοδίαν, ὡς ἀγαθὸς ἡμῖν ἀνέβλυσε, μόνῃ μυροδόχῃ πανύμνητε.

Καταδασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων

Κάθισμα. Πχος, πλ. δ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εγκρατείας ἰδρῶσιν ἀσκητικοῖς, κατασθέσας τὴν φλόγα τὴν τῶν παθῶν, πᾶσιν ἀνέβλυσας, τῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος, καὶ ἐν αὐτῷ ὡς δεύτερος, Μωσῆς κατεπόντισας, τὰ τῆς πλάνης ἄρματα, δαιμόνων τὰς φάλαγγας. Ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, τὴν Πάνσεπτον μνήμην σου, Μυροβλῦτα Πανθαύμαστε Σίμων Πάτερ Πανόσιε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, ἔτερον, ἦχος, γ'. Τὴν ωραιότητα

Οἵναρ τῷ γέροντι, σαυτὸν ἐνέφηνας, τῷ ἀμφιβάλλοντι, ψάλλειν τῇ μνήμῃ σου, ἐναποστάζοντα θυμοῦ, καὶ ἀπειλούμενον πάνυ· δὲ καὶ ἀνεγρόμενος ἐκ τοῦ ὕπνου τὸ σθένος σου, ὕμνει καὶ ἐκήρυττε, τοῖς πατράσι τὸ δράμα· ὃ ἐβλέψε δειλίᾳ καὶ φόβῳ, αἰτῶν συγχώρησιν μετὰ πόθου.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. ἦχος, δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός· ἀκολουθήσωμεν λοιπόν, ἐνθα ὁδεύει ὁ ἀστήρ, μετὰ τῶν Μάγων Ἀνατολῆς τῶν Βασιλείων. Ἀγγελοι ὕμνουσιν ἀκαταπαύστως ἐκεῖ. Ποιμένες ἀγραυλοῦσιν, ὥδῃν ἐπάξιον· Δόξα ἐν ὑψίστοις λέγοντες, τῷ σήμερον ἐν σπηλαίῳ τεχθέντι, ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

ᾠδή, δ'. Ὁ εἰρμός

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας, ἐξ ὅρου ὁ αἰνετός, κατασκίου δασέος· ἦλθες σαρκωθείς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ αὔλος καὶ Θεός. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Δίς

Οἵνα πάλοι προεῖπεν Ἰακώβ, ἐθνῶν ἀπεκδοχὴν Χριστέ, φυλῆς Ἰουδα ἐξανετείλας, καὶ δύνάμιν Δαμασκοῦ, Σαμαρείας σκυλά τε, ἦλθες προνομεύσας, πλάνην τρέπων, εἰς πίστιν θεοτερπῇ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Δίς

Τοῦ μάντεως πάλοι Βαλαάμ, τῶν λόγων μνητὰς σοφούς, ἀστεροσκοπούς χαρὰς ἐπλησας, ἀστήρ ἐκ τοῦ Ἰακώβ, ἀνατείλας Δέσποτα· ἐθνῶν ἀπαρχὴν εἰσαγομένους, ἐδέξω δὲ προφανῶς, ξυρὰ σοι δεκτὰ προσκομίζοντας.

Ως πόκι γαστρὶ παρθενικῇ, κατέβης ὑετὸς Χριστέ, καὶ ὡς σταγόνες ἐν γῇ στάζουσιν· Αἰθίοπες καὶ Θαρσεῖς, καὶ Ἀράβων Νησοί τε, Σαββά Μήδων, πάσης γῆς κρατοῦντες, προσέπεσόν σοι Σωτήρ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Ἀγίου. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Σὺ Μοναστῶν, καύχημα σὺ καὶ ὑπόδειγμα, τῶν τιμώντων, Ὅσιε τὴν μνήμην σου· σὺ τῆς Μονῆς ἔρεισμα τῆς σῆς· σὺ καὶ πολιούχος, καὶ οἰκιστὴς καὶ πανάριστος, προστάτης τε καὶ φύλαξ, τῶν αἰεὶ προβαλλόντων, πρὸς Θεὸν σὲ μεσίτην ἀείμνηστε.

Αἰθου παντός, τὸν νοῦν ὑπάρχων στερότερος, Πέτρα Σίμων, οἶκον ὠκοδόμησας, ἐν σεαυτῷ Πέτρῳ τὸν Χριστόν, ἔχων ἐνοικοῦντα, καὶ νοερώς καταναγάζοντα· ἐδείχθης τε Ὁσίῳν, ἀρετῆς σταθερότης, διαπρέψας ἐνθέοις χαρίσμασι.

Καταφυγή, τοῖς λαγωῖς πέτρα πέφυκεν, ἐκφυγοῦσι, κόσμου τῆς συγχύσεως, ὧν εἰς αὐτὸς ὠφθης νοητός, ἐν γὰρ ἐρημίαις, τὸν βίον πάντα διήνυσας, προβαίνων ἀνενδότως, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, ἐκ δυνάμεως Πάτερ εἰς δύνάμιν.

Θεοτοκίον.

Αἵλαμπές καὶ φωτοφόρον παλάτιον, σκοτισθεῖσαν τὴν ψυχὴν μου φωτίσον, ταῖς προσβολαῖς Κόρη τοῦ ἐχθροῦ, ἡ τοῦ Προβολέως Πατρὸς τεκοῦσα τὸν σύνθρονον, Υἱὸν ἀπειρογάμῳ, ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον, καὶ Παρθένος ἀγνή διαμείνασα.

Ἔτερον, Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου.

Τῇ θεῖᾳ ἡδυνθείς πολιτεία σου, Χριστὸς τὸ μύρον τὸ καινόν, μύρου σοι χάριν παρέσχeto, εὐωδιάζειν τοὺς πάντας, ὧ Πάτερ Μυροβλύτα θεόπνευστε.

Τοῦ μύρου τοῦ ἐν σοὶ τὴν δαψίλειαν, ἀποναρκῶ ὁ ἐναγής, ἐπευφημῆσαι ὡς ἄξιον, καὶ ὡς εἰκὸς ἀνυμνῆσαι, ὧ Πάτερ Μυροβλύτα θεόπνευστε.

Πνευμάτων τὴν ἰσχὺν ἐταπείνωσας, τῇ ἀρραγεί σου τὴν ψυχὴν, Πέτρα Χριστῷ δομησάμενος, καὶ μύρου δέδεξαι χάριν, ὧ Πάτερ Μυροβλύτα θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Οικτεῖρησον οἰκτίρμων ὑπάρχουσα, τοὺς σοὺς ἰκέτας ἀγαθή, καὶ μύρω θεῷ σου μύρισον, ὡς νοτὴ μυροθήκη, ὧ Μητὴρ μυροδόχε θεόνυμφε.

Καταβάσι. Ράβδος ἐκ τῆς Ρίζης.

ᾠδή, ε'. Ὁ εἰρμός.

Θεὸς ὧν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν Ἀγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον, ἀπέστειλας ἡμῖν Ὁθεν θεογνωσίας πρὸς φῶς ὁδηγηθέντες, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμέν σε Φιλάνθρωπε.

Δίς

Εν δούλοις τῷ Καίσαρος δόγματι, ἀπεγράφης πειθήσας, καὶ δούλους ἡμᾶς ἐχθροῦ καὶ ἁμαρτίας, ἡλευθέρωσας Χριστέ, ὄλον τὸ καθ' ἡμᾶς δὲ πτωχεύσας καὶ χοϊκόν, ἐξ αὐτῆς ἐνώσεως, καὶ κοινωνίας ἐθεοῦργησας.

Δίς

Ιδού ἡ Παρθένος. ὡς πάλαι φησὶν, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα ἐκύησε Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα, καὶ μένει Παρθένος δι' ἧς καταλλαγέντες Θεῶ οἱ ἁμαρτωλοί, Θεοτόκον κυρίως οὔσαν, ἐν πίστει ἀνυμνήσωμεν. **Δις**

Τοῦ Ἁγίου. Ἵνα τί μέ ἀπόσω.

Εἰας γνώσεως φέγγει, τοὺς ἐν τῇ σκοτίᾳ δεινῶν κατεφώτισας, καὶ υἱοὺς ἡμέρας, ὑποθήκαις ταῖς σαῖς ἐναπέδειξας, τοὺς ἐπιδραμόντας, τὴν σὴν Μοῆν ἐξαφανίσαι. Τὴν γὰρ θείαν φρουρὸν εἶχες πρόνοιαν.

Διαπρέποντα ὕψει, τῆς εὐαρεστήσεως Σίμων τοῦ Κτίστου σου, λογικῶν θρεμμάτων, ποιμενάρχην αὐτὸς σὲ κατέστησεν, ὁδηγοῦντα Σίμων, πρὸς νοητὴν καὶ θείαν μάνδραν, τοὺς τοῖς σοῖς πειθαρχήσαντας ἔπеси.

Προσευχαῖς παννυχίοις, καὶ ταῖς πανημέροις Πανόσιε στάσεις, τοῦ ἐχθροῦ καθεῖλες, τὰ ἐπίπλαστα Σίμων φαντάσματα· καὶ καλῶς ἀνέπτῃς, πρὸς θεωρίας θείον ὕψος, ἀπαθείας φωτὶ ἀστραπτόμενος.

Θεοτοκίον.

Κυριῶνυμε Κόρη, μίαν ἐξαιτοῦμαί σε χάριν δοθῆναι μοι, ἵνα δταν ἔλθῃ, ὁ Υἱός σου τοῦ κρίναι τὰ σύμπαντα, μὴ ἀποπεμφθῆναι τῶν ἐκλεκτῶν τῆς κληρουχίας· τὴν ἐλπίδα μου σοὶ γὰρ ἀνέθηκα.

Ἔτερος. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Υψους ἐφιέμενος, ἀρετῶν Ὅσιε, εἰς Ὅρος ἤλθες Ἀθῶ καὶ μύρον, χάριν βρύνειν εἴληφας, μετὰ τὸ σὸν τέλος. ὦ Μυροβλύτα Ἀγίε.

Εστεψέ σε Κύριος, δωρεῶν χάρισι, ποικίλας νόσους ἀποδιώκειν, καὶ πνεύματα κάκιστα, φυγαδεύειν μάκαρ, ὦ Μυροβλύτα Ἀγίε.

Ιατῆρα· εὗρέ σε, Πάτερ σωτήριον, ὁ ἀπιστῶν σου τοῖς θαυμασίοις, καὶ μάγον ὡς ἄφρων σε, καλῶν μετὰ πότμον, ὦ Μυροβλύτα Ἀγίε.

Θεοτοκίον.

Κόσμον ἡ καινίσασα, Κόρη τῷ τόκῳ σου, καταφθαρεῖσαν τὴν κληρουχίαν, τὴν σὴν νῦν μετάγαγε, βιοτὴν πρὸς θείαν, ὦ Μυροδόχε Πάναγνε.

Καταβάσια. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Ὡδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Σπλάγχχνων Ἰωνᾶν, ἐμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θήρ, οἷον ἐδέξατο· τῇ Παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος, καὶ σάρκα λαβὼν, διελύληθε φυλάξας ἀδιάφθορον· ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τὴν τεκοῦσαν κατέσχευ ἀπήμαντον. **Δις**

Ηλθε σαρκωθείς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, γαστρός δὲν Πατὴρ, πρὸ Ἑωσφόρου γενεᾶ· τὰς ἡνίας δέ, ὁ κρατῶν τῶν ἀχράντων δυνάμεων, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων ἀνακλίνεται· ῥάκει σπαργανοῦται λυεῖ δέ, πολυπλόκους σειρὰς παραπτώσεων. **Δις**

Νέον ἐξ Ἀδάμ, παιδίον φυράματος, ἐτέχθη Υἱὸς καὶ πιστοῖς δέδοται· τοῦ δὲ μέλλοντος, οὗτος ἐστὶν αἰῶνος, Πατὴρ καὶ Ἀρχων· καὶ καλεῖται τῆς μεγάλης βουλῆς Ἀγγελος· οὗτος ἰσχυρὸς Θεὸς ἐστὶ, καὶ κρατῶν ἐξουσία τῆς κτίσεως. **Δις**

Τοῦ Ἁγίου. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ο πόθος ὁ πρὸς Θεόν, καὶ ἔρως ὁ ἐκ καρδίας σου, καὶ ἡ θερμὴ σου στοργή, ὅλον ἀνεπτέρωσε, φαιδρὸν ἐκτελέσασα, Θεοφόρε Πάτερ, τῆς Τριάδος καταγώγιον.

Σχέσιν ματαίαν λιπῶν, καὶ θείαν γνῶσιν κτησάμενος, τὴν φέρουσιν πρὸς Θεόν, στενὴν Πάτερ ὠδεύσας τρίβον· ὅθεν ἐφθασας, ἔνθα καταπαύει, τῶν Ὁσίων ἡ ὁμήγυρις.

Ο φωτοβόλος ἀστήρ, δι' νυκτερεύων εἴωρακας, ψυχῆς σου τὸ καθαρὸν, ἐδῆλου θεόληπτε· ἐν σοὶ γὰρ ἐπέλαμπε, πίστις καὶ ἀγάπη, καὶ ἐλπίς δῶρα τὰ πάντιμα.

Θεοτοκίον.

Ταγμάτων Ἀγγελικῶν, τὴν ἀσυγκρίτως ὑπάρχουσιν, ἀγιωτέραν πιστοί, ἐνδόξως ὑμνήσωμεν· αὕτη γὰρ ἐγέννησε, συνουσίας δίχα, τὸν βουλῆς μεγάλης Ἀγγελον.

Ἔτερος. Μαινομένην κλύδωνι.

Ως ἐρρύσω ἄθραυστον, τὸν πεσόντα σαῖς θείαις λιταῖς, ἀφ' ὕψους πολλοῦ Πάτερ διάκονον, ῥῦσαι κάμέ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ως βαρβάρους ἔσωσας, ἐκ τῆς πλάνης, ποιμνιον τὸ σὸν, τοὺς διασπαράξαι ἐφορμήραντας, οὕτω κάμέ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ως τὸν μέγαν Ὅσιε, λίθον ἤρας, ἐν τῇ σῇ Μοῇ, καὶ τὸν λίθον ἄρον τῶν πταισμάτων μου, ἐκ τῆς ψυχῆς, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ως τὴν βασιλόπαιδα, δαιμονῶσαν τάχει σὺν πολλῷ, μετὰ τέλος μάκαρ ἐθεράπευσας οὕτω κάμέ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Λύσον νῦν τὰ σκάνδαλα, τὰ τὴν ποιμνὴν Δέσποινα τὴν σὴν, δεινῶς ἐκταράττοντα, καὶ ἐνωσιν δὸς ἀγαθὴν, ὡς μυροδόχος πανάμωμε.

Καταβασία. Σπλάγχχνων Ἰωανν.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ως τῶν Ὁσίων ἀνυμνοῦμέν σε ἀκραίμονα, καὶ Ἀποστόλων ὁπαδὸν καὶ ἰσοστάσιον, καὶ τοῦ Ἁθω σεμνολόγημα καὶ φωστῆρα· δὸς οὖν Πάτερ καὶ ἡμῖν τὴν σὴν ἀντίληψιν, ὑπὲρ πάντων ἐξαιτούμενος τὸν Κύριον, τῶν βοῶντων σοι.

Χαίροις Σίμων τρισόλβιε.

Ὁ οἶκος.

Φῶς τὸ δίκην ἀστέρος, ἐξαστράψαν τῇ Πέτρᾳ, τῇ σοὶ κατωκισμένη τρισμακάαρ, ἐν θεοπρίᾳ αὐτὸ θεωρῶν, ἐν τῇ Γεννήσει τοῦ Χριστοῦ οὐρανόφωτον, ἐξίστασο θεόληπτος ἀκούων ταῦτα:

Χαίρε δι' οὗ τὸ φῶς καθοράται.

Χαίρε δι' οὗ τὸ σκότος γελάται.

Χαίρε τοῦ πεμφθέντος φωτός ἡ διάδοσις.

Χαίρε τῶν χαρίτων Χριστοῦ ἡ ἐπίδοσις.

Χαίρε φῶς τὸ ἀστερόμορφον ἀναβλέψας ὀφθαλμοῖς.

Χαίρε σκότος τὸ θεήλατον ἀπελάσας λογισμοῖς.

Χαίρε ὅτι κατέστης ἀστρου ξένου διόπτρα.

Χαίρε ὅτι κατείδες ὑπὲρ μάγους ἀστέρα.

Χαίρε φωστήρ ἀστέρων λαμπρότερος.

Χαίρε λαμπτήρ φωστήρων φανότερος.

Χαίρε δι' οὗ Βηθλεέμ νευργεῖται.

Χαίρε δι' οὗ ἡ Ἐδὲμ κατοικεῖται.

Χαίροις Σίμων τρισόλβιε.

Συναξάριον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΗ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλήτου τοῦ Κτίτορος τῆς ἐν τῷ Ἁθῷ Ἱερᾷ καὶ Σεβασμίας Μονῆς τῆς ἐπονομαζομένης Σίμωνος Πέτρας.

Στίχοι.

Σίμων ὑπερβάς ἀστεροσκόπων θέαν.

Τὴν Βηθλεέμ παρήκε πρὸς πόλον θέων.

Εἰκάδι ὀγδοάτῃ βίοντι λίπε λυγρὸν ὁ Σίμων.

Οὗτος ὁ ἀσβίμος Πατὴρ ἡμῶν Σίμων ἤμαζεν εἰς τὸ Ἅγιον τοῦτο Ὄρος τοῦ Ἁθῶ ἐπὶ Μιχαὴλ τοῦ Λατινόφρονος κατὰ τὸ 1256 ἔτος βασιλεύοντος ἐν Νικαίᾳ ὅτε ἡ Κωνσταντινούπολις ἐλατινοκρατεῖτο, ὅστις ἐπ' ἀρκατὸν χρόνον ὑποταχθεὶς Γέροντι, τῇ ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ αὐτοῦ κατέφυκε καὶ τοὺς ἀσκητικούς διαύλους διήνυσεν ἐν τῷ ἄχρι σήμερον ὀρωμένῳ παρὰ τὴν ἐμάνυμον Μονὴν σπηλαίῳ, οὐχὶ μόνον νοητῶς ἀλλὰ καὶ αἰσθητῶς ὑπὸ τῶν δαιμόνων πολεμοῦμενος· ἐνθα προσευχόμενος ἐν καιρῷ νυκτός, εἶδεν ἀστέρα οὐρανόθεν καταπτάντα,

καὶ ἐπὶ τῆς Πέτρας ἐφ' ἣν ὕστερον ἡ Μονὴ ἠκοδόμητο ἀστηρότα, ὅτε καὶ φωνῆς ἤκουσε θεϊκῆς οὐρανόθεν ἐπενεχθείσης, καὶ τὴν Ἱδρυσιν ἐπιταπτούσης τῆς Μονῆς ἐπὶ τῆς Πέτρας. Οἱ δ' ἐπὶ τούτῳ προσκληθέντες καὶ ἐλθόντες, καθὼς ἐν τῇ κατὰ πλάτος βίῳ τοῦ Ὁσίου ἱστορεῖται οὐδόλως ἐπαίοντο τοῖς λόγοις καὶ ὑποθήκαις αὐτοῦ, εἰς τὸ κτεῖναι τὴν θαυμασίαν ταύτην Μονήν, εἰμὴ πρότερον εἶδον θαῦμα ἐξαίσιον. Τοῦ μοναχοῦ γὰρ προσόντος αὐτοῖς ποτὲν εἰς τὸ πτεῖν, καὶ τοῦ Ὁσίου λύπη συνεχομένου, αἰφνης κατέπεσεν ἐξολοσθήσας ὁ μοναχὸς εἰς τὸ βάθος τοῦ βρύματος ἀπὸ τῆς ἀκροτόμου ταύτης πέτρας κρατῶν τῇ μὲν μὲν χεὶρὶ τὸ ἄγγος τοῦ οἴνου τῇ δὲ ἄλλῃ τὸ ποτήριον, ὃ καὶ τοὺς οἰκοδόμους εἰς θράσος ἀνοίκειον κατὰ τοῦ Ὁσίου ἐκίνησε, καὶ τὸν Ὅσιον εἰς περισσοτέραν λύπην ἐβύβισε, πλὴν οὐκ ἡστόχησε τῆς ἐλπίδος ὁ Ὅσιος προσευχόμενος. Ποιῶν γὰρ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ὁ Κύριος κατὰ τὸν φαλμωδόν· αὐτὸς γὰρ ὁ ἀπὸ τοῦ ὕψους καταπεσὼν μετ' οὐ πολὺ ὥρας ἀνέβη ἀπὸ τοῦ πλησίον μέρους μηδὲν παθών, καὶ τὸ ἄγγειον καὶ τὸ ποτήριον εἰς χεῖρας κρατῶν ἀβλαβῇ μὲν αὐτοῦ τοῦ οἴνου μηδεποσῶς ἐκχυθέντος. Ὅθεν καὶ οἱ οἰκοδόμοι τὸν Ὅσιον εὐλαβηθέντες ὡς θεῖον ἄνδρα οὐν πόθῳ πολλῷ καὶ εὐλαβείᾳ τὴν Μονὴν Ἱδρυσαν, καὶ μοναχοὶ ἐγένοντο ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ τὴν μὲν Ἐκκλησίαν ἐτίμησεν ἐπ' ὀνόματι τῆς τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα Γεννήσεως, αὐτὴν δὲ τὴν Μονὴν Νέαν ἐπωνόμασεν Βηθλεέμ. Αὐτῷ τῷ ἀστέρι καὶ ὁπτασίᾳ θεῆα κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως θεόθεν δηγηθῆναι, ἐν ἣ καὶ θεαρέτως τελέσας τὸν βίον εἰς βαθύτατον γῆρας ἐλθὼν πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, δειγνὺς ἄριστος καὶ πατὴρ φιλότεκνος χρηματίσας τοῖς σὺν αὐτῷ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν πνευματικοῖς αὐτοῦ τέκνοις πολλοὺς αὐτῶν εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ εἰσαγαγόν, λόγοις καὶ ἔργοις διαλάμψας καὶ διδάξας αὐτοὺς κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον. Οὕτω λαμπρῶς τὸ φῶς ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων κλπ. Καὶ τὸ μὲν Ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον τοῖς πᾶσι ἐφαίνετο μύρον ἀναβλύζον ἀπὸ τοῦ τάφου αὐτοῦ. Μετὰ δὲ ταῦτα κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος αὐτό τε τὸ λείψανον καὶ ὁ πάνσεπτος τάφος ἀφανῆς ἐγένετο, ἄγνωστος μέχρι τῆς δευρὸ τυγχάνων ἀποκρυβείας, ὅθεν καὶ τις τῶν τῆς Μονῆς μοναχῶν αὐθαδῶς ἐδολασφῆμαι πλάνον τινα καὶ γόητα τὸν Ὅσιον συγκοφαντῶν, ὃ τινι καθ' ὕπνου ὁ Ἅγιος πλήρης δόξης καὶ φωτὶ ἀρρήτῳ φανείας οὐν δυνάμει αὐτοῦ Ἀγίοις μαθηταῖς καὶ πληγὰς τινας αὐτῷ τῇ βράβδῳ τοῖς ποσὶ κατενεγκὼν κήρυκα αὐτῶν τῆς δόξης κατέστησεν, καὶ τῶν μεγάλων καὶ σημειοφόρων Ἀγίων ἕνα ὁμολογοῦντα τὸν Ὅσιον, οὐ ταῖς Ἀγίαις πρεσβείαις καὶ τῶν αὐθυμερὸν ἑορταζομένων Ἀγίων Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσσεβοὺς προστάγματος καταφρονησαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐποθήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἐψάλλον. Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. **Δίς**

Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, ἐκπλαγοὺς φωτοφανείας ἔτυχον· δόξα Κυρίου γὰρ αὐτοὺς, περιέλαμψε καὶ Ἁγγέλος, ἀνυμνήσατε βοῶν, ὅτι ἐτέχθη Χριστὸς· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. **Δίς**

Εξαίφνης σὺν τῷ λόγῳ τοῦ Ἀγγέλου, οὐρανῶν στρατεύματα, δόξα ἐκράχυνον Θεῷ, ἐν ὕψιστοις ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, Χριστὸς ἐλαμψεν· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρῆμα τι τοῦτο; εἶπον οἱ ποιμένες, διελθόντες ἰδῶμεν, τὸ γεγονός, θεῖον Χριστόν· Βηθλεέμ καταλαθόντες δέ, σὺν τῇ τεκούσῃ προσεκύνουν ἀναμέλποντες, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ἁγίου Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ημέρα χαρμόσυνος, ἡμέρα ὄντως λαμπρά καὶ εὐσημος, ἐν ᾗ ὁ Σίμων μετέβη, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς τὴν ἐκεῖθεν θεῖαν κατάπαυσιν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις βοᾷς εὐφραινόμενος· εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν **Ψ**υχῶν καὶ σωμάτων σε, εὐμοιρηκότες θεῖον ἀκέστορα, τῶν παθῶν Θεοφόρε, καὶ πάσης βλάβης δαιμονιώδους ὁρμῆς. σαῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις λυτρούμεθα· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροποῦται τοῖς θέλεσι, τῶν πρεσβειῶν σου ὁ τῶν δαιμόνων ἐσμός, φυγαδεύει δὲ τούτους, καὶ διαλύει ὡς ἐν καμίνῳ ὕλην τὸ πῦρ, τὸ σὺν ἀδόμενον πάνσεπτον ὄνομα, καὶ βεβαίῳ βασιλῇ, θεραπευθεῖσα ποτέ.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀφατον κένωσιν, ἡ κτίσις πᾶσα, ἐκπληττομένη ἀγνῇ, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ἐν εὐφροσύνῃ ἀγαλλομένη πολλῇ, καὶ ἐν αἰνέσει κραυγάζει χορεύουσα· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ διὰ σοῦ μετ' ἡμῶν.

Ἱετέρος. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Φύλαττε τὴν ποιμήνην σου, ἀνωτέραν Ὅσιε, δαιμόνων κακώσεως, ὁ δι' ἀστέρος θεῖου αὐτὴν σοφῇ οἰκοδομήσας, Μυροβλύτα Σίμων Πάτερ.

Μύρω χρισθεὶς Ὅσιε, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εὐῶδες θυμίαμα, τοῦ Χριστοῦ γεγέννησαι, ἡμᾶς εὐωδιάζον, Μυροβλύτα Σίμων Πάτερ.

Πόθω τοὺς ὑμνοῦντάς σου, μύρον τὸ πανίερον, καὶ πίστει γεραίροντας. μνήμην σου τὴν ἐνθεον, φωτὸς ἀρρήτου πλησον, Μυροβλύτα Σίμων Πάτερ.

Θεοτοκίον.

Η τὸ μύρον πάναγνε, τὸν Θεὸν γεννήσασα, τοῖς δούλοις σου Δέσποινα, αὐτὸν ἐξιλέωσαι, τοῖς πόθῳ σε, τιμῶσι, μυροδόχε Παναγία.

Καταβασία. Οἱ Παιδες εὐσεβεῖα.

Ὡδὴ, ἡ'. Ὁ εἰρμός.

Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ ὁροσσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὓς ἐδέξατο φλέγει νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδυν νηδύν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμείλψωμεν· εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **Δις**

Ελκεὶ Βαβυλῶνος ἡ θυγάτηρ παῖδας, δορυκτῆτους Δαβὶδ ἐκ Σιὼν ἐν αὐτῇ, δωροφόρους πέμπει δέ, μάγους παῖδας, τὴν τοῦ Δαβὶδ, θεοδόχον θυγατέρα λιτανεύοντας· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμείλψωμεν· εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **Δις**

Οργανα παρέκκλινε τὸ πένθος ὥδης· οὐ γὰρ ἤδον ἐν νόθοις οἱ παῖδες Σιὼν. Βαβυλῶνος λύει δέ, πλάνην πᾶσαν καὶ μουσικῶν, ἀρμονίαν Βηθλεὲμ ἐξανατείλας Χριστός· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμείλψωμεν· εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σκύλα Βαβυλῶν τῆς Βασιλίδος Σιὼν, καὶ δορυκτῆτον ὄλθον ἐδέξατο, θησαυροὺς Χριστός· ἐν Σιὼν δὲ ταύτης καὶ βασιλεῖς, σὺν ἀστέρι ὁδηγῶ, ἀστροπολοῦντας ἔλκει· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμείλψωμεν· εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου. Ἑπταπλάσιος κάμινον.

Τῷ ἀγνοοῦντι τάλανι, καὶ ἀφρόνως διατάζοντι, ἦν πρὸς τὸν Δεσπότην, παρῶνσιαν ἔσχηκας, καὶ μὴ κατανεύσαντι, ἐπιτελεῖν σου τὴν ἐρρῆν, ὥφθης ἀπειλῇ, τὸ δυσπειθὲς ἐπισείων, τῆς τούτου διανοίας, ὡς αὐτὸς ἐμαρτύρει, μεταμεμελημένος, ἐν ἐξομολογήσει.

Αμπρὰ ἡμῖν πανήγυρις, τοῦ Ὁσίου ἐπέλαμψε, πάντων ὀρθοδόξων τὰς ψυχὰς φωτίζουσα, θιαμάτων ταῖς λάμψεσι, καὶ ταῖς ποικίλαις χάρισι, καὶ πανευλαβῶς, προτρέπουσα ἀνακραῖει· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπεδυψούτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χεῖρι Θεοῦ σκεπόμενος, τὰς ἐνέδρας ἐξέφυγες, τὰς τοῦ παλαμναίου, πειρωμένου κλέπτειν σου, τὴν θέρμην τοῦ Πνεύματος, ἐκλύειν δὲ τὸ σύντονον, τῆς ἀσκητικῆς, κατὰ Χριστὸν πολιτείας, κατέρραξας δὲ Σίμων, τὰς αὐτοῦ κακουργίας, Σταυροῦ τοῦ ζωηφόρου, τῇ παναλκείᾳ δυνάμει.

Θεοτοκίον.

Απὸ περάτων Πάναγνε, ἐκ περάτων τῆς κτίσεως, καὶ οἱ ἀπ' αἰῶνος γεννηθέντες δίκαιοι, καὶ πάντες διδάσκαλοι, ὄλω τῷ σθένει τὴν σὴν ὥδην, λόγοις ἱεροῖς, ἐν εὐφροσύνῃ κοσμοῦσιν, ἀλλ' οὐπω τῆς ἀξίας, ἀχρι τοῦδε Παρθένε, ἀφίκετό τις ὁλως· μεγίστη σου ἡ δόξα!

Ἱετέρος. Σοὶ τῷ Πανουργῷ.

Σὲ ὁ παντουργός, καὶ παντεπόπτης μάκαρ, ὡς ἡλιον τέθεικε, μονασταῖς λάμποντα, τοῖς ἐν τῷ Ἀθῷ, σεμνῶς βεβιωκόσιν, οὓς καὶ περιφρούρει, ὑπόθεν Μυροβλύτα.

Ορθρος νοητός, τοῖς ἐν σκοτίᾳ ὤρῃς, πταισμάτων μακάριε, φῶς ἐπιγνώσεως, πᾶσιν αὐγάζων, τοῖς πόθῳ σε ὑμνοῦσι, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, αἰνοῦσι Μυροβλύτα.

Ως θεοφειγγής, τῶν Μοναζόντων στύλος, δειχθεὶς Σίμων Ὅσιε, καὶ ἡμᾶς φώτισον, ἐσκοτισμένους, τοῖς ἀθέσει τοῦ βίου, ἵνα σε ἀπαύστως, τιμῶμεν Μυροβλύτα.

Θεοτοκίον.

Τέξασα ἡμῖν, ἀγνή τὸ θεῖον μύρον, τοὺς δούλους σου Δέσποινα, κατεω-
δίασον, τοὺς τῇ σῇ ποίμνῃ, ἐμμένοντας ἐνθέως, ὅπως σὲ ὑμνῶμεν ἀγία
Θεοτόκε.

Καταξασία. Θαύματος ὑπερφουδς.

Ὡδὲ, Ὡ. Ὁ εἰρμός.

Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον, οὐρανὸν τὸ σπήλαιον· θρόνον
» Χερουβικόν, τὴν Παρθένον· τὴν φάτνην χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ
» ἀχώρητος, Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν. **Δις**

Εξαίσιον δρόμον, ὁρῶντες οἱ μάγοι, ἀσυνήθους νέου ἀστέρος ἀρτιφαοὺς,
οὐρανοῦ ὑπερλάμποντος, Χριστὸν Βασιλέα ἐτεκμήραντο, ἐν γῇ γεννη-
θέντα Βηθλεέμ, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν. **Δις**

Νεηγενὲς μάγων, λεγόντων παιδίων Ἀναξ, οὐ ἀστήρ ἐφάνη, ποῦ ἐστίν;
εἰς γὰρ ἐκεῖνου προσκύνησιν ἤκομεν· μανείς ὁ Ἡρώδης ἐταράττετο,
Χριστὸν ἀνελεῖν, ὁ Θεομάχος φρυαττόμενος.

Ηκρίβωσε χρόνον, Ἡρώδης ἀστέρος, οὐ ταῖς ἡγεσίαις οἱ Μάγοι ἐν Βη-
θλεέμ, προσκυνοῦσι Χριστῷ σὺν δώροις ὑφ' οὗ πρὸς πατρίδα ὁδηγοῦ-
μενοι, δεινὸν παιδοκτόνον ἐγκατέλιπον παιζόμενον.

Τοῦ Ἀγίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Γήνης προσπαθείας ἡλογηκώς, τῆς πατρίδος οὐδόλως ἐφρόντισας, κατα-
λιπεῖν, μνήμην βραχυτάτην ἡμῖν τῆς σῆς, καὶ τῶν πολλῶν καμάτων σου,
καὶ τῶν γεννητόρων Σίμων τῶν σῶν, τοῖς πόθῳ σὲ τιμῶσι, καὶ πίστει κα-
ταγγέλλειν, τὰ σὰ φιλοῦσι προτερήματα.

Αγώνων τε καὶ πόνων ἀσκητικῶν ἀντηλλάξω ζωὴν τὴν αἰώνιον· ὅθεν
αἶψά, βλέπεις ἅπερ βλέπουσι τηλαυγῶς, Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι,
Μάρτυρες καὶ Ὅσιοι καὶ χαρᾶς, μετέσχες τοῦ Δεσπότη, πρεβεῦν ὑπὲρ
πάντων, Σίμων ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε.

Πλουσίας ἀντιδόσεις παρὰ Θεοῦ, εἰληφῶς τῶν ἀμέτρων καμάτων σου,
πρόσστη νῦν, ῥῦσαι με παμμάκαρ τῶν συμφορῶν, καὶ τῶν ἐχθρῶν
τὴν ἐπαρσιν, σύντριψον διόλου τῶν μὴ καλῶς, τὰ ἔνομα φρονούντων, καὶ
μὴ παρομαρτούντων, ταῖς τῶν Πατέρων παραδόσεσι.

Θεοτοκίον.

Ιάσω Προπατόρων τὴν συντριβήν, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου κυήσασα, ὃν
ὡς Θεόν, Ἀχραντε δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἀνυμνολογούντων σε, ἵνα
λυτρωθῶμεν ἐκ τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἀτελευτήτου, κολάσεως Παρθένη, οἱ
εὐσεβῶς σὲ μεγαλύνοντες.

Ἄτερος. Ὡσαῦτα χέρεαι.

Νῦν ὡς παριστάμενος, ἐν ὑψίστοις τῷ Παμβασιλεῖ, λιτὰς ὑπὲρ ἡμῶν
ποιῶν ἐκτενῶς, τῶν πίστει καὶ πόθῳ τε εἰλικρινεῖ, μνήμην τὴν σεπτὴν,
ἀνευφημούντων σου, Μυροβλῦτα Σίμων Ὅσιε.

Τὴν πληθὺν παράλαβε, τῶν ἐν Ἀθῶν δρεῖ τῷ σεπτῷ, λαμψάντων τηλαυ-
γῶς, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, τῷ Κτίστῃ προσάγαγε, πάσης δεινῆς ἀψυστον
αἰεί, βλάβης φυλάττεσθαι, Μυροβλῦτα Σίμων Ὅσιε.

Τὴν ὥδην πεπλήρωκα, σοὶ θαρρήσας Πάτερ ὁ οἰκτρὸς, καὶ σὴν ἐπικλη-
θεῖς, θεῖαν ἀρωγὴν· τὰ σὰ γοῦν δεξάμενος, ἀπὸ τῶν σῶν χάριτος τῆς
σῆς, νῦν μὲ ἀξίωσον, Μυροβλῦτα Σίμων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Θύδεις σου πανύμνητε, ἄνευ σθένει σωθῆναι βροτῶν, προσπίπτοντες οὐκ
σοὶ, πάντες ἐκτενῶς, βοῶμεν Πανάχραντε, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτω-
λοὺς· σοὶ γὰρ πεποιθήμεν, Θεοτόκε Κόρη πάνσεμνε.

Καταξασία. Μυστήριον ξένον.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Μύρον Χριστὸς ὁ Κύριος, μεθεκτόν τε καὶ πρῶτον· μύρον καὶ σὺ μακά-
ριε, δεύτερον καὶ μετέχον· τὸ γὰρ σεπτὸν σου λείψανον, τὴν ἀρχὴν ἐξ
ἐκεῖνου, λαβὼν δοχεῖον γέγονε, μύρου θείου καὶ πᾶσι, πανευλαβῶς προσιοῦ-
σιν, ἱαμα νοσημάτων. Διὸ ἀνευφημοῦμέν σε, Σίμων Ὅσιε Πάτερ.

Ἄτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μεγάλως σὲ ἐδόξασε, καὶ ἐπὶ γῆς ὁ Κύριος· χάριν γὰρ εἰληφας Σίμων,
ἰᾶσθαι πάθη ποικίλα, δαίμονας ἀπελαύνειν τε, καὶ προλέγειν τὰ μέλ-
λοντα· σώφρονάς τ' ἐπιδείκνυσθαι, τοὺς βλασφημοῦντάς σε Πάτερ, κατ'
ὄναρ τούτους παιδεύων.

Ἄτερον. Ἐπεσκέφατο ἡμᾶς.

Ο ὑπέρλαμπρος ἀστήρ, τῆς Ἐκκλησίας ἡγασε, καὶ συγκαλεῖ τῶν εὐσε-
βῶν, τὴν ἱεράν ὁμήγυριν· δεῦτε συμφώνως ἅπαντες, μετὰσχόμεν τῶν
τούτου, τερπνῶν ἐπιλάμψων.

Τῆς ἑορτῆς, ὁμοιον.

Επεσκέφατο ἡμᾶς, ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀνατολὴ ἀνατολῶν· καὶ οἱ
ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, εὐρομεν τὴν ἀλήθειαν· καὶ γὰρ ἐκ τῆς Παρθένου,
ἐτέχθη ὁ Κύριος.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἰστώμεν στίχους, δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος, πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ο μύθοις τῶν δακρύων ἔσθεςας, πυρκαϊὰς τῶν παθῶν, καὶ ψυχῆς σου τὴν αὐλακα, καρποφόρον ἔδειξας, τῇ νηστείᾳ τρεφόμενος, καὶ ἀγρυπνία καταρδευόμενος, τῇ προσευχῇ τε ὠραϊζόμενος. Ὅθεν ἀπέδωκας, τὸν ἑκατοστεύοντα ὡς γῇ καλῇ, καρπὸν τῷ Κυρίῳ σου, Σίμων αἰοῖδιμε.

Πέτρα στηριχθεὶς Πανόσιε, τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν, ἐπὶ Πέτρας ἀείμνηστε, τὴν καλύβην ἐπηξας, Γολιάθ τε τὸν πάγκακον, ἐκσφενδονίσας τέλειον ἔκτεινας, κατασυντρίψας τούτου τὰ βέλεμνα· ὅθεν ἐπλούτησας, Δαβὶδ τὴν προέχοντα παρὰ Θεοῦ, τρόπαιον περιδόξον, Σίμων στησάμενος.

Φέγγει νοητῷ Πανόλβιε, καταλαμπρύνας τὸν νοῦν, πρὸς τὴν νύσσαν ἐβάδισας τοῦ φωτός ἀνάπλεως, καὶ τὸ σκότος παρέδραμες, τῆς ἐπικήρου δόξης καὶ τέρψεως, καὶ ἐν Ἀγίῳ Μοναῖς κατήντησας· ἐνθα γηθόμενος, ἀπολαύεις πάντοτε τῆς ἐν Ἑδέμ, ἀκηράτου βρώσεως, Σίμων θεούμενος.

Σὺ καθυπείκων τοῖς νεύματι, τοῦ παντεπόπτου Θεοῦ, παρ' αὐτοῦ Πάτερ ἔλαβες, χάριν τῶν ἰάσεων, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα, τῆς πονηρίας, ἐκ τῶν ἐν πίστει σε, προσκαλουμένων θεομακάριστε. Ὅθεν τιμωμέν σε, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου χρεωστικῶς, πίστει ἑορτάζομεν, Σίμων τρισόλβιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε πᾶσαι τῶν Μοναστῶν αἱ χορεῖται, καὶ τῶν ἐθνῶν αἱ πατριάι, αἱ ὑπὸ μίαν ὁρθόδοξον πίστιν τελοῦσαι, καὶ ἐνωτίσασθε, τίνες αἱ ἀρχαὶ τοῦ μύρου, καὶ τὰ αἷτια τῶν θαυμάτων, δι' ὧν ὁ μέγας Σίμων, ὁ τοῦ Χριστοῦ μου μιμητής, ὠραϊζόμενος μακαρίζεται· πεφύκασι δὴ αἱ φασιν αὐταὶ ἀρεταί, ὡς ἔνεστιν εἰκάζειν· τῶν ἐπιγεῖων ἢ ὑπερφρόνησις· τῶν οὐρανίων ὁ ἔρως· ἢ ἐπίμονος ἀϋπνία· τὸ τῆς προσευχῆς ἀπερίσπαστον· ἢ ἀκτησία τῶν φθειρομένων· τὸ εὐτακτον τῆς ψαλμωδίας, τὸ διηνεχὲς καὶ ἀειρρύτον δάκρυον, τὸ δίκην ὕδατος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παμμάκαρος ἀενάως καταχέομενον· αἱ δλονύκτιοι στάσεις· οἱ ἐν ἀποκρύφῳ κρεμασθῆρες· τὸ ταπεινὸν τοῦ πνεύματος· τὸ πρᾶον, τὸ σύννουν, τὸ προσεκτικόν, τὸ τοῦ νοὸς καθαρὸν· τὸ τῆς διανοίας ὀξύ καὶ λίαν εὐπετές· καὶ πρὸ πάντων, ἡ καθαρότης καὶ παρθενία. Ἐν τούτοις διαλάμπων, ὁ παρ' ἡμῶν εὐφημούμενος, ὕψηλός καὶ περιδόξος τῆς Ἐκκλησίας στύλος, ἀποδύεται τὴν φθοράν· ἀφίησι τὴν μετέωρον καὶ περιβόητον ταύτην πέτραν, ἄνεισι πρὸς Θεόν, καὶ ἀπολαμβάνει τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἑαυτοῦ καμάτων, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ακατάληπτον τὸ τελούμενον, ἐν Βηθλεὲμ σήμερον μυστήριον· ὁ ἀόρατος ὁράται· ὁ ἄσαρκος σαρκούται· ὁ λόγος παχύνεται· καὶ ὁ ὢν γίνεται ὁ οὐκ ἦν. Παρθένος τίκτει· ἐν σπηλαίῳ, θρέφει· νέον τὸν πλάστην τῆς φύσεως, φάτνη ἐκτυποῦται· εἰς θρόνον ἐπουράνιον· κτήνη ἀπεικάζει· χερουβικὴν παράστασιν· ποιμένες θαυμάζουσι· μάγοι δῶρα προσφέρουσιν. Ἀγγελοὶ ἀνυμνοῦντες λέγουσι· Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις γὰρ εὐδόκησεν ἀναλλοιώτως ὁ Ἐμμανουὴλ.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν, τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἀγίου, αἱ Ὁδαί, γ'. καὶ στ'.

Ὁδὴ, γ'. Ἦχος, πλ. δ'.

Ὁ στερεώσας καταρχάς.

Ρωμαλαιότητι φρενῶν, παμμάκαρ ὠχυρωμένος, καὶ Σαμψώνειον ἰσχὺν κεκτημένος, λίθον ἥρας ἐμφανῶς, ὑπερμεγέθη πέλοντα· τὸν ἀκρογωνιαῖον, λίθον γὰρ εἶχες συλλήπτορα.

Δι' ἐγκρατείας τῆς σαρκός, τὸ φρόνημα θανάτῳσας, ἐνεδύθης, ζωφόρον χιτῶνα, τῆς νεκρώσεως διό, χωρητικὸν γεγέννησαι, καὶ καθαρὸν δοχεῖον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Οπίσω χαίρων τοῦ Χριστοῦ, ἐξηκολούθησας μάκαρ, ἐπὶ ὧμων τὸν σταυρόν σου βαστάσας, τῇ δυνάμει δὲ αὐτοῦ, πρὸς ἀπαθείας ἐφθασας, τοὺς νοήτους λειμῶνας, πεπλουτηκῶς θείαν ἔλλαμψιν.

Θεοτοκίον.

Γένος βροτῶν γονυκλιτῶς, τῶν σὲ τιμώντων Παρθένε, ἱκετεύει σὲ δακρύων ἐν βεῖθοις λυτρωθῆναι ἐκζητοῦν, τῆς τυραννίδος Δέσποινα, Ἀγαρηνῶν τοῦ κράτους· δὸς οὖν Κυρία τὴν αἴτησιν.

Ὁδὴ, ε'. Ἦχος, πλ. α'.

Μαινομένην κλύδωνι.

Ως ἐρρύσω ἄθραυστον, τὸν πεσόντα σαῖς θείαις λιταῖς, ἀφ' ὧν πολλοῦ Πάτερ διάκονον, ῥῦσαι κάμῃ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ως βαρβάρους ἔσωσας, ἐκ τῆς πλάνης, ποιμνιον τὸ σόν, τοὺς διασπαράξαι ἐφορμήσαντας, σῶσον κάμῃ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ως τὴν βασιλοπαιδα, δαιμονῶσαν τάχει σὺν πολλῷ, μετὰ τέλος μάκαρ ἐθεράπευσας, οὕτω κάμῃ ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Θεοτοκίον.

Δύσον νῦν τὰ σκάνδαλα, τὰ τὴν ποίμνην Δέσποινα τὴν σὴν, δεινῶς ἐκταράττοντα, καὶ ἐνωσιν δὸς ἀγαθή. ὡς μυροδόχος Πανάμωμε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος, δ'. Ἀσκητικῶς προγυμνασθεῖς.

Τὸν περιλάλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέριτον Χριστοῦ μαργαρίτην, καὶ Μοναζόντων ἔρεισμα καὶ θεῖον ἀσκητὴν. πάντες εὐφημήσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· Σίμων μάκαρ φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπηρείας, ἣν ἐδομήσω νέαν Βηθλεέμ. ὁδηγηθεῖς δι' ἀστέρος τρισόλβιε.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῇ υπερμάχῳ.

Ως τῶν Ὁσίων ἀνυμνοῦμέν σε ἀκραίμονα, καὶ Ἀποστόλων ὁπαδὸν καὶ ἰσοστάσιον, καὶ τοῦ Ἀἰῶς σεμνολόγημα καὶ φωστῆρα· δὸς οὖν Πάτερ καὶ ἡμῖν τὴν σὴν ἀντίληψιν, ὑπὲρ πάντων ἐξαιτούμενος τὸν Κύριον, τῶν βοώντων σοι· χαίροις Σίμων τρισόλβιε.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. Ὁσιακά.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Μέγιστος ὑπάρχει ἡμῶν φρουρός, φύλαξ καὶ προστάτης, ἀντιλήπτωρ καὶ πρεσβευτής, ἐν κινδύνοις ῥύστης, λοιμοῦ τε ἀναιρέτης, Σίμων ὁ Μυροβλύτης, ὃν περ δοξάσωμεν.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

ΜΗΝΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΩ ΚΘ'.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Νηπίων, καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρκέλλου, ἐν ᾗ φάλλομεν καὶ Μεθέορτον Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου

Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου.

(Ἡ δὲ Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Μαρκέλλου φάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείκνυσις)

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους σ'. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν ἁγίων Νηπίων, γ'. καὶ τοῦ ἁγίου Σίμωνος τρία.

Τῶν Ἀγίων Νηπίων Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτ.

Θησαυρὸν τὸν κρυπτόμενον, ἐκζητῶν ὁ παράνομος, τοὺς ἀκάκους σήμερον, Παῖδας ἔθυσεν· καὶ ἡ Ραχὴλ ἀπαράκλητος, ὑπῆρχε τὴν ἀδικον, κατοπεύουσα σφαγὴν, καὶ τὸν ἄωρον θάνατον, οὐς ἐθρήνησε, δονουμένη τὰ σπλάγχνα· ἀλλὰ τοὺς, ἐπευφραίνεται ἐν κόλποις, τοῦ Ἀβραάμ ἄρτι βλέπουσα.

Βασιλέα τὸν ἄχρονον, ὑπὸ χρόνον γενόμενον, βασιλεὺς παράνομος ἐπέζητησε· καὶ μὴ εὐρίων ἀνελεῖν αὐτόν, τῶν παίδων ἐθέρισεν, ἀπειρόκακον πληθύν· οὐς εἰργάσατο Μάρτυρας, ὡς οὐκ ᾔετο, καὶ πολίτας τῆς ἀνω βασιλείας, τὴν αὐτοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας, παραφροσύνην ἐλέγχοντας.

Εκ Παρθένου τεχθέντι σοι, προαιώνιε Κύριε, καὶ δι' ἀγαθότητα νηπιᾶσαντι, χορὸς νηπίων προσήνεκται. Μαρτύρων ἐν αἵματι, τὴν ἀθλόωτον ψυχὴν, λαμπρυνθεὶς δικαιοτάτα· ἃ κατώκισας, εἰς μονὰς ἀειζώους, τὴν Ἡρώδου, στηλιτεύοντα κακίαν, καὶ ὠμοτάτην παράνοιαν.

Τοῦ ἁγίου Σίμωνος Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου, ἔργον τιθέμενος, διὰ βίου ἀπάσας, Σίμων Πάτερ τρισμάκαρ, σύμφυτος γενέσθαι τοῦ ζωηροῦ, ἡξιώθης αἰδοῦμε, ξύλου καρποὺς ἀποφέων τοὺς μυστικούς, καὶ μυρίζων τοὺς τιμῶντάς σε.

Αγγελικῶς ἐν τῷ Ἀθῷ, πολιτευσάμενος, χαίροις Σίμων ὦ Πάτερ, τῶν Ὁσίων τὸ κλέος· ἀπάντων ἡ τερπνότης τῶν Μοναστῶν, καὶ ἡμῶν τὸ διάσωσμα, σοῦ ἐκτελούντων τὴν πάνσεπτεν εὐεργεσίαν, χαίροις ἀνθρώπε οὐράνιε.

Σὺ ὡς παράδεισον Πάτερ, σαῦτόν ἀπέφηνας· ξύλον ζωῆς γὰρ ὄντως, ἡ ψυχὴ σου τελοῦσα, ἀνῆκεν ἐν τῷ Ἀθῷ τῷ θαυμαστῷ, εὐθαλῇ καὶ μυρίπνοα, ἄνθη ἐξ ὧν οἱ τρυγῶντες ζῶσι κρυπτῶς, νεκρωθέντες ξύλου βρώσει πικρᾷ.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ο τοῦ μύρου τὴν χάριν βρύειν θεόθεν δεξάμενος· καὶ τὴν Πέτρην τὴν ἁγίαν ταύτην, δι' ἀστέρος θεοῦ χρηματισθεὶς, μάνδραν σεμνεῖου λογικοῦ ἀποφύνασθαι, καὶ ναὸν τῶν Γενεθλίων, τοῦ Σωτῆρος ἐξ αὐτῶν κρη-

πίδων εἰς δόξαν δειμασθαι· Σίμων πανσεβάσμιε· τὸ πάντων τῶν ἐν Ἄθῳ ἀκροθίνιον. Παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς τὸν τεχθέντα ἐν Βηθλεέμ· ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, ὡς δομήτωρ ταύτης τῆς νέας σῆς Βηθλεέμ· αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευσ· ἐλεηθῆναι τοὺς τὴν σὴν πανίερον μνήμην, εὐφημοῦντας ἄσματος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Χορεύουσιν Ἄγγελοι πάντες ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀγαλλονται σήμερον· σκιρτᾷ δὲ πᾶσα ἡ κτίσις, διὰ τὸν γεννηθέντα ἐν Βηθλεέμ, Σωτῆρα Κύριον· ὅτι πᾶσα πλάνη τῶν εἰδώλων πέπαυται, καὶ βασιλεύει Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος, α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Σίμων θαυμάσιε παθῶν, τὰς ὁρμὰς ἐνέκρυσας, δι' ἐπιπόνου ἀσκήσεως τὸν Ἄθῳ ὥκησας, κατὰ τὸν ἐκ Θεσβης, ψυχὴν κατηγλαΐσας· τὸ θεῖον ἐνοπτρισθεὶς ἀμάρυγμα· δι' ὃ ἰκέτευσ· δωρηθῆναι μεταγνώσεως, φῶς γνησίας, ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρᾳ τοὺς πόδας μου·

Σίμων μακάριε χορόν, ἀσκητῶν ἐρρύθμισας, ὡς ἡσυχίας διδάσκαλος, καὶ ἀκροθίνιον, τῶν ἐν Ἄθῳ πάντων· δι' ὃ φῶς οὐράνιον· ἐν Πέτρᾳ ἀπαστράψαν θεάσασαι. Καὶ νῦν ἰκέτευσ· δωρηθῆναι τοῖς ὑμνοῦσί σε, βηματίζειν, τὰ ἐνθεα δόγματα.

Στίχ. Ὅρη τὰ ὑψηλὰ ταῖς ἐλάφοις.

Σίμων πανόλβιε ὡς φῶς, ἐκ τῆς Πέτρας ἡστραψας, φωταγωγῶν τὴν περὶ ῥίχωρον, τοῦ Ἄθῳ ἄπασαν βασιλίδος κόρης, ἀπήλασας δαίμονα· προχέων δὲ καὶ μύρον πολύτιμον, πᾶσιν ἰκέτευσ· δωρηθῆναι τοῖς τιμῶσί σε, τὴν εἰρήνην, καὶ Θεοῦ οἰκείωσιν.

Δόξα, Ἦχος, πλ. α'.

Εὐφράνθητι ἡ καινὴ Σιών, ὁ κληρὸς τῆς πανυμνήτου· ἀγαλλιᾶσθε πάντες οἱ ἐν τῷ Ἄθῳ Μονασταί, καὶ μιγάδες, καὶ δεῦτε πανηγυρίσωμεν πνεύματι, καὶ μὴ ὡς Ἰουδαῖοι· ἐπὶ τῇ μνήμῃ χορεύοντες μυστικῶς, Σίμωνος τοῦ ἡμετέρου Πατρὸς καὶ ἀρχηγέτου· σήμερον γὰρ ἀοράτως ἡμᾶς ἐποπτεύει διδάσκων· συστήσατε τέκνα, καὶ ἀδελφοί, ἐορτὴν, λέγοντές τι τῶν δεόντων, ἢ πράττοντες· καὶ μὴ θεοποιεῖτε τὴν γαστέρα βρώμασι καὶ πόμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες· οὕτω δὲ ποιοῦντων, κλῆγῳ ὑπερασπιῶ ὑμῶν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Μάγοι Περσῶν Βασιλεῖς, ἐπιγνόντες σαφῶς, τὸν ἐπὶ τῆς γῆς τεχθέντα Βασιλέα οὐράνιον· ὑπὸ ἀστέρος ἐλκόμενοι ἐφθασαν ἐν Βηθλεέμ, δῶρα προσφέροντες ἔγκριτα, χρυσὸν καὶ λίθον καὶ σμύρναν· καὶ πεσόντες προσεκύνησαν· εἶδον γὰρ ἐν τῷ σπηλαίῳ, βρέφος κείμενον τὸν ἄχρονον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος, δ'. Ἀσκητικῶς προγυμνασθεῖς.

Τὸν περιάλλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέρτιμον Χριστοῦ μαργαρίτην· καὶ μοναζόντων ἔρεισμα καὶ θεῖον ἀσκητὴν, πάντες εὐφημήσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· Σίμων μάκαρ φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπηρείας· ἣν ἐδομήσω νέαν Βηθλεέμ, ὁδηγηθεὶς δι' ἀστέρος τρισόλβιε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἡ γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τό, Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος, α'.

Χορὸς ἀγγελικός.

Νεκρώσας τῆς σαρκός, τὰ δυσκάλυκτα πάθη, ἐθέωσας τὸν νοῦν, παναοίδιμε Πάτερ· ζῶν τὴν ἀνεκλάλητον, καὶ τὸν στέφανον εἴληφας· ὅθεν σήμερον Πέτρα ἡ σὴ ποιμνὴ αὕτη, ἐορτάζει· σου, τὴν ἀξιόθεον μνήμην· τοῦ Ἄθῳ ἀγλαΐσματος.

Δόξα καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εν φάτνῃ δι' ἡμᾶς, τῶν ἀλόγων ἐτέχθης· μακρόθυμε Σωτήρ, νηπιάσας βουλήσει· ποιμένες δὲ σὲ ὕμνησαν, μετ' Ἀγγέλων κραυγάζοντες· δόξα αἰνεσις, τῷ ἐπὶ γῆς γεννηθέντι, καὶ ὑψώσαντι, τῶν γηγενῶν τὴν οὐσίαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος, δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸν κόσμον κατέλιπες, Σίμων Πατὴρ ἡμῶν, σταυρὸν ἀναλαβόμενος, ἐπὶ τῶν ὤμων σου, τὸν Ἄθῳ κατέλαβες, τοῦτον τῆς Θεοτόκου, τὸν πανάγιον κληρὸν· ἔνθα ἐγκαρτερήσας, ἐπὶ ἔτεσι πλείστοις, ἰθυσάς σου τὴν ποιμνὴν, πρὸς πόαν οὐράνιον.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὶ θαυμάζεις Μαριάμ; τί ἐκθαμβεῖσαι τὸ ἐν σοί; ὅτι ἄχρονον Υἱόν, χρόνῳ ἐγέννησα φησί, τοῦ τικτομένου τὴν σύλληψιν μὴ διδαχθεῖσα· ἀνάνδρος εἰμί, καὶ πῶς τέξω υἱόν; ἄσπορον γονὴν τίς ἐώρακεν; ὅπου Θεὸς δὲ βού-

λεται, νικᾶται φύσεως τάξεις, ὡς γέγραπται, Χριστὸς ἐτέχθη, ἐκ τῆς Παρθένου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἱαμβικὸς Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς

στ'. ὁ τῶν ἁγίων Νηπιῶν εἰς δ'. καὶ τοῦ ἁγίου Σίμωνος εἰς δ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ ἁγίου Σίμωνος οὗ ἡ ἀκροστοιχίς.

Σίμωνα ὕμνῳ θεῖον ἄνθος τοῦ Ἄθω. [ἡ οὐκ ἐστὶν ἀνάμνησις]

ᾠδὴ, α'. ἤχος α'. ᾠδὴν ἐπινίκιον.

Σε πρέσβυν προβάλλομαι πρὸς τὸν τεχθέντα, ἐκ Κόρης Θεόπαιδος, ἐν σπηλαίῳ σήμερον, δοθῆναι μοι αἵ γλιν ἀγλαόπυρσον, λαμπρῶς λαμπρὸν ἀνευφημῆσαι σε.

Ικέτης σου γίνομαι Σίμων τρισμακάρ, τὸ πῦρ ῥυπαρίας μου σθεσθῆναι τῷ μύρῳ σου, ὁ ἄμουσος καὶ δειλός, καὶ ἀναγνος ἀναδειχθῆναι ὕμνολόγος σου.

Μωσέως τὸ ἄδολον, Δαβὶδ τὸ πρᾶον, Ἰὼβ τοῦ Αὐσίτηθεν, προσλαβὼν τὸ ἄμεμπτον, ὦφθης τῆς Τριάδος ἐνδιαίτημα, Σίμων ὦ Πάτερ καὶ ἀγάκτορον.

Θεοτοκίον.

Ως οὐσα Θεόνυμφε ναὸς ἀγνείας, Θεὸν τὸν ἀχώρητον ἔνδον σου ἐχώρησας, καὶ ἀπεκύησας μητρὰν ὡς ἐν τῇ Βηθλεὲμ τὸν ἀπερίγραπτον.

ᾠδὴ, γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδίᾳ μου.

Νέον ἀνθέρικα σε ἐγνώμεν, Σίμων τοῦ Ἄθω ἐν ἐσχάτοις καιροῖς· κρῖνον λευκόχρουν ὡς τερπνόν, ἐξανθοῦντα φοίνικα· καὶ εὐμήκη ὡς κυπάρισσον, εὐώδη τοῦ Πνεύματος.

Αναισθησίας τὸν βαρύτατον, λίθον ἀφ' ἡμῶν αἵροις Ἄγιε, ὁ τὸν ἀκρόγωνον Χριστόν, φέρων ἐν καρδίᾳ σου, ὥσπερ ἤρας τὸν ἀσάλευτον, τῇ θεοσεβείᾳ σου.

Υμνους σοι πλέκομεν μυρίοι, καὶ ἐννύχως πάντες γεραίρομεν, σοῦ τὴν φωσφόρον ἑορτήν, οἱ οἰκέται σου Ὅσιε· ὅις τοῖνυν ἡμῖν ἄνωθεν, τοῦ βίου διόρθωσιν.

Θεοτοκίον.

Μύρον κενούμενον Θεόνυμφε, κυοφοροῦσα μητρὰν ἀνδρῶς ἡμῖν, καταμυρίζεις ἐν ὀστέαίς, μύρῳ σῷ τὸν σὸν Ὅσιον· διό σοι εὐπρόσδεκτον, ὡς πρέσβυν προτείνωμεν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'.

Τὸν Συνάναρχον Ἀόγον.

Τὸν μιμητὴν τοῦ Προδρόμου ὕμνοις τιμῶμέν σε· κατὰ τὸν Θάβηθεν Παῦλον καὶ τὸν Ἀντώνιον· τὸν ἐν τῇ πίστεως Πέτρα τὴν σὴν φρουροῦντα στερρῶς, καὶ ἀπαθείᾳ τῇ σαυτοῦ καθαγιάσαντα ἡμῖν, τὸν ἀρβρόνφορον χῶρον· σεμνεῖον τὸ τῆς ἀγνείας, Ἄθω ἀζύγων τὸ μέγα πάνθειον.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος, α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αγάλλου ἡ Σιών, Βηθλεὲμ σκίρτα μέγα· ὁ πάντων συνοχεύς, τὸν ἀστέρα προπέμψας, ἐμήνυσε τὴν ἄμετρον, ἑαυτοῦ συγκατάβασιν· ὃν γὰρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, σαρκὶ τίκτεται, ἐκ τῆς Παρθένου ἀτρέπτως, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

ᾠδὴ, δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Νοῦν ἔχων ὁ θεόφρον Χριστοῦ θεοειδῆ, ἐμβατεύεις ἀρρήτον σοφίας τὸν βυθόν· καὶ οὐρανοῦ θείαν δόξαν τοῦ νοουμένου, ἐνθα καὶ δρέπεις τὰ σὰ δράγματα ὦ Πάτερ, ἄνθος τοῦ Ἄθω τὸ ἀθάνατον.

Ωραίῳ σου τῷ βίῳ Σίμων τῶν ἀρετῶν, ἡ ὠραία εἶπετο ὁμήγουρις λαμπρῶς, ὅθεν χοροὶ τῶν ἀζύγων ἀνευφημοῦσιν· ἐν τῇ Μονῇ σου τῇ θείᾳ ὕμνους κροτοῦντες, Ἄθω τὸ ἄνθος τὸ ἀμάραντον.

Θερμότητι τῆς γνώμης καὶ ζήλῳ τῶν καλῶν, τοῖς ἐν Ἄθῳ ἄδυτος ἀνέτειλας ἀστήρ, καταπυρσεύων νοσοῦντας τὴν ἀβλεψίαν· ὡς τῶν καμάτων σου καρποὺς τρυγᾷ ἐνθέως, γῆν τῶν πράξεων κατεσκήνωσας.

Θεοτοκίον.

Εν μήτρᾳ σου Παρθένε συνέλαβες Θεόν, Ἡσαΐας κέκραγεν ἀσπέρως ἐμφανῶς. Ὅθεν καὶ τίκτεις ἐν φάτνῃ τὸν πρὸ αἰώνων, καὶ μετὰ τόκον παρθενεύεις ὡς πρὸ τόκου, φύσεως δρους ὑπεράρασα.

ᾠδὴ, ε'. Τὸ φαινὸν ἡμῖν.

Ινα τὴν δόξαν τὴν ἀδιάδοχον, καὶ τὴν οὐράνιον καὶ ἀνέκφραστον· ἣν οὐδ οὐκ ἤκουσεν ἐπαπολαύσης, δόξαν τὴν εὐμάραντον, χαίρων Πάτερ λείλοιπας,

Οὐ παντολῆτω χρόνος διέφθειρεν, οὐ ψυχαπώλειά σου τὰ ἔνθεα, οὐ πανωλεθρία τῶν μετὰ ταῦτα, οὐ πότμος, οὐχ ἄλωσης, λαμπρὰ κατορθώματα.

Νῦν χθαμαλούς ἡμᾶς εἰς αὔλον, διασχὼν τὴν ὕλην ἀγαλλόμενος, Πάτερ τρισόλβιε κληρουχίαν, ἄνωθεν ἐπόπτευσον, Χριστὸν ἱλασκόμενος.

Α 'γνὴν καὶ καθαρὰν μόνην εὖρατο, σὲ παναμώμητε ὁ Νυμφίος σου, Χριστός ὡς θάλαμον ἀρωματοφόρον, ναοῦ ὡς τὰ ἄβυσσά, νύμφην προσσηκόμενος.

Ῥδὴ, στ'. Τὸν Προφήτην Ἰωάνν.

Ν έος ὠφθης Ἀβραάμ, Πάτερ ὡς δικαιοθεΐς, ἐκ τῆς πίστεως Χριστοῦ, φῶς ἰδὼν θεοπτικῶς· καὶ ἐλαμψας, ὀρθρος ἀνίσχων, αὐγὴν τὴν σωτήριον.

Θ εῖου μύρου ὁ κρατὴρ, συγκαλεῖ πάντα πιστόν, καὶ κηρύγματι λαμπρῷ, θεωρίας πρακτικῆς, ὡς ἐμπλεως, πρὸς εὐωχίαν, ἡμᾶς προτρέπεται.

Ο ' φωτοφανὴς ἀστὴρ, ὃν τεθέασαι σοφέ, τῆς ψυχῆς σου τὸ λαμπρόν, ἔφανε συμβολικῶς, θεόληπτε· ὅπερ ἐτήρεις, θεοπρεπέστατα.

Θεοτοκίον.

Σ ταγὼν ὥσπερ οὐρανοῦ, κατεβέβηκεν ἐν σοί, σὸς Υἱὸς ἀγνοπρεπῶς, καὶ ἐξήρανε τὸν ῥοῦν, πανάχραντε, τῆς πλάνης ὕσας θεΐας φῶς γνώσεως.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τ ὃν μυροῤῥόαν ποταμὸν τὸν προερχόμενον, ἐκ τῆς Ἐδέμ τῆς νοητῆς νῦν προτεθύμηναι, ἱεροῖς ἐφυμνίοις οἰκολογῆσαι· ἀλλὰ δίδου μοι παμμάκαρ χάριν γνώσεως, καὶ ἀπόσμηξον τὸν ῥῦπον τῆς καρδίας μου, ἵνα κράζω σοι.

Χαῖροι Σίμων τρισόλβιε.

Ν έα ἐπωνομάσθη Βηθλεὲμ ἡ σὴ μάνδρα, ἣν ἡγείρας εἰς δόξαν Κυρίου. Ἐπ' αὐτῆς νυκτὶ Χριστοῦ γεννῶν, θεωρήσαντός σου ἀστέρα ἐκλαμπρόν· ἐν ᾗ καὶ πλήθη ἡθροισας, μιγάδων σοὶ βοώντων ταῦτα:

Χαῖρε Μονῆς τῆς Πέτρας δομήτωρ,

Χαῖρε ναοῦ τοῦ θεοῦ κοσμήτωρ.

Χαῖρε Μοναζόντων ἀγέλης ὁ ὄρχαμος,

Χαῖρε ὥσπερ στύλος αὐτῆς προηγούμενος.

Χαῖρε ὅτι ὠκοδόμησας Ἱερὸν ὡς Σαλομών,

Χαῖρε ὅτι καὶ ἀνέθηκας τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ.

Χαῖρε χειμαζομένων ὁ ἀκύμαντος ὄρμος,

Χαῖρε πεπλανημένων ὁδηγὸς καὶ προστάτης.

Χαῖρε λαμπρὰ καθέδρα αἰσθήσεως,

Χαῖρε κλεινὸν πυξίον τοῦ Πνεύματος.

Χαῖρε ψυχῶν φροντιστήριον πῆξας,

Χαῖρε πολλῶν ὁδηγὸς χρηματίσας.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Τ ῶ αὐτῷ μηνὶ ΚΘ'. Τὰ μετέορτα τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυρεβλύτου.

Στίχοι.

Πρὸς Πέτρον ἔσχε κοινὰ κλησιν καὶ Πέτρον,

ὑπερτερεῖ μύρῳ δ' ὁ τῆς Πέτρας Σίμων.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ.

Ῥδὴ, ζ'. Τοὺς ἐν καμίνῳ παῖδάς σου.

Τ αῖς θεαῖς Πάτερ ἐγρηγόρσεις, τὴν ἐλλαμψιν ἐναπείληψας, τὸν νυσταγμὸν ἐκ τῶν σῶν βλεφάρων ἀπωσάμενος, τῷ παρακλήτῳ ἀνέμελπες, δοξολογῶν ὡς Θεόν, τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ο ὕσειε Πάτερ οἶκον σῆς ψυχῆς ὁ βάσκανος· καὶ γὰρ ἴστασο ὡς ἀληθὺς, Πέτρα τῇ τοῦ ψαλμωδοῦ στερέμνιος, τῇ Θεοσθενείᾳ στερεούμενος, καὶ ἀνυμνῶν τὸν Χριστόν, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Υ 'πάρχων τοῦ φωτός τοῦ θεοῦ ἐμπλεως, τοὺς ὑμνολογοῦντάς σε, πρὸς φῶς Πάτερ μεταμελείας καταύγασον, ἵνα συνετῶς σοι μέλπωμεν· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Α 'ρὰς τῆς πρώην Κόρη τόκῳ τῷ σῷ, πανύμνητε λυτρωθέντες, τὴν τοῦ Γαβριὴλ φέβῳ σοι θεγορίαν μέλπομεν· χαῖρε χαρὰν ἡ κυήσασα τῇ γῇ, καὶ ζῶην Χριστόν, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Ῥδὴ, η'. Ὅν φρίττουσιν Ἀγγελοι.

Θ εώσεως εἴληχας, παμμάκαρ ὦ καλοῦ! στολὴν καθαρότητος, φορὼν καὶ τὴν ὁσφύν, περιεζωσμένος, ζῶνῃ Προδρομικῇ, ἐν τῇ πανδαισίᾳ τῇ ἄνω ἐπαγάλλῃ.

Ω 'ς τοῦ θεοῦ πνεύματος, ἰσχὺν ἐνδεδικώς, δαιμόνων ἀπελαύνεις, ὦ Σίμων τὸν ἐσμόν· ἀκάθαρτα πάθη, ἐκκαθαίρεις θροτῶν· νόσους ἀνηκέστους ἀκέσασθαι ἰσχύεις.

Ρ αντίσμιαιν Ἀγίε, ἰδρώτων σου σεπτῶν, τὸν Ἀθῶ ἡγίασας, φαιδρύνας ἀρεταῖς, σὺν Ἀθανασίῳ, Εὐθυμίοις δυσί, καὶ λοιποῖς πατράσιν εἰς οὐρανούς ἀγάλλῃ.

Θεοτοκίον.

Α 'γάλλου ἡ σύμπασα, γῇ καὶ οὐρανός· ἐτέχθη γὰρ σήμερον, ὁ πάντων ποιητής, ἐκ Παρθένου Κόρης, σπηλαίῳ εὐτελεῖ, καὶ ἔδειξε δήμους τῶν Ὁσίων πολλούς· μεθ' ὧν καὶ ὁ Σίμων χορεύει εἰς αἰῶνας.

Ῥδῆ, θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Φωτὶ ἀστράπτοντες θεῖω, τῆς τρισηλίου Τριάδος· Πέτρε σὺν Παύλῳ τῷ σοφῷ, καὶ τοῖς Διονυσίοις, καὶ Γρηγορίοις θαυμαστοῖς, καὶ Νήφωσι τοῖς δυσί, καὶ Σίμωνι τῷ ἐκβλύσαντι μύρον, δαδουχεῖτε τοὺς τιμῶντας νῦν ὑμᾶς.

Αγίων βίους ποθήσας, καὶ τούτων Πάτερ ἀρύσας, τρόπῳ μελίττης τῆς σοφῆς, τὸ κηρίον καὶ μέλι, καθάπερ σίμβλῳ μυστικῷ, ἐνδον τεταμειυκας, τῆς σῆς ψυχῆς, τὴν ἀπάθειαν ὄντως, νῦν πλουτεῖς ὡθησαυροῦ πανευκλεοῦς.

Ημῶν ὡς ὄφλον ὦ Πάτερ, τοὺς δὲ τοὺς ὕμνους προσδέχου· ὥσπερ ἐδέξατο λεπτά, τὰ τῆς χήρας ἐκείνης ὁ τῶν ἀπάντων παροχεύς, τούτον ἐκμιμούμενος, ἱλεώσαι ὑπὲρ πάντων τῷ πόθῳ, γεραιρόντων τὴν σепτήν σου ἐορτήν.

Θεοτοκίον.

Αμπρὲ Θεοῦ χαῖρε Θρόνε, χαῖρε τοῦ Λόγου ἡ βίβλος· χαῖρε Ἐδὲμ ἐν Βηθλεέμ, τῷ σῷ τόκῳ Παρθένη, ἡ ὑποδείξασα ἡμῖν, καὶ πάντα τὸν θιάσον εἰσάγουσα, τῆς ζωῆς ἐκ τοῦ ξύλου, ἀπολαύειν τῶν δαίων σου ἀεί.

Ἐξαποστειλᾶριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Εὐφραίνου ὁ θεῖος Ἄθως, ἀνθήσας ἀνθὴ εὐώδη, καὶ ἀμάραντα ῥόδα, κομῶσα Ἐδὲμ ὡς ἄλλη, μονοτρόπων ἐξάρχους, ἐν οἷς ὁ Σίμων τὰ πῶτα φέρει, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις.

Ἔτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μόνα ποθήσας ὦ Πάτερ, τὰ ὀδηγοῦντα πρὸς ζωὴν, τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην, ἀνεπιστρόφως ὀδηγόν, διώδευσας κεκτημένος, Παρθένον τὴν Θεοτόκον.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἱσθῶμεν δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ Ὑψίστου κληθεῖς.

Ο φωτοφόρος ἀστήρ Σίμων θεόφρον, ὅτε σε ὁ ἄνωθεν κάτω ἐπύρσευε, ταῖς θεϊκαῖς ἐπιλάμψεσι, ποίμνην συστήσαι, ἐπὶ τῆς Πέτρας ταύτης ὠδήγησε· τότε ἐνδυσάμενος, ὄπλον τὸ ἄμαχον, κατὰ δαιμόνων ἐνίσχυσας, τρόπαιον στήσαι, ἄθλου στεφάνῳ περιβαλλόμενος· καὶ νῦν ἀγάλλῃ, ὀμηγύρεσι, τῶν ἀγίων μεθ' ὧν ἡμῖν αἰτῆσαι, φωτισμὸν καὶ εἰρήνην, καὶ τοῦ βίου ἐπανόρθωσιν. Δίς

Θεοφегγέσι στιλπνότησι τρισμακάρο, Πάτερ θεοεἰκελε τῶν θείων ἔργων σου, φωτοβολῶν τὴν περιχώρον, Μακεδονίας, διασκεδάζεις τὴν ἀχλὺν ὄψεων, καὶ χάος βαθύτατον, τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ὅθεν τῆς Πέτρας

ἐδραίωμα. τῆς σῆς καὶ στύλος, τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ φῶς ἐχρημάτισας· οἱ καὶ τὴν μνήμην, σοῦ τὴν ἐνθεον, καὶ φωταυγῇ καὶ σωτήριον Ὅσι, ἐκτελοῦμεν πταισμάτων, διὰ σοῦ λύσιν αἰτούμενοι.

Τὰς ἀκαθέκτους σαρκὸς ἐπαναστάσεις, Πάτερ ἐταπείνωσας τῷ ἀρχικῷ λογισμῷ· καὶ ἀπαθείας ταῖς χάρισιν, ἡγλαῖσμένος, εἰληφας κράτος ἀνθρώπων ἅπαντα, ἰᾶσθαι ἀνήκεστα, πάντων νοσήματα· καὶ φυγαδεύειν τὰ πνεύματα, τῆς πονηρίας καὶ τούτων σώζειν τοὺς σοὶ προστρέχοντας· ὅθεν ὁ Ἄθως ἐναθρόνεται, ὁ θεῖος οὗτος ἐν σοὶ ὦ θαυμάσιε, καὶ τιμᾷ σου τὴν μνήμην, θεοφρόνως Σίμων Ὅσιε.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Ω τῶν σοφῶν κριμάτων τοῦ Χριστοῦ· ὦ τοῦ μεγέθους τῆς αὐτοῦ περὶ σέ ἀγαπήσεως· δι' ἣν τοῖς ὁμοίοις χαρίσμασιν, αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἑαυτοῦ Ἀποστόλων, ἐτίμησέ σε αἰοῖδιμ· ὥσπερ γὰρ τοὺς μάγους δι' ἀστέρος ὀδηγεῖ εἰς ἑαυτοῦ προσκύνησιν ἐν τῇ παλαιᾷ Βηθλεέμ· οὕτω δι' ἀστερομόρφου φωτὸς μηνύει σοὶ Πάτερ, τὴν ἐφ' ὑψηλῆς ταύτης Πέτρας οἰκοδομὴν τῆς νεᾶς σου Βηθλεέμ. Ἐν ἣ καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἡγωνίσω, καὶ τὸν δρόμον τετέλεκας ὡς Συμεὼν, καὶ Δανιὴλ οἱ ἐν στύλῳ· φερωνυμία δέ σε τοῦ Κορυφαίου σεμνύνας, εἰκότως καὶ τῇ τῶν θαυμάτων ἀποστολικῇ καὶ ποικίλῃ χάριτι κατεπλούτισεν. Ὅθεν, δαιμονώσαν κόρην διέσωσας· καὶ πρὸς θεοσεβείαν ἐζώγρησας Ἀραβας καὶ Κρήτας· καὶ πᾶσι πάντα γέγονας, ἵνα πάντας κερδήσης· διόδυσωποῦμέν σε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν Σίμων ἀγιώτατε.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ο ρῶσά σε ἡ κτίσις ἅπασα, ἐν Βηθλεέμ σαρκὶ τικτόμενον, τὸν Δημιουργὸν καὶ Κτίστην τῶν ἀπάντων, καινουργεῖται παλιν καὶ ἀναπλάττεται· ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς ἐφήπλωσε. καὶ ἡ γῆ ἐπαγάλλεται. Μάγοι ἐκ Περσίδος Βασιλεῖς, τῷ Βασιλεῖ πάντων δῶρα προσφέρουσι· Ποιμένες θαυμάζουσιν ἐκπλαγέντες, καὶ Θεὸν σὺν τῇ τεκούσῃ προσκυνοῦσι σαρκί· Ὁ τοῦ θαύματος! ὁ τροφεὺς τρέφεται Μητρὶ πανάγνω, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

Δοξολογία Μεγάλῃ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς δὲ τὴν λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Σίμωνος,

αἱ Ῥδαί, γ'. καὶ δ'. καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθως.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΟΙΚΟΙ ΚΔ'. ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ
ΗΜΩΝ ΣΙΜΩΝΑ ΤΟΝ ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΝ

Ποίημα Νικοδήμου Μοναχού Ἀγιορείτου

Κοντάκιον, Ἦχος, πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν Μυροδόξαν ποταμὸν τὸν προερχόμενον,
Ἐκ τῆς Ἑδέμ τῆς νοητῆς νῦν προτεθῆμηναι.
Ἱεροῖς ἐφυμνίοις οἰκολογῆσαι·
Ἀλλὰ δίδου μοι παμμάκαρ χάριν γνώσεως,
Καὶ ἀπόσμηξον τὸν ῥυπον τῆς καρδίας μου·
Ἵνα κράζω σοι.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Αγγελος οὐρανόφρων, ἐγνωρίσθης ἐν κόσμῳ, ζῶν ἀγγελικὴν βιωτεύ-
σας· (ἐκ γ') κἀν γὰρ ἡλαττωμένος βραχὺ τῷ δεσμῷ τῆς ὕλης· τῆς
σαρκὸς πέφυκας, λυθεὶς δὲ ὥφθης αὔλος· διό σοι προσφωνῶ τοιαῦτα·

Χαῖρε νοὸς αὔλου φορεῖον,
Χαῖρε φωτὸς τοῦ Λόγου δοχεῖον.
Χαῖρε τῆς σοφίας θεότευκτον ἀγαλμα,
Χαῖρε ἐπιστήμης θεόμορφον ἰνδαλμα.
Χαῖρε ὕψος θείας γνώσεως δυσερμηνεύτον πολλοῖς,
Χαῖρε βάθος τῆς φρονήσεως δυσανάβλεπτον νοί.
Χαῖρε ὅτι ὥραθης θεωρίας ἀκρότης,
Χαῖρε ὅτι ἐφάνης πρακτικῆς ποδηγέτης.
Χαῖρε πλουτῶν ἀρετῇ Ἰσαγγελον,
Χαῖρε τρυφῶν τὴν γνῶσιν τὴν ἀληστον
Χαῖρε σφραγὶς νοερᾶς ἀληθείας,
Χαῖρε στιλπνὸν ἀγαθὸν ἐκμαγεῖον

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Βλέμματα διανοίας, ἐκκαθάρας τρισμακάρε, ἀπάσης ὕλικῆς προσπαθείας,
τὸν ἀόρατον ὡς δυνατόν, ἐθεάσω Πάτερ γεγονώς αὔλος, αὔλῳ συγγι-
νόμενος, καὶ μέλπων τούτῳ ἐκ καρδίας,

'Αλληλοῦϊα.

Γνωστικῶς συνεκράθης, ἐκ ψυχῆς μυροδόξα, Χριστῷ τῷ νοητῷ ὄντως
μύρῳ· καὶ ταῖς τούτου ἁεὶ συνῶν, εὐωδίαις θείαις καὶ διαδόσεσι, μύρον
καινὸν ἀνέβλυσας· διό σοὶ κελαδῶ μυρία·

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

45

Χαῖρε κρατὴρ πανευώδους μύρου,
Χαῖρε πηγὴ μυριπνόου ρείθρου.
Χαῖρε μυροδόχον ἀγγεῖον τοῦ Πνεύματος,
Χαῖρε μυροθήκη εὐώδης τῆς χάριτος.
Χαῖρε μύρον πολυσύνθετον ἐξ εὐπνῶν ἀρετῶν,
Χαῖρε φιάλη ἀρώματος, γέμουσα μυρεψικῶν,
Χαῖρε ὁ μύρου θείου τὴν πηγίαν πλουτήσας,
Χαῖρε ὁ κράμα ξένον τοῖς ἀνθρώποις κεράσας,
Χαῖρε Χριστοῦ τὸ θεῖον ὁσφράδιον,
Χαῖρε ποδῶν αὐτοῦ τὸ λουτήριον.
Χαῖρέ ἀνθὼν πανευόσμων ἡ χύσις,
Χαῖρε παθῶν δυσωδίας ἡ κλύσις.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Διαπτάς εἰς λειμῶνας, τῶν Ὀσίων πατέρων, τῷ τρόπῳ φιλοπόνου με-
λίσσης, κακ τούτων λογικῶς ἀπανθῶν, ἀπεδρέψω μάκαρ ἀνθὴ μυρι-
πνόα, σκευάσας ἐν καρδίᾳ σου, οὐ μέλι ἀλλὰ μύρον κράζων,
'Αλληλοῦϊα.

Εκ τῆς πίστεως Πάτερ, διττόν φόβον ἐκτήσω, ἐκ τούτου δὲ ταπεινοφρο-
σύνην· μεθ' ἣν εὐθὺς ὡς χρυσὴν σειρᾶν, ἐκαρπώσω ὄντως θεῖαν διακρι-
σιν, διόρασιν, προόρασιν, προκήρυξιν, διό ἀκούεις·

Χαῖρε πατῶν ἀρετῶν τὸ ἄρμα,
Χαῖρε πολλῶν Μοναζόντων θαῦμα.
Χαῖρε τῆς Τριάδος ὁ οἶκος ὁ πάντερπνος,
Χαῖρε Ἡλιοῦ καὶ Προδρόμου ὁμότροπος.
Χαῖρε λύχνε διακρίσεως ἀπαστράπτων φαιινῶς,
Χαῖρε ἄστρον διοράσεως καταυγάζον τοὺς ἐν γῇ.
Χαῖρε ὅτι λαμβάνεις ἐν γαστρὶ θεῖον φόβον,
Χαῖρε ὅτι καὶ τίτεις Πνεῦμα τῆς σωτηρίας.
Χαῖρε καρπῶν τοῦ πνεύματος ἐμπλεως,
Χαῖρε πασῶν χαρίτων ἀνάμεστος.
Χαῖρε λαβὼν τὴν ἐπτάδωρον χάριν,
Χαῖρε ἀσκῶν αὐλίαν ἐν ὕλῃ.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Ζάλην πᾶσαν τοῦ κόσμου, ἐκφυγὼν προσωρμίσθης, λιμένι γαληνῷ τῷ
τοῦ Ἀθω· καὶ ἐν τούτῳ πᾶσαν ἀλμυράν, διανηξάμενος βίου τὴν θά-
λασσαν, πρὸς ὄρμον νῦν κατήνησας τῆς ἀνω βασιλείας, μελτων·

'Αλληλοῦϊα.

Η τοῦ μύρου σου κρήνη, φρέαρ ὕδατος ὤφθη, βοιζοῦντος ἀπὸ τοῦ λιθά-
νου καὶ τῶν πρώτων μύρων προχοή, νάρδον, κρίνον, κύπρον σμύρναν,
κιννάμωμον, πηγάζουσα γνωρίζεται, τοῖς σοῖ βοῶσιν ἐκ ψυχῆς τοιαύδε :

Χαῖρε χριστὲ μύρω κεχρισμένε,

Χαῖρε ναὲ καθιερωμένε.

Χαῖρε ἱαμάτων αὐχῶν τὸ κολλούριον,

Χαῖρε ἀρωμάτων πλουτῶν ὑποβάλαμον.

Χαῖρε ἔλαιον ἀγολλιόσεως ἱλαρύνον ἡμᾶς,

Χαῖρε εὐοσμὸν ἀλάστρον εὐωδιάζον ψυχᾶς.

Χαῖρε ῥόδων καὶ ἰων αἰμοτόμιχτον στάγμα,

Χαῖρε στακτῆς εὐώδους τὸ νεκρέγερτον νᾶμα.

Χαῖρε λεπτόν τοῦ νόμου θυμίαμα,

Χαῖρε σεπτὸν κασσίας ἐκπίεσμα.

Χαῖρε σκηνῆς τὸ τετραῦλον χρίσμα,

Χαῖρε καινῆς διαθήκης τὸ μίγμα.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Θ αὔμα μέγα ὁράται, πῶς ἡ ἀνικμος λάρναξ, τοῦ θεοῦ καὶ σεπτοῦ σου
λειψάνου, μύρων ἀναβροιβίζει πηγᾶς, οὐ τέχνη μυρεψικῇ, ἀλλὰ χά-
ριτι· ἡ σε μύρω κατέχρισεν, ὡς ἀνακτα παθῶν, βοῶντα.

Ἄλληλουῖα.

Ι διὸν οὐκ ἐκτέσω, ἐπὶ γῆς θεοφόρε, Χριστόν, δὲ μόνον αἰεὶ ἀνέπνεις Χρι-
στῷ καὶ ἔξης· καὶ πρὸς Χριστόν, ἀφορῶν ἀκλινῶς, τοῦτον ἐκέκτησο,
ζωὴν, καὶ φῶς, καὶ ἔρωτα· ἀνθ' ὧν καὶ προσφεγγόμεθά σε·

Χαῖρε σαρκὸς ὁ σταυρώσας πάθη,

Χαῖρε θανὼν τοῖς ἐν κόσμῳ πᾶσι.

Χαῖρε ἡσυχίας νομίμου διδάσκαλος,

Χαῖρε ἐγκρατείας κανὼν ὁ εὐθύτατος.

Χαῖρε θερμὸν ἰλαστήριον τῆς νοερᾶς προσευχῆς,

Χαῖρε θεῖον οἰκητήριον καρδιακῆς φυλακῆς.

Χαῖρε ὅτι εἰσέδους ἀπαθείας εἰς γνόφον,

Χαῖρε ὅτι λαμβάνεις ἐν πλαξὶ θεῖον νόμον.

Χαῖρε συγχόν Χριστοῦ ἀδολέσχημα,

Χαῖρε ναοῦ τὸ ἄνω ἀνάθημα.

Χαῖρε ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ ὁ βαστάσας,

Χαῖρε αὐλαῖς πρωτοτόκων σκηνώσας.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Κ ἔδρος οὐρανομήκης, ἐν ἐρήμοις ἀνύδροις, ἐξήλθης ροαῖς τῶν δακρύων,
πιαινόμενος καὶ ὡς ζωῆς ξύλον, μέσον παραδείσου ἐβλάστησας, Θεῷ
καρποὺς ἀσκήσεως, προσφέρων τε καὶ πόθῳ ἄδων·

Ἄλληλουῖα.

Λ ὁγοῖς ἐν τῇ ζωῇ σου, τὴν σὴν ποιμνὴν ἐκθρέψας, ὠδήγησας ζωῆς ἐπὶ
χλόην· μετὰ θάνατον δ' αὖ ὡς πατήρ, ψυχοτρόφον ταύτη θηλὴν προ-
τέθεικας, τὴν κρήνην τὴν τῶν μύρων σου, ἐξ ἧς τιθηνουμένη κράζει :

Χαῖρε Δαβὶδ φιλάδελφον μύρον,

Χαῖρε τερπνὴ τοῦ Ἀερμῶν δρόσος.

Χαῖρε τῆς Τριάδος εὐῶδες κειμήλιον,

Χαῖρε κινναμώμου τὸ ἄνθος τὸ τίμιον.

Χαῖρε στήλη ἐλαιάλειπτος ὡς ἡ πρὶν τοῦ Ἰακώβ,

Χαῖρε χύτρα μυροσύνθετος πνέουσα εὐωδιῶν.

Χαῖρε κῆπε καρύας τῆς ἀρωματοπονεύου,

Χαῖρε λειμῶν ὁ γέμων πάντων τῶν ἀκροδρύων.

Χαῖρε ροὴ πανολβία χύσεως,

Χαῖρε ὁσμὴ τῆς διττῆς ὁσφρήσεως.

Χαῖρε σκηνὴ μυστικῶς κεχρισμένη,

Χαῖρε σεπτὴ καὶ ἡδύπνους οἰνάνθη.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Μ ὕρον ἐξεκενώθη. τῇ ψυχῇ σου ἀφρόνως, καυθὲν τοῦ Παρακλήτου τῇ
θέρμῃ· κῆπον γὰρ ἁσματικῶς τὸν σὸν, πνεύσας νότος, ὁ θερμὸς Χρι-
στοῦ πόθος σου, ἀρώματα ἀπέρρευσσε, θαυμάτων πλήρη τοῖς βοῶσιν :

Ἄλληλουῖα.

Ν ἑὰ ἐπωνομάσθη, Βηθλεὲμ ἡ σὴ μάδρα, ἣν ἡγεiras εἰς δόξαν Κυρίου,
ἐπ' αὐτῆς νυκτὶ Χριστοῦ γεννῶν, θεωρήσαντός σου ἀστέρα ἐκλαμ-
προν· ἐν ἧ καὶ πλήρη ἡθροισας μιγάδων σοῖ βοῶντων :

Χαῖρε Μονῆς τῆς Πέτρας δομήτωρ,

Χαῖρε Ναοῦ τοῦ θεοῦ κοσμήτωρ.

Χαῖρε Μοναζόντων ἀγέλης ὁ ὄρχαμος,

Χαῖρε ὥσπερ στύλος αὐτῆς προηγούμενος.

Χαῖρε ὅτι ὠκοδόμησας Ἱερὸν ὡς Σαλομών,

Χαῖρε ὅτι καὶ ἀνέθηκας τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ

Χαῖρε χειμαζομένων ὁ ἀκύμαντος ὄρμος,

Χαῖρε πεπλανημένων ὁδηγός καὶ προστάτης.
 Χαῖρε λαμπρά καθέδρα αἰσθήσεως,
 Χαῖρε κλεινὸν πυξίον τοῦ πνεύματος.
 Χαῖρε ψυχῶν φροντιστήριον πῆξας,
 Χαῖρε πολλῶν ὁδηγός χρηματίσας.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Ενεγκούστων θαυμάτων, αὐτουργός ἐγεγόνεις, καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον
 Πάτερ· λίθον γὰρ ὑπερμεγέθη ταῖς χερσίν, ἀναλαβὼν καταμαδὼν ἐβά-
 στασας, ὡς φύλλον εὐτελέστατον. ἐγείρων τοὺς ὄρωντας ψάλλειν :

Ἀλληλούϊα.

Ο ἰδρὼς τῶν ἀγώνων, καὶ ἰκμάς τῆς σαρκός σου, εἰς μύρου μετημείφθη
 οὐσίαν· ἀνθραξὶ γὰρ ὀλοκαυτωθεὶς ἐρημικοῖς, ὥσπερ τερπνὸν θυμίαμα,
 προσήχθης τῷ Δεσπότη σου· διὸ καὶ παρ' ἡμῶν ἀκούεις :

Χαῖρε ζωῆς ξένη ἀμβροσία,
 Χαῖρε πνοῆς ἀνθηδὼν ὠραία.
 Χαῖρε Παραδείσου πλουτήσας τὴν εὐπνοιαν.
 Χαῖρε τοῦ λιθάνου δεικνὺς τὴν ἐνέργειαν.
 Χαῖρε ἀμπελε κυπρίζουσα τῶν ἀνθέων ταῖς πνοαῖς,
 Χαῖρε σύμβολον λαμπρότητος καὶ ἀγνείας ἀκραιφνοῦς.
 Χαῖρε τῆς συμυναλῆς τὸ ἀμβρόσιον ἄσθμα,
 Χαῖρε κηρομαστίχης τὸ ἡδύπνοον κράμα.
 Χαῖρε πλουτῶν τὸ κέρας τοῦ χρίσματος,
 Χαῖρε Ἰνδῶν ἡ γῆ ἡ πανεύσομος.
 Χαῖρε ἀτμὶς ἡμαγμένων ἰδρώτων,
 Χαῖρε ῥανὶς μύρου τοῦ ἀκενώτου.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Πανευώδη σε κῆπον, καὶ ὠραῖον λειμῶνα, πασῶν τῶν ἀρετῶν, πεπυκα-
 σμένον ἀμφιλαφῶς, ταῖς ἀναδενδράσι πάντες γινώσκομεν, ὡς νάματα
 τὰ μύρα σου, προχέοντα τοῖς μελωδοῦσιν οὕτως :

Ἀλληλούϊα.

Ρώμη καὶ παντευτυχία, τοῦ σταυροῦ ὠπλισμένος, συνέτριψας τοῦ δρά-
 κοντος κάραν· τοῖς οὐραίοις σε τύφοντα γάρ, καὶ ὀλκῶ ὀλέσαι ἐκμη-
 χανώμενον, ἠφάνισας, καὶ ἄσματα τῆς νίκης σου οἶα ἀκούεις :

Χαῖρε λαμπρὸν εὐδρομούντων κλέος,
 Χαῖρε στερρόν κλονουμένων τεῖχος.
 Χαῖρε τῆς ἐρήμου τερπνότατον βλάστημα,

Χαῖρε ἀπαθείας τῆς ἄκρας ἐντρύφημα.
 Χαῖρε ὅτι κατεφρόνησας τῶν βέδντων καὶ φθαρτῶν,
 Χαῖρε ὅτι καὶ ἐπέφθασας ἐσχατον τῶν ἐφετῶν,
 Χαῖρε ὁ ἐκτεφρώσας τῶν δαιμόνων τὰ θράση,
 Χαῖρε ὁ ἐκνευρώσας τὰς αὐτῶν μηχανίας,
 Χαῖρε εὐχῇ ὁ κτείνας τὸν δράκοντα,
 Χαῖρε λαμπρά ἐχθροῦ ἄρας τρόπαια.
 Χαῖρε δι' οὗ ὁ Σατάν κατησχύνθη,
 Χαῖρε δι' οὗ ὁ Χριστὸς, ἐδοξάσθη.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Σώματος κατευνάσας, ἐμφυλίους δυνάμεις, καὶ πᾶσαν ὑπερβάς διττὴν
 κτίσιν, τῷ ὑπὲρ πᾶσαν γνῶσιν αὐτῷ, ὑπεραγνώστως Πάτερ προσωμί-
 λησας, δι' ἄκρας καθαρότητος, καὶ θεομιμησίας ψάλλων :

Ἀλληλούϊα.

Τίς αὕτη ἐξ ἐρήμου, ἀναβαίνουσα φάσκει, ψυχῇ τοῦ Σίμωνος ὁ νυμφίος,
 ἀπὸ πάντων τῶν κοινορτῶν τεθυμιωμένη σμύρναν καὶ λίβανον ; νάρδου
 εἰς οἶκον εἰσελθε, τρυφήσουσα καὶ ἀκουτισθεῖσα :

Χαῖρε θνητῶν ἀθάνατον νέκταρ,
 Χαῖρε βροτοῖς ἀνθηφόρον ἔαρ
 Χαῖρε κυπαρίσσου καὶ κέδρου ἡδύπνοια,
 Χαῖρε πάντων ξύλων λιθάνου ἀπόρροια.
 Χαῖρε μάννα παρεχόμενον ἀθανάτους μυρισμούς,
 Χαῖρε μέλι προχέομενον ἐκ τῆς Πέτρας γλυκασμούς,
 Χαῖρε ὅτι ἐφάνης ὄρνις κινναμοφόρος,
 Χαῖρε ὅτι ἐδείχθης ῥοῦς ἀρωματοφόρος.
 Χαῖρε ψυχῶν εὐώδης ἀντίληψις,
 Χαῖρε σαρκὸς μυρίζουσα ἱασίς.
 Χαῖρε ὁσμὴ σαρκοφάγα νεκροῦσα,
 Χαῖρε πνοὴ κεκμηκότας ζωοῦσα.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Υπερβάς θαυμασίως, τὴν τῆς ὕλης δυάδα, ἀνῆλθες ἀπαθείας εἰς ὄρος·
 καθαρθεὶς δὲ ψυχῆς τὸ τριμερές, τῆς Τριάδος ὤφθης ἐπόπτης ἄμεσος,
 ἐν μύροις δοξαζόμενος, πιστοῖς δὲ γεραιρόμενος, καὶ μέλπων :

Ἀλληλούϊα.

Φωτοβόλοις ἀκτίσιν ἀρχιφώτου Τριάδος, ἡγιάσθης ὀπτικῶς διανοίας, καὶ
 εἶδες ἀστροσύνθετον φῶς, καὶ νυκτὸς κρατούσης ὡς ἄλλος ἥλιος, ἀσκή-
 σει ὑπερέλαμψας· διὸ προσαγορευόμεν σε :

Χαῖρε δι' οὗ τὸ φῶς καθωράθη,
 Χαῖρε δι' οὗ τὸ σκότος ἡλάθη.
 Χαῖρε βασιλείας τῆς ἁνῶ συμμετόχε,
 Χαῖρε τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.
 Χαῖρε ἔσοπτρον ἐμφάσεων καθαρῶν χωρητικόν,
 Χαῖρε ἄξιον θησαύρισμα τῶν Χριστοῦ μακαρισμῶν.
 Χαῖρε ὅτι κατέστης ἄστρου ξένου διόπτρα,
 Χαῖρε ὅτι κατείδες ὑπὲρ μάγους ἀστέρα.
 Χαῖρε φωστὴρ ἡλίου λαμπρότερε,
 Χαῖρε λαμπτὴρ ἀστέρων φανότερε.
 Χαῖρε στενὴν ἀτραπὸν διοδεύσας,
 Χαῖρε Ἐδὲμ πλατυσμὸν κατοικήσας.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Χαρὰς ἀνεκλαλήτου, καὶ ζωῆς ἀκηράτου, τρυφᾶς ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων· σπείρας γὰρ μετὰ δακρύων πρίν, θερίζεις νῦν μετ' εὐφροσύνης.
 Ὅσιν, τοὺς καρποὺς κομιζόμενος, τῶν σῶν ἀγωνισμάτων ψάλλων:

Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὴν χάριν τὴν τῶν μύρων κροτοῦμεν, ἐστῶτες ἐν τῇ χάριτι σου ἀγίῳ· μόνος γὰρ ἡ μετ' ὀλίγων σύ, Μυροβλύτης ὧφθης Σίμων μακάριε·
 διὸ εἰς ὁσμὴν μύρων σου, προστρέχομεν πόθῳ βοῶντες:

Χαῖρε μυκτὴρ ὡς πύργος λιθάνου,
 Χαῖρε ὁσμὴ καπνοῦ τοῦ εὐώδους.
 Χαῖρε ἀρωμάτων γηίνων ἐπέκεινα,
 Χαῖρε οὐρανίων Ἀγγέλων τὸ ἡδυσμα.
 Χαῖρε ἐκσπασμα ζωήρρυτον ἐκλεκτῆς ῥοδωνίας,
 Χαῖρε εὖοσμε διάδοσις τῆς λευκῆς ἰωνιάς.
 Χαῖρε ὅτι ὥράθης ὡς ποιμαίνων ἐν κρίνοισι,
 Χαῖρε ὅτι ἐγνώσθης νεμόμενος ἐν μύροις.
 Χαῖρε ὁσμῆς οὐρανοῦ μίμημα,
 Χαῖρε Θεοῦ τῆς πόλεως δρμημα.
 Χαῖρε οἷς μὲν ὁσμὴ ζωηφόρος,
 Χαῖρε οἷς δὲ ὁσμὴ τοῦ θανάτου.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

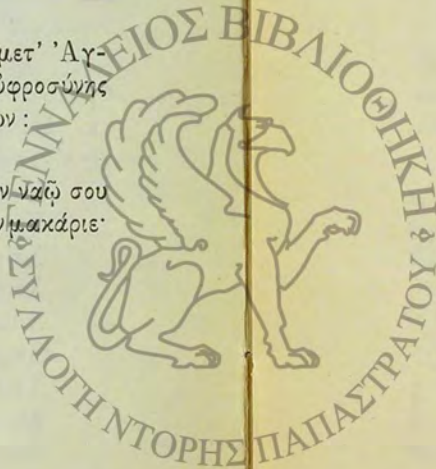
Ω τρισόλβιε Πάτερ, ὁ λαμπρὸς μὲν ἐν πᾶσι, λαμπρότερος δὲ μᾶλλον ἐν μύροις· (ἐκ γ·.) δυσωδίαν πᾶσιν τῶν παθῶν, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἡμῶν ἀπόσμηξον, καὶ εὐωδίας πλήρωσον τῶν μύρων σου, τοὺς ἐκβοῶντας:

Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον, Ἦχος, πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τὸν μυρορρόδαν ποταμὸν τὸν προερχόμενον,
 Ἐκ τῆς Ἐδὲμ τῆς νοητῆς νῦν προτεθύμημαι,
 Ἱεροῖς ἐν ἐφυμνίοις οἰκολογῆσαι·
 Ἀλλὰ δίδου μοι παμμάκαρ χάριν γνώσεως,
 Καὶ ἀπόσμηξον τὸν ῥύπον τῆς καρδίας μου·
 Ἵνα κρᾶζω σοι·

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

ΑΡΧΗ ΣΥΝ ΘΕΩ ΑΓΙΩ

Τῶν ὀκτῶν ἡχων Κανόνων⁽¹⁾ τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου
Πατρὸς ἡμῶν

ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΥΤΟΥ

ΚΑΝΩΝ ΠΡΩΤΟΣ

Ὁδὴ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σοὶ ὕμνον Σίμων πρῶτον τὸν δε προσφέρω.

Ῥοδή, α'. Ἦχος, α'. ὁ εἰρμός.

Σοὺ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ, θεοπρεπῶς ἐν ἰσχύϊ δεδόξασται· αὕτη γάρ
ἀθάνατε, ὡς πανσθενὴς ὑπεναντίους ἔθραυσε, τοῖς Ἰσραηλίταις,
» ἑδὼν βυθοῦ καινουργήσασα.

Τροπάριον.

Σίμων παμμακάριστε τὰ σά, μέλλοντι νῦν ἐξαγγεῖλαι θαυμάσια, λόγον
Πάτερ δίδου μοι. ἐξ οὐρανόθεν καὶ χάριν τοῦ Πνεύματος, θεῖε Μυρο-
βλύτα, τοῦ Ἁγίου σαῖς λιταῖς θεόφρον Ὁσιε.

Ὡς θαυμαστά Σίμων τὰ σά, πέλει καὶ θεῖα σεπτὰ κατορθώματα, σὺ
γάρ ὑπὲρ ἄνθρωπον, καὶ ἐπουράνιος ὡς τις διήνυσας τὴν ζωὴν σου Πά-
τερ, ὕμνους ᾄδων τῷ Θεῷ ὅτι δεδόξασται.

ἵνα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, Εὐαγγελίου πληρώσης ἐντάλματα, κόσμον Πά-
τερ ἔλιπες, γονεῖς καὶ φίλους θεόφρον πανόσιε, Σίμων Μυροβλύτα τῷ
Θεῷ ὕμνους βοῶν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Υἱὸς ψυχοφθόρου Μαρίας, ὁ σὸς ἱὸς βουληθεὶς καὶ ἀλάστορος, θέλων
ἐκλυτρώσασθαι, τὴν ἐκπεσοῦσαν μου φύσιν βασιλῆιον, σαρκωθεὶς ἀρρή-
τως ἐξ αἱμάτων σου ἄγνων Κόρη ἀνέπλασεν.

(1) Οἱ παρόντες ὡς ὁρῶνται ὀκτῶν ἡχοὶ Κανόνες ἐπιλοπονήθησαν τῷ σωτ. ἔτει αὐτῇ γ' πρὸς τιμὴν
καὶ δόξαν τοῦ Προστάτου καὶ Κτίτορος τῆς Ἱ. Μονῆς ἡμῶν ταύτης τοῦ Ὁσ. καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν
Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου (ὃς ἤκμασε περὶ τὰ μέσα τοῦ γ'. αἰῶνος) μετὰ τὴν πυρπόλησιν τῆς
Μονῆς γενομένην τῇ ἈΩΓΑ'. 1891 Μαΐου κη'. εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἀρχαίων, ἀπολεσθέντων
κατὰ τὸν ἐν λόγῳ ἐμπρησμόν, εἰσῆχθησαν δὲ καὶ ψάλλονται ἐπ' Ἑκκλ. ἐν τῇ Ἀκολ. τοῦ Ὁρθρου,
κατὰ πᾶν Σάββατον ἕκαστος ἐν τῇ ἀποδόσει τοῦ ἡχοῦ εἰς ὃν ἀνήκει, ὡς ἐστὶν ἔθος τῇ Μονῇ,
εἰμῇ που τύχη ἐορτῇ. Τῇ ἐγκρίσει καὶ ἀδείᾳ τοῦ καὶ νῦν τὰς ἡμέρας τῆς Μονῆς ἱθύνοντος ἁγίου
Καθηγουμένου καὶ Πατρὸς ἡμῶν Πανοσιολ. κ. κ. Νεοφύτου Ἀρχιμανδρίτου τοῦ ἐξ Ἀλατσάτων.
ὁ πονήσας ἐλάχιστος Ἱερώνυμος Μοναχὸς Σιμωνοπεριίτης, ἐξαιτούμενος συγγνώμην παρὰ τῶν
ἐντυχάνοντων ἔγραφον ἐν ἔτει 1893.

Ῥδὴ, γ'. ὁ εἰρμός.

» **Ο** μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς
 » αὐτὴν μορφωσάμενος, περιζῶσόν με ἐξ ὑψους δύναιμι, τοῦ βοᾶν
 » σοι Ἅγιος ὁ ναὸς· ὁ ἐμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Μηδὼλως βαλλόμενος εἰς νοῦν, ἐχθροῦ τὰ πανουργεύματα, ἐξ οὐρανοῦ δὲ
 τὴν θείαν βοήθειαν, Μυροβλῦτα σοφὲ ἐκδεχόμενος, Σίμων παμμακά-
 ριστε, πρὸς τοὺς ὑπὲρ ἀνθρώπων, πόνους τῆς ἀσκήσεως προσεχώρησας
 Θεομακάριστε.

Νενίκηκας Πάτερ τὸν ἐχθρόν, ταπεινῶσιν κτησάμενος, πληγὰς δὲ Σίμων
 τῷ σώματι ἔφερες, ὑπὲρ Χριστοῦ ὡς οἱ ἅγιοι Μάρτυρες οὐ τυράννους
 Ὅσιε ἀλλὰ τὸν διάβολον αὐτὸν ἔχων θεόφρον ἀντίπαλον.

Ο βίος σου ὥσπερ ἀστραπή, γῆς ἅπαντα τὰ πέρατα, προφητικῶς διε-
 ἔηλθε τρισόλβιε, ἀγγελικῶς γὰρ ἐν γῇ τοῦτον ἤνυσας. ὁθεν ὁ Δεσπότης
 σου Σίμων σὲ ἐδόξασε, χαρισμάτων τῶν θείων ἐμπλήσας σε.

Θεοτοκίον.

Νοῦν Κόρη καρδίαν καὶ ψυχὴν ἀγάθηνον θεόνυμφε, καὶ καρποφόρον ἀνά-
 δειξον πράξεων, ἀγαθῶν στεριεύοντά με, ὦ Δέσποινα, σκέπη σὴ προσ-
 φεύγοντα, τῶν πιστῶν προστάτις γάρ, σὺ ὑπάρχεις Κυρία πανύμνητε.

Πρὸ τῶν καθισμάτων λέγομεν χύμα τό:

Κοντάκιον τοῦ Ἀγ. Σίμωνος. Ἦχος. α'.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Τὰς τρίβους Ἡλιοῦ, τὰς ὁδοὺς τοῦ Προδρόμου, ἀγῶνας τοὺς σεπτοὺς,
 Ἀντωνίου τοῦ Πάνυ, μιμούμενος Ὅσιε, τῷ Θεῷ προσωμίλησας, ἐν τῷ
 Ὅρει δὲ, ὥσπερ Μωσῆς θεοπτίας κατηξίωσαι, καὶ Ἐλισσαίου τὴν χάριν
 Θεόθεν Πάτερ εἰληφας.

Εἶτα τὰ καθίσματα.

Ῥδὴ, δ'. ὁ εἰρμός.

» **Ε**ν πνεύματι προβλέπων, Προφῆτα Ἀβθακούμ, τὴν τοῦ Λόγου σάρκω-
 » σιν, ἐκήρυττες βοῶν ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ πα-
 » ρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Σίων ποθῶν τὴν ἄνω, κατέλαβες σοφέ, Ὅρος τὸ τοῦ Ἀθωνος, δρομαίως
 ὡς δορκὰς· καὶ ἐκζητῶν τὸν νυμφίον σου τὸν ὡραῖον, τῷ παντεπόπτη
 Δεσπότη ἐβόας· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ι θύνας σου τὰς τρίβους, τῷ βίῳ Ἡλιοῦ, Προδρόμου δὲ ἀσκήσει, λαμπρύ-
 νας σου τὸν νοῦν, ὡς Μωϋσῆς φῶς οὐράνιον καθορῶν δε, τὸν πάντων Κύριον
 Σίμων ἀνύμνεις, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Μονώτατος δουλεύων παμμακάρε τῷ Θεῷ, σπηλαίῳ καὶ εὐχόμενος, τὸν
 τύραννον ἐχθρόν, ἐπαπειλοῦντα σε ἡσυχνας Μυροβλῦτα, κατατροπώ-
 σας δὲ τοῦτον ἦδες Κυρίῳ· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ω Δέσποινα Μαρία Κυρία τοῦ παντός, Βασίλισσα κυήσασα Χριστὸν τὸν
 λυτρωτὴν, αὐτὸν δυσώπει πανύμνητε Παναγία, τὸν ὑμνητὴν σου ῥυσθῆ-
 ναι ἔργων ἀτόπων, νῦν σὲ δυσωπῶ ὁ πανάθλιος.

Ῥδὴ, ε'. ὁ εἰρμός.

» **Ε**κ νυκτὸς ὀρβρίζοντα, ὁδήγησον φωτὶ, θείας ἐπιγνώσεως, σκότει συνε-
 χόμενον, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, ὡς οἰκτίρμων Δέσποτα
 φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Νόμου τοῦ τῆς χάριτος πληρῶν τὰς ἐντολάς, θείαν χάριν εἰληφας Σίμων
 ἀξιάγαστε, καὶ Μονὴν σοῦ τῆς Πέτρας, δι' ὁμῆς τοῦ ἀστέρος ἀνήγειρας.
Πάντες ἐπιστάμεθα σὲ Σίμων ἀσκητά, μοναζόντων ἔρεισμα, σὺ γὰρ
Ρβίον ἐνθεον, ἐπὶ γῆς διανύων, τοὺς Ἀγγέλους ἄδοντας ἀκήκοας.

ἡτορας ἐκπλήττεσθαι, ποιεῖ τὰ σά σοφέ, ἅπερ θείᾳ χάριτι, θαύματα ἐτέ-
 λεις, καὶ θαυμάζειν τοὺς πάντας, τὴν Μονὴν σου ὁρῶντας Σίμων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ω τῶν θαυμασίων σου Μητρόθεε ἀγνή! Σίμονα τὸν Ὅσιον καὶ σὸν λά-
 τρην ὠτρυνας, τοῦ δοῦναι τῆς Πέτρας τὴν Μονήν, ἀοράτως Πανύμνητε.

Ῥδὴ, ς'. ὁ εἰρμός.

» **Τ**ὸν Προφῆτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοῶ, τὴν ζωὴν μου ἀγαθέ, ἐλευθέ-
 » ρωσον φοβράς, καὶ σῶσον με, Σωτήρ τοῦ κόσμου κράζοντα, δόξασοι.

Τροπάρια.

Τὸν ἀντίπαλον ἐχθρόν, Σίμων μάκαρ καθορῶν, σοῦ ἀμβλύνοντα σοφέ,
 θεῖον ἔργον ἀληθῶς, τὸν Κύριον σὺ τοῦ παντός ἐσχες Πάτερ βοήθειαν.
Ο ντως Σίμων ἀσκητά, Μυροβλῦτα θαυμαστέ, τὴν τῆς Πέτρας σου Μονὴν
 ἐκλυτροῦσαι πειρασμῷ, δεήσεσι, καὶ πρεσβείαις σου Πάτερ πρὸς Κύριον.

Νομοθέτης ἀληθῶς, ὥσπερ ἄλλος Μωϋσῆς, Ἀντωνίου τοῦ σοφοῦ χρηματίσας ὁπαδός, σὺ γέγονας ὡς Παχώμιος Σίμων, σοῦ διδάσκων μαθητάς θεοπρεπῶς.

Θεοτοκίον.

Τὸν προσφεύγοντά σοι νῦν, Μητροπάρθενε ἀγνή, ῥύπου κάθαρον παθῶν, καὶ πταισμάτων χαλεπῶν, τὸν Κύριον, ἐκδυσωποῦσα σοὶ κράζω ὁ δοῦλος σου.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

» **Σ**ὲ νοπτήν, Θεοτόκε κάμινον, κατανοοῦμεν οἱ πιστοί· ὡς γάρ Παιδὰς ἔσωσε τρεῖς, ὁ ὑπερυψούμενος, ὅλον μὲ τὸν ἄνθρωπον, ἐν τῇ γαστρὶ σου ἀνέπλασεν· ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Οῶλον σαυτὸν, Πάτερ τῷ Κυρίῳ σου, ἀνατεθείς Σίμων σοφέ, ἀσεβεῖς προσάγεις Θεῷ, τούτους θεία χάριτι, ἰώμενος Ὅσιε, καὶ τῷ Χριστοῦ, θείῳ δὲ βαπτίσματι, ἀμαρτιῶν ἐκκαθάρας, σὴ μάνδρα συνεισήγαγες.

Νοῦς καθορῶν, ὥφθης τὸν Δεσπότην σου, ἀγγελικῶς τὴν σὴν ζωὴν Μυροβλύτα πολιτευθείς· ὅθεν Πάτερ Ὅσιε, δαίμων ἐκδιώκεται, σὴ ἐπικλήσει τρισόλβιε, ἐκ βασιλίδος ὑμνουσῆς, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Δείμας Μονήν, Βηθλεὲμ ὠνόμασας, Σίμων σοφέ ξενοπρεπῶς, ἐπὶ Πέτρας γάρ ἐν νυκτί, Πάτερ φῶς οὐράνιον, εἶδες καὶ δοξάζοντας, τοὺς τοῦ Θεοῦ ἐν ὑψίστοις Κύριον Χριστουγεννῶν, τοὺς Ἀγγέλους, καὶ τούτῳ ἀνατέθεικας.

Θεοτοκίον.

Εργοῖς τὸν σόν, Υἱὸν παρεπίκρανα, Δέσποινα μόνη ἀγαθὴ, διὸ προσπίπτω σοὶ ὁ οἰκτρὸς, τὴν οἰκτρὰν μου δέησιν, πρόσδεξαι Βασίλισσα, καὶ ἱκεσίαις σου ῥῦσαι με, πυρὸς γεέννης μελλούσης δύνασαι γάρ Μητρόθεε.

ᾠδὴ η'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**ἱ φρίττουσιν Ἀγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, δοξάσατε παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ερήμους κατώκησας καὶ σπήλαιον σοφέ, ὡς ἄλλος Ἀντώνιος Κυρίῳ πεποιθώς, οὐ τῇ θείᾳ δυνάμει ἐκνικῶν τὸν ἐχθρόν, εὐλογῶν ἀνύμνεις Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πυρὶ καὶ ζήλῳ θείῳ τοῦ κόσμου τὰ τερπνὰ, σὺ ἔλιπες Ὅσιε καὶ ὥκησας εἰς γῆν, τοῦ ὅρους τοῦ Ἀθῶ, δ' αὐγάσας φωτὶ, ἐναρέτων ἔργων, ἐδόξασας ἀξίως.

Ροῦν μύρων ἀνέβλυσεν, ὁ τάφος σου σοφέ, δηλῶν παρρησίαν σου ἣν ἔχεις πρὸς Θεόν, στεφάνους δὲ ἀξίους τῶν σῶν πόνων λαβῶν, τὸν Θεὸν δοξάζεις εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἶρος τὸ τοῦ Ἀθωνος, τὰ θαύματα τὰ σά, εἰργασται ἐξάκουστον, μύρων γάρ πηγὴ, ὁ τάφος σου δέδεικται· ἐπικλήτει δὲ σὴ, φεύγει τῶν δαιμόνων, δειλαίων ἅπαν στίφος.

Θεοτοκίον.

Σαρκούμενος Δέσποινα, ὁ Κύριος ἐκ σοῦ, τὴν μήτραν σου ἀφλεκτον ἐτήρησεν ἀγνή, παρθένον φυλάξας σε ὡς τὴν βάτον ποτέ, πυρὶ φλεγομένην, ἀλλὰ μὴ καιομένην.

ᾠδὴ, θ'. Ὁ εἰρμός.

» **Τ**ύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτούμεν τὴν κάμινον, ἵνα σὲ Θεοτόκε ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Τροπάρια.

Φῶς ὁ μοναχὸς τεθέαται, ἐν τῷ ναῷ τῷ Θεῷ προσευχόμενος, θαῦμα δὲ φρικτόν, ὅντως τῷ σοὶ βλασφημήσαντι, παραδόξως φανεῖς σὺ τεθέασαι τοῖς μὲν ἀξίοις θαῦμα, τοῖς δ' ἀναξίοις φόβος.

Επληττεν ἐχθρὸς ὁ βέβηλος, τὸ βασιλέως Σίμων θυγάτριον, κλῆσιν δὲ τὴν σὴν, μηδόλως φέρειν δυνάμενος, φυγαδεύεται τάχος ὁ δέιλαιος, Χριστοῦ γάρ τοῦ Σωτῆρος, ἡ χάρις ἐπεφοίτα Ὅσιε.

Ρώμη τοῦ Σταυροῦ καὶ χάριτι, περιφραζάμενος Σίμων Πανόσιε, ἥσυχνας ἐχθρόν· τὴν δὲ Μονὴν τὴν τῆς Πέτρας σου, τῶν σκανδάλων ἐκλύτρωσαι τάχιον, λιταῖς σου Μυροβλύτα, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐκδυσωποῦμεν σε.

Θεοτοκίον.

Ωἰ πῶς μὴ ὑμῶν δοξάζω σε, καὶ μεγαλύνω Κόρη ἀειμακάριστε; ἡνπερ γενεαί, αἱ τῶν ἀνθρώπων δοξάζουσιν, ὡς προέφης καὶ σὲ μακαρίζουσι, τὴν ὄντως Θεοτόκον, καὶ Ἰησοῦ Μητέρα Δέσποινα.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΝΩΝ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Οὐ ἡ ἀκροστοιχίς.

Δέησιν τὴν δε Μονή σου Σίμων ἄδει ἄσμα.

Ἦχος, β'. Ὡδή, α'. Ὁ εἰρμός.

Εἰς βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιὰν ἡ ὑπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τροπάρια.

Δεῦτε πάντες ἄσωμεν Θεῷ θαυμαστά τελέσαντι, καὶ τοὺς Ὅσιους αὐτοῦ θαυμαστώσαντι, οὓς περ εἰς βοήθειαν, προσκαλούμενοι οἱ πιστοί, τάχος ἐκλυτρουμένα, τῶν δεινῶν αὐτῶν δέησιν· ὅτι δεδόξασται.

Εὐμενὴ προστάτην καὶ θερμόν, Πάτερ σὲ γινώσκουσα, ὦ Μυροβλῦτα Μονή σου προσπίπτει σοι, κράζουσα πρεσβείαις σου, ἐκ παντοίων κινδύνων με λύτρωσαι, ἔχων παρρησίαν Ὅσιε, πρὸς τὸν ὑπεράγαθον.

Ηἰ Μονή σου νῦν ἡ ἱερά, Μυροβλῦτα Ὅσιε, ἐκδυσωπεῖ σε γεραίρουσα Ἄγιε, ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ δεινῶν λυτρωθεῖσα Χριστὸν τὸν Κύριον ἀνυμνῇ δοξάζουσα, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθείς ἀρρήτως ἐκ τῆς σῆς μήτρας Μητροπάρθενε, ὡς οἶδε μόνος φθαρέντα ἀνέπλασε, Κύριος τὸν ἄνθρωπον, ἐκ δουλείας τοῦ δολίου λυτρώσας, ὁ δεδοξασμένος Κύριος ὅτι δεδόξασται.

Ὡδή, γ'. Ὁ εἰρμός.

Εἰς ἐξήνησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρῖνον Κύριε, ἡ τῶν Ἐθνῶν στείρειουσιν, Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου ἐν ἡ ἑσπερεύθη ἡ καρδιά μου.

Τροπάρια.

Ιλέωσαι τὸν Κύριον, Σίμων Πάτερ Ὅσιε, ταῖς πρὸς αὐτὸν πρεσβείαις σου, δυσωποῦμεν οἱ δοῦλοι σου, καὶ λύτρωσαι Μονήν σου τὴν τιμῶσαν σε.

Νεκρώσεως ἀνάστησόν δούλους σου Πανόσιε, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, τῶν πταισμάτων καὶ θλίψεων, ῥῶσιν ψυχῆς δωρούμενος πάσχουσι.

Τοῖς προσιοῦσιν Ὅσιε, Εἰκόνι σου τὴν ἱασιν, τὴν τῆς ψυχῆς καὶ σώματος δώρησαι, Μυροβλῦτα δεόμεθα, ἵνα τιμῶντες ὕμνοις σε γεραίρωμεν.

Θεοτοκίον.

Ηἰ μήτρα σου γεγένηται, χωρὶν ἀπειρόγαμε, καὶ οὐρανὸς κατάστερος, τὸν μηδαμῷ μὴ χωρούμενον, χωρῆσαν Μαριάμ Χριστὸν τὸν Κύριον.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

Κοντάκιον λεγόμενον χόμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ ἄνω ποθῶν, τῶν κάτω ἀπηώρησο, ὦ Σίμων σοφέ, Ὅσιον ἐγκαλλώπισμα, Μυροβλῦτα Ὅσιε, ἰσαγγέλως βίων παναοίδιμε, καὶ νῦν Ἀγγέλοις συσκηνῶν, πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὡδή, δ'. Ὁ εἰρμός.

Εἰς ἡλῦθας ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς οὐκ ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔσωσας, ὅλον μὲ τὸν ἄνθρωπον διὸ κραυγάζω σοι: δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Νευρούμενος Μυροβλῦτα, δυνάμει καὶ χάριτι, Θεοῦ Παντοκράτορος, τὸν πολυμήχανον ἐβαλες, θθεν δυσωποῦμεν σε, καὶ τὴν Μονήν σου, αὐτοῦ παγίδων λύτρωσαι.

Δεσμεύσας σὺ τὸν ἐχθρόν, ἐπικλήσει σοι Ὅσιε, αὐτὸν ἐξεδίωξας ἐκ θυγατρὸς τῆς τοῦ Ἀνακτος, ὃς εὐχαριστίας σοι δαίγμα Μονήν σου Ὅσιε, Μυροβλῦτα Σίμων ἀνήγειρεν.

Εἰς ἐχθρόν τὸν τῶν ἀνθρώπων αἰσχύνας διάβολον, Μονήν σου ἀνήγειρας θεῖα δυνάμει καὶ χάριτι, ἥνπερ καὶ διάσωζε, ἐκ πολυπλόκων σκανδάλων τοῦ ἀλάστορος.

Θεοτοκίον.

Μορφὴν τὴν τῶν ἀνθρώπων Παρθένη προσέλαβεν, οὐ φαντασία Κύριος, ἐκ σῶν λαγόνων λυτρώσασθαι, τὴν πεσοῦσαν φύσιν μου καὶ εἰσαγάγῃ με, πάλιν εἰς Παράδεισον ὁ φιλόανθρωπος.

Ὡδή, ε'. Ὁ εἰρμός.

Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων, ἡ σωτηρία, τῶν ἀπεγνωσμένων Χριστέ Σωτήρ μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φωτίσον με τῇ ἐλλάμψει σου, ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Τροπάρια.

Ὁλος Θεοῦ, καταγώγιον ὤφθης ὦ Μυροβλῦτα, ὡς καλῶς βιώσας Σίμων τρισμακάρ, νῦν δέ σὺν Ἀγγέλοις περιπολεῖων, τὸν Θεὸν Πάτερ ἰκέτευε, πάσης ἐπηρείας Μονήν σου, λυτρουσθαι τιμῶσαν σε.

Νέφους δεινῶν, τὴν Μονήν σου, διάσωσον Μυροβλῦτα, τοῦ ἐπιπεσόντος σεπταῖς λιταῖς σου, ταῖς εὐπροσδέκτοις πρὸς τὸν Σωτήρα, ἀσινὴ καὶ ἄτρωτον διαμένουσαν, φθόνου τοῦ δολίου ἐχθροῦ καὶ ἀλάστορος.

Η 'θροίσται νυν, 'Αδελφότης Μονῆς σου ἀναβοᾷν σοι· Σίμων Μυροβλῦτα Μονὴν σου τὴν δε, τῆς Πέτρας φύλαττε σαῖς πρεσβείαις, τῶν σκανδάλων τοῦ πολεμήτορος, ἐμπρησμοῦ καὶ πάσης κακώσεως Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Σ κήνωμα σύ, τοῦ Θεοῦ ὤφθης Κόρη Θεοκυῆτορ, τὸν Θεὸν τεκοῦσα Υἱὸν καὶ Λόγον, σὲ δυσωπῶ θθεν Μῆτερ Ὑπεραγία, τούτου σκήνωμα δεῖξον με τὸν σὸν δοῦλον, σοὶ κραυγάζω νυν ἐξαιτούμενος χάριν, καὶ βοήθειαν προστασία μου.

Ὁδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Π ρὸς Κύριον ἐκ κήτους, ὁ Ἰωνᾶς ἐδόθησε· Σύ με ἀνάγαγε ἐκ πυθμένος Ἄδου δέομαι· ἵνα ὡς λυτρωτῇ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι θύσω σοι.

Τροπάρια.

Ο ικτίρμον Εὐεργέτα, καὶ μόνε πολυέλεε, σὲ ἱκετεύομεν ταῖς πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου σου, τῶν τοῦ ἐχθροῦ χειρῶν, πάντας ἡμᾶς λύτρωσαι, πρὸς ὁδοὺς τὰς εὐθείας καθοδηγῶν ἡμᾶς.

Υ 'μνοῦντες σε τρισμάκαρ, οἱ δοῦλοι σου βοῶμεν σοι· τῆς χειρὸς ἐχθροῦ ἐξάρπασον, πάντας ἐκ τοῦ βυθοῦ, τῶν πταισμάτων πρεσβείας σου, πρὸς ὁδοὺς σωτηρίας καθοδηγῶν ἡμᾶς.

Σ ωτήριον λιμένα, θαρρόντες Σίμων Ὅσιε, σὲ ἱκετεύομεν, τῶν παθῶν ἐσμοῦ καὶ κλύδωνος τὴν Μονὴν σου Πάτερ ἐλευθέρωσον πρὸς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου καθοδηγῶν ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Ι 'λάσθητι καὶ ρῦσαι σὸν δοῦλον σοὶ προσκλίνοντα, γόνυ καρδίας μου, ἁμαρτίας μου τὸν ἄθλιον, ἡ τέξασα Χριστόν, τὸν Θεὸν τῆς κτίσεως, ἐκβοῶ σοι Παρθένε πανύμνητε.

Ὁδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

Ε ἰκόνος χρυσῆς, ἐν πεδίῳ Δειρεῖ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος, μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Μ υρόεσσι δόμαῖς, Σίμων μύρισον ἡμᾶς σὼν θείων μύρων, ὦ Μυροβλῦτα παμμακάριστε, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐξάρπασον, τῆς χειρὸς δαιμόνων

καθὼςπερ τὴν Βασιλίδα ἠλευθέρωσας, ὕμνολογοῦντας Θεὸν τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ω 'δαῖς μυστικαῖς σὲ γεραίρει ἡ Μονὴ σου Μυροβλῦτα, τὸν ταύτης πέλοντα δομήτορα, θαῦμα ὁρᾶται γὰρ μέγιστον, ἅπασι τοῖς ταύτην ὀρώσιν, ὥςπερ ἀστέρα οὐράνιον, καὶ ὡς νεφέλην φωτὸς ἐπὶ τῆς Πέτρας τῆς σῆς.

Ω 'ς θείου φωτός, πεπλησμένος Σίμων Μυροβλῦτα, θείῳ φωτὶ ἡμᾶς κα, ταύγασον, καὶ ἐκ δεινῶν ἐλευθέρωσον, σὴν Μονὴν ἐχθροῦ βροτοκτόνου· Θεῷ βοῶσαν, καὶ ψάλλουσαν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ν αμάτων τῶν σὼν, ζωτικῶν ἀρδεῖαις ἀρδευσόν με, καὶ ἐξανάστησον πεισόντα με, τῇ συμβουλίᾳ τοῦ ὁφείως, ὅπως ἂν σωθῆς εὐχαρίστως, Εὐλογημένη κραυγάζω σοι· Εὐλογητὸς ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιτίας Ἀγνή.

Ὁδὴ, η'. Ὁ εἰρμός.

Κ ἄμιнос ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς ὀδρσιζούσα ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Α ρματι Σταυρῷ, ὦ Σίμων Μυροβλῦτα, ἐχθρὸν τὸν τύραννον κατέβαλες, σπηλαίῳ εὐχόμενος, ὃν καὶ νυν θείαις πρεσβείαις σου, τὴν σὴν Μονὴν πόλεμοντα κατάβαλε, τοῦ Θεοῦ τὴν μητέρα ἔχων σύμμαχον.

Δ έσποτα Χριστέ, λιταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου, τῆς ἐπηρείας τοῦ ἀλάστορος Μονῆς σου διαφύλαττε, τὴν τῆς Πέτρας δυσωποῦμεν σε οἱ δοῦλοι σου ψάλλοντες· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον

Ε ῥρεῖ κρουνηδόν, ἐκ τάφου σου τὰ μύρα, Σίμων δηλοῦντα τὸ θεάρεστον, τῆς πολιτείας καὶ ἀγώνων σου, ὧνπερ τὸν μισθὸν ἀπείληφας Ὅσιε πρὸς Θεοῦ αἰώνιον θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ι 'δοιμι ταῖς σαῖς, Δέσποινα ἱκεσίαις, τοῦ σοῦ Υἱοῦ τὸ θεῖον πρόσωπον, ἱλαρὸν καὶ καταξίωσον, τῆς αὐτοῦ Βασιλείας τὸν δοῦλον σου, εὐλογημένη Κόρη πανύμνητε, ὡς τεκοῦσα Κύριον τὸν ὑπεράγαθον.

Ὁδὴ, θ'. Ὁ εἰρμός.

Α νάρχου Γεννήτορος, Ἰὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσχοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσχορπισμένα, διὸ τὴν πανύμνητον Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τροπάρια.

Α΄ παύστως ἰκέτευε, Θεὸν τὸν πανοικτίρμονα, τοῦ οἰκτερῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, κλίνοντας τὸ γόνυ Εἰκόνι, σοῦ τῇ σεπτῇ, Σίμων Μυροβλῦτα, πρὸς Κύριον ἔχεις γάρ, παρρησίαν παμμακάριστε.

Σωθῆναι τοὺς δούλους σου, τὸν Κύριον ἰκέτευε, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πολεμήτορος, πρὸς σωτηρίαν καθοδηγῶν ἡμᾶς, πλέοντας κακῶν ἐν πελάγει, Σίμων σοφέ, καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἐν βαράθροις ὠθυμένους ἱερῶτατε.

Μανίας ὁ δόλιος, ἐμπίπλται διάβολος, καθορῶν σε προστάτην καὶ ὁδηγὸν ἡμῶν, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν παρεστῶτα σὺν Μαριάμ, Κόρη Θεοτόκῳ καὶ αἰτούμενον ἡμῶν θείαν ἀντίληψιν.

Θεοτοκίον.

Α΄ γνὴν θεομήτορα, προστάτην σε κεκτήμεθα, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος Παρθένη πάνσεμνε, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν σε μεσίτην, τοῦτον ἐν γῇ, τέξασαν ἀσπῶρος, καὶ σὲ Μητροπάρθενε, Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

ΚΑΝΩΝ ΤΡΙΤΟΣ

Οὐ ἡ Ἀκροστοιχίς.

Ὑμνον τρίτον μέλψωμεν Σίμωνι τρισμακάρι.

Ἦχος, γ΄. Ὡδή, α΄. Ὁ εἰρμός.

Ο΄ τὰ ὕδατα πάλαι νεύματι θείῳ, εἰς μίαν συναγωγὴν συναθροίσας, καὶ »τεμὼν θάλασσαν Ἰσραηλίτη λαῷ, οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, δεδοξασμένος »ὑπάρχει, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Υ΄ ετοῦ ὡς χειμάρρους ἐκ τοῦ σοῦ τάφου, τὰ μύρα βλύσαντα ὦ Μυροβλῦτα, τοὺς πιστοὺς ἅπαντας καταμυρίζει σοφέ, νῦν δὲ σὼν θαυμάτων τὸ πλῆθος, βλέποντες πάντες τὸν Κύριον δοξάζομεν ὅτι δεδόξασται.

Μυροβλύτην τὸν θεῖον πάντες ἐν ὕμνοις, τιμήσωμεν συνελθόντες ἀξίως· τοῦτον γὰρ ὁ Κύριος, ὁ παντοκράτωρ Θεός, θαύμασιν ἐδόξασεν, ἀντιδοξάσαντα τοῦτον, σημείois ἐνδόξοις τε, ὅτι δεδόξασται.

Νεκρωθεὶς τοῖς ἐν κόσμῳ Σίμων τρισμακάρι, τοῦ σώματος τὰς ὀρέξεις θεόφρον, καὶ σαρκὸς οἰδήματα καταμαράνας σοφέ, ρεύμασι δακρύων σου, καὶ δι' εὐχῆς καὶ νηστείας, τῷ Κυρίῳ ἔψαλλες, ὅτι δεδόξασται.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

Ο΄ χετοῖς σὼν δακρύων εὐχαῖς καὶ πόνοις, νηστεία τε τὴν σάρκα καταμαράνας, τὸν θυμὸν ἐσθεσας, Σίμων θεόφρον σοφέ, θάλασσαν δ' ὀλέθριον τὴν τῶν παθῶν ἐκξηράνας, ὕμνεις τὸν Δεσπότην σου, τὸν πάντων Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με Κόρη πλήθει πταισμάτων, εἰς βόθρον τε τῆς κακίας ἐμπεσόντα, φθονερῶς Δέσποινα, ἡ ζωοδότῃν Θεόν, τέξασα ἀνάστησον, καὶ τῆς ζωῆς τῆς ἀμείνω, κληρονόμον δεῖξον με, Ἀγγέλων Ἀνασσα.

Ὡδή, γ΄. Ὁ εἰρμός.

Ο΄ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα παραγαγὼν, τῷ Λόγῳ κτιζόμενα, τελειούμενα Πνεύματι, Παντοκράτωρ Δέσποτα, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ »στερέωσόν με.

Τροπάρια.

Τῷ θείῳ πόθῳ σοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς, γνωστοὺς καὶ γεννήτορας σὺ κατέλιπες Ὅσιε, ὄρη καὶ ἐρήμους δέ, ὥσπερ δορκὰς θεοφόρε ἐξεζήτεις. **Ρ**εόντων Σίμων φθαρτῶν τε ὑπεριδὼν, τὸ Ὅρος τοῦ Ἀθωνος ὥσπερ ἐλαφος Ὅσιε τῶν ὑδάτων ῥύακας καταλαβὼν, Χριστὸν Θεὸν ἠύλόγεις. **Ι**δεῖν ποθὼν βασιλείαν τὴν τοῦ Θεοῦ, τὰ ὄρη κατέλαβες καὶ σπηλαίοις κατώκησας, κόσμου δὲ τὴν σύγχυσιν, ὡς ψυχοφθόρον ἔλιπες Πάτερ. **Τ**ὰς τρίβους σὺ τοῦ Προδρόμου καὶ τὰς ὁδοὺς, λαβόμενος Ὅσιε, Ἡλιοῦ προσεπέλασας, Σίμων παμμακάριστε, Θεῷ τῷ μόνῳ ἀπροσπελάστῳ.

Θεοτοκίον.

Ο΄ σαρκωθεὶς ἐκ λαγόνων παρθενικῶν, φθαρέντα ἀνέπλασε, νεκρωθέντα ἀνέστησε, τὸν Ἀδὰμ πανύμνητε, Ὑπεραγία Βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων.

Κοντάκιον λεγόμενον χύμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Η΄ Παρθένος Δέσποινα, προσευχομένη ἐπέστη, θεοφόρῳ Σίμωνι, καὶ προσφιλῶς προφωνοῦσα, ἱδρυσιν Μονῆς κελεύει τὴν ἐπὶ πέτρας, οὗτος δέ, τῇ θεοπτίᾳ κατηγασμένος, ἀνακράζει· Θεοτόκε σύ μου εἰ σκέπη ἰσχύς καὶ πρόμαχος.

Ὡδή, δ΄. Ὁ εἰρμός.

Ε΄ θου πρὸς ἡμᾶς, κραταίαν ἀγάπησιν Κύριε, τὸν μονογενῆ γὰρ σοῦ Υἱόν, ὑπὲρ ἡμῶν εἰς θάνατον δέδωκας, διό σοι κραυγάζομεν εὐχαρίστουντες· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νέκρωσιν ἐνθείς, σεαυτῷ ὦ Σίμων τρισόλβιε, σὴν καρδίαν ἔδειξας σοφέ, μύρων πηγὴν ἀκένωτον Ὅσιε· Χριστὸς ὁ δοξάζων σε· ὦ καὶ βοῶμεν· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Μύροις νοητοῖς, προσκυνῶντας τὴν Εἰκόνα σου Ὅσιε, σὺ μυρίζεις Σίμων ἀσκητά, μύρων πηγὴν τὸν σὸν τάφον γὰρ ἔδειξας· Χριστὸς ὁ θαυμάτων σε καταπλουτήσας· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Επλήσε τὸν σὸν τάφον, μύρα Πάτερ ἃ ἐρρέυσεν, σώματός σου τοῦ καρτερικοῦ, καὶ τοὺς πιστοὺς κατεμύρισεν Ὅσιε· διὸ ὕμνοῦντες σε Θεῷ βοῶμεν· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Λαίλαπες δεινοί, τὴν ψυχὴν μου Σίμων κατατρύχουσιν, ἀλλὰ Μυροβλῦτα νοητοῖς, σοὺ μύροις κατὰπυσσον Ὅσιε· μυρίζων ψυχὴν μου ψάλλουσαν Κυρίῳ, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ψάλλοντες ὡδὴν, Παναγία Κόρη πανύμνητε, σοὶ βοῶμεν οἱ ἁμαρτωλοί, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν τὸν φιλόνητον, δυσώπει, πυρὸς μέλλοντος ἀσθέστου, ῥύσασθαι τοὺς δούλους σου Παντάνασσα.

Πρὸς σὲ ὀρθρίζω, τὸν διὰ Σταυροῦ Χριστέ, τὸν Ἄδην κενώσαντα· καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐκ θανάτου λυτρωσάμενον.

Ω Μυροβλῦτα, μύρῳ νοητῷ, Σίμων χρισθεὶς ἱερώτατε, μύρου πηγὴν τὸν σὸν τάφον, θεία χάριτι ἀπέδειξας.

Μυρίζεις Σίμων, πάντας τοὺς πιστῶς, σοὺ τῇ Εἰκόνι προσπίπτοντας, καὶ ἐκ παθῶν ψυχοφθόρων, ἐκλυτροῦσαι παμμακάριστε.

Ερρέυσε Σίμων, ὡς τις ποταμός, μύρον τρισμάκαρ θαυμασίον, ἐκ τοῦ σептоῦ σου λειψάνου· θαῦμα μέγα τὸ τελούμενον!

Νᾶμα καὶ ῥεῖθρον, τάφος ὁ σεπτὸς, τοῦ Μυροβλύτου ἀνέβλυσε. Θεῷ δὲ δόξα τῷ πάντα, δυναμένῳ τὰ θαυμάσια.

Σοὶ ὕμνους Κόρη, πᾶσαι αἱ γενεαί, αἱ τῶν ἀνθρώπων προσάδουσι, σὺ γὰρ μεσίτης ἀνθρώπων, καὶ Θεοῦ πέλεις ὦ Δέσποινα.

Ε'βόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριον, ὁ λαοὶς ἐπέστη· ἐκ Θεοῦ Χριστέ σὺ εἶ Θεός μου.

Ι'θύνας Πάτερ, πρὸς τὰς εὐθείας, ὁδοὺς τοὺς πόδας σου Ὅσιε, Σίμων Μυροβλῦτα, θαυμασίοις σοφέ, πρὸς Χριστοῦ ἐδοξάσθης.

Μέγιστον θαῦμα, πέλει ὡς ὄντως, τὸ τοῦ πεσόντος εὐχὴ σου δέ, ἀβλαβοὺς σωθέντος, καὶ τοῦ λίθου ὃν ἤρας ἐπ' ὤμων.

Ω' παραδόξων, τῶν σῶν θαυμάτων! τοῖς ἀσεβέσιν ἃ εἰργασται, Σίμων θεοφόρε, θέν τούτους Θεῷ σου προσήξας.

Νέον φρικτὸν τε, τὸ ἐν νυκτὶ σε, καὶ ἐπουράνιον θεῖον τε φῶς σε περιλάμπαν, Μυροβλῦτα κατηύγασεν ὁλως.

Ικετηρίαν, πρὸς τὸν Υἱόν σου, Χριστὸν Θεὸν τὸν φιλόνητον, ποιήσον Μαρία, ὑπὲρ δούλων σου σὲ ἀνυμνούντων.

Ω'ς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς τρεῖς Παῖδας ἐδρόσισας, ἐν τῇ φλογὶ τῇ Χαλδαϊκῇ, τῷ φωτιστικῷ τῆς θεότητος πυρί, καὶ ἡμᾶς καταύγασον· Εὐλογητὸς εἰ κράζοντας, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν Κύριον τοῦ παντός μιμούμενος Ὅσιε, ζωὴν σου πᾶσαν καρτερικῶς, ὠδεύσας σοφέ, ἄρας ὤμοις σου σταυρόν, τούτῳ δὲ ὑπέψαλλες· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρωννύμενος τοῦ Σταυροῦ δυνάμει καὶ χάριτι, δράκοντα Σίμων τὸν σχολιόν, ἡσχυνας ἐχθρόν, τύπτοντά σε τῇ οὐρᾷ, κραυγάζων τρισόλβιε· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ι'ὸν ἐωσφορικὸν ὦ Σίμων Πανόσιε, ταπεινώσιν τὴν ὑποποιὸν προσκτεσάμενος σοφέ, ἀπεδίωξας ἐκ σοῦ· τῷ Θεῷ δὲ ἔψαλλες· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σέ ἴσμεν Μήτηρ Θεοῦ βοήθειαν ἀνθρωποι, σὺ γὰρ τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, ὃς ἐν σῇ γαστρὶ, ἐνηνθρώπησεν ἀγνή, δυσωπεῖς πρεσβείαις σου, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν δούλων σου, καθ' ἐκάστην προσπαιόντων αὐτῷ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ᾠδή, η'. Ὁ εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν φλογὶ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταθάνατα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, Ἱερεῖς ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Μύρων ἀπάντων τῆς γῆς, ὑπερέχει τὰ ἐκ τοῦ σοῦ τάφου Πάτερ, καὶ λείψανον σεπτοῦ σου βλύσαντα Σίμων σοφέ, καὶ πιστοὺς μυρίζει, σὴν σεπτὴν Εἰκόνα, ἐν πίστει προσκυνεῦντας.

Απ' οὐρανὸθεν ποτὲ, τὸν ἀστέρα ἐπὶ Πέτρας καταπέμπει, ὁ Θεὸς ἐκδηλῶν σοὶ θέλημα θεῖον αὐτοῦ, ἱδρυσιν Μονῆς σου, Σίμων Μυροβλύτα, ὦ θαύματος τοῦ ξένου!

Αγωνισμάτων τῶν σῶν, καθορῶν σου τὸ καρτερικόν ὦ Σίμων, ἀντιπέμπει πλουσίως σοὶ θαυμασίων πληθύν, ὁ Θεὸς ὑμνοῦντι, καὶ ὑπερυψοῦντι αὐτόν σοι Μυροβλύτα.

Θεοτοκίον

Κάλλος ψυχῆς καθορῶν, τοῦ θεράποντός σου Σίμωνος τοῦ θείου, ὁ Υἱός σου Παρθένη θεῖα φωτὶ ὁδηγεῖ, κτίσαι ἐπὶ πέτρας, διὰ προσταγῆς σου Μονὴν ὦ θαῦμα μέγα!

ᾠδή, θ'. Ὁ εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐν βάτῳ καὶ πυρί, προγραφεῖσαν ἐν Σινᾷ, Νομοθέτη Μωϋσῇ, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν Θεοῦ Θεὸν Λόγον, ἀνυμνήσωμεν φαιδρῶς, ἄφθορον Παρθένον ἀληθῶς, Θεοτόκον εὐσεβοῦντες, μεγαλύνωμεν πιστοί.

Τροπάρια.

Αἵσιοί σε ὁ Χριστός, βασιλείας τῆς αὐτοῦ, καὶ σὸν λείψανον κλεινῶν, μύρων δεικνύσει πηγὴν καὶ φωτὸς τοῦ ἀδύτου Σίμων δευτέρον ποιεῖ, ἁμῶν θυσίαν ὡσπερεῖ, τοὺς ἀγῶνας ἐπαξίως προσδεξάμενος τοὺς σούς.

Ρητορεύουσι τὰ σά, Μυροβλύτα θαυμαστά, μύρον Σίμων καὶ Μονή, ἃ τέλεσται ἐν σοί, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος. οὐ θεράπων ὥφθης σύ, δοῦλος τε πιστός καὶ ἀγαθός, θεν Πάτερ θεοφόρε ἀνταμείβει σε Χριστός.

Ιερεὺς ὢν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ, Μυροβλύτα θαυμαστέ, ὕμνον πρόσφερε αὐτῷ, ὡς θυσίαν παμμάκαρ καὶ ἱκέτευε αὐτόν, Ποίμνην σου λυτροῦσθαι πειρασμῶν, τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐκ σκανδάλων, καὶ δεινῶν ἅπερ ἐπίκεινται αὐτῇ.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

Θεοτοκίον.

Ιλαστήριον θερμόν, Μητροπάρθενε ἀγνή, καὶ ἐλπίδα οἱ πιστοί, σὲ κεκτῆμεθα βροτοί, προστασίαν καὶ σκέπην. Σοὶ βοῶντες ἐκτενῶς, πρόσδεξαι θυσίαν καθάραν, ὕμνον τόνδε Παναγία, καὶ προσάγαγε Θεῷ.

ΚΑΝΩΝ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Ὁ ἡ' Ἀκροστιχίς.

Θαυμάτων ὕψος καὶ μέγεθος ὑμνήσω σου.

Ἦχος, δ'. ᾠδή, α'. Ὁ εἰρμός.

» **Θ**αλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀθρόοις ἔχουσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Τροπάρια.

Θαυμάτων σου ὕψος καὶ τὸ μέγεθος, Σίμων θαυμάσιε, τὸ θαυμαστὸν τίς εἶπη τῶν βροτῶν; ἀλλ' ἐμοῦ νῦν θαρρόντος ἐν σοί, νοῦν τε καὶ γλῶσσαν τράνωσον, ὅπως ἀξίως ἐπαινέσω σε.

Αγγλώσσω βοᾷ τὰ σά θαυμάσια, καὶ ἀνυμνοῦσι σε, πάντες ὁρῶντες Πάτερ σου Μονήν, ἣν ἐδόμησας Σίμων σοφέ, ἐμοῦ δὲ χεῖρα κίνησον. γραφῇ ποθοῦντος ἐξεῖπεν αὐτά.

Υμνοῦντα τὸν δσιον καὶ ἁμεμπτον, καὶ θαυμαστὸν βίον σόν, ὦ Μυροβλύτα Σίμων θαυμαστέ, περιφρούρει καὶ φύλαττε, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων με, ὅπως ἀξίως εὐφημήσω σε.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεόνυμφε ἀνύμφευτε, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, Χριστὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνοῦντες βοῶμεν σοι, τὸν νοῦν ἡμῶν καταύγασον, ὅπως ἀξίως σὲ γεραίρωμεν.

ᾠδή, γ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα· σύ μου ἰσχύς
» Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Τροπάρια.

Αράμενος σὸν σταυρόν, Εὐαγγελίῳ Χριστοῦ ἠκολούθησας, κράζων· Χριστῷ Ὅσιε· σύ μου εἰς ἰσχύς καὶ στερέωμα.

Τὰ ὄρη καὶ τοὺς βουνούς, νάπας ὅπας γῆς καὶ σπήλαια Ὅσιε, Σίμων σοφὲ ὤδευσας, ἐκζητῶν ἐνθέρμως τὸν Κύριον.

Ω ὄρη τε καὶ βουνοί, ὁσμὴ νυμφίου μου ὥσπερ ἀρώματα· ποῦ δὲ σκηνῶν ὁψομαι, τοῦτον καὶ κατῖδω μοι εἶπατε.

Θεοτοκίον.

Νεκρούς ὁ ζωοποιῶν, ἐκ τῆς γαστρὸς σου προελθὼν ἄχραντε, πάντας βροτοὺς ἔσωσε, τοὺς αὐτῷ πιστεύοντας Δέσποινα.

Κοντάκιον λεγόμενον χῆμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εν ὧδαίς τιμήσωμεν, τὸν Μυροβλύτην, ταῖς ἐνθέοις πράξεσι, καὶ ἀρεταῖς πανευλαβῶς, ἀναβοῶντες καὶ λέγοντες· χαίροις ὦ Σίμων, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

ᾠδὴ δ'. Ὁ εἰρμός.

Ε'παρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ὁλίον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Υ'ετοῦ ὀχετοῦς ὥσπερ τοὺς ὀφθαλμούς σου, πόνοις τοῖς σοῖς καὶ δάκρυσι, καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις, Σίμων ἀπειργάσω σοφέ, ἀνθ' ὧν περ ἀνέβλυσαι, μύρα θεοφύρε ὁ τάφος σου.

Ψαλμικῶς σὺ τὰς ἐρήμους τε καὶ τὰ ὄρη, κατάλαβὼν τὸν θεῖον σου, πόθον ἐπαυξάνεις· ὤθεν πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, βοήθειαν ἔλαβες, Σίμων Μυροβλύτα πανόλβιε.

Οὐκ ἐνάρκησας παλαίῳ ὦ Μυροβλύτα, τὸν παλμαῖον δράκοντα πειρώμενον Πάτερ, ἐκλύειν τὸν τόνον σου, ἀλλὰ τοῦτον ἔβαλες, δι' εὐχῆς σου Σίμων πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθεὶς ὡς οἶδε μόνος ἐκ τῆς γαστρὸς σου, Πανάχραντε ὁ Ὁλίος τῆς δικαιοσύνης, πάντας καταυγάζει πιστούς, φωτίζων τοὺς κρίζοντας· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἄγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντας σε.

Κάλλος τὸ νοητόν, τοῦ Χριστοῦ ἐφιέμενος, κατόκησας ἐν σπηλαίῳ, μόνος μόνῳ Κυρίῳ, Δεσπότη προσευχόμενος.

Αῤηματι τῷ Σταυρῷ, προσευχῇ τε κατέβαλες, τὸν δράκοντα τὸν ἀρχαῖον, τῇ οὐρᾷ ἀπειλοῦντα, καὶ τύπτοντά σε Ὅσιε.

Ιδέτε θαυμαστόν, θαῦμα ὄντως καὶ μέγιστον, εὐχόμενος γὰρ ὁ Σίμων, βλέπει θεῖον ἀστέρα, ἐπὶ τῆς πέτρας λάμποντα.

Θεοτοκίον.

Μή με δοῦλον τὸν σόν, ὑπερίδης ὦ Δέσποινα, ὃν ὁ σατὰν καταβάλλει, ἀμαρτίας τῷ φόρτῳ, ἀλλ' ἐγείρον πεσόντα με.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι· ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Τροπάρια.

Ε'λαμψεν, ἐν τῷ σπηλαίῳ καὶ περίξ οὐράνιον, φῶς καὶ κατηύγασε Σίμων, σὴν καρδίαν Πάτερ, ξένον τὸ θαῦμα, ὁ Θεὸς γάρ, ἀποκαλύπτει σοι θεῖον μυστήριον.

Γάννυται, πιστῶν τὰ πλήθη ὀρῶντα θαυμάσια, ἃ ἐνεργεῖς θεοφύρε, Ἰησοῦ συνεργεῖα, καὶ μακαρίζει, Μυροβλύτα σέ, ὃν δοξάζει Θεὸς θεοῖς θαύμασι.

Ε'νευσε, τοῦ θαυμαστώσαι ὁ Κύριος Ὅσιον, κλεινὸν αὐτοῦ Μυροβλύτην, μύστης γὰρ αὐτοῦ ἦν καὶ πιστὸς λάτρης, Θεοτόκου δέ, θεράπων, μητρὸς ἀκαταίσχυντος.

Θεοτοκίον.

Θαύματα, ὄντως ξένα φρικτὰ καὶ τεράστια, οἷσπερ Χριστὸς ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς δοξάζει αὐτοῦ Ὅσιους, μεσιτεῖα τῇ σῇ, Θεόνυμφε Μητὴρ ἀνύμφευτε.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Ε'ν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμαιοὶ Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ο "λον ὁρῶν σε, Σίμων μάκαρ ὁ Κύριος καὶ εἰδώς, τὸ ὥραϊον ψυχῆς σου, σὲ ὁδηγὸν καὶ σωτῆρα ψυχῶν δείκνυσι, καὶ Μονὴν τὴν σὴν, ἐπὶ τῆς Πέτρας ἐγείρειαι προστάξει.

Σ ἐ Θεοτόκος, ἐν φωτὶ φωνοῦσα ὦ Σίμων ἐπείσε, ὡς Θεοῦ προστάξει Μονή, δεδομένης τῆς Πέτρας σου, καὶ τοὺς Ἀγγέλους, δόξα σοι τῷ Θεῷ ἀκήκοας ψάλλοντας Ὅσιε.

Υ "μνοις γεραίρω, σοῦ Μυροβλῦτα θαυμάσια τὰ σεπτὰ, λίθου ὃν σταυροῦ σημείω ἐπ' ὧμων σῶν, ἤρας αὐθις τοῦ πεσόντος δε, ἀφ' ὕψους ὃν διέσωσας, προσευχῇ, καὶ ἐδειξας ἀτρωτον Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Μ αρία χαῖρε, τὸ τοῦ Ἀγγέλου σοὶ κραυγάζομεν, σὺ δὲ τοὺς ὑμνοῦντας τόκον τὸν σόν, τῶν δεινῶν ἀτρώτους φύλαττε, εὐλογημένη ψάλλοντας σεμνή, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

ᾠδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

» **Χ** εἰρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν, ἐσθесαν ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, » Παῖδες κραυγάζοντες· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Ν έον θαῦμα μέγα καὶ φρικτόν, καὶ κλῆσις μόνη τοῦ Ὁσίου Σίμωνος, φρίκην ποιεῖται τοῖς δαίμοσι, θεία χάρις, ξένον ἀκουσμα, τοὺς δὲ πιστοὺς καὶ βασιλεῖς, ψάλλειν προτρέπεται· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σ ἰμων βασιλεὺς ὁ εὐσεβής, εὐχαριστῶν σοὶ Μονήν σου ἀνήγειρε, τοῦ ἀκαθάρτου γὰρ πνεύματος, ἐλυτρώσω Πάτερ Ὅσιε, τὴν θυγατέρα τὴν αὐτοῦ, χαίρων δὲ ἔψαλλεν· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Η "δε παρῆρσάν σου σοφέ, πρὸς τὸν Θεόν ἦν ἔχεις Σίμων Ὅσιε, τὸ βασιλέως θυγάτριον, λυτρωθὲν τῇ ἐπικλήσει σου, τοῦ διαβόλου τῆς χειρός, χαῖρον δὲ ἔψαλλεν· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ω "φθη τοῖς ἀνθρώποις ὁ Θεός, ἐν τῇ γαστρὶ σου σαρκωθείς ἄχραντε, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐρρύσατο, πλάνης Κόρη τοῦ ἀλάστορος, καὶ παραδείσου ἀξιοί, πιστῶς τοὺς ψάλλοντας· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ, δ'. Ὁ εἰρμός.

» **Λ** ιθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξέυτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Σ ἰμων θεοφόρε Μονή σου, θαῦμα παγκόσμιον ὁρᾶται, ὕψους τῶν νεφῶν ἐπηρμένη, καὶ καταπλήττει ἀνθρώπων διανοίας, ὕμνοῦσι δὲ τὰ θαύματα, σοῦ πολιτεῖαν τὴν ἰσάγγελον.

Ο "λθιος ὁ τάφος σου Σίμων, μύρα ἐκβλύζων ἀνεδείχθη, πᾶσι τοῖς τιμῶσί σε πόθῳ, καὶ αἰτουμένοις ἀντίληψίν σου θείαν, ὦ Μυροβλῦτα Ὅσιε, ἣν καταπέμπεις τοῖς ὕμνοῦσι σε.

Υ "μνοις σε τιμῶμεν ἐν πίστει, ὦ Μυροβλῦτα οἱ σοὶ δοῦλοι, λύτρωσιν δεινῶν κεκτημένοι, ταῖς πρὸς Θεόν σου ὁσίαις ἱκεσίαις, μνήμην σου δὲ γεραίροντες, Σίμων τρισμάκαρ ἀνυμνοῦμεν σε.

Θεοτοκίον.

Υ "μνοις σε δοξάζοντες Κόρη, σὲ προστασίαν ἐν ἀνάγκαις, πάντες σε κεκτημένα δοῦλοι, οἱ σοὶ Θεὸν δὲ τὸν Ὑψιστον ὕμνοῦμεν, ἐλπίδα δὲ σε κράζοντες, Χριστιανοὶ σὲ μεγαλύνομεν.

ΚΑΝΩΝ ΠΕΜΠΤΟΣ

Ὁ ἢ Ἀκροστιχίς.

Πέμπτην ταύτην ἄγω σοὶ ὦδὴν παμμάκαρ.

Ἦχος, πλ. α'. ᾠδὴ, α'. Ὁ εἰρμός.

» **Ι** "ππον καὶ ἀναβάτην εἰς θάλασσαν Ἐρυθράν, ὁ συντρέθων πολέμους ἐν ὕψηλῳ βραχίονι, Χριστὸς ἐξετίναξεν, Ἰσραὴλ δὲ ἔσωσεν, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα.

Τροπάρια.

Π όνους τε καὶ ἀγῶνας καὶ θαύματα Σίμωνος, μέλλοντός μου ὕμνησαι τὸν νοῦν μου καταύγασον, φωτοδότα Κύριε, Δέσποτα φιλάνθρωπε, Μυροβλῦτου πρεσβείαις δέομαι.

Ε "λαβες πρὸς Θεοῦ Μυροβλῦτα τὴν δύναμιν, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους τῶν προσκυνούντων Ὅσιε, Εἰκόνα σου πάντιμον, ἣν καταφιλοῦντα με, ἱασαί με τὸν ἰκέτην σου.

Μῶμος καὶ μέμφεις δ' ὧς οὐκ ἔστι σοι Ὅσιε, ἰσαγγέλως γὰρ δλον τὸν βίον σου διήνυσας, Σίμων παμμκαρίστε, Μυροβλύτα ἔνδοξε, καὶ ἐχθρόν τὸν παμδέηλον ἥσχυνας.

Θεοτοκίον.

Πάντων ὁ λυτρωτὴς ἐν μήτρᾳ σου ὤκησε, βουληθεὶς τοὺς ἀνθρώπους κολάσεως λυτρώσασθαι, ὅθεν Μητροπάρθενε, ὕμνοις σε γεραίροντες, ἐπινίκιον ὕμνον ᾄδομεν.

Ῥδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Ο' πῆξας ἐπ' οὐδενὸς τὴν γῆν τῇ προστάξει σου, καὶ μετεωρίσας ἀσκέτως βρίθουσας, ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, »τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὴ καὶ φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ πάντα ὡς σκύβαλα, Σίμων Μυροβλύτα σοφὴ κατέλιπες, πόνοις τε ἀσκήσεως τῆς σῆς, καὶ πλείστοις ἐν ἀγῶσι, καρτερικῶς πολιτευσάμενος, εἰληφας καμάτων σου τὴν ἀντίδοσιν.

Ηρίστευσας ἐν ἀγῶσι Σίμων πανόσιε, ὅν ὁ στεφοδότης Χριστὸς ὁ Κύριος, δάκρυσι νηστεία καὶ εὐχῇ πόνοις καὶ ἀγρυπνίαις, καταβαλὼν τὸν πολυμήχανον, ὅθεν ἐπαξίως κατέστησαι.

Νομίμως ἀσκητικῶς ἐχθρόν τὸν παμπόνηρον, ὥσπερ στρατιώτης σοφὴ πανάριστος, σὺ παραταττόμενος Σταυροῦ, ὅπλῳ καὶ δυναστείᾳ, καταπαλαίσας εἰς γῆν ἔβαλες, ἄμετρα καυχώμενόν Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Τὸν Κύριον τοῦ παντός ἀσπόρως συνέλαβες, καὶ ἀφθόρως τοῦτον Παρθένη τέτοκας, ξένον θαῦμα φύσει διπλοῦν, Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ Γεννήσαντος, σῶσαι βουληθέντος τὸν ἀνθρώπον.

Κοντάκιον λεγόμενον χῆμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν Ὁσίων τὸ κλέος τὸν θεῖον Σίμωνα, τῶν ἐν Ἀθῶ Πατέρων τὸ ἐγκαλλώπισμα, Μυροβλύτην οἱ πιστοὶ ἀνευφημήσωμεν, τὸν δομήτορα Μονῆς, ὑψιβάμονος αὐτῷ, βοῶντες πίστει καὶ πόθῳ· ἰκέτευε ὑπὲρ πάντων, τῶν σέ τιμώντων Πάτερ τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Τὴν θεῖαν ἐννόησας σου κένωσιν, προβλεπτικῶς ὁ Ἀββακούμ, Χριστέ ἐν τρόμῳ ἐβόᾳ σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστοὺς σου ἐλύληθας.

Αρότρω τοῦ Σταυροῦ ἐγεώργησας, ἀσκητικῶς τὴν σὴν ψυχὴν, καὶ τοὺς καρποὺς ἀνεβλάστησε, θαυμάτων θεῶν τρισμάκαρ ὁ Σίμων Μυροβλύτα ἐκτέλεσιν.

Υῖος Θεοῦ γεγένησαι Ὅσιε, ἀσκητικαῖς σου ἀγωγαῖς, Σίμων σοφὴ κατὰ μέθεξιν, θαυμάτων τῇ ἐνεργείᾳ, καταπλουτισθεὶς ἱερώτατε.

Τὴν ἔρημον καὶ σπήλαιον ἐδειξας, γῆν καρποφόρον ἐν Θεῷ τοῖς ὀχετοῖς τῶν δακρύων σου, παινῶν Σίμων τοῖς πόνοις, καὶ εὐχαῖς Ὁσίων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Ηκτίσις πᾶσα Κόρη ἀγάλλεται, θεογεννήτρια ἐν σοί, Θεὸν γὰρ ἄχραντε τέτοκας, τῆς ὁφείας τυραννίδος, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων ῥυσάμενον.

Ῥδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Ο' ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πρὸς σέ ὀρθρίζω καὶ σοὶ κραυγάζω, τὴν ψυχὴν μου φώτισον, τὴν ἐσκοτισμένην, Χριστέ ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Τροπάρια.

Νόμους καὶ θεσμοὺς τοὺς τῆς φύσεως ἔσπευσας, καθυποτάξαι τῷ πνεύματί σου, οἰκήσας τὴν ἔρημον, Ἀθωνος ἐν Ὄρει, νηστεία καὶ τοῖς δάκρυσιν.

Ακακος ἀμίαντος καὶ σώφρων ἀπλούστατος, τῇ ταπεινώσει καὶ διακρίσει, γεγονὼς θεσπέσιε, τῷ Θεῷ προσάγεις, ἀνθρώπων πλῆθος Ὅσιε.

Γέγηθε Μοναστῶν τὰ συστήματα Ὅσιε, ἐπὶ τοῖς ἔργοις σου Μυροβλύτα, σὴν Μονὴν γὰρ ἐπηξας, ἐπὶ πέτρας Σίμων, σημείοις τε καὶ θαύμασι.

Γέγονας ὁπαδὸς Ἀποστόλων πανόσιε, σὺ ἡ ἀκρότης τῶν Μοναζόντων, κλήσις καὶ γὰρ μόνη σου, δαίμονας ἐλαύνει, καὶ θαύματα ἐτέλεσας.

Θεοτοκίον.

Ω τοῦ ξένου θαύματος! τοῦ ἐν σοὶ Δέσποτα, ὅτι Θεὸν ἀπερινοήτως, ἔτεκες πανάμωμε, ἀνανδρὸς γὰρ οὐσα, λοχεύεις παρθελεύουσα

Ῥδὴ, ς'. Ὁ εἰρμός.

Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χριστέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος.

Τροπάρια.

Σίμων ὁ θαυμάσιος, Μυροβλύτης ὠφθη ἀσκητής, τῶν ἀγώνων εὔρε τὴν ἀντίδοσιν παρὰ Θεοῦ, τὸ ἐνεργεῖν τὰ θαυμάσια.

Οὐράνιον ἄνθρωπον, ἐγνωμέν σε ἄγγελον δ' ἐν γῇ, θαύματα γὰρ Σίμων τὰ τεράστια, ἃ ἐνεργεῖς, ἐκπλήττει νοῦν καὶ διάνοιαν.

Ιερεὺς καὶ Ὅσιος, χρηματίσας ἡσυχνας ἐχθρόν, τοῦ Σταυροῦ τῷ τύπῳ καὶ τῷ χρίσματι, τοὺς ἀσεβεῖς τυφλώσεως ἰασάμενος.

Θεοτοκίον.

Ωραιώθης Δέσποινα, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον ἐν γῇ, ἀρεταῖς Παρθένης διαλάμπουσα, σοῦ ἐρασθεὶς δὲ Θεὸς σοὶ ἐνώκησεν.

ᾠδὴ ζ'. ὁ εἰρμός.

» **Ο** ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων Κύριος, τὴν φλόγα κατέσβεσε, τοὺς Παῖδας ἐδρόσισε, συμφώνως μελωδούντας, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Τροπάρια.

Δεδεῖξαι τὸν Κύριον, σοὶς ἐγκάτοις Ὅσιε, σεμνὴ πολιτεία σου, καὶ ἔργοις ἐνθέοις σου, ὁ δόλιος Σατὰν δὲ κατησχύνθη εἰς αἰῶνας.

Η Μονή σου Ὅσιε, ἐπὶ Πέτρας ἱδρύεται, εἰς ὕψος αἰρόμενον. Θεὸς ὁ δοξάζων σε, θαύμασι καὶ σημείοις, ἀρρήτου φωτὸς ἐμπλήσας.

Νικηθεὶς ὁ δόλιος, ὑπὸ σοῦ εἰσήλασεν, εἰς πλάσμα βασιλείου, Θεοῦ, βασιλόπαιδα, ἀλλὰ τῇ σῇ κλήσει Πάτερ, θρηνῶν ταύτης ἐξεβλήθη.

Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα, πιστῶν ἡ βοήθεια, βαρβάρων κακώσεως, τοὺς δούλους σου λύτρωσαι, ἐλπίς καὶ προστασία, τῶν Χριστιανῶν καὶ τεῖχος.

ᾠδὴ η'. ὁ εἰρμός.

» **Σ**οὶ τῷ Πανουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορεῖαν ἐμελπον· πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Α ὅδε σὺν ἡμῖν καὶ ψάλλε ἅπας Ἄθως, κλεινοῦ Μυροβλύτου σου φρικτὰ θαυμάσια, οὗτος γὰρ λίθον, ἐπῆρε παμμεγέθη, Σταυροῦ τῇ δυνάμει τῇ παναλκεί καὶ θείᾳ.

Μέγιστον ὕμνῳ, σου θαῦμα Μυροβλύτα, χειρὸς σου ἐπίθεσις, ἰάται τοὺς πάσχοντας, εὐχῆς σου δυνάμει, καὶ ἱερῷ ἐλαίῳ καὶ Θεῷ προσάγεις βαπτίσματι τῷ θείῳ.

Μέγιστα ὀρῶν, ὕμνῳ θαυμάσιά σου, τοῦ μύρου τὴν ἐκβλυσιν, φωτὸς τε τὴν ὄρασιν, νυξὶν ὅπερ εἶδες, φωνῆς τε Θεοτόκου, καὶ τῆς τῶν Ἀγγέλων ἧς ἤκουσας ὦ Σίμων.

Θεοτοκίον.

Α ἴσμα φαλμικόν, Βασιλίσσα σοὶ ἄδω, παρέστης γὰρ Ἀχραντε παρθένων ἐξάρχουσα, τῷ Βασιλεῖ σου, περιβεβλημένη, καὶ πεποικιλμένη, ἐν κροσσωτοῖς χρυσείοις.

ᾠδὴ θ'. ὁ εἰρμός.

Η σαῖα χόρευε, ἡ Παρθένος, ἔσχεν ἐν γαστρί, καὶ ἔτεκεν Υἱόν, τὸν Ἐμμανουήλ, Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον, Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τὴν Παρθένον μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Κύριον ἰκέτευε, Μυροβλύτα, Σίμων θαυμαστέ, τῆς δόξης παρεστῶς θείων σὺν χοροῖς, Ἀγγέλων Ὁσίων τε, Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἀθλητῶν, πάντων Ἀγίων τε, ὑπὲρ τῶν ἀνευφημούντων σε.

Α ληθῶς Πανόσιε, τὴν σὴν Ποίμνην, σκέπεις καὶ φρουρεῖς, ὦ Σίμων θαυμαστέ, ταῖς πρὸς τὸν Θεόν, λιταῖς εὐπροσδέκτοις σου, ἐκ κινδύνων καὶ τῶν πειρασμῶν, τοῖς δὲ οἰκέταις σου, ἀντιπέμψεις θεῖον ἔλεος.

Ρώννυνται οἱ δοῦλοι σου, σαῖς πρεσβείαις, κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, οὗ ἐπιβουλῇ Σίμων φθονεῖ. οἱ τάλανες πίπτομεν, Μυροβλύτα, πάθει δεινοῖς, τῆς αἰωνίου τε, ἐκλυτρούμεθα κολάσεως.

Θεοτοκίον.

Ρῆσιν τοῦ Ἀγγέλου σοι, Παναγία ἄδομεν νυνί, τὸ χαῖρε ὦ Μαριάμ, τὸν Ἐμμανουήλ, τεκοῦσα πανάχραντε, τὸν Ἰησοῦν μου κόσμου λυτρωτὴν, ὃν καθικέτευε ὑπὲρ τῶν μεγαλυνόντων σε.

ΚΑΝΩΝ ΕΚΤΟΣ

Οὐ ἡ Ἀκροστοιχίς.

Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεὸν δέξαι μου τὴν δέησιν.

Ἦχος, πλ. β'. ᾠδὴ, α'. ὁ εἰρμός.

» **Ω**ς ἐν ἡπεύρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι τὸν διώκτην Φαράῳ, καθορῶν ποντούμενον· Θεῷ ἐπινίκιον ὦδὴν ἐβόα ἄψωμεν

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τροπάρια.

Ω ἰ καὶ ποῦ φύγω ὁ τάλας εἰ μὴ πρὸς σέ, τὸν θερμὸν προστάτην μου ;
Μυροβλῦτα θαυμαστέ, δέομαί σου ῥῦσαι με κακῶν, ἐν δακρύων ὀχετοῖς
σε ἐξαιτούμενον.

Σὺ τῷ Θεῷ παριστάμενος ἐσαεί, σὺν τῇ θεομήτορι, καὶ πρεσβεύοντες θερ-
μῶς, παρ' αὐτοῦ τὴν λύσιν τῶν πολλῶν, καὶ δεινῶν παραπτωμάτων
μου αἰτήσασθε.

Εἱ ῥημον πάλαι οἰκήσας Σίμων σοφέ, Θεῷ εὐηρέστησας, ἐν δακρύων στα-
λαγμοῖς, ὦν τὴν χάριν δίδου καὶ ἐμοί, ὅπως ἂν πάθῃ δεινὰ ψυχῆς μου
κλαύσωμαι.

Χάριν μοι δίδου παμμάκαρ τὴν ἐκ Θεοῦ, ὁμβροῖς τῶν ὁμμάτων μου, τοῦ
ἀρδεύειν τὴν ἐμὴν, τάλαιναν ψυχὴν μετανοῶν, ἐφ' οἷς ἐπράξα δεινοῖς
μου πλημμελήμασιν

Θεοτοκίον.

Ω ἰς τὸν Θεόν μου τεκοῦσα τὸν δι' ἐμέ, γενόμενον ἄνθρωπον, ἵνα ῥύσῃται
δεινῶν, καὶ δουλείας Κόρη τοῦ ἐχθροῦ, ἐκδυσώπησον αὐτὸν τοῦ οἰκτει-
ρῆσαι με.

ᾠδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν
σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Τροπάρια.

Νᾶμα δακρύων σαῖς λιταῖς, παμμάκαριστε Σίμων, ἐκ Θεοῦ μοι παρά-
σχου, ἁμαρτίας μου δεινὰς, ὅπως ἂν κλαύσω πικρῶς, καὶ θρηνήσω,
τά πολλά μου πταίσματα.

Πείραν μὴ σχῶν πρὸς τὸν ἐχθρόν, τοῦ παλαίειν μηδόλως, ἐξαιτούμαι σε
Σίμων, Μυροβλῦτα σύμμαχον, ὅπως φανείς νικητής, χαίρων ἅμα σὲ
κηρύττω στερόν πρόμαχον.

Αἶδων ἱκέσιον ᾠδὴν, ἐξαιτούμαι σε πρέσβυν, πρὸς Θεὸν Μυροβλῦτα,
ἀντιλήπτορα θερμὸν, καὶ συμμαχοῦντα μοι σέ, ὁ σατὰν γάρ, ἔστι μοι
ἀντίπαλος.

Ρεῖθρα ποτάμια τοὺς σοὺς, ὀφθαλμοὺς καταστήσας, τῇ εὐχῇ καὶ νη-
στείᾳ, ἀγρυπνία τε σοφέ, τὸ λείψανόν σου πηγὴν, μύρα βλύζουσιν ἀνέ-
νωτον ἀπέδειξας.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

Θεοτοκίον.

Ρεῖθρα δακρύων καὶ κρουνούς, ὀφθαλμούς μου Κυρία, εὐσπλαγχνία
χρωμένῃ, τῇ συνήθει σου Ἀγνή, ἀποκατάστησον σέ, δυσωποῦντος ἐν
θερμαῖς δεήσεσιν.

Κοντάκιον λεγόμενον χῦμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, πλ. β'. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὴν ἐπὶ τῆς γῆς οὐράνιον πολιτείαν, ὡς τοῦ οὐρανοῦ πολίτης ἐπολιτεύσω,
θεοσόφως βιώσας, ὦ Σίμων Πανόλβιε, καὶ γέγονας τοῖς τιμῶσι σε,
πρὸς οὐρανὸν ἀπλανὴς καὶ ἀσφαλὴς ὁδηγός.

ᾠδὴ, δ'. Ὁ εἰρμός.

Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς,
μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Τροπάρια.

Εσχυνας δόλιον, δακρύων χύσειν, ἀγρυπνῶν ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ,
Σίμων καταξίωσον, τὸν δυσωποῦντα σε κάμέ, ὅπως βάλω τὸν
ἀντίπαλον.

Στέναξον, δάκρυσον, ψυχὴ ταλαίπωρε, ἐκζητοῦσα συγχώρησιν τῶν πολ-
λῶν, καὶ δεινῶν πταισμάτων σου, πρέσβυν θερμὸν πρὸς τὸν Θεόν,
γνοῦσα Μυροβλύτην Σίμονα.

Ιᾶλαθι δέομαι, μόνε Φιλάνθρωπε, δυσωποῦσιν Ἀγίων σε οἱ χοροί, σὺν
τῇ θεομήτορι, καὶ Μυροβλύτῃ ὁ κλεινὸς καὶ πταισμάτων λύσιν
βράβευσον.

Αμετανόητος, καὶ ἀδιόρθωτος, Μυροβλῦτα προσπίπτω σοι πρὸς Θεόν,
μεσιτείαν ποιήσον, ὅπως φωτίσας εἰς ὁδόν, μετανοίας εἰσαγάγῃ με.

Θεοτοκίον.

Νεκρόν με πάθεις, Δέσποινα ζώωσον, ἡ ζῶν τῶν ἀπάντων ἐπὶ τῆς γῆς,
πάνανγνε κυήσασα, τὸν ζωοδότην Ἰησοῦν, τὸν νεκρώσαντα τὸν θάνατον

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχὰς, πόθω κα-
ταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου
τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Τροπάρια.

Πάλιν προσέρχομαι σέ θερμόν, ἔχων ἀντιλήπτορα σοφέ, καὶ ἱλαρόν σε προστάτην μου, προσκυνῶν Εἰκόνα τὴν σὴν, τὴν θεῖαν καὶ σεπτὴν. βορβόρῳ τῶν παθῶν κατακαλυπτόμενος.

Ρήγνυσι Πάτερ με ὁ Σατάν, πάθη τῆς κακίας εἰς δεινά, καὶ χαίρων κράζει λακτίζων με, ὡς τῆς θήρας πάλιν τῆς ἐμῆς, πλουσίας ἐν κακοῖς, ἣν εὖρον βορβορώδεις πάθει.

Οἴλλυμι φθόνῳ τοῦ πονηροῦ, καὶ εἰς χάος πράξεων δεινῶν, καταβυθίζομαι Ὅσιε· ὅθεν Μυροβλύτα ταῖς σαῖς, πρεσβείαις τὸν σόν, ἱκέτην με ἐκλύτρωσαι Σίμων τάχιστα.

Σθέσον τὸ πῦρ τὸ τῶν ἡδονῶν, ὅπερ κατακαίει μου ψυχὴν, ὡς Μυροβλύτα τὴν τάλαιναν, χορηγῶν μοι σῶφρονα νοῦν, καρδίαν καθαρὰν, τῷ μύρῳ ὃ ἐκ τάφου σου Πάτερ ἐβλυσεν.

Θεοτοκίον.

Θέλων λυτρώσασθαι με ἐχθροῦ, καὶ διακονίζοντος πυρός, ὁ πλαστὸυργός μου σεσάρκωται, ἐξ ἀγνῶν λαγόνων τῶν σῶν ὦ Μήτηρ Θεοῦ, σὺ δέ με ἀπολλύμενον χειραγώγητον.

ᾠδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐζίῳ λιμένι σου προσδραμὼν, βοῶ σοι ἀνάγαγε, ἐκ φοβῆς τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Τροπάρια.

Ερχόμενον δέξαι με, Μυροβλύτα νῦν πρὸς σέ, καὶ μύροις σου με μύρισον, καὶ Θεῷ με παράστησον καθρόν, ἐκπλύνας τοῖς δάκρυσι, καὶ χειρὸς μου κρατῶν Σίμων τρισόλβιε.

Οἴλον συνεχόμενον, ἐν βυθῷ ἀμαρτιῶν, καὶ ἐν πελάγει θλίψεων, οἷς βυθίζομαι φθόνῳ τοῦ πονηροῦ, παμμάκρῳ ἐξάγαγε, μετανόιας πρὸς λιμένα ὁδηγῶν με σοφέ.

Νῦξ πονηρῶν πράξεων, με καλύπτει ἀφεγγής, ἥς με φωτὶ ὃ ἐβλεψας, προσευχόμενος, Σίμων πατὴρ ἡμῶν, καὶ ὥσπερ τεθέασαι, μοναχῷ με ἐξάγαγε θεσπέσιε.

Δέξαι με προσπίπτοντα σοῦ Εἰκόνι τῇ σεπτῇ, καὶ με δακρύων ῥεύμασιν, ἐκκαθάρας βερβόρου ἀμαρτιῶν, χειρὸς με λαβόμενος, τῷ Θεῷ Μυροβλύτα με προσαγαγε.

Θεοτοκίον.

Ελάμψεν ὁ Ἥλιος ἀπὸ σοῦ ὁ νοητός, δικαιοσύνης ἄχραντε, καὶ καρδίας ἐφώτισε τῶν πιστῶν, θερμῶς προσιόντων σοι, αἰτουμένων τε θεῖαν σου ἀντιλήψιν.

ᾠδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Δροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἀγγελος τοῖς Ὅσις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον, πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἐπέεισε βοᾶν· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ενωθείς Θεοῦ τῆς χάριτος ὁ ἄθλιος, πέπτωκα ἀμαρτίαις δεινῶς· ἀλλὰ σὺ με πρεσβείαις, ἀνάστησον ταῖς σαῖς, καὶ προσάγαγε Σίμων τῷ Θεῷ, ὡς Μυροβλύτα θυμαστέ, τῇ μεσητείᾳ τῇ σῇ.

Αλώθην δὲ Θεοφόρε δαίμοσι κακοῖς, ἐξ ὧν με ἐξάρπασον βοῶ· καὶ τῷ Θεῷ με τῆς χειρὸς λαθῶν προσάγαγε.

Ισχυρός δὴ εὐλαθείας οὐκ ἐμμένει μοι, Ὅσιε Μυροβλύτα Θεοῦ, διὸ Πάτερ λιταῖς σου εὐπροσδέκτοις, τῇ χάριτι Θεοῦ, ἀλλοιώσιν θείας δεξιᾶς, νῦν μοι κατάπεμπσον σοφέ, ὅπως γεραίρω σε.

Μακρυνθείς Θεοῦ τοῦ μόνου φιλοικτίρμονος, πάθεισιν ἐκδουλεύω κακοῖς, ἐπιγνούς δ' ἐμαυτὸν ὡς Σίμων, προσφεύγω σκέπη σῇ, μηδὲ ὅλως δυνάμενος Θεῷ, τῷ παναγὰθῳ προσελθεῖν εἰμὴ πρεσβείᾳ τῇ σῇ.

Θεοτοκίον.

Οἴλος κεῖμαι μῶλωψι κατάστικτος, Δέσποινα, ὡς λησταῖς ἐμπεσών, λογισμοῖς ὧν με Ἰησοῦν Σωτῆρα ἀκέστορα Θεόν, ἡ τέξασα ἐγχειρον βοῶ· χεῖρα μοι δοῦτα ἀρωγὸν ἢ προστασία μου.

ᾠδὴ, η'. Ὁ εἰρμός.

Εκ φλογὸς τοῖς Ὅσις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσιᾶν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γὰρ δρᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι· σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Υλὴ δοῦλον τὸ σῶμα μου Σίμων δέδωκα, τὴν ψυχὴν τε τῷ χείρονι ὑποτέταχα. σκότους με δεινοῦ παθῶν, καὶ πωρώσεως λύτρωσαι, φωτίζων φωτὶ με τῆς μετανόιας Πάτερ.

Ταπεινώσει καρδίας, νηστείας δάκρυσι, και εὐχῇ μετανοίας και ἀγρυπνία τε, τῇ πρὸς τὸν Θεόν, και πλησίον ἀγάπῃ με, κόσμησον ὦ Σίμων τοὺς μύρους με μύρισας.

Ηδυνθείς τοῦ δουλεῦν ὁ τάλας πάθειςιν, οὐ προσέσχον οὐδόλως τοῦ ἀνανήφασθαι, και πρὸς τὸν Θεόν, ἐκπετάσαι τὰς χεῖρας μου, Σίμων Μυροβλύτα, ἀντίληψιν παράσχου.

Ηαὐς γενοῦ μοι ὦ Σίμων, ζωῆς ἰθύνουσα, πρὸς λιμένα τὸν εὐδιον και ἀκύμαντον, χεῖρα βοηθείας Μυροβλύτα ὀρέγων μοι, και πρὸς τὰς εὐθείας ὁδοὺς καθοδηγῶν με.

Θεοτοκίον.

Δεσμευθέντα τὸν ἄνθρωπον ἐλυτρώσατο, γεννηθείς ἐκ γαστροῦ σου ὁ παντοδύναμος, σάρκα προσλαβὼν, μόνος ὥσπερ ἠυδόκησεν, τῆς ἀρχαίας Κόρη, κατάρτας τῆς τῆς Εὐας.

Ψδγ, θ'. Ὁ εἰρμός.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τέγματα, διὰ σοῦ δὲ πάναγνε ὥραθη βροτοῖς, Λόγος σαρκαρῶν, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σε μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Εἰκόνι θεῖα τῇ σεβασμῇ σου, προσκλίνω γόνυ Σίμων Μυροβλύτα τρισδόλβιε, λύσιν τῶν πταισμάτων μου αἰτούμενος Ὅσιε, σὲ γὰρ γινώσκω πρέσβυν και ἀντιλήπτορα, και τῆς μετανοίας ὁδηγὸν θεομακάριστε.

Η χάρις Πάτερ τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ἐν σοὶ τελοῦσα ὥφθη Μυροβλύτα θαυμάσια, ἱδρυσιν Μονῆς σου, ἐπὶ πέτρας τῆς σῆς, και ἄρσιν τὴν τοῦ λίθου, τὸ τοῦ πετόντος τε και σὴ κλήσει μόνῃ, τὸ ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια.

Σὲ φῶς φωτίζει θεῖον τρισδόλβιε, και ἄστρον ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς Πάτερ δεικνυσι, θεῖας τε φωνῆς ἀξιοῖ Θεοτόκου σε, και τοὺς θεοὺς Ἀγγέλους ἀκούειν ψάλλοντας, και δοξολογοῦντας Θεὸν τὸν ὑπερύψιστον.

Ιδεῖν ὦ Σίμων καὶ ἀξίωσον, Θεοῦ τὴν Βασιλεῖαν τὴν Οὐράνιον Ὅσιε, και τῆς μακαρίας κληρονόμον ζωῆς, ἀλήκτου Μυροβλύτα ταῖς πρὸς τὸν Κύριον, Πατερὲς προσδέκτοίς σου λιταῖς δεῖξον με δέομαι.

Θεοτοκίον.

Νυκτὶ καθεύδοντα τῶν πταισμάτων μου, ἐξέγειρόν με Κόρη Θεοτόκε Παντάνασσα, Φῶς τὸ νοητὸν Χριστόν, ἡ τεκοῦσα βροτοῖς, τὸ φῶς τὸ τῶν ἀνθρώπων, το και ἀνέσπερον, και πρὸς ἀτελεύτητον ζωὴν με χειραγωγῇ.

ΚΑΝΩΝ ΕΒΔΟΜΟΣ

Ὁ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἐβδομον ἀριθμὸν ὧδων μου δεῖσαι ὦ Σίμων.

Ἦχος βαρύς. Ψδγ α'. Ὁ εἰρμός.

Νεῦσει σου πρὸς γεώδη, ἀντιτυπίαν μετήχθη, ἡ πρὶν εὐδιάχυτος, ὑδάτων φύσις Κύριε, ὅθεν ἀθρόχως πεζεύσας, ἄδει Ἰσραὴλ σοι, ὧδην ἐπινίκιον.

Τροπάρια

Ελλαμψίν μοι παράσχου, σὲ ἀνυμνοῦντι ὦ Σίμων, και θεῖα σου θαύματα, ὧδαῖς ἀνακηρύττοντι, ὦ Μυροβλύτα και χάριν, παρρῆσίαν ἔχων, πρὸς Θεὸν μακάριε.

Βάσιν σῆς πολιτείας, τὰς ἐντολὰς τοῦ Σωτῆρος, τιθέμενος Ὅσιε, ἀμέμπτως διεβίωσας, ὅθεν ὁ πάντων Δεσπότης, χάριν σοι δεδώρηται, τοῦ τελεῖν θαυμάσια.

Δέδειξαι μοναζόντων, κανὼν και στήριγμα Σίμων, ἐχθρόν τὸν ἀντίπαλον, καταβαλὼν μακάριε, μηχανουργίας νικήσας, πάσας αὐτοῦ Πάτερ, θεοφόρε Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Ολος ὁ πλαστουργός μου, ἐκ σοῦ σαρκαρῶνται Κόρη, Παρθένε ἀπειράνδρε, και θεῖον ἀπειργάσατο, ὦ Παναγία τῆς δόξης, παλάτιον και θρόνον, και οὐρανὸν σε ἐμψυχον.

Ψδγ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Οκατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανούς, παντοδυνάμω σου Λόγω, στερεώσας Κύριε Σωτήρ, και τῷ παντουργῷ και θεῷ Πνεύματι, πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἐν ἀσαλεύτῳ με πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου στερέωσον.

Τροπάρια.

Μη μακρυνθείς ἀπὸ Θεοῦ, μηδόλως ὦ Μυροβλύτα, ὡς τηρῶν αὐτοῦ τὰς ἐντολὰς, καθαρὸν δοχεῖον θεοῦ Πνεύματος, και τοῦ Ὑψίστου Ἱερέως, σὺ γέγονας θεοφόρε, Σίμων τρισμακάριε Ὅσιε.

Ολβιον θεῖον και σεπτόν, σὺ ἀπειργάσω σὺν τάφον, διανύσας βίον ἐν Θεῷ, σκῆνος γὰρ σου οὗτος εἰσδεξάμενος, μύρων σεπτῶν ὥφθη πηγὴ, διὰ παντὸς πλημμυροῦσα, τοῖς πιστοῖς τὰ θεῖα χαρίσματα.

Νενικηκὼς τὸν πονηρόν, εἰς τέλος ἐβλάς Σίμων, ἀπειλοῦντα κτύποις σὲ βιλεῖν ὅθεν ὁ Χριστός σε ἀριστεύσαντα, σὲ περιβάλλει τῷ φωτί, διὰ νυκτὸς θεοφόρε, και δοξάζει θεοῖς θαυμασίους σε.

Θεοτοκίον

Α'πό μανίας τοῦ ἐχθροῦ, λυτρωσαμένη με Κόρη, ἡ καθ' ὑπνους βάλλει με εἰς γῆν· καὶ μαιίνει κοίτην μου πανάχραντε, οἶμοι τῷ τάλανι ἐμοί! διὰ παντός με συντήρει, τῶν αὐτοῦ παγίδων ἄσπιλε.

Κοντάκιον λεγόμενον χῆμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος βαρύς. Ἐπὶ τοῦ θρους μετεμορφώθης.

Ε'πὶ τῷ ὄρει προσβάς Κυρίου, ταῖς ἀρεταῖς ὥσπερ ἥλιος ἐλαμψας· καὶ τὰς ἐλλάμψεις θεόθεν δεξάμενος, ὅλος φῶς ἐχρημάτισας θεόσοφε, καὶ τοὺς πάντας φωτίζεις ἐναργέστατα, τοὺς βοῶντας καὶ κρίζοντας· χαῖρε Σίμων Ἀθω τὸ σεπτόν, Μυροβλῦτα ἐγκαλλώπισμα.

ᾠδὴ, δ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**' πατρικούς κόλπους μὴ λιπών, καὶ καταβάς ἐπὶ τῆς γῆς Χριστέ ὁ Θεός, τὸ μυστήριον ἀκήκοα, τῆς οἰκονομίας σου, καὶ ἐδόξασά σε φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Ρ'έουσι μύρα σου ὡς πηγαί, ἐκ τοῦ λειψάνου σου καὶ τάφου σου τοῦ σεπτοῦ, Μυροβλῦτα Σίμων Ὅσιε, τῶν σεπτῶν ἀγώνων σου, πρὸς Θεοῦ λαβόντος ἀντίδοσιν.

Ι'ασαμένῳ τοὺς ἀσεβεῖς, σοὶ προσελθόντες εὐλαβεία καὶ πίστει θερμῇ, παρὰ σοῦ τὸ θεῖον Βάπτισμα, Ὅσιε ἐδέξαντο, καὶ Θεῷ τὴν δόξαν ἀνέπεμπον.

Θαῦμα ὁράται πᾶσι φρικτόν, ἡ ὑψιβάμων σου Μονὴ ὦ Σίμων σοφέ· ἦν ἀστέρος ὁδηγούντος σε, ἐπὶ πέτρας ἐστησας, Βηθλεὲμ δ' ἐκάλεσας τρισόλβιε.

Θεοτοκίον.

Μαρία Μήτηρ τοῦ λυτρωτοῦ, καὶ τῶν ἀπάντων ποιητοῦ ὑπάρχεις σεμνή, ὅθεν πίστει δυσωποῦμεν σε, τοῦτον καθικέτευε, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**ἱ ὀρθρίζοντες Λόγε, εἰς δόξαν σὴν καὶ αἶνον, ἀνυμνοῦμεν ἀπαύστως, τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ σου, ὃν ἔδωκας ἡμῖν, ὅπλον εἰς βοήθειαν.

Τροπάρια.

Ο'ρμηθεὶς οὐρανόθεν, καὶ θαύμασι μεγίστοις, αἰρομένην εἰς ὕψος, ἐπηξας τὴν Μονὴν σου, ἄδων Σίμων σοφέ, δόξαν τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Νοὺς ἀνθρώπινος ὅλως, οὐ φέρει βλέπων ἄνω, τῆς Μονῆς σου τὸ ὕψος, θαυμάτων τε τὸ πλήθος, ὕμνους δὲ εὐλαβῶς ἄδει τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ωσπερ πάλαι Ποιμένες, ἀκήκοας Ἀγγέλων, τό, Δόξα ἐν ὑψίστοις, ἄδόντων Μυροβλῦτα, ὦ! θαῦμα δ' ὄρα· Δόξα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Δέομαί σου Παρθένε, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον, φιλανθρώπως μὴ παύσῃ, σκέπουσα καὶ φρουροῦσα, προσφεύγοντά με σοί, πάντων ἡ βοήθεια.

ᾠδὴ, ς'. Ὁ εἰρμός.

» **Ν**αυτιῶν τῷ σάλῳ τῶν βιωτικῶν μελημάτων, συμπλόις ποντούμενος· ἁμαρτίαις, καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ Ἰωνᾶς Χριστέ· βοῶ σοι· ἐκ θανατηφόρου με βυθοῦ ἀνάγαγε.

Τροπάρια.

Ωσπερ θεοδότοις· χάρισι σοφέ πεπλησμένος, τοὺς πάντας διδάσκεις ὁσίως ἄγειν· μεστὸν δὲ θείων χαρίτων ὁρῶντες σε, πάντες ἱκετεύομέν σε Σίμων, Πάτερ μὴ ἡμῶν εἰς τέλος ἐπιλαθῶ.

Νοὺς διευγεία, καὶ τῷ καθαρῷ τῆς ψυχῆς σου, καὶ σώματος τῷ κατεσκληρότι, εἰς ἀπαθείας τὸ ὕψος ἀνέδραμες, τὴν στενὴν βελτίαν πορείαν, ἐν Εὐαγγελίοις ὦ διδάσκει δὲ Κύριος.

Μῶμον καὶ κηλίδα, ἐν τῷ σώματί σου μὴ ἔχων, ψυχὴν σου ἀπεκάλυπας Σίμων, τῶν ψυχοφθόρων παθῶν παναοίδιμε, ὅθεν νοῦς ἀθέατα κάλλη, ὁρῶν καθωράθης, ὅλως Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Οὗρος σε Παρθένον, καὶ Πύλιν καὶ Στάμνον καὶ Πλάκα, Κλίμακα σε, ἄλλος δὲ εἶδε, πάντες οἱ Προφῆται θεοσύμφευτε, σὲ προδιετύπουν Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμεῖς δὲ εἰδότες ὑμνοῦμεν σε.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**ἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, ἐμβληθέντες Ὅσιοι Παιδῆς, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας οὕτω βοῶντες· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεός· ὡς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Υ'δάτων ὥσπερ ποταμούς, οἱ ἰδρῶτες Πάτερ σῶν πόνων, καὶ μακαρίου σου σώματος, μύρα ἐρρέυσαν Σίμων μετὰ σὸν πότον, σὴ δὲ Μονὴ διατρανοῖ, τῶν ἀγώνων σου τα ἐπαθλα.

Δύναμιν Πάτερειλθῶς, ἐκ Θεοῦ αὐλῶς σὸν θίον, πάντα διήλθες μακάριε, ἐν πόνοις, ἐν ἀσκήσει τε καὶ νηστείᾳ, διὸ κατηξιώθης ὡς ἀθλητὴς πανάριστος, τῶν στεφάνων τῆς δόξης σοφέ.

Εῖρπαι καὶ πάλιν ὁ ἐχθρὸς, κατὰ γῆς συρόμενος Πάτερ, κατὰ τῆς ποιμνῆς σου Ὅσιε, καὶ τὴν Μοῆν πυρπολήσας σου, τὴν ὄφρυν ἡρμένην καυχᾶται, ἀλλὰ σὺ τοῦτον ἐβαλες, ταῖς θερμαῖς σου λιταῖς πρὸς Θεόν.

Θεοτοκίον.

Ενοπρεπῶς καὶ θαυμαστῶς, ὑπερφῶς τε Παρθένε Μαρία, ἐν τῇ γαστρὶ σου κατῴκησεν, ὁ Θεοῦ Λόγος Κόρη, μόνη βουλήσει, τοῦ Πατρὸς τὸ δὲ ἄγιον Πνεῦμα σὲ ἐπεσκόπασεν.

Ψδὴ η'. Ὁ εἰρμός.

Αφλεκτος πυρί, ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα, βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ Μωσεῖ, καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς ἀναλώτους ἐν πυρί ὑμνωδοὺς ἔδειξε, πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ασμάτα ἡμῶν, ἐπινίκια ἀκούεις, καὶ γὰρ σατάν τὴν δύναμιν, καταβαλὼν σὺ τῇ δυνάμει Σταυροῦ, καὶ πάλιν τοῦτον εὐθύς, ἐκ βασιλείως θυγατρὸς πάντελως ἐξώσας, ψάλλον τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιδετε ὑμεῖς, οἱ ἐνταῦθα ἀθροισθέντες, ὡς θεῖα ὄντως καὶ σεπτὰ, ἅπερ θαυμασία τελεῖται ἡμῖν, πῶς ὥσπερ πύργον στερρόν, ὀρθοδοξίας τὴν Μοῆν θαυμαστῶς ἐπῆξεν, ἐπὶ τῆς πέτρας, Χριστοῦ ὁ Μυροβλύτης, δαίμονας ἐλαύνει, καὶ τοὺς πηροὺς ἰάται.

Ωμῶξε σατάν, ὅτε Σίμων ἀσεβοῦντας, ἐπιτεθέντας κατὰ σοῦ, ἀπεσεῖσω ἐξ αὐτοῦ τῆς χειρὸς, θείῳ φωτὶ δὲ Μοῆν, ὁδηγηθεὶς εἰς ὕψος ἐπὶ πέτρας ἐπῆξας, καὶ τὸν πεσόντα ἀπ' ὕψους, ἰδὼν περισυνέντα, ταῖς εὐχαῖς σου Πάτερ, ἡσχύνθη Μυροβλύτα.

Θεοτοκίον.

Σὺ μου τὸ θνητόν, ἀνεζώωσας Παρθένε, ὡς Μήτηρ οὕσα τῆς ζωῆς· σωματωθέντα γὰρ Χριστὸν τὸν Θεόν, ὡς βρέφος τοῦτον Μαριάμ, ἐκ τῆς γαστρὸς σου ἀπεκύησας, θέν σὲ πάντες ὑμνοῦμεν καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ψδὴ θ'. Ὁ εἰρμός.

Μὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα κυοφορήσασα, καὶ παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανείσασα, Μήτηρ ἀπείρανδε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, ἡχωρίον τοῦ ἀπείρου, πλαστοουργοῦ σου σὲ μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ιστασο Πάτερ ὡς ἀκμῶν ἀνάλωτος, τῇ προσευχῇ καὶ τῇ πίστει εἰς Χριστὸν Ὅσιε, ὅτε σὲ τύπτοντα ὡς δράκοντα ἐώρας, σατάν ὃν εἰς τέλος, ἠφάνισας θεόφρον, τῇ δυνάμει Σταυροῦ καὶ χάριτι.

Μέμνησο τῶν τελούντων, τὴν μνήμην σου Σίμων Ὅσιε καὶ προσκυνούντων ἐν πίστει τὴν θείαν Εἰκόνα σου, καὶ ταῖς πρὸς Κύριον λιταῖς σου περιφρούρει, τοὺς σοὶ ἐγκαυχωμένους, Χριστοῦ μου Μυροβλύτα, κεκτημένους τε καὶ προστάτην σε.

Ωσπερ ποτὲ βασιλίδα Σίμων διέσωσας, ἐκ δαιμονίου Πάτερ τοῦ ταύτην ταραττοντος, οὕτως Εἰκόνα σου, σεπτὴν τοὺς προσκυνούντας, καὶ σὲ προσκαλουμένους, λύτρωσαι ἐκ κινδύνων, ἀναγκῶν καὶ δεινῶν καὶ θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Νύκτα παθὼν ἀπ' ἐμοῦ ὧ Δέσποινα ἐλασον, ἡ νοητὴ αὐγὴ ἡ τὸν ἥλιον τέξασα, τὸν καταυγάσαντα ἀνθρώπων διανοίας, καὶ μέσῳ Παραδείσου πιστοὺς εἰσαγαγόντα, φιλανθρώπως τοῦ μεγαλύνειν σε.

ΚΑΝΩΝ ΟΓΔΩΟΣ

Ὁδὴ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ψδὴ ὁγδόη Σίμωνι Μυροβλύτῃ

Ἐν δὲ τοῖς θεοτοκίοις Ἱερωνύμου.

Ἦχος, πλ. δ'. Ψδὴ, α'. Ὁ εἰρμός.

Αρματηλάτην, Φαραὶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκῇ ράβδῳ, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα Θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Τροπάρια

Ωδαὶς ἁσμάτων, Μυροβλύτην Σίμονα, πιστοὶ ἰκέται αὐτοῦ, ὅσοι προσελθόντες, πάντες εὐφημήσωμεν, αἰτούμενοι βοήθειαν, παρ' αὐτοῦ ἐν ἀνάγκαις, καὶ γὰρ προστάτης θερμότατος, πέλει τοῖς αὐτῷ καταφεύγουσι.

Δεῦτε ἐν ὕμνοις, μετὰ πόθου ἅπαντες, προσδράμωμεν οἱ πιστοί, Σίμωνι τῷ θείῳ, Μυροβλύτῃ πέλοντι, καὶ τοῦτον ἰκετεύσωμεν, πρὸς Θεὸν ὅπως πρέσβυς, τε καὶ προστάτης θερμότατος, ἑσκέι τυγχάνει Μονῆς ἡμῶν.

Ηθροισται Πάτερ, τῆς Μονῆς σου ἅπασα, ἡ Ἀδελφότης νυνί, ὕμνους σοὶ προσφέρειν, καὶ γεραίρει ἄδουσα, τὰς κλεινάς ἀριστείας σου, Μυροβλύτα Κυρίου, καὶ ἐξαιτεῖται προστάτην σε, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ὑπέρμαχον.

Θεοτοκίον.

Ι'κετηρίαν, Θεομητορ ποίησον, ὑπὲρ τῶν δούλων τῶν σῶν, πρὸς τὸν γεννηθέντα, ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, καὶ τούτους ἐκλυτρώσασα, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, ἐπερχομένων περισώζε, Δέσποινα τοῦ κόσμου φιλάνθρωπε.

ᾠδὴ γ'. Ὁ εἰρμός.

Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρέχόντων σοὶ Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὕμνεῖ σε τὸ πνεῦμα μου.

Τροπάρια

Ο*ρος τὸ τοῦ Ἀθωνος, Σίμων κατηύγασας Ὅσιε, καὶ θαυμαστόν, τοῦτο ἀπειργάσω ἀρετῶν σου ταῖς λάμπουσιν.

Γέγονεν ἡ ἔρημος, πέτρα καὶ ἄνικμος Ὅσιε, τεῖχος πιστῶν, μοναζόντων Πάτερ, τὴν Μονὴν σοῦ δομήσαντος.

Γάννυται λαμπόμενος, ταῖς ἀστραπαῖς τῶν θαυμάτων σου, Σίμων σοφέ, Μυροβλῦτα Ἀθως, ὀρθόδοξον τὸ καύχημα.

Δέδεικται ὁ τάφος σου, θεοῦ πηγὴ ἀγιασματος, μύρων σεπτῶν, ἐκ τοῦ σοῦ λειψάνου, ἐκλύσαντων τρισόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ε*ργασί με Δέσποινα, εἰκὼν τερπνὸν τοῦ Κυρίου μου, ἡ ἐν γαστρὶ τοῦτον συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῖσα θεόνυμφε.

Κοντάκιον λεγόμενον χῦμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ω*ς τῶν Ὁσίων ἀνυμνοῦμεν σε ἀκρέμονα, καὶ Ἀποστόλων ὁπλῶν καὶ ἰσοστάσιον, καὶ τοῦ Ἀθῶ σεμνολόγημα καὶ φωστῆρα δὸς οὖν Πάτερ καὶ ἡμῖν τὴν σὴν ἀντίληψιν, ὑπὲρ πάντων ἐξαιτούμενος τὸν Κύριον τῶν βωόντων σοί· Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

ᾠδὴ, δ'. Ὁ εἰρμός.

Σὺ μου ἰσχὺς, σὺ μου καὶ δυνάμις Κύριε, σὺ Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ Πατρικούς κόλπους μὴ λήπῳ, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχεῖαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφῆτῃ, Ἀββακούμ σοὶ κραυγάζω· τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Ο*λως φωτός, δλως χαρίτων ἐμπέπλησαι, Σίμων Πάτερ, Μυροβλῦτα Ὅσιε, βίον ἰσάγγελον ἐπὶ γῆς, μάκαρ διανύων ὡς ἀταρκτός τις καὶ

αἴλος· διὸ καὶ σὺν Ἀγγέλοις, συναγάλλη κραυγάζων· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Η*χισε γῆς, ὥσπερ βροντὴ τοῖς πληρώμασιν, ἀρετῶν σου φῆμη παναοίδιμη, τὸ ταπεινὸν καὶ ἐρημικόν, καὶ τῆς θεωρίας, τῆς ἁνῶ τὸ ἀκατάπαυστον, δακρύων τε ἡ χύσις, προσευχὴ καὶ νηστεία, πρὸς δὲ τούτοις ἀγάπη μακάριε.

Σκῆνωμα σύ, τοῦ θεοῦ Πνεύματος γέγονας, ταπεινός γάρ, πρᾶος καὶ ἀπλούστατος, καὶ ἐν ἀγάπῃ τῇ πρὸς Θεόν, καὶ πρὸς τὸν πλησίον, ἀνυποκρίτῳ διέλαμψας· διὸ Μονὴ Κυρίου, ἐξηρατίσας ὄντως, Μυροβλῦτα Θεοῦ Σίμων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ρ*ῶσιν μοι δός, ἡ τὸν ἀκέστορα τέξασα, τὸν τοῦ κόσμου, Κύριον φιλάνθρωπον, ἀπολλυμένῳ μοι ἀγαθῇ, γνώμῃς βρυθμῇ, καὶ ἀμελείᾳ κειμένῳ μοι, καὶ ἐξανάστησόν με, χαλεπῆς ἀβρώστιας, παντευλόγητε κόσμου Βασίλισσα.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Ι*να τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατευθύνον δέομαι.

Τροπάρια.

Ι*χνη θεοῦ Προδρόμου, σὺ κατηκολούθησας θεομακάριστε, τρίβους Ἡλιοῦ δε, Ἀντωνίου ὁδοὺς τε τοῦ μάκαρος, καὶ τὰς ἀριστείας τὰς κατ' ἐχθροῦ τοῦ διαβόλου, τούτων ἦρας ὦ Σίμων τρισόλβιε.

Μακαρίζη τρισμάκαρ, διὰ τοὺς ἀγῶνας σου καὶ τὰ παλαίσματα, πρὸ παντός μὲν ἄλλου, πρὸς αὐτοῦ τοῦ Κυρίου μακάριε, ἐκβοῶντος· δεῦτε οἱ ἐκζητήσαντές με φίλοι, καὶ ζῶν αἰώνιον κληρονομήσατε.

Ω* χαρίτων πλουσίῳ, αἷς ὁ Μυροβλύτης Κυρίου κεκόσμηται, κατηγγαῖσμένος, ἐν φωτὶ τῷ ἀδύτῳ λαμπρύνεται, καὶ φωνῆς ἀκούει, τῆς Θεοτόκου καὶ Ἀγγέλων, ἐκκαλοῦσης αὐτὸν προσφιλέστατα.

Θεοτοκίον.

Ω* χαρίτων τῶν θείων, Κόρης τῆς θεόπαιδος ὧν ἡμῖν δίδωσιν, ἐν ἐκάστη ὥρᾳ, καὶ ἡμέρᾳ καὶ τόπῳ τοῖς χρήζουσι, θείας βοηθείας, παροῦσα πάντας καὶ φρουροῦσα, καὶ ζῶν αἰώνιον πᾶσι βραβεύουσα.

ᾠδὴ, ς'. Ὁ εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτῆρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ θυοῦ τῶν κα-
 » κῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεός
 » τῆς σωτηρίας μου.

Τροπάρια.

Νικῶν αἶι τὸν ἐχθρόν, ὁ Μυροβλύτης φαιδρύνεται, ὡς στρατιώτης Χρι-
 στοῦ, στερβός ἀπροσμάχτος, νέοις καταστέφεται, στέφεισιν ἐνδόξοις,
 καὶ ποικίλοις ἐν χαρίσμασιν.

Ιστάμενος προσευχῇ, καταξιοῦται ὡ θαύματος! ὁμφῆς ἀστέρος λαμπροῦ,
 ἱδρυσιν μηνύοντος, Μονῆς ὑψιβάμονος, ἐπὶ πέτρας, θεία τῇ κελεύσει τὸ
 τελοῦμενον.

Μὴ φέρων ὁ σχολιός, τὸ εἰς αἰῶνας δοξάζεσθαι, Θεὸν τὸν δημιουργόν,
 Μονῆς σου τῷ θαύματι, νέον ὑπεσκέλισε, τὸν διακονοῦντα, ἀλλ' εὐχῇ
 σου τοῦτον ἔσωσας.

Θεοτοκίον.

Νάματα τὰ ζωτικὰ τῆς σωτηρίας με πότισον, ἢ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς,
 Περθένη κυήσασα, ὅπως ἂν ἀξίως σε, ἀνυμνῶν δοξάζω σέ τοῦ κόσμου
 τὴν Βασιλίσσαν.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

» Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βηθουλὼν ποτέ, τῇ πί-
 » στει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες·
 » ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἶ.

Τροπάρια.

Υ'πέμεινας παλαίων, τὸν παλαμναῖον ὄφιν σὲ θορυβοῦντα τῷ φθόνῳ αὐ-
 τοῦ, καὶ στάσεις ἐμποιοῦντα, τῇ ἰζύρῳ Μονῆς σου, ἕως τοῦτον κατέ-
 βαλες· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν Θεός εὐλογητός εἶ.

Ρ'ωσθεῖς Σταυροῦ δυνάμει, λίθον ἤρας ἐπ' ὧμων, ὑπερμεγέθη σοφέ, τοῖς
 μὲν ὀρώσι θαῦμα, κατ' ἐχθροῦ δὲ τὴν νίκη, σὺ ἀράμενος ἐψαλλες· Ὁ
 τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἶ.

Ο'ρμῶντας κακοβούλως, πηρωθέντας δὲ Σίμων, ὡς μιμητῆς τοῦ Χριστοῦ
 ἰάσω ἀσεβοῦντας, Θεῷ δὲ τῷ Σωτῆρι, βηπτισθέντας προσήγαγες, ὁ
 τῶν Πατέρων βοῶν Θεός εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Υ'μῶν ἐν ἱκεσίαις, σὲ προστάτην αἰτοῦμαι Μαρία Μητὴρ Θεοῦ, ψυχῆς ἐκ
 κατωδύνου, ἐκβοῶν μοι παράσχου, ἀσθενοῦντι τὴν ἱασιν, ἢ τὸν Σω-
 τῆρα Χριστόν ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

ᾠδὴ, η'. Ὁ εἰρμός.

» Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν ἀπείρων προσκυνούντων,
 » εἰκόνι τῇ ἐν Δειριᾷ, τρεῖς παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύ-
 » μουν, καὶ ἐδοξολογοῦν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Βασιλεὺς παθῶν Σίμων ἐγένου, ἐγκρατεία καὶ τῇ ἀγρυπνία, διόπερ καὶ
 παρὰ Θεοῦ, θαυμάτων πλουτεῖς χάριν, τοὺς δαίμονας ἐλαύνειν, μύρα
 τε ἐκβλύζειν νοσοῦντας τε ἰᾶσθαι.

Λαμπρυνθεῖς σοφῇ τῇ διανοίᾳ, κατηυγάσθης φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ, ὡς φῶς
 ὑπάρχων δ' ἄληθως, ἐδίωξας τὸ σκότος, ἐχθρόν ἄρχοντα σκότους, ἐκ-
 βαλὼν σὴ κλήσει, ἐκ βασιλίδος κόρης.

Υ'δωρ ὥσπερ θρύει ὁ σὸς τάφος, τὰ σὰ μύρα ἐκ τοῦ σοῦ λειψάνου, μυρί-
 ζοντα τοὺς εὐλαβῶς, Εἰκόνα σου τὴν θεϊάν, ὦ Σίμων Μυροβλύτα κατα-
 σπαζομένους, οὓς φρούρει σαῖς πρεσβείαις.

Θεοτοκίον.

Μαριάμ Θεὸν τὸν πρὸ αἰώνων, ἀπεκύησας ἀσπόρως ἐπ' ἐσχάτων, καθὼς
 προέγραψαν ποτέ, τρεῖς Παῖδες ἐν καμίνῳ, τὸν Τόκον σου ὑμνοῦντες
 καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ, θ'. Ὁ εἰρμός.

Εφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος,
 ἐκὼν κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμε-
 νος ἄνθρωπος, διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον, οἱ πιστοὶ μεγαλύνουмен.

Τροπάρια.

Τὴν δε Μονὴν σου τὴν σεπτὴν, πειρασμῶν παντοίων Σίμων διάσωζε, καὶ
 περιστάσεων, πυρὸς λοιμοῦ σεισμοῦ καὶ κακώσεων, βαρβαρικῆς ἐπι-
 δρομῆς, ἐχθρῶν τῶν τῆς πίστεως, Ἀγαρηνῶν τῶν δεινῶν, Μυροβλύτα, ταῖς
 πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Ηθροισταὶ πᾶσα ἡ Μονή, καὶ βοᾷ ἀκαταπαύστως κραυγάζουσα, ἐγκαν-
 χωμένη ἐν σοί, ὦ Μυροβλύτα πρὸς τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἁμαρτιῶν ἡμῶν
 οὐλάς, τελείως ἐξάλειψον, Δέσποτα Κύριε, μὴ ἔων τὸν πονηρόν ἡμᾶς
 λυμαίνεσθαι.

Οῖσι Σίμων τῆς Μονῆς, σοῦ τῆς Πέτρας ὁ προστάτης ἱκέτευε, θερμῶς
 τὸν Κύριον, σὺν Μυροφόρῳ Μαγδαληνῇ τῇ σεπτῇ, σκέπειν φυλάττειν
 καὶ φρουρεῖν, αὐτὴν ἀδιαλώθητον, ἐπερχομένων δεινῶν, τὴν τιμῶσαν καὶ
 γεραίρουσαν ἐν ὕμνοις ὑμᾶς.

Υμνους σὼν δούλων καὶ ὧδας, δεχομένη Μαριάμ ἡ παντάνασσα τῷ σῶ
 Υἱῷ καὶ Θεῷ, προσαγαγούσα, θερμῶς ἱκέτευσον, καὶ διαφυλάττε αὐ-
 τούς, παντοίας κακώσεως, ἐπεμβαίνόντων δεινῶν, καὶ γὰρ ὅσα θέλεις δύνα-
 σαι ὡς Μήτηρ αὐτοῦ.

Τέλος τῶν ὁκτώηχων Κανόνων τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν
 Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου

Τροπάρια εἰς τὸν Ὁσίον Πατέρα ἡμῶν τὸν θεοφόρον καὶ Μυροβλύτην Σίμωνα.
 ὑπὸ Ἱερωνύμου Μ. Σιμωνοπετρίτου.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν θεὸν Ἀσκητὴν, τὸν σεπτὸν Μυροβλύτην, Χριστὸν τὸν μιμητὴν, ἀρετῶν τὸ δοχεῖον
 Ἀγγέλων ἰσοστάσιον, Ἀποστόλων τὸν σύσκηνον, τὸν ἐφάμιλλον, τῶν Ἀθλοφόρων καὶ πάν-
 των τῶν Ὁσίων τε, τὸ ἐγκαλλώπισμα πάντες, ὑμνήσωμεν Σίμωνα.

Ὁ Σίμων ὁ σεπτὸς, ὁ κλεινὸς Μυροβλύτης, ὁ μέγιστος φωστὴρ, τῶν ἐν Ἀθῶ λαμπρὰν-
 των, ὁ κτείνας τὸν δράκοντα, τὸν Χριστὸν ἐνδυσάμενος, ὁ παγγέραςτος, Ὁσίος νῦν εὐφη-
 μεῖται. Τοῦτον ἅπαντες, νῦν προβαλλόμεθα πρέσβυν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χριστοῦ τὸν μιμητὴν, τῶν Ὁσίων τὸ κλέος, πασῶν τῶν ἀρετῶν, τὸ θεόμορφον σκήνος,
 Ἀγγέλων ὁ σεπτὸς, ὁ κλεινὸς Μυροβλύτης, τῆς χάριτος, ἄνθος εὖοσμον, τοῦ νοητοῦ Παραδείσου,
 καὶ ἀδάμαντα, καὶ τιμαλφὴ μαργαρίτην, ὑμνήσωμεν Σίμωνα.

Φωστὴρ πανευκλεής, ἐκλεκτὸς μαργαρίτης, ἀδάμας παμφαής, καὶ πανέντιμος λίθος, τῆς
 πόλεως ἕρμηνς τοῦ θεοῦ Σίμων Ὁσίε, ὡφθης ἅπαντας, καταφωτιστὴν τοὺς πιστοί, σὺ προσ-
 τρέχοντας, καὶ ἀπλανῶς πρὸς τὰ ἄνω, ἰθύνεις τοὺς τιμῶντας σε.

Ἐν Ὁρεὶ τῷ σεπτῷ, ἐσθρῶς ἐπὶ πέτρᾳ, τῇ πέτρᾳ τῷ Χριστῷ, θεαρέτως ἀσκήσας, οὐ-
 ράνιος ἄνθρωπος, καὶ ἐπίγειος Ἀγγελος, ὡφθης Ὁσίε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύων, τὸν τρι-
 σάγιον, νῦν μελῶδες τῇ Τριάδι, Μυροβλύτα θεοπέσις.

Τὸ ἄκρον ἐφετόν, τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, τοῦ κόσμου τὰ τερπνά, ἐβδελύξω παμμάκαρ,
 καὶ γέγονας πάντερον τοῦ θεοῦ οἰκητήριον, τὴν διάνοιαν, καταυγασθεὶς καὶ καρδίαν, Πάτερ
 Πνεύματι, τῷ παναγίῳ θεῷ, Μυροβλύτα θεοπέσις.

Ψυχῆς τὸ τριμερές, καθαρθεὶς τῇ Τριάδι, σοφὴ τῶν ἀρετῶν, ἐν Χριστῷ τῷ Σωτῆρι, τὴν
 ὕλην τοῦ σώματος, ἔξω θέμενος Ὁσίε, βίον αἶνον, ζήσας ἐν γῇ τῶν Ἀγγέλων, ὡς ἀσώματος,
 νῦν σὺν Ἀγγέλοις εὐφραίνῃ, εἰς τὰ ἄνω βασιλεία.

Τῇ χάριτι σοφὴ, τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὡς μύριφ νοητῷ, σὺ χρισθεὶς θεομάρτυρ, ὁσμη παν-
 σεβάσμιος, τοῦ Χριστοῦ εὐωδία τε, ἐχρημάτισας, καὶ Μυροβλύτης ἐδείχθης, μύρον Ὁσίε,
 μύριφ Χριστῷ τὰς καρδίας, μυρίζων τῶν τιμῶντων σε.

Ἀστράπτεις ἐν τῇ γῇ, οὐρανόφωτος πέλων, ὡς ἥλιος φαιδρός, τὰς ἀκτίνας ἐκπέμπων,
 εἰς πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, ἀρετῶν σου ταῖς λάμψεσι, φαιδρυνόμενος, καὶ καταυγάζεις τὸν κό-
 σμον Σίμων Ὁσίε, θαυμαστωθεὶς Μυροβλύτα. Διὸ σὲ γεραίρομεν.

Τοῦ πνεύματος σοφὴ, ποταμὸς χρηματίζεις, τὴν χάριν δαφνῶς, ὥσπερ ρεῖθρον προχέων,
 πηγὴ τε ἀναψύχουσα, τὰς ψυχὰς τῶν τιμῶντων σε, καὶ δροσίζουσα, τὸν εὐσεβῶν τὰς καρ-
 δίας, μύρου βλύζοντος, ἐκ τοῦ σοῦ σκήνους παμμάκαρ, Χριστοῦ σε δοξάζοντος.

Ὡς ἄγγελος ἐν γῇ, ἰσαγγέλως βιώσας, ἐλάτρευσας σοφὴ, τῷ Θεῷ Μυροβλύτα, τὸν ἄρ-
 χοντα τοῦ σκότους δέ, ἐν σαρκὶ κατεπάλασας ὡς δὲ αἷλος, φῶς ἀληθὲς χρηματίζεις, λαμ-
 πρυνόμενος, ταῖς ἀσωμάτοις ἰδέαις, ἀγάπῃ τοῦ Κτίστου σου.

Ἀγῶνας τοὺς σεπτούς, ἐν θεῷ ἐξασκήσας, ὡς ἄλλος Μωϋσῆς, ἐν τῇ ὄρει τοῦ Ἀθῶ, θεό-
 φρον γενένησαι, τῷ θεῷ φίλος γνήσιος, ὃ ἐνούμενος, Θεοειδῶς Μυροβλύτα, νόμον ἔνθεον,
 νομοθετεῖς καὶ προσάγεις, θεῷ τοὺς πειθόμενους σοι.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τοὺς Ἀγίους.

Τὴν Μυροφόρον τοῦ Χριστοῦ Μαρίαν τὴν Μαгдаληνὴν, καὶ
 Τὸν Ὁσίον καὶ θεοφόρον Πατέρα ἡμῶν Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην.
 Ὑπὸ Ἰακώβου Μοναχοῦ. (α)

Μετὰ τὸν Ἑδλογητὸν, τὸ: Κύριε εἰσάκουσον. Εἰτα, τὸ: Θεὸς Κύριος.

Εἰς ἧχον δ', καὶ τὰ παρόντα Τροπάρια πρὸς τὸ: Ὁ ὕψωθεῖς.

Τῆς Μυροφόρου τῇ σοφῇ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τῇ Εἰκόνι τοῦ Ὁσίου
 προσπέσωμεν, πνευματικὴν γὰρ πνέουσιν ὁσμη μυρεψικὴν, πάθη τὰ
 δυσίατα, θεραπεύουσι πάντων, πνεύματα διώκουσι, καὶ παρέχουσιν ἄμφω,
 τὴν ἱατρειάν σώματος ψυχῆς, τοῖς προσιοῦσιν αὐτοῖς μετὰ πίστεως.

Δόξα ὁμοιον.

Τὴν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Σωτῆρος κομίσασαν, μύρα εὐώδη Μυροφόρον τὴν
 πάνσοφον, Μαρίαν τὴν πανεύφημον καὶ Σίμωνα ὁμοῦ, Μονῆς τὸν δο-
 μῆτορα, ὑψιβάμονος Πέτρας, ὕμνοις εὐφημήσωμεν πρὸς αὐτοὺς ἐκβοῶντες,
 ἀπὸ κινδύνων ῥύσασθε ἡμᾶς, ἐκδυσωποῦντες τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Καὶ νῦν θεοτοκίον ὁμοιον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ
 προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς. Δέσποινα βοή-
 θησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνησθεῖσα· σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πται-
 σμάτων· μὴ ἀποστρέψης σοὺς δούλους κενούς, σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα
 κεκτήμεθα.

Ὁ Ν. φαλμός, καὶ ὁ Κανὼν Ὁδὴ ἡ Ἀκροστιχίς.

Μαρίαν καὶ Σίμωνα ἐν ὧδαῖς μελῶν· ἐν δὲ τοῖς θεοτοκίοις Ἰακώβου.

Ἦχος πλ. δ'. ὦδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Μύρων σεπτῶν σου, τὴν ὁσμην κροτοῦντα με, Μαρία νύμφη Χριστοῦ, ἐν
 τῷ δε Κανόνι, τῷ φωτί σου λάμπρυνον· καὶ μύροις σου με μύρισον, ὅπως
 μέλψω ἀξίως, σοὺ τὰ σεπτὰ προτερήματα, καὶ τὴν τῆς ψυχῆς σου εὐγένειαν.
Απὸ βλεφάρων νυσταγμῶν Πανόσιε, ἐκτιναξάμενος, νῦν τε καὶ καρδίαν,
 παθῶν ἀπεκάθηρας, καὶ ἀστραπᾶς τοῦ Πνεύματος, εἰσεδεξάμενος Σίμων,
 μύρου πηγὴν τὴν καρδίαν σου, ἐδείξας καὶ κόσμον ἐμύρισας.

(α) Ὁ παρὼν παρακλητικὸς Κανὼν ὡς καὶ ὁ ἐφεξῆς τοῦ Ἀγ. Σίμωνος φάλλονται κατὰ πᾶσαν
 Κυριακὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἀναλλὰξ ὁ μὲν παρὼν, εἰς τοὺς ἧχους α' γ' πλ. α' καὶ βα-
 ρύν, ὁ δὲ τοῦ Ἀγ. Σίμωνος εἰς τοὺς ἧχους δ' δ' πλ. δ' καὶ πλ. δ'.

Ρῶσιν βραβεύει, ἡ σορὸς ἡ πάντιμος, σεπτοῦ λειψάνου σου, Μαγδαληνῇ πᾶσιν, ὁ δὲ τάφος Ἄγιε, σοῦ Σίμων ἀξιάγαστε, μύρα βλύζει πλουσίως, καὶ θεραπεύει νοσήματα, πάντων τῶν πιστῶς προστρεχόντων σοι.

Θεοτοκίον.

Ικετηρίαν Θεομητορ ποίησον, τῷ ἐκ λαγόνων σου, σάρκα προσλαβόντι, ὑπὲρ ποιμνης ταύτης σου, συμπρεσβευτάς σου ἔχουσα, τὴν συνώνυμον Κόρην, καὶ τὸν πανόσιον Σίμωνα, καὶ δεινῶν τοὺς δούλους σου λύτρωσαι.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ινα τί ὀφθαλμοί σου, Μαγδαληνῇ ἐνδοξε, οὕτως ὠραιώθησαν; ὅτι Χριστὸν ἐώρακας, μύρα κομίσασα, λίαν πρωὶ ἐν τῷ τάφῳ, τοῦ μυρίσαι σπεύδουσα τοῦτον πανεύφημε.

Αλῆθως ὑπερβαίνει, σοῦ ἡ ὁσμὴ Ὅσιε, μύρων ἀρωμάτων ἀπάντων καθώσπερ γέγραπται, Σίμων τρισόλβιε, διὸ ὁδμῆς σου τῶν μύρων, ὀπίσω δραμούμεθα χάριν λαμβάνοντες.

Νάρδου μύρα Μαρία, μυρεφικὰ πέμπει σου, χεὶρ ἡ χαριτόβρυτος ὄντως πάντας εὐφραίνοντα, σοῦ δὲ ὁ πάντιμος, τάφος Πανόσιε Σίμων, ἱατρεῖον δείκνυται τοῖς προσιοῦσι πιστῶς.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Κόρη, ὀλολαμπῆς Ἀνασσα, σὺν τῇ Μυροφόρῳ δυσώπει τὸν ὑπεράγαθον, νόσων καὶ θλίψεων, καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης, λυτρωθῆναι ἅπαντας τοὺς ἀνυμνοῦντας σε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων Δυάς Ἁγία, σοὺς δούλους, Μυροφόρε Χριστοῦ Μαρία καὶ Σίμων Πανόσιε, καὶ ῥύσασθε βλάβης ἀντικειμένου.

Επιβλεψὼν ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησίς μεθ' ἣν τὸ κάθισμα ἤχος β'. Πρεσβεΐα θερμῇ.

Πρεσβεΐας ὑμῶν ὡς ὅπλον ἀπροσμάχητον, πλουτοῦντες αἶε οἱ πίστει κα ταφεύγοντες, τῇ σκέπῃ ὑμῶν ἐκτενῶς κραυγάζοντες. Μυροφόρε σὺν τῇ Μυροβλύτῃ σπεύσατε, καὶ ἐκ κινδύνων ῥύσασθε ἡμᾶς τὸν πάντων Δεσπότην ἰλεοῦμενοι.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Κύριον σύ, Μαγδαληνῇ τὸν θεάνθρωπον, ἐπεκάλεις, ὅτε ἐν τῷ μνήματι, ὡς κηπουρὸν ἡρώτας αὐτόν, γλυκυτάτῃ θέρμῃ, φωτίζοντά σου διάνοιαν. ὃν αἰτησαι Μαρία, τοὺς τιμῶντας σε σῶσαι, ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων.

Ανω τὴν σὴν ἀναπετάσας διάνοιαν, ἐπτερώθης πρὸς τὸν θεὸν ἔρωτα, καὶ δι' ἀστέρος ὁδηγηθεὶς, ἡγειρας ἐκ βάθρων, Μοῦνη τῆς Πέτρας ἀρίζηλον, ὦ Σίμων Μυροβλύτα, ἣν πρεσβεΐαις σου φρούρει, ἐκ δεινῶν συμπτωμάτων ἀπήμονα.

Ιδε τερπνὴ, Δυάς Μοῦνης ἡ περιδοξός, μυριπνόις ὁδμαῖς κατοσφραίνουσα τῶν φοιτητῶν σῶμα καὶ ψυχὴν. δεῦτε συνελθόντες, Μαρίαν ἅμα καὶ Σίμωνα, τιμήσωμεν ἐν ὑμνοῖς, ὡς φρουροὺς καὶ προστάτας, καὶ ἀγρύπνους Μοῦνης ἡμῶν φύλακας.

Θεοτοκίον.

Κύριον σύ, ὡς τετοκυῖα πανάχραντε, ἐκδυσώπει, τοῦ ῥυσθῆναι ἅπαντας ἐκ περιστάσεων χαλεπῶν, καὶ δεινῶν κινδύνων, τοὺς καλουμένους σὸν ὄνομα, καὶ γὰρ ἰσχύεις πάντα, εἴπερ θέλεις Παρθένε, διὸ σῶζοις ἡμᾶς κινδυνεύοντας.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Σίμωνα Μυροβλύτην, καὶ σεπτὴν Μυροφόρον Μαρίαν ἄσμασι, τιμήσωμεν ἐνθέοις, ὡς προστάτας ἡμῶν χρηματίζοντας, καὶ φρουροὺς ἀγρύπνους, Μοῦνης ἡμῶν τῆς ἀρίζηλου, τιμωμένης αὐτῶν ἐπ' ὀνόμασιν.

Ιδοὺ μύρα προχέει, ἡ σορὸς τῆς χειρός σου Μαρία πάνσεμνε, ὁ δὲ θεὸς τάφος, σοφὲ Σίμων σοῦ βρούει ἰάματα, καὶ ἀποδιώκει, παθῶν ἐσμὸν τῶν προσιόντων. διὸ πόθῳ ὑμᾶς νῦν γεραίρομεν.

Μύρα βρούει ὡς κρήνη, θήκη τῶν λειψάνων σου Μαρία πάνσεμνε, ἐξ ὧν νῦν παράσχου, τοῖς αὐτοῖς προσιοῦσιν ἐκ πίστεως, καὶ προσπτυσσομένοις, καὶ μετὰ Σίμωνος δυσώπει, τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Ως τεκοῦσα Παρθένε, τὸν τῶν δλων Δεσπότην τοῦτον ἰκέτευε, πάντας ἡμᾶς σῶσαι, πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, σὺ γὰρ μόνῃ πέλεις, πιστῶν ἀπάντων προστασία, καὶ τοῦ Ὁρους τοῦ Ἀθω διάσωσμα.

ᾠδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νός μου, τὸν σκοτασμὸν ἀπέλασον, ὦ Μαρία Μυροφόρε θεόφρον, καὶ τῶν παθῶν, δίωξον τὴν ὁμίχλην, καὶ εὐωδίας με μύρων σου πλήρωσον, καὶ ῥύσαι με τῆς τῶν παθῶν, δυσωδίας εὐχαῖς σου πρὸς Κύριον.

Αγίως σου διανύσας Ὅσιε, τὸν ἰσάγγελον καὶ ἐνθεον βίον, ἐπὶ τῆς γῆς, συναυλίζῃ ἀγγέλοις, καὶ νοσημάτων ἐλαύνεις κατήφειαν, καὶ μύρων σου τὰς ἐκπνοάς, ἀντιπέμπεις τοῖς πόθῳ ὑμνοῦσί σε.

Ε'δόθη σοι, τῶν θαυμάτων ἡ χάρις, καὶ ἰάσεων ἡ δύναμις Σίμων, ἄθραυστον γάρ, τὸν πεσόντα ἀφ' ὕψους, καὶ ζῶντα μάκαρ διάκονον ἔσωσας· βασιλίσσαν δὲ χαλεποῦ, δαιμονίου εὐχαῖς σου διέσωσας.

Θεοτοκίον.

Βασιλίσσαν ὁ Δαβὶδ σε πάναγνε, προηγόρευσε τεκοῦσαν τὸν Λόγον, δημιουργόν, βασιλέα καὶ κτίστην, καὶ ποιητὴν τῶν αἰώνων καὶ Κύριον, παθῶν δαιμόνων τε καμέ, τὸν τιμῶντα σε δεῖξον ἀνώτερον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων σοὺς δούλους Δυὰς ἀγία, Μυροφόρε σὺν κλεινῷ Μυροβλύτῃ τῷ Σίμωνι, καὶ ῥύσασθε Ποίμνην ὑμῶν, ἐκ παντοίων δεινῶν συμπτωμάτων.

Αᾠχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρῶρησιαν.

Αἰτησις, μεθ' ἣν τὸ Κοντάκιον. Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Μυροφόρε Χριστοῦ, Μαρία κυριῶνυμε, καὶ Σίμων σοφέ, Ὅσιων ἐγκαλῶπισμα, τῆς Μονῆς ἡμῶν οἱ προστατεύοντες θερμῶς, ἐκλυτρώσασθε αὐτὴν ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν, παρῶρησιαν ὡς ἔχοντες, σπεύσατε ἐν ἀνάγκαις, ῥύσασθε τῶν κινδύνων, τῶν συνεχόντων νῦν ἡμᾶς, σωτηρίαν βραβεύοντες.

Καὶ τὸ προκεῖμ. Ἀγαλλιάσθε Δίκαιοι ἐν Κυρίῳ

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ διώδευεν ὁ Ἰησοῦς, κατὰ πόλιν καὶ κώμην, κηρύσσων καὶ εὐαγγελιζόμενος, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ Δώδεκα σὺν αὐτῷ, καὶ Γυναῖκες τινές, αἱ ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν καὶ ἀσθενειῶν. Μαρία, ἡ καλουμένη Μαγδαληνὴ, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἐπτὰ ἐξεληλύθει· καὶ Ἰωάννα, γυνὴ Χουζᾶ, ἐπιτρόπου Ἡρώδου, καὶ Σωσάννα, καὶ ἑτεραι πολλαί, αἵτινες διηκόνουν αὐτῷ, ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς.

Δόξα. Ταῖς τῆς Μυροφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ τροπάριον, ἦχος, πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οὕτως Ἰσαπόστολον, καὶ Μυροφόρον Κυρίου, Μαθήτριαν πρώτην τε, χρυσὸν καὶ ἀδάμαντα, καὶ πᾶν τίμιον, κορυφὴν θείαν τε, αὐτουργὸν θαυμάτων, ἐλατῆρα τῶν δαιμόνων τε, Μαρία πάνσεμνε, ἀξιοπρεπῶς ὀνομάζομεν, πάντες ἡμεῖς οἱ δοῦλοι σου, τῇ σῇ ἀντιλήψει προστρέχοντες. Σὺν τῷ Μυροβλύτῃ, Σίμωνι τῷ δομήτορι Μονῆς, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε, εὐρεῖν θεῖον ἔλεος.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Διαπύρῳ τῷ ζήλῳ, πρὸς τὸν τάφον Κυρίου Μαρία ἔσπευσας, καὶ δάκρυα σὺν μύροις, προσέφερες βοῶσα, τῷ Σωτῆρι καὶ ψάλλουσα. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Αᾠμνησίκακος ὤφθης, Χριστομίμητος ὄλος Σίμων τρισόλβιε, καὶ νοῦν τῆς προσπαθείας, καὶ ὑλώδους φροντίδος, θεοφόρε ἐμάκρυνας, καὶ πρὸ θανάτου σαρκὸς, τῷ πνεύματι ἀνέστης.

Ιᾠλασμόν τῶν πταισμάτων, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, ἡμῖν αἰτήσασθε, Δυὰς Μονῆς προστάται, Μαγδαληνὴ καὶ Σίμων, ἅμα Βασιλογόνῳ τε, ὅπως τιμῶμεν ὑμᾶς, ἐν ὕμνοις ἐπαξίως.

Θεοτοκίον.

Ο τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐκ γαστρός σου προῆλθε Παρθένη ἄχραντε, Σταυρὸν τε ὑπομείνας, ἐξανέστη ἐν δόξῃ, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημμα, σώζει τοὺς πόθῳ αὐτόν, ὑμνοῦντας εἰς αἰῶνας.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν ἔρει ἀγίῳ.

Συνεκράθης τοῦ Κτίστου σου ἀγάπῃ, Μυροφόρε σεμνὴ, καὶ ἔδραμες σπουδαίως, αὐτοῦ ὀπίσω κράζουσα· Νυμφίε μου, μύρων ἡ ὁσμὴ σου, ἔλκει με πρὸς φίλτρον ἀγάπης σου τῆς θείας.

Μοναζόντων φωστὴρ Σίμων ἐδείχθης, σωφροσύνη συζήσας καὶ ἀσκήσει, ψυχὴν καὶ νοῦν αὐγάζων τῶν ὁρώντων σε, καὶ ἀποδιώκων, σκότος ψυχοφθόρον, τῶν πίστει σε τιμώντων.

Εκ παντοίων δεινῶν ἐπερχομένων, τοῦ δολίου Δυὰς ἱερωτάτῃ, Ποίμνην ὑμῶν λυτρώσασθαι τὴν μέλπουσαν, Σίμων καὶ Μαρία, μνήμην ὑμῶν θείαν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ φύσιν τεκοῦσα Θεὸν Λόγον, Θεοτόκε διέμεινας Παρθένος, καὶ διασώζεις πάντας τοὺς γεραίροντας, σοῦ τὸν θεῖον τόκον, πάναγνε Μαρία, ἐκ συμφορῶν παντοίων.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Λαβοῦσα νάρδου μύρα Μαγδαληνὴ, τοῦ Κυρίου ἐπέστης τῷ μνήματι, ἰδοῦσα δέ, δύο ἐξαστράπτοντας ἐν λευκοῖς, Ἀγγέλους φθεγγομένους σοι, χαίρουσα ἐμήνυσας τοῖς αὐτοῦ, ἀγίοις Ἀποστόλοις, τὴν ἔγερσιν Κυρίου, ὃν ἐκδυσώπει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Πρεσβείαις καὶ λιταῖς σου ταῖς πρὸς Θεόν, φωταγώγησον Σίμων τρισόλβιε, σοὺς ὕμνητάς, τοὺς ἀνευφημοῦντας σε ἐκ ψυχῆς, καὶ τῶν πταισμά-

των αἰτησαι, λύσιν καὶ κινδύνων ἀπαλλαγὴν, καὶ πρέσβευε ἀπαύστως, τὴν φυτεῖαν σου ταύτην, συντηρηθῆναι αἰεὶ θάλλουσαν.

Ω ^τ θεία καὶ πανένδοξε ξυνωρίς, οἱ τῆς Πέτρας Μονῆς προστατεύοντες, Σίμων σοφέ, καὶ Μαρία θεία Μαγδαληνή, Χριστὸν ἐκδυσωπήσατε, δοῦναι ἡμῖν πᾶσιν ἀμαρτιῶν, συγχώρησιν τοῖς πόθῳ, ὑμῶν ἐπιτελοῦσι, τὸ ἱερὸν σοφοὶ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Υ ^τ σώπῳ μετανοίας με Μαριάμ, ἀποκάθαρσεν πλήσασα χάριτος, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, πλήρωσον τὸ στόμα μου μελωδεῖν, τό: Ἰησοῦ γλυκύτατε· ἔδρασον δὲ τοῦτο ἐν τῷ मुखῷ, ἐμῆς καρδίας Κόρη, διὰ παντός βλυστάνειν, μὴ κατασχῶνς μου τὴν αἴτησιν.

Ἄξιον ἔστιν ὡς ἀληθῶς. **Καὶ τὰ μεγαλυνάρια ταῦτα.**

Σ ἰμωνα τὸν μέγαν ἐν ἀσκηταῖς, καὶ τὴν Μυροφόρον, τὴν Δυάδα τὴν θαυμαστήν, ἡμῶν τοὺς ἐφόρους, καὶ ἀκλινεῖς προστάτας, ἐν ὕμνοις κατὰ χρέος, ἀνευφημήσωμεν.

Χ ρυσέοις θαυμάτων ἐν χροσσωτοῖς, περιβεβλημένη, ξυνωρίς ἡ σεμνοπρεπής, βρύει τὰς ἰάσεις, ὥσπερ ἐξ ἄλλης κρήνης, σοροῦ χειρὸς καὶ τάφου, τοῖς προσιούσι πιστῶς.

Δ εὔτε οἱ ἐν νόσοις παντοδαπαῖς, προσδράμετε πόθῳ, Μυροφόρου θεία σορῶ, χειρὸς ἀψαμένης, ποδῶν τῶν τοῦ Σωτῆρος, ἰάσεων τὴν χάριν, ἀπαρῶμενοι.

Φ ρούρει τὴν σὴν Ποίμνην ἱεουργέ, Σίμων Μυροβλύτα, τὴν τιμῶσαν σε εὐλαβῶς, ἦν πολλοῖς ἰδρῶσι, καμάτοις τε καὶ πόνοις, ἀνήγειρας εἰς εἰς δόξαν, Θεοῦ τρισόλβιε.

Ο ^τ ρθρου ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἰησοῦ, σὺν τῇ Θεοτόκῳ Μυροφόρῃ Μαγδαληνῇ, δάκρυα σὺν μύροις, κομίσασα προφρόνως, τοῦτον δὲ κατιδοῦσα, χαρᾶς ἐπλήσθης πολλῆς.

Χ αῖροις μοναζόντων ἡ καλλονή, ἡσυχίας λύχνος, τῶν ἐν Ἀθῷ μέγας φρουρός, χαίροις ὁ δομήτωρ, ἐπωνύμου Μονῆς σου, ἣν φρούρει σαῖς πρεσβείαις, Σίμων Πατὴρ ἡμῶν.

Ε ^τ ρρανε τὸν τάφον Μαγδαληνῇ, ἡ ἀγία χεὶρ σου, πανευώδη μύρα τερπνά, Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, βανάτῳ σου τὴν χάριν, καὶ ἐφ' ἡμᾶς τοὺς πόθῳ, ἀσταζομένους αὐτήν.

Χ αῖροις ὦ Μαρία Μαγδαληνή, Σίμων Μυροβλύτα, οἱ προστάται ἡμῶν Μονῆς, φρουρήσατε ταύτην, ἐκ πάσης δεινῆς βλάβης, νόσων τε καὶ παντοίων ἀλλεπαλλήλων κακῶν.

Π ᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Τὸ τρισάγιον κ.τ.λ. ὡς συνήθως.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν τὸ παρὸν τροπάριον, ἤχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δ εὔτε μετὰ πόθου καὶ χαρᾶς, πάντες τὸν σεπτὸν χαρακτήρα, τῆς Μυροφόρου πιστοί, σορὸν τε τὴν πάντιμον θείων λειψάνων αὐτῆς, εὐλαβῶς προσκυνήσωμεν, τὴν χάριν πλουσίως, πέμπουσιν τοῖς χρήζουσι, καὶ ἰαμάτων κρουνοῦς, ἅμα τῷ κλεινῷ Μυροβλύτῃ, Σίμωνι ἡμῶν τῷ προστάτῃ, δέησιν ποιοῦντες πρὸς τὸν Κύριον.

Δ ἔσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τ ἦν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ε ^τ κ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σέ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τ ἡ πρεσβεία Κύριε πάντων τῶν Ἀγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν

ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΥΤΟΥ

ὑπὸ Ἱακώβου Μοναχοῦ.

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν τό, Κύριε εἰσάκουσον. Μεθ' οὗ τό, Θεὸς Κύριος·

εἰς ἦχον δ'. καὶ τὰ παρόντα Τροπάρια πρὸς τό, Ὁ ὑψωθείς.

Σίμωνος θείου, τῷ Ναῶ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τῇ Εἰκόνι, τῇ αὐτοῦ νῦν προσπέσωμεν. οἱ καχεκτοῦντες κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς Ὅσπερ σπλαγγίσθητι, ἐφ' ἡμῖν σοῖς ἰκέταις, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μὴ παραβλέψῃς δέησιν οἰκτράν, τῶν προσφυγόντων τῇ σκέπῃ σου Ἄγιε.

Δόξα, ὅμοιον.

Τὸν περιλάλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέρτιμον Χριστοῦ μαργαρίτην, καὶ μοναζόντων ἔρεισμα, καὶ θεῖον ἀσκητὴν, πάντες εὐφημήσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· Σίμων μάκαρ φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπηρείας, ἣν ἐδομήσω Νέαν Βηθλεέμ, ὁδηγήθεις δι' ἀστέρος τρισόλβιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν'. ψαλμὸς καὶ ὁ Κανὼν. Ἦχος, πλ. δ'. Ὡδή, α'. Ὑμνὸν διοδεύσας.

Σίμων Μυροβλύτα Πατὴρ ἡμῶν, δέησιν προσάγων μὴ ἐλλείψῃς ὑπὲρ ἡμῶν, κινδύνων παντοίων διασῶσαι, τοὺς ἀδιστάκτῳ τῇ πίστει τιμῶντας σε.

Νοσοῦσαν μου ἴασαι τὴν ψυχὴν, ὡς τοῦ Ἰωάννου Βασιλέως κόρην ποτὲ· καὶ βαίνειν τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου, σὴ μεσιτεία ὦ Σίμων ἐνίσχυσον.

Πολλοῖς συνεχόμενοι πειρασμοῖς, προσφεύγομεν πίστει, πρὸς σὲ Σίμων ἱκετικῶς, δεόμενοι τῇ σὴ μεσιτείᾳ, τῶν δυσχερῶν καὶ δεινῶν ἡμᾶς λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει Παρθένε τὸν σὸν Υἱόν, σὺν τῷ Μυροβλύτῃ, νεκρωθεῖσαν μου τὴν ψυχὴν, ζῶσαι ὡς πάλαι τὸν τῆς χήρας, υἱὸν ἐζώωσε θεῖον προσταγάματι.

ᾠδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Εχοντές σε μεσίτην πρὸς τὸν Θεὸν Ὅσιε, οἱ ἐν τῇ Μονῇ σου τιμῶμεν καὶ ἱκετεύομεν, Σίμων τρισόλβιε, τοὺς σέ πιστῶς εὐφημοῦντας, πειρασμῶν ἀπάλλαξον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ικετεύομεν Πάτερ, τὰ τῆς ψυχῆς ἴασαι, πάθη καὶ τὰ τραύματα ταύτης τάχος θεράπευσον, τῶν εὐφημούντων σε, καὶ γεραίρόντων ἐκ πόθου, μοναζόντων καύχημα Σίμων μακάριε.

Εὐμενῇ σε προστάτην, πρὸς τὸν Θεὸν Ὅσιε, πάντες προβαλλόμεθα Σίμων θεομακάριστε, καθικετεύοντες, πειρατηρίων παντοίων, λυτρωθῆναι ἅπαντας τῇ μεσιτείᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, τὸν λυτρωτὴν τέξασα, λύτρωσαι κινδύνων παντοίων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας, καὶ ἀνυμνοῦντας σε, Θεοκυῆτορ Μαρία, τῶν πιστῶν βοήθεια μόνη πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Ὅσιε Σίμων, τοὺς ἐν πίστει εἰλικρινεῖ πρὸς σέ καταφεύγοντας, ὡς ἔτοιμον βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησις, μεθ' ἣν τὸ Κάθισμα. Ἦχος, β'. Πρεσβεία θερμή.

Προστάτης θερμός, ὑπάρχεις καὶ ἀντίληψις, τοῖς πόθῳ αἰετῶς τῇ σκέπῃ σου προστρέχουσι, καὶ πιστῶς γεραίρουσι, καὶ βοῶσι σοὶ πανσεβάσμιε, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, Ὅσιε Σίμων Πατὴρ ἡμῶν Ἄγιε.

ᾠδὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ησὴ Ποίμνη κραυγάζει σοι, μίαν μοι ῥανίδα τοῦ θεοῦ μύρου σου, Σίμων Πάτερ ἐναπόσταξον, καὶ παθῶν με ζάλης ἐλευθέρωσον.

Ικετεύω σε Ὅσιε, τὴν νενεκρωμένην ψυχὴν μου ζώωσον, καὶ ἀνάστησον πρεσβείαις σου, ἐκ βυθοῦ, θανοῦσαν, ἀπογνώσεως.

Οὐν ἐπόθησας Ὅσιε, σάρκα δι' ὃν ἔτηξας καθικέτευε, τοῖς ὑμνοῦσι σε δωρήσασθαι, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Θεοτοκίον.

Τῆς μητρὸς σου δεήσεις, καὶ τοῦ σοῦ Ὁσίου δώρησαι Κύριε, τοῖς ἱκέταις σου τὴν ἄφεσιν, τῶν πλημμελημάτων ὡς φιλόανθρωπος.

ᾠδὴ, ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Παρεστῶς τῇ Τριάδι, Πάτερ θεοδόξατε Σίμων τρισόλβιε, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων, καθικέτευε ταύτην μακάριε, τοῦ ῥυθθῆναι πάντας, βιωτικῶν πειρατηρίων, τοὺς προστρέχοντας πίστει τῇ σκέπῃ σου.

Σίμωνος τοῦ Ὁσίου, ταῖς πανευπροσδέκτοις ὁ Θεὸς δεήσεις, σκότους ἐξωτέρου, καὶ γεέννης τοὺς δούλους σου λύτρωσαι, καὶ τῆς βασιλείας, τῶν οὐρανῶν ἀξιοθῆναι, καταξιώσον μόνε φιλόανθρωπε.

Μὴ παρίδης με Πάτερ, πίστει σοὶ προστρέχουσιν μὴδὲ ἀπόσω με· γλώσση γὰρ δολίᾳ, κατ' ἐμοῦ οἱ μισοῦντες με φθέγγονται, μάτην πολεμοῦντες, τοῦ ἀπωλέσαι με σὴν Ποίμνην, ἀλλὰ πρόφθασον σώσον με Ἄγιε.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, καύχημα καὶ στήριγμα πιστῶν πανάμωμε, ἡ Θεογεννήτωρ, καὶ τῆς κτίσεως πάσης Βασίλισσα, τοὺς ὁμολογοῦντας, τὸν σὸν Υἱὸν λύτρωσαι πάσης, ἐπηρείας δεινοῦ πολεμήτορος.

ᾠδὴ, ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νοός μου, τὰς ἐκτροπὰς θεράπευσον, καὶ καρδίας μου τὰ πάθη θεόφρον, σωματικῶν, ἀλγηδόνων δὲ ῥῦσαι, καὶ ἐπηρείας ἀπάσης ἐκλύτρωσαι, καὶ δεῖξον με ταῖς σαῖς λιταῖς, τῶν παγίδων δολίου ὑπέρτερον.

Συνεῖναι σοι, τὸν πολλὰ σε ποθοῦντα, πολυπόθητε εὐδόκησον Πάτερ, σὲ δυσωπῶ, τὸν καλόν μου προστάτην, καὶ πίστει κράζω σοι· Σίμων μακάριε, γενήθητί μοι βοηθός, καὶ παντοίας ἀνάγκης με λύτρωσαι.

Ηγίασέ σε, ἀσκήσαντα Πάτερ, ὁ πανάγαθος Θεὸς δν δυσώπει, ἀγιασμόν, τοῖς σοῖς δούλοις ἐκπέμψαι, καὶ φωτισμόν καὶ πταισμάτων τὴν λύτρωσιν, προστάτης γὰρ παρὰ Θεοῦ, ἐχαρίσθης ἡμῖν ἀνεπαίσχυντος.

Θεοτοκίον.

Ράνισι, τῆς πρὸς Θεὸν πρεσβείας σου, κατασθέσασα παθῶν μου τὴν φλόγα, καὶ τοῦ νοός, ἐκτροπὰς σαῖς πρεσβείαις, ὑπεραγία Παρθένε θεράπευσον, καὶ κόπασον τὸ χαλεπόν, τῶν παθῶν μου κλυδώνιον Δέσποινα.

Διάσωσον ταῖς τοῦ σοῦ μύρου ἀρδεῖαις Σίμων τρισμάκαρ, ἀπὸ παντοίας τοὺς σοὺς δούλους ἐπιβουλῆς ἐχθρῶν, ὡς ἔτοιμος βοηθός ἐν ἀνάγκαις.

Αᾠχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτησις, μεθ' ἣν τὸ Κοντάκιον. Ἦχος, β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Ως ταχὺν ἐν δεινοῖς ἡμῶν ἀντιλήπτορα, καὶ θερμόν βοηθὸν ἐν ταῖς θλίψεσιν ἄριστον, σὲ ἱκετεύομεν πιστῶς ὦ Σίμων ἀσκητά, συμπαθεῖα σου

τῇ πρίν, καὶ νῦν χρησάμενος σοφέ, τῇ ἐνθέρμῳ πρεσβείᾳ σου, πράυνον τρικυμίας, στήσον τὰς καταγίδας τῶν ἐπερχομένων δεινῶν Ἄγιε κατὰ τῶν δούλων σου.

Καὶ τὸ προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῇ Κυρίῳ.

Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου, καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι· Δεῦτε πρὸς με, πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἀρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτος εἰμὶ καὶ ταπεινός τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστι.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου. **Καὶ νῦν.** Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ τροπάριον, ἥχος. πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο ἅλην ἀνατίθεικας, τὴν σὴν ζωὴν τῷ Κυρίῳ, καὶ θερμῶς ἐχώρησας, πρὸς τὸν τῆς ἀσκήσεως, δρόμον Ὅσιε, προσευχὴν ἀθλόωτον, ἀγρυπνίαν πάννυχον, ὑμνωδίαν ἀκατάπαυστον, καὶ βίον ἀμειπτον, καὶ ἀγγελικὸν ἐνδεικνύμενος, ἐντεύθεν τὴν ἐνέργειαν, τὴν τῶν θαυμασίων ἐπλούτησας, Σίμων Μυροβλύτα, τοῦ Ἀθω σεμνολόγημα τερπνόν, καὶ τῆς Μονῆς σου διάσωσμα, τῆς αἰεὶ τιμώσης σε.

ᾠδὴ, ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τοῦ Κριτοῦ τὴν δευτέραν, ἐννοῶν παρουσίαν ἀπὸ βλεφάρων ψυχῆς, τὸν ὕπνον ἀπεβάλου, σοφὴ τῆς ἀμελείας, καὶ ἀγρύπνως ἐκραύγαζες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Α ἁλῶν ἐξ ὀνύχων, ἀγαθὴν ἐξελέξω μερίδα πάνσοφε, δουλεύειν τῷ Κυρίῳ, ἐν φόβῳ τε τὰ τούτου, ἐκτελεῖν δικαιώματα, τοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεοῦ εὐλογημένου.

Α ἠμῶν ἀγῶνας, ἐπὶ γῆς ἡγωνίσω Σίμων μακάριε, καὶ νῦν ταῖς οὐρανίαις, συνὼν χοροστασίαις, περιφρούρει τοὺς μέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Λιτῶν ἡμῶν πάντες, ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων καὶ περιστάσεων, καὶ νόσων πολυτρόπων, πρεσβείαις σου πανάγνοις, Θεομήτορ κραυγάζοντες· Εὐλογητός ὁ Υἱός, τῆς Θεοτόκου ἀγνῆς.

ᾠδὴ, η'. Ἑπταπλάσιος κάμινον.

Τοῖς τῶν δακρῶν ῥεύμασι, τῶν παθῶν τὰ σκιρτήματα, καὶ τοὺς ἀκαθέκτους, λογισμοὺς κατέκλυσας, καὶ πέλαγος γέγονας, μακροθυμίας Ὅσιε, πρὸς γαλήνην ἄγων, ἰλαρὰν τοὺς βοῶντας οἱ παῖδες εὐλογοῦτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ως καρτερόν ἀδάμαντα, τῆς ἀσκήσεως ἔχοντες, τὰς σὰς παραινέσεις, Σίμων Πάτερ Ὅσιε, καρδίαν στομούμεθα, καὶ τῶν παθῶν τὰς φάλαγας, τρέπομεν ὡς ἔθνη, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν, οἱ παῖδες εὐλογοῦτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν ἡδονῶν τοῦ σώματος, τὴν ψυχόληρον κάκωσιν, καὶ κολαστικὴν τῆς γεένης ἐκκαυσιν, εὐτόνως κατέσθεις, τοῖς τῶν δακρῶν ῥεύμασιν, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς ἐξ ἀμφοτέρων ῥυσθῆναι, δυσώπει Μυροβλύτα, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, Σίμων δὲ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ικετικῶς βοῶμεν σοι, Θεοτόκε πανύμνητε, μετὰ τῶν ἀπείρων, νοερῶν Δυνάμεων, Μαρτύρων Ὁσίων τε, καὶ Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ποιήσον πρεσβείαν, ὑπὲρ πάντων τῶν πίστει, ἐνθέως μελωδούντων, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ, θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ως ῥύστης τῶν ἐν θλίψει, σὲ λιτανεύοντων, ῥῦσαι τὴν Ποίμνην σου Πάτερ κακώσεως, τῶν ὀρωμένων ὧς Σίμων, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Συνὼν ταῖς οὐρανίαις, νῦν χοροστασίαις, παναγιώτατε Πάτερ Σίμων σοφέ, τὸν ἀγαθὸν ἐκδυσώπει, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Φωτὸς ἀδιαδόχου, Πάτερ ἀπολαύων, καὶ τῷ Χριστῷ παρεστῶς Σίμων Ὅσιε, τῶν μεμνημένων σου πόθῳ, αἰεὶ μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οὐσα δοχεῖον, φώτισον τὸν νοῦν μου, ἐσκοτισμένον Παρθένε τοῖς πάθεσι, καὶ σὺν τῷ Σίμωνι πρέσβευε, τοῦ σωθῆναι με.

Ἄξιον ἐστιν. Καὶ τὰ μεγαλυνάρια ταῦτα.

Σίμωνα τὸν μέγαν ἐν ἀσκηταῖς, καὶ τὸν ἐν τῷ Ἀθῷ, μοναζόντων ὑπογραμμόν, τὸν τὰς πανουργίας ἐχθροῦ καταβαλόντα, τὸν θεῖον Μυροβλύτην, πάντες ὑμνήσωμεν.

Περιβεβλημένος Σίμων σοφέ, ποικίλων χαρίτων ἀμπεχόνην τὴν ἐκ Θεοῦ, τῶν παθῶν τῆς ζάλης, ἀπάλαττε παμμάκαρ, τοὺς πίστει ὀρθοδόξῳ, ἀνευφημοῦντάς σε.

Εχεις παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, Σίμων Μυροβλύτα, ἐπιφάνηθι οὖν σοφέ, καὶ ἐκτεινον χεῖρα ἡμῖν τοῖς ἐν ἀνάγκαις, καὶ λύτρωσαι κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Σὲ τὸν Μυροβλύτην Πάτερ ὑμνῶ, Σίμων θεοφόρε, τὸν Ὁσίων ὑπογραμμόν, τοῦ φωτός τὸν στύλον, τὸν ἀστέρα τοῦ Ἄθω, τὴν Δέσποιναν τοῦ κόσμου ἔργοις δοξάσαντα.

Υψωσον τὰς χεῖρας σου πρὸς Θεόν, ὑπὲρ τῆς σῆς Ποίμνης, θεοφόρε Σίμων σοφέ, καὶ τοῦτον δυσώπει πολλῶν ἀμπλακημάτων, ῥυσθῆναι καὶ μελλούσης ὀργῆς τοὺς δούλους σου.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Τὸ Τρισάγιον, κτλ. ὡς συνήθως.

Εἰς δὲ τὸν ἀσκαμὸν τὸ παρὲν Τροπάριον, ἤχος, β'. "Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ωἰ πῶς ἐπὶ πέτραν ἐστηκώς, τοὺς ὑπὲρ τὴν φύσιν ἀγῶνας, ἐτέλεις Ὅσιε, ἐνθεν σε ὡς ἴδιον, ἀπεξεδέχετο, ἡ τρυφή ἡ ἀδάπανος, Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ ἡ ἀνεκλάλητος τῶν Μακαρίων χαρὰ ἥσπερ γεγονώς κληρονόμος, μέμνησο ἡμῶν τῶν τιμώντων, Σίμων ἀξιάγαστε τὴν μνήμην σου.

Ἔτερον, ὁμοιον.

Ωἰ πῶς ἀπεκάθηρας σοφῶς, φωλεὸν δαιμόνων τὴν οὖσαν, τὸ πρὶν ἀοίδιμε, πέτραν καὶ ἀνῆγειρας, Ναὸν σεπτὸν τοῦ Χριστοῦ, μοναστῶν τε συνήθροισας, χορεῖαν ἐν ταύτῃ, αἶνεσιν προσάγοντας, Χριστῷ τῷ πάντων Θεῷ, οὓς χειραγωγῶν μὴ ἐλλείπης, καὶ πρὸς βασιλείαν εἰσάγων, Σίμων οὐρανῶν ἀειμακάριστε.

Δέσποινα πρόδεξα. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου. Ἐκ παντοίων κινδύνων. Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΙΜΩΝ Ο ΜΥΡΟΒΛΗΤΗΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΥΤΟΥ

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ

Πάλιν ξορτή, καὶ πάλιν πανήγυρις. Προχθὲς Βασιλικὴ ξορτὴ καὶ κοσμοχαρμόσυνος, σήμερον ξορτὴ δουλικὴ καὶ ἀξιάγαστος. Προχθὲς τὰ Γενέθλια τοῦ Σωτῆρος καὶ Δεσπότη τοῦ πάντων, σήμερον ἡ πανόσιος τελευτὴ τοῦ ἰδίου καὶ γνησίου αὐτοῦ Θεράποντος. Προχθὲς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς συνεκάλει ἡμᾶς εἰς μυστηρίων γέμουσαν τράπεζαν, σήμερον ὁ θανάσιος Σίμων παρατίθηται ἡμῖν εὐωχίαν ἡδίστην τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ πολιτείας τὰ ἀριστεύματα.

Καὶ ἴδετε δοσιτάτοι πατέρες καὶ ἀδελφοὶ πραγμάτων ἀκολουθίαν. Προχθὲς ὁ Πλάστης ἔλαβε σῶμα, καὶ σήμερον τὸ πλάσμα ἀφίνει τὸ σῶμα. Προχθὲς ὁ μακάριος Θεὸς κατέβη εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλανθιῶνος, καὶ σήμερον ὁ πολλύτης Σίμων ἀνῆλθεν εἰς τὴν χαρὰν τῆς ἀπεράντου Βασιλείας. Προχθὲς ὁ Δεσπότης ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν Βηθλέεμ ἥτις ἐρμηνεύεται οἶκος ἄρτου, καὶ σήμερον ὁ δοῦλος μετέστη εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἑδέμ ἥτις ἐξηγεῖται τόπος τρυφῆς. Καὶ ἐν ὀλίγοις εἰπεῖν. Προχθὲς κατέβη ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ὁ Θεός, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστρέφη, σήμερον ἀνέβη ὁ ἄνθρωπος εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ συναγάζεται μετὰ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων. Καὶ λοιπὸν ἕνα τοιοῦτον ἄνθρωπον, ὅστις περιπολεῖ τοὺς οὐρανοὺς, ὅστις συνορτάζει μετὰ τῶν ἁγίων Δυνάμεων, ὅστις δὲν δεῖτε κενὸν τὸν λόγον τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιδημίας εἰς τὴν γῆν, προτιθέμενος ἐγὼ νὰ ἐγκωμιάσω, πῶς δύναμαι νὰ παραστήσω κατ' ἄξιαν τὰ ἡρωϊκὰ τοῦτου καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον κατορθώματα, καὶ μάλιστα ἄνθρωπος ἁμαρτίας τε καὶ ὀυαρὸς; λοιπὸν ἀντὶ τῶν ἰδικῶν μου φελλισμάτων ἅς ψάλλῃ εἰς ἐπαινὸν τοῦ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου μετὰ τὸ στόμα τοῦ Προφήτου Δαβίδ. Τιμὸς ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. Γινώτε ὅτι Κύριος ἐθανάτωσε τὸν Ὁσίον αὐτοῦ. Κανηχρῶνται ὅσοι ἐν δόξῃ, καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν. Καὶ μολοντότι ὁ οὐρανοφάντωρ Βασίλειος μᾶς πληρο-

φορεῖ ὅτι χαίρει ὁ Δεσπότης ὅταν ὁ εὐγνώμων αὐτοῦ δοῦλος ἐγκωμιάζεται, μ' ὅλον τοῦτο ἐγὼ κατὰ μὲν τοὺς νόμους τῶν ἐγκωμίων, εἰς τὰ ἐγκώμια τοῦ Θεοῦ τοῦτου Πατρὸς; συστέλλομαι νὰ χωρήσω ὡς ἄπειρος καὶ ἀγύμναστος εἰς τοιαύτας τέχνας, τόσον δὲ μόνον ἀποτολμῶ, (καὶ πάλιν μετὰ τὴν ἐκείνου βοήθειαν) ψιλάς τὰς κατ' αὐτὸν πράξεις νὰ παραστήσω (ἥτοι ἀπλῶς τὸν βίον τοῦ νὰ διηγηθῶ), καθόσον ἐκεῖνος ἤθελε μετὰ φωτίσει, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι εἰς δόξαν μὲν τοῦ ἁγίου θὰ γίνῃ ἡ διήγησις, ὠφέλειαν δὲ οὐ τὴν τυχούσαν θέλει προξενήσῃ εἰς τοὺς ἀκούοντας.

Πατὴρς λοιπὸν ἡ γονεὺς ἡ ἀδελφοὶ ἐπὶ γῆς τοῦ Ὁσίου τοῦτου Σίμωνος ὅποιοι τινες ὑπῆρχαν δὲν γνωρίζομεν. Εἰς οὐρανοὺς δὲ πάντως Πατρίδα μὲν ἔχει τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, τὴν χώραν τῶν Ἀγγέλων, τὴν ἁγίαν λέγων Ἱερουσαλὴμ. Πατέρα δὲ τὸν Θεόν, Μητέρα δὲ τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν, πρότερον μὲν ἀγωνιζομένην (ἐπὶ γῆς) εἰς ἣν καὶ ἀνεγεννήθη, νῦν δὲ τὴν ἐν οὐρανοῖς, τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου «τῶν Πρωτοτόκων» καλουμένην, τῆς ὁποίας υἱὸς γενόμενος, ἔχει ἐπομένως καὶ ἀδελφοὺς, ὅλους τοὺς Ἀγγέλους καὶ Μάρτυρας καὶ Ὁσίους. Εἶχε δὲ καὶ παιδαγωγὸν καὶ τέκνα, παιδαγωγὸν μὲν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, τέκνα δὲ τοὺς ἁγίους τοῦ μαθητῆς, οἵτινες καλῶς τὰ θεῖα τοῦ ἱεροῦ ἠκολούθησαν καὶ κατὰ πάντα τὸν ἄξιον τοῦτον οὐρανόφροντα πατέρα τῶν καὶ διδάσκαλον ἐμιμήθησαν, ὁποῖα τις συγγένεια ἀρμολογία καὶ πρέπουσα εἶναι τῶν τοιούτων ἡγιασμένων ἀνδρῶν, καθὼς εἰς τοὺς κοσμοκῶς καὶ ματαιόφρονας πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου, δόξα καὶ καύχημα εἶναι νὰ ἔχῃσι πατρίδας τινὰς περὶφανεῖς καὶ μεγαλοπόλεις καὶ ἐπισήμους χώρας τε καὶ πόλεις, καὶ νὰ κατὰ γὰρ τὸ γένος ἀπὸ πλουσίων τινῶν προγόνων καὶ ἀξιοματικῶν ὑποκειμένων, μὴ στοχαζόμενοι οἱ ἀνόητοι, ὅτι ὅλοι κοινῶς εὐγενεῖς καὶ δυσγενεῖς, τὸν Ἀδάμ ἔχομεν προπάτορα, μητέρα δὲ τὴν γῆν ἐξ αὐτῆς

έχοντες την πλάσιν, και εις αυτην παλιν μελ-
λοντες να επιστρέψωμεν. Και επειδη εχομεν να
παρασταθωμεν μιαν φοραν εις το φοβερον
εκεινο κριτηριον οπου εκαστος εκ των ιδιων
εργων η δοξασθησεται η αλογυνθησεται, ουδεν
ημας οφελει εκει παντελως, ουτε η περιφραγια
της πατριδος. ουτε η των προγονων ημων ευ-
γενεια. Αλλα τα εργα ημων μελλουν να παρα-
στησουν ημας η ευγενεις η δυσγενεις.

Μ' ολον τουτο εαν και με περιεργότερον ομμα
της ψυχης την θανμαστην του 'Οσιου τουτου
πολιτειαν θεωρησωμεν, θελωμεν ομολογησει,
οτι και η επιγειος του Πατρις, και οι χοικoi
του γονεις ηι συγγενεις λαμπεροι τινας και
εντιμοι υπηρξαν. Επειδη και καθως λεγει ο
θεολογος Γρηγόριος. «Των μεγάλων ανθρωπων
πόλλωθεν προκαταβάλλονται αι αρχαι». "Οθεν
στοχαστικώς λεγομεν οτι και ουτοι ο "Αγιος δια
να αναδειχθι ουτω θεμις και προθυμος την
αρετην παιδιόθεν, επρεπε τω οντι και γονεις
να εχη ευγενεις οδηγουντας αυτον εις τουτο, και
με παιδευσιν ικανην, και δια παραδειγμάτων
και βίου επωφελος.

Τουτου λοιπον του Ιερου Σιμωνος, ειτε
τοιουτους επλουτησε τους γονεις, ειτε μη, το
οποιον μάλιστα και αυτει τον ιδιον του εκαι-
νον, προβλεπων ο παντελοπτης Θεος την μελ-
λουσαν προκοπήν, τον προσκαλει εις τους πνευ-
ματικους αγωνας, τον εξαγει απο την Πατριδα
του και απο τους συγγενεις του ως αλλον Αβρα-
αμ, τον φερει εις τουτον τον Ιερων Αθωνα
το Αγιον Ορος, οπου ερχόμενος, εδω δεν ε-
φρόντισεν αλλο, παρα να ευρη Πνευματικον Γε-
ροντα δια να υποταχθι, διότι ηξενρε την συμ-
βουλην εκεινου του Θεου Πατρος την λεγου-
σαν: οτι χωρις υπακοης αδύνατον εστι σωθη-
ναι τινα: αυτον δε τον Γεροντα τον οποιον
εζητει, τον ηθελε, και εναχτεον μεν δια να
γνωριζη να οδηγη, αλλα και αυστηρον δια να
μη συγκαταβαινη εις το φρόνημα της σαρκος.

Ζητει λοιπον, ξεταζει, περιεργεται ολα τα
πνευματικα σχολεια του Αθωνος ως η δυψωσα
ελαφος να επιτύχη πηγην υδατος ζωντος: επι-
σκέπτεται τους ευδοκιμότερους και αγιωτέρους
του Ορους και αποκαλυπτει εις αυτους τον εν-
θεον σκοπον του, στοχάζεται εκαστου τας αρε-
τας και τα προτερηματα εκλέγει καθως η
σοφη μέλισσα τον κηρον και το μελι απο τα λο-
γικά και μυρίαντα ανθη του επιγειου τουτου
Παραδεισου, και ευρίσκει τέλος πάντων τον πο-

θούμενον. Ευρίσκει λέγω ανθρωπον, εις μεν
την ηλικιαν και την αλλην των ηθων του κα-
τάστασιν Γεροντα, εις δε την ανδρειαν και τον
τόνον της ψυχης ακμαζοντα. Εις τουτον βαλόν
μετάνοιαν υπεταχθη ο θαυμασιος. Αλλα πως
και πόσον στοχάζεσθε; Τόσον αφιέρωσε τον
εαυτον του εις εκεινον, ωστε εις οτι τον επρό-
σταζε χωρις καμμίαν περιεργειαν ανυπερθέτως
ετέλει το πρόσταγμα του, ωσει να ηθελε τον
προστάτη ο ιδιος ο Θεος. Και επειδη ητο πολυ
αυστηρος ο Γερον, πολλακις οχι μόνον υβριζειν,
αλλα και ετυπε τον Σίμωνα. Αυτός δε ο μα-
κάριος μετά πάσης χαράς και ευχαριστίας τα
εδέχετο και τα υπέμενε. Μάλιστα δε και ζημιαν
του ενόμιζε το πράγμα, όταν τοιαυτα δεν επό-
σχε, και οχι μόνον δεν ωργίζετο μνησικακών,
αλλα μάλλον τόσην αγάπην εδεικνυνε εις εκει-
νον, οσην ουδε οι παιδες εις τους ιδιους αυ-
των γονεις. Και ιδετε αδελφοι σημειον ψυχης
απλουστάτης και αξίας Χριστου. Ποτε μεν κοι-
μώμενον του Γεροντος εφίλει του: πόδας εκει-
νου, ποτε δε λείποντος, τον κραββατον οπου
εκοιμάτο κατεφίλει, η τον τόπον οπου εστρε-
κε. Και ελεγεν ο αοιδιμος, οτι τον μεν Θεον, προ-
πει να τον αγαπώμεν, διότι μας επλασεν εκ του
μη οντος εις το ειναι, τον δε Γεροντα μας δι-
οτι μας ανέπλασε τρόπον τινα και μας ανε-
καίνισε το κατ' εικόνα ψυχης, συντετριμμένον
ον απο των πολλων αμαρτιων. Ω ψυχης ον-
τως θείας! Ω συνέσεως μακαρίας! Ω πατριω-
σεως αμμιμήτου και ουρανοβόμονος!

Απο τοιαυτην γνώμην και τοιαυτα προτε-
ρήματα, εις ολον το Αγιον Ορος έγινε περι-
βόητος εν όλω ο Σίμων, και ητο αγαπητός
μεν εις τους δημικούς του, σεβάσιμος δε και
εις αυτους τους γεροντοτέρους. Οθεν ηθελες
ιδη γεροντικήν φρόνησιν εις νεανικήν ηλικίαν,
ασκησιν άσκησιον εις τους αγώνας, σωφρο-
σύνης τελειότητα εις τον βιον. κοσμιότητα και
άλλας πνευματικών εις τον λόγον, συστολήν εις
το βλέμμα, σεμνότητα εις το περιπάτημα, βί-
θος ταπεινώσεως εις το φρόνημα, μεγαλοψυ-
χίαν εις τους πειρασμούς, ελευθεριότητα εις
την γνώμην, θαυμαστην διάκρισιν εις όλα του
τά επιχειρήματα, και επι πάσι την μακαρίαν
αγάπην την ρίζαν και το τέλος πασων των
αρετων εις ολους εξ Ισου.

Αυτά θεωρουντες όσοι τον εβλεπον εθαύ-
μαζον λέγοντες: Ω μακαρία ύποταγή, ποτα-
πους κάμνεις τους εργάτας σου! διότι λεγουσιν

οι θείοι Πατέρες οτι η μεν ύποποιός και καθα-
ρωτάτη ταπεινώσις γεννάται απο την μακαρίαν
και χριστομίμητον υπακοήν, η δε πάνσοφος
και θεόσοφος διάκρισις γεννάται απο την μακα-
ρίαν ταπεινώσιν. Αυτά τα θεία χαρίσματα και
ο τίμιος αυτου Γερον βλέπων οτι επλούτησεν ο
Σίμων απο την άδολον και άκραν υπακοήν του,
μετέβαλε την αυστηρότητα ολην εις ημερότητα,
και απο τότε και εις το εξης, ουτε τον υβριζειν
ουτε τον επρόσταζε, αλλ' ουτε τον εδίδασκε
πλέον ως υποτακτικόν του, τον ετίμα δε μάλιστα
και τον συνεβουλεύετο ως αδελφόν και
διδάσκαλον.

Τι το εντεύθεν; στοχάζεται ταυτα ο ταπει-
νόφρων Σίμων, και δεν ευχαριστείται εις την
τοιουτήν τιμήν, μάλιστα τον ελύπει και τον
εθλιβεν η τιμή και η δόξα ην απέδιδεν ο Γερον
εις αυτον, ως δηθεν παρ' αξίαν και μη ανή-
κουσα εις αυτον. Οθεν με πόνον πολλόν ψυχης
και στερήσιν παρακάλησιν, ζητει δι' αυτο και
μόνον να αναχωρήσιν απο τον Γεροντά του.
Και διδει την άδειαν ο Γερον εις τον Υπο-
τακτικόν, αλλα και αυτος κλαίων και οδυρόμενος
την στερήσιν οχι πλέον του μαθητου, αλλα του
τοιούτου συναγωνιστου. Αναχωρήσας δε εξή-
τετο οσον ερημον προς ησυχίαν και άγνωστον
προς αλλον τινα. Μετά πολλήν δε ερευναν
εβρίσκει θεία νύσσει το σπήλαιον τουτο εις το
όποιον εισελθόν οπλίζεται ο καλός του Χριστου
στρατιώτης, ίνα πολεμήσιν τους άοράτους
εχθρούς, λαμβάνων ως ύπλον μεν και δόρυ
φοβερόν, τον σταυρόν του Σωτήρος, περιεφα-
λαίαν δε την προσευχήν, θώρακα την πίστιν,
ασπίδα δε την ύπομονήν, σπάθην την νηστείαν,
τόξα δε και βέλη τους ψαλμούς.

Αλλα τίς να διηγηθι τους μακαριους αγώ-
νας και τα παλαισματα τους οποιους ηγωνίσθη
ο "Οσιος ενταυθα παλαιών προς τον πολυμή-
χανον εχθρόν διάβολον; εκ των πολλων ένα
μόνον να διηγηθώμεν πειρασμόν ου: υπέμεινε,
και αρκετόν ειναι εις τον καθένα να εννοήσιν
και τους άλλους, καθως η παροιμία λέγει: απο
της κρόκης το ύφασμα: Προσευχόμενον του
Αγίου νύκτα τινα, μετεμορφώθη ο μιαρός δαι-
μων εις ένα φοβερόν και μέγιστον δράκοντα.
Και ηνοιγε μεν τον αγανές εκεινο στόμα δια να
τον καταπιη μη έχων όμως εξουσίαν παρά Θεου,
ετυπε τον "Οσιον εις τα νώτα δια της ουράς
ως διά τινος μεγάλης δοχοῦ απο των πολλων
δε πληγών και κτυπημάτων τα όποια ύπέστη

υπό του φαινομένου δράκοντος ο Αγιος, έπεσε
κάτω ημιθανής, και κατά μεν το σώμα έκαιτο
κατά γης, κατά δε την ψυχήν ανέβαινε εις τους
ουρανοῦς, ψάλλων τα προσφητικά έκείνα λόγια:
«Εν τω έγγίξειν επ' εμε κακοῦντας του φαγειν
ετας σάρκας μου, εγω ώσει κωφός ούκ ήκουον,
εκα ώσει άλλος ούκ ανοιγόν τον στόμα αυτου».
Και εκεινος μεν ο σοβαρός δράκων και οτε
έκαιτο Αγιος κατά γης τον ετυπεν ακόμη δια
της ουράς, σκοπόν έχων, εαν ηθελε δυνηθι και
να τον θανατώσιν τελείως, ει δε μη να τον φο-
βήσιν τοιλάχιστον να φύγη απο το σπήλαιον.

Ο δε άγιος επετίμησε τον δράκοντα με το
υπέριτον όνομα του Θεου και της Παναχράντου
Μητρος αυτου. Καί, ω καταρριμένε του λέγει:
«Τι φθονεις το πλάσμα του Θεου; δεν γνωρίζεις
εταλαίπωρε, οτι δι' εμε κατέβη από τους ουρανοῦς
εκαί εγενεν ανθρωπος; και οτι δια την ιδικήν
εμου αγάπην ενεπαίχθη, εραπίσθη, και τέλος
επάντων εσταυρώθη και απέθανεν ο άθάνατος;
εδεν φοβείσαι την σφραγίδα του Βαπτίσματος;
εδεν τρέμεις τον τύπον του τιμιου σταυρου τον
εδοῦλον φέρω επάνω μου; δεν ηξεύρεις τά Ιερά
λόγια τά λέγοντα: Ιδού δέδοκα υμίν την εξου-
σίαν του πατειν επάνω ύφεων και σκορπιών και
επι πάσαν νην δύναμιν του εχθρου; οθεν και
εγω παρ' ολον οπου κεῖμαι ώσει νεκρός, επι σε
εστην ασπίδα μου και βασίλειον επήρσομαι και
εκαταπατήσω σε τον λέοντα και τον δράκοντα το
εργαῖον κακόν. Επειμιχ σοι Κύριος Σαββαώθ
επαγε όπισω μου Σατανά. Επειμιχ σοι η Κυ-
ρια του Αθωνος τουτου. Απόστα απ' εμου».

Δεν ειχε τελειώσει τους θείους τουτους χρη-
σμούς ο Αγιος, και ο φαινόμενος δράκων εγενεν
άφαντος. Και μετά τουτο βλέπει ο "Οσιος βοή-
θειαν εξ Αγίου, αστραπής με μεγάλην φωτο-
χυσίαν το σπήλαιον, γίνεται άρηγτος εὐωδία,
γεμίζει η καρδια του απο ευφροσύνης και ακούει
θείας φωνής λεγουσης: «ανδρίζου και ύσχε
ύψηκος, και πιστε θεράπον του Υιου μου». Και
αριν ετι ανατείλη η ήμέρα, ο "Οσιος ευρέθη
όλος υγιής.

Εμεινε λοιπον πάλιν εις το σπήλαιον αγω-
νιζόμενος χρόνους πολλούς, πάσαν κακοπάθειαν
οφιστάμενος, οτε και πολλοι εκ πολλων του
Ορους μερῶν (ου γαρ δύναται κατά το θειον
λόγιον κρυβηναι πόλις επάνω δρους κειμένη)
ήρχοντο προς αυτον ψυχής τε και σώματος οφέ-
λειαν λαμβάνοντες, διότι και διακρίσεως χάρισμα
επλούτει, και τας θείας Γραφάς εξήγει καλώς,

και άλλας έδιδε ψυχωφελείς συμβουλές, και διορατικού χαρίσματος αξιωθείς τὰ μέλλοντα προέλεγε. Πλήν αὐτός εἰς αὐτὰ παντελῶς δὲν ἠρόσκετο, τὴν ἐξ ἀνθρώπων τιμὴν και τὴν ἐνόχλησιν τῆς ἰσυχίας του μισῶν και ἀποστρεφόμενος, διὰ και εἰς ἐξημικώτερον τόπον διελογίζετο νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ἄλλ' ὁ Θεὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων κοινὴν ὀφείλειαν προνοοῦμενος, ἐμποδίζει αὐτὸν τοῦ προκειμένου τούτου σκοποῦ, διὰ τῆς Παναχράντου αὐτοῦ Μητροῦς. Ἐπειδὴ ἐν μῆ τῶν νυκτῶν προσευχόμενος ὁ Ὁσίος, βλέπει πάλιν τὸ σπῆλαιον γεμάτον ἀπὸ φωτοχυσιαν θεϊαν πολὴν, και αἰσθάνεται εὐδοκίαν και εὐφροσύνην πνευματικὴν, και θείας δὲ φωνῆς ἀκούει λεγούσης οὕτω: Σίμων Σίμων, φίλε πιστὲ και λάτρι τοῦ Υἱοῦ μου, μὴ ἀναχωρήσῃς τὸν ὅδε εἰς φῶς τέθεικά σε μέγα, και μέλλω δοῦσάι τὸν τόπον τοῦτον, τῷ ὀνόματί σου. Ὁ δὲ ταπεινότητος Σίμων δὲν πιστεύει εἰς τὴν ὁπτασίαν, ὑποπτεῖ φάντασμα τὸ πρᾶγμα και τέχνην και παγίδα τοῦ πονηροῦ, ἢ τάχα και δοκιμασίαν τινα θεϊκὴν, διότι πολλὸν ἐφοβεῖτο τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι «ὁ ἀρχέκακος μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός». Διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐπέμενε εἰς τὴν αὐτὴν ἰδέαν και ἐσκέπτετο πάλιν πού νὰ ὑπάγῃ νὰ ἠουρήσῃ. Ἐπλησίαζε δὲ τότε και ἡ ἐορτὴ τῶν Γενεθλίων τοῦ Σωτῆρος. Και μίαν τῶν νυκτῶν ἐξεληθὼν τοῦ σπηλαιοῦ βλέπει θέαμα φοβερόν. Τοῦ ἐφάνη ὥσπερ νὰ ἐξεκόπη εἰς ἀσπὴ ἀπὸ τῶν οὐρανῶν, και ἔστη ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν ταύτην ὅπου εἶναι ἐκτισμένη ἡ ἱερὰ αὐτοῦ και σεβασμία Μονή. Αὐτὴν δὲ τὴν ὁπτασίαν ἔβλεπε συνεχῶς εἰς πολλές νύκτας ὁ Ἅγιος, ἀλλὰ καθὼς εἴπομεν, ἐφοβεῖτο μήπως εἶναι καίμια πλάνη τοῦ ἔχθρου. Ὡς τόσον ἦλθε και ἡ κυρία νύξ τῶν Γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ, και τότε δὲν βλέπει μόνον τὸν ἀστέρα, ὅτι κατέβη ἄνωθεν και ἐστάθη ἀντικρὺ ἐπάνω ταύτης τῆς πέτρας, ἀλλὰ και θεϊαν ἤκουσε φωνὴν ταῦτα λέγουσαν: «Ἐδὼ ὅπως νὰ θεμελιώσῃς ὁ Σίμων τὸ Κοινόβιον σου, και νὰ σώσῃς ψυχὰς και πρόσχε καλῶς μὴ ἀπιστήσῃς ὡς και πρότερον. Ἐγὼ θέλω εἶμαι ὁ βοηθός σου. Βλέπε μὴ ἀμφίβαλλε, ἵνα μὴ πάθῃς κακόν». Ἀκούει δὲ τὴν θεϊαν ταύτην φωνὴν ἐπανειλημμένως τρεῖς λέγουσαν τὰ αὐτά. Ὅθεν ἔγινεν ἔντρομος και ἐνθουσιῶν. Καὶ ἐφάνη εἰς αὐτὸν (καθὼς ὁ ἴδιος ἔλεγε ὕστερον εἰς τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς) ὅτι ἐρέθη ἐκεῖ εἰς

τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας και ἦτο μετὰ τῶν ποιμένων τῶν εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος εὐρεθέντων ἐκεῖ, και τὴν Ἀγγελικὴν ἤκουε μελωδίαν, ψαλλόντων τὸ θεοχαρίτωτον ἔκνυον: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, και ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» μὴ φοβείσθε ὑμεῖς, ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ. Τότε λέγει, ἤρχισε νὰ τοῦ φεύγῃ ὁ φόβος και ἡ ἔκστασις και εὐφραίνονται πνευματικῶς ὥσπερ ἔβλεπον παρούσαν τὴν Δέσποιναν Θεοτόκον, και τὸν δίκαιον Ἰωσήφ μετὰ τῶν υἱῶν του, και τὸν Κύριον ἡμῶν, νήπιον ἐπαγαυμένον κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ Β΄.

Δὲν παρήλθον ἡμέραι πολλὰ μετὰ τὴν τῶν Χριστογεννῶν ἐορτὴν, και ἰδοὺ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν τρεῖς ἄνδρες κοσμικοὶ ἀδελφοὶ και πλούσιοι, ἐπειδὴ και ἡ φήμη του ἐφθασε και ἐκτός εἰς τὴν Μακεδονίαν και εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Καὶ ἐξαγορεύσαντες τοὺς λογισμοὺς αὐτῶν εἰς τὸν Ἅγιον, προσέπεσον εἰς τοὺς πόδας του, και τὸν παρεκάλουν νὰ τοὺς δεχθῇ εἰς τὴν ὑποταγήν του. Ὁ δὲ Ὁσίος καθ' ἑαυτὸν μὲν ἔλεγε: ἴσως νὰ ἦναι αὐτοὶ οἱ συνεργοί μου νὰ κτισθῇ τὸ Κοινόβιον κατὰ τὴν ὁπτασίαν ἣν εἶδον. Μὲ ὅλον τοῦτο δὲν συγκατοβαίνει εὐθὺς εἰς τὸ νὰ τοὺς δεχθῇ, ἀλλὰ διαφοροτρόπως προσεπάθει νὰ τοὺς διώξῃ ἐκεῖθεν. Ἐκείνοι ὁμως ἐκ Θεοῦ φωτισθέντες και ἀπεσταλμένοι, δὲν ἐφενύγον, ἀλλ' ἔλεγαν πρὸς αὐτόν: Δέξαι ἡμᾶς ὀλίγας ἡμέρας δι' ἀγάπην Χριστοῦ, και ἐὰν δὲν εὐχάριστι θῇς ἀπόβαλε ἡμᾶς.

Μὲ τοιαῦτα: ὑποσχέσεις, μόλις και μετὰ βίας κατεπέσθη ὁ Ἅγιος και τοὺς ἐκράτησεν εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μετὰ τὴν κανονικὴν δοκιμασίαν, τοὺς ἐνέδυσσε τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα και κοινωνήσας αὐτοὺς τῶν ἀρχάντων Μυστηρίων, μετὰ τὸ δειπνόν ἐφανέρωσεν εἰς αὐτοὺς τὸν ἰδικόν του λογισμόν, ὡς πρὸς τέκνα του εἰς τὸ ἐξῆς γνήσια. Καὶ διηγῆθη εἰς αὐτοὺς κατὰ πλάτος τὴν θεϊαν ἐκείνην ὁπτασίαν, και ὥρισεν αὐτοὺς νὰ μὴ εἰπωσι τοῦτο εἰς κανένα ἄλλον ἐν ὅσῳ ὁ ἴδιος ζῇ.

Εἰτα λέγει πρὸς αὐτοὺς. Φανερόν εἶναι ὅτι τέκνα ἐμὰ, ὅτι ὁ προνοητὴς Θεὸς οὕτως ἔστειλεν ἐνταῦθα ὅχι μόνον τὴν ἰδικήν σας ψυχὴν νὰ σώσῃτε, ἀλλὰ και αὐτὸν τὸν ἐπίγειον ὅμιον πλοῦτον νὰ φέρετε, διὰ νὰ κατασταθῇ τὸ Κοινόβιον κατὰ τὴν θεϊαν αὐτοῦ εὐδοκίαν και θε-

λῃσιν. Ὑπάγετε λοιπόν, εὑρετε οἰκοδόμους και φέρετε αὐτοὺς διὰ τὴν οἰκοδομήν. Ὑπῆγαν τοὺς εὗρον και ἦλθον ὁμοῦ, ὁ δὲ Ἅγιος ἔδειξε εἰς τοὺς οἰκοδόμους τὸν τόπον ὅπου πρῶτον ἦθελε θεμελιώσῃ τὴν ἐκκλησίαν, εἰτα και τὴν ἄλλην οἰκοδομήν. Ἐκείνοι δὲ βλέποντες τὸ ἀποκρημον και κινδυνῶδες τοῦ τόπου, ἀπεκρίθησαν. Τὶ λέγεις Ἀββᾶ; ἀστεία λέγεις, ἢ ἀλήθειαν ὁμιλεῖς; ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐπιχειρησθῶμεν ἡμεῖς αὐτοὺς τὴν οἰκοδομήν· ἐπειδὴ και βλέπομεν ὅτι ὅχι μόνον ἡ ἰδικὴ μας ζωὴ μέλλει νὰ κινδυνεύσῃ, ἀλλὰ και ἐκείνων ὅσοι ἤθελον μετὰ ταῦτα καθίσθαι εἰς τὸν ἐπικίνδυνον τόπον αὐτόν. Ὁ δὲ Ἅγιος βλέπων ὅτι διὰ λόγων δὲν δέχονται νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν οἰκοδομήν, διέταξε τοὺς μαθητὰς νὰ ἐτοιμάσωσι τράπεζαν διὰ νὰ γευματίσωσιν. Εἰς δὲ τῶν μαθητῶν τοῦ Ὁσίου, κινῶν τὸν οἶνον, φθόνῳ τοῦ πονηροῦ ἢ και θεῖς προνοία ἥτις πανσόφως και διὰ τῶν ἐναντίων οἰκονομεῖ τὰ καλὰ, δὲν ἤενύρω πῶς ἀνισορροπήσας τὸ σῶμα, κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς κορυφῆς τῆς πέτρας εἰς τὸ ἀπειρον χάσμα, τοῦ κάτωθεν καταρρέοντος χειμάρρου, κρατῶν εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα τὸ οἰνοδόχον ἄγγειον εἰς δὲ τὴν ἄλλην τὸ ποτήριον. Τοιοῦτον ἔδεικνεν θέαμα ἰδόντες οἱ οἰκοδόμοι ἤνοιξαν ἀχαλίνωτον τὸ στόμα αὐτῶν χλευάζοντες τὸν Ὁσίον μετὰ θυμοῦ, και ἐπεμβαίνοντες εἰς τὸ θεοπειθὲς αὐτοῦ ἔργον τὸ οἰκοδομῆς· διατὶ ἐπιχειρεῖς ταῦτα πράγματα λέγοντες, και ἔγινες τοιούτου φόνου αἰτία; ἀλλὰ και εἰς τὸ ἐξῆς, ἐὰν ἤθελες εὖρη συμφώνους τῆς βουλῆς σου ἡμᾶς, πόσοι και ἄλλοι ἐμελλον τοιουτοτρόπως νὰ φονευθῶσι; και ταῦτα μὲν ἔλεγον ἐκείνοι και ἄλλα περισσώτερα ἐξ ἀγνοίας φλυαρήματα. Ὁ δὲ Ἅγιος προσήχετο σιωπῶν, τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἐκ βάθους ψυχῆς ἐπικαλοῦμενος, ἵνα μὴ καταισχύνῃ βουλὴν πτωχῷ τῷ πνεύματι. Καί, ὡς τὸν ἀνεκράστων θαυμασιῶν σου Δέσποινα! Τίς δύναται νὰ ὑμνήσῃ τὰ μεγαλεῖα σου; δὲν παρήλθεν ἡμέσια ὥρα, και ἰδοὺ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἐφάνη ἀναβαίνων ὁ κρημνισθεὶς μοναχὸς σῶος και ὑγιὴς τῇ βοηθείᾳ τῆς Παναμήμου Παρθένου κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ οἰνοδόχον ἄγγειον και τὸ ποτήριον, ὅχι μόνον ἀνευ βλάβης ἢ συντριμμάτων τινος, ἀλλὰ και χωρὶς ὁ οἶκος τελείως νὰ γυθῇ.

Τοῦτο τὸ θαῦμα ἰδόντες ἐκείνοι οἱ πρῶην προπετεῖς και αὐθάδεις οἰκοδόμοι, φρίττουσι, τρομάζουσι, και πεσόντες εἰς τοὺς πόδας τοῦ

Ἁγίου, ἐξήτουν συγχώρησιν λέγοντες: Τώρα ἐγνωρίσαμεν Πάτερ ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ· και δὲν ἐστάθησαν μέχρι τούτου, ἀλλὰ και τὸν ἐβίασαν και τοὺς ἐκούρευσε ὅλους μοναχοὺς.

Ἐκαμαν λοιπὸν ἀρχὴν οἱ καλοὶ οὗτοι οἰκοδόμοι και ἐκτίσαν προθυμώτατα τοῦ Ὁσίου τὴν Μονήν. Καὶ ἐπειδὴ διὰ τὰ θεμέλια ἐχρεάζοντο πολλὰ και μεγάλα πέτραι και διὰ τὰς γωνίας, ἐπρόσταξεν ὁ Ἅγιος νὰ σηκώσωσιν ἕνα ὑπερμεγέθη λίθον ὅστις ἐκεῖτο ἐκεῖ που πλησίον ἀκατέργαστος, και νὰ τὸν βάλουν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ θεμελίου. Ἐκείνοι δὲ ἀστοχῆσαντες τὴν πρώτην θαυματουργίαν τοῦ Ὁσίου, ἐκρυφογέλων ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀτενίζοντες και νομίζοντες ὅτι ἀστειεύεται ὁ Ὁσίος, ἐπειδὴ ἔβλεπον ὅτι ὁ λίθος ἐκείνος ἦτο ἀδύνατον νὰ σαλευθῇ διὰ τὸ βάρος και τὸν ὄγκον του. Ὁ δὲ Ἅγιος ἰδὼν ὅτι δὲν ὑπακούουσιν εἰς τὸν λόγον του, ἐπήγγε μόνος του και σφραγίσας τὸν λίθον μετὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ, τὸν ἐσήκωσεν ὁ ἴδιος εἰς τοὺς ὤμους του χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσῃ ἄλλος τις, και τὸν ἀπέθεσεν ἀπ' εὐθείας ὅπου ἔδει στερεώσας αὐτὸν καταλλήλως εἰς τὴν γωνίαν του. Καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἤενύρω τί νὰ θαυμάσω πρῶτον, τί ὕστερον: Τοῦ ζωφόρου Σταυροῦ τὴν δύναμιν, ἢ τὴν πίστιν τοῦ Ἁγίου ὅστις κατὰ ἀλήθειαν διὰ τοῦ ἔργου ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ Κύριος ἡμῶν εἶπεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους διὰ τοῦ λόγου: «Ἀμήν» Ἀμήν λέγω ὑμῖν· ἐὰν ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον σπίναν, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τοῦτο φέρεθι και ὀβελήθητι εἰς τὴν θάλασσαν και ὀρθήσεται· Ἀνθρώπος κατεξηραμένος ὑπὸ τῆς σκληραγωγίας και μόνον διὰ τὸ δέσμα συνεκράτει δὲ ὅσπαι, νὰ σηκώσῃ τὸσον βάρος τὸ ὅποιον τόσος ἄνθρωπος οὔτε νὰ τὸ σαλεύσων ἠδύγαντο, δὲν εἶναι ὀλοφάνερρον ὅτι ὁ Σίμων εἶχε καταστήσῃ τὸν ἑαυτοῦ του ὄργανον τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου και ἐνήργει δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς τὰ παραδόξα;

Ἄλλ' ὥς ἐλθωμεν και εἰς ἄλλο θαῦμα τοῦ αὐτοῦ Σίμωνος, τὸ ὅποιον ἐποίησεν εἰς τοὺς Σαρακηνούς. Παρακαλῶ δὲ τὴν ἀνωσύνην σας νὰ μὴ ἀμελήτε και νυστάξετε, ἀλλὰ νὰ προσέχετε εἰς τὰ κατορθώματα τοῦ Ἁγίου διὰ νὰ λάβετε πλουσίαν χάριν παρ' αὐτοῦ. Ἐτελείωσε τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Μοναστηρίου του ὁ Ἅγιος ἐπὶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης πέτρας εἰς τιμὴν και δόξαν τῶν Γενεθλίων τοῦ Σωτῆρος

Χριστοῦ ἐπονομάσας αὐτό: Νέαν Βηθλεέμ: Ὅθεν ἔτρεγον ἀπὸ πολλὰ μέρη καὶ ὑπετάσσοντο εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ τὸ ταλαίπωρον βασιλεῖον ἡμῶν τῶν Ῥωμαίων κατήγγησεν εἰς ἀθλίαν κατὰστασιν, ἤρχοντο οἱ Σαρακηνοὶ ἀφρόβως καὶ τὰ πειρατικά πλοῖα τῶν ἑσῶς καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος αὐτό, καὶ ἀρπάζοντες: πᾶν τὸ προστεχνόν, ἡμυαλῶτιζον καὶ πολλοὺς μοναχοὺς. Ἦλθον δὲ καὶ εἰς τὸν λιμένα τῆς Μονῆς. Ὁ δὲ Ἅγιος φοβηθεὶς μήπως ἀναβαίνοντες ἐπάνω κατακαύσουσιν τὴν Μονήν, προλαβὼν κατέβη μετὰ τινων μαθητῶν του εἰς τὸν λιμένα προὔπαντῆσας τοὺς βαρβάτους, φέρον καὶ τινα δῶρα πρὸς αὐτούς.

Ἐκεῖνοι δὲ καὶ τὰ δῶρα λαβόντες, ἐζήτουν λέγοντες, ποῦ ἔχετε τοὺς θησαυροὺς σας; νομίζοντες ὅτι εἶχον νὰ κερδήσουσιν πλοῦτον καὶ λιβνρα πολλὰ. Μὴ ἀναγνωρίζοντες δὲ καὶ τὸν Ἅγιον ὡς Προσεστώτα, διὰ τὸ εὐτελεῖς τοῦ σχήματος, τὸν ἐβίαζον νὰ δεῖξῃ εἰς αὐτοὺς τὸν Ἡγούμενον. Ὁ δὲ Ἅγιος πρᾶξις τῇ φωνῇ εἶπε πρὸς αὐτούς, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ταπεινός. Πλὴν ἄλλο τίποτε δὲν ἔχομεν ἐκτὸς αὐτῶν τὰ ὁποῖα φοροῦμεν. Ἐκεῖνοι δὲ νομίζοντες ὅτι ψευδέταται, ὠρμησαν κατ' αὐτὸν ὡσάν θηρία ἄγρια. Εἰς δὲ ἑξ αὐτῶν ὁ πλέον φονικώτερος, ἐγρύμνωσε τὴν σπάθην καὶ ὤρμησε νὰ κόψῃ τὴν ἱερὰν ἐκείνην κεφαλὴν. Ὁ δὲ Θεὸς ἐξάπαστειλε τὸν Ἀγγελοῦ αὐτοῦ καὶ ἐρρύσατο τὸν Ὅσιον αὐτοῦ διότι ἡ μὲν χεὶρ τοῦ αὐθάδους ἐκείνου ἔμεινε κρεμασμένη καὶ ξηρά, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπατάχθησαν ἀορασίᾳ καὶ ἐνυφλώθησαν ὅλοι. Τότε δὲ, τότε ἤρχισαν νὰ ἀλαλῶσιν τὴν Συριακὴν φωνὴν αὐτῶν Ἀλλάχ! Ἀλλάχ! καὶ φοβηθέντες, μετῆλξαν τὴν θηριωδίαν αὐτῶν εἰς θρηνηδίαν καὶ τὴν ἀγριότητα εἰς ταπεινότητα, καὶ κλαίοντες πικρῶς παρεκάλουν τὸν Ἅγιον θερμῶς λέγοντες: Ἐλέησον ἡμᾶς Ἀββὰ καὶ νὰ γίνωμεν ὅλοι Χριστιανοί. Ὁ δὲ φιλόανθρωπος δοῦλος τοῦ φιλανθρωποτάτου Δεσπότη Χριστοῦ, ὡς μνηστὴς τὸν ἀνεξέλικτον Διδασκάλου αὐτοῦ, στέλλει εὐθὺς ἕνα μαθητὴν αὐτοῦ, καὶ φέρε ἑλαιον ἀπὸ τὴν κανδήλαν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφας ὁ Ἅγιος τὰ ὄμματα ὧλων στυροειδῶς, ὁμοίως καὶ τὴν ξηρὰν χεῖρα τοῦ τολμητοῦ, εἶπε ταύτην τὴν εὐχὴν.

«Δέσποτα Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον καταβάς ἐξ οὐρανοῦ καὶ σαρκωθείς ἐκ τῆς

»Αειπαρθένου Μαρίας, σὺ ὁ εἰπὼν: ἄφετε καὶ ἀφενθήσεται ὑμῖν: ὁ παιδεύων καὶ πάλιν ἰώμενε, αὐτοὺς καὶ νῦν φιλόανθρωπε, ἐπίβλεπον ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, ἐπὶ τὸ πλάσμα σου τοῦτο, καὶ διάνοιξον αὐτὸν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος τοῦς ὀφθαλμούς, ἵνα γνῶσι καὶ δοξάσωσι σε σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ Παναγῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἀμήν». Ταύτην τὴν εὐχὴν εἶπεν ὁ Ὅσιος, καὶ εὐθὺς, ὡς παραδόξου τερατοφυγέματος! λατρεύθησαν οἱ ἄνθρωποι. Ὅθεν ὄχι μόνον ἐβαπτίσθησαν, ἀλλὰ καὶ ἐκουρεύθησαν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν αὐτὴν Μονὴν τοῦ ἁγίου δόκιμοι μοναχοὶ γενόμενοι.

Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ εἰς βαθύτατον γῆρας ἔφθασεν ὁ αἰδιδίμος, καὶ ἐμελλε νὰ ἐκδημήσῃ πρὸς τὸν ποθοῦμενον Χριστόν, προεῖδε τὴν ὥραν τῆς ὁσίας αὐτοῦ ἐκδημίας πρὸς Κύριον. Ὅθεν κράζει τοὺς ἱεροὺς μαθητάς του καὶ τοὺς ἐκατήχησεν τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατήχησιν καὶ διδασκαλίαν. «Καί, ἰδοὺ, λέγει, πρὸς αὐτοὺς ἄδελφοὶ καὶ τέκνα μου ἐν Κυρῷ ἀγαπή, ἐγὼ μέλλω νὰ χωρισθῶ ἀπ' ὑμῶν. Ὑμεῖς δὲ ὡς φρόνιμοι, δὲν πρέπει νὰ λυπηθῆτε διὰ τοῦτο, ἀπ' ἐνός διότι ὀλίγος παρέρχεται καιρὸς καὶ πάλιν συναντησόμεθα, ἐξ ἄλλου, διότι ἂν λάβω παύρησιαν τινα πρὸς τὸν Θεόν, θέλω σὰς ἐπισκέπτεσθαι πάντοτε, καὶ θὰ σὰς φυλάττω ἀπὸ τοῦς ὀρατοῦς καὶ ἀοράτους πειρασμοῦς.

Πλὴν ἂν καὶ ὑμεῖς φυλάττητε τὴν παράδοσιν τῆς κοινοβιακῆς ζωῆς καὶ πολιτείας τὴν ὁποῖαν εἶδετε καὶ ἐδιδάχθητε, καὶ τὴν εὐταξίαν τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὅλα ὅσα σὰς ἐδίδαξα καὶ μὲ λόγον καὶ μετ' ἔργον οὕτω θέλω ἔχει καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικὴν Σας φροντίδα. Μὴ ἀγαπάτε πλοῦτον πρόσκαιρον, φεύγετε τὴν κενοδοξίαν, μὴ ἀπατάσθε εἰς τῆς κοιλίας τὴν χορτασίαν διότι ἀναφέρεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ, ὅτι » δύναμις τοῦ σατανᾶ ἐπ' ὁμφολὸν γαστρός: μὴ φέρετε ἐδῶ εἰς τὸ κοινόβιον ἀγένεια πρόσωπα, διότι εἶδετε τὴν ἔκτασιν ὁ μέγας Εὐθύμιος » εἰς τὸν Ἅγιον Σάββαν τὸν ὁποῖον μ' ὦλον ὅτι » ἐγνώριζε, ὅτι ἦτο ἐκ κοιλίας μητρὸς ἡγιασμένος. » δὲν τὸν ἐκράτησεν εἰς τὸ κοινόβιον του. Γράφει δὲ καὶ εἰς τὸ Γεροντικόν, ὅτι τὸν πάλαι » καιρὸν τέσσαρες λαῖραι ἐρημώθησαν ἐξ αἰτίας » τῶν ἀγενειῶν (τῶν νέων περὶν φντερώσῃ τὸ γένειον εἰς τὸ πρόσωπον) ὅθεν καὶ ὁ θεοφόρος » Πατὴρ ἡμῶν Ἀθανάσιος (τῆς Λαύρας) κατη» ράσατο καὶ ἀνεθεμάτισε τοὺς προσεστώτας ἐκεῖ-

» νους οἵτινες ἤθελον δεχθῇ, ἀγένεια καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι βασιλέων υἱοί. Νὰ εἰσθε εἰρηνικοί, νὰ εἰσθε φιλόξενοι, νὰ ἐπιτελεῖτε τὰς ἐορτάς πνευματικῶς καὶ ὄχι κοσμικῶς, δηλαδὴ νὰ μὴ καταγίνεσθε αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς ἀργολογίας καὶ » γέλωτας καὶ ἀστεῖα, ἐπειδὴ ἡ ἐορτὴ εἶναι φωτισμός καὶ ἁγιασμός τῆς ψυχῆς, ὅστις γεννᾶται ἀπὸ τὴν σιωπὴν καὶ προσευχὴν καὶ ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν βιβλίων. Εἰς τὰς Ἀκολουθίας τῆς » Ἐκκλησίας καὶ ψάλλετε με σεμνότητα καὶ εὐλάβειαν καὶ ὄχι με ἀτάκτους φωνάς. Νὰ εὐλαβήσθε καὶ τὸν Ἡγούμενον μετὰ δὴν Σας τὴν δύναμιν. Αὐτὰ καὶ τὸν φυλάττετε καὶ μετὰ τὸν θάνατον μου καθὼς καὶ ζῶντος μου ἐφυλάττετε, καὶ » θέλω εἶσθαι νοερώς πάντοτε μετ' ὑμῶν: εἰδὲ μὴ, νὰ ἀπολογίσθε ὑμεῖς εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν » καὶ πάνδημον Κριτήριον». Ταῦτα εἰπὼν ὑψωσε τὰς ἁγίας του χεῖρας εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ μετὰ κατανύξεως προσήγαγε ταῦτα. «Παναγία Τριῶς εὐχαριστῶ σοὶ ὅτι οὐ; δέδωκάς μοι ἐνύλασα ἕως τοῦ νῦν τὴν σκέπην σου, ἀλλὰ » καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δέομαι μετὰ τὴν ἐμὴν δηλαδὴ ἀποβίωσιν, φυλάξον αὐτοὺς ἐν τοῖς προστάγμασί σου, ἵνα πάντες ὁμοῦ κληρονόμοι γενώμεθα τῆς αἰωνίου σου μακαρίας ζωῆς, πρεσβεῖας τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων. Ἀμήν». Ταύτην τὴν εὐχὴν εἰπὼν ἐπαύθησεν. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ καὶ μαθηταὶ τοῦ ὁσίου, πάντες ὁμοῦ περιτυρρυλλίζοντες τον ἔκλειον ἀπαρηγόρητα λυπούμενοι ὅτι ἐμελλον νὰ στερηθῶσι τοῦτον πατέρα καὶ λατρὸν καὶ Σωτῆρα. Ὁ δὲ Ἅγιος τὴν νύκτα ἐκείνην παρέδωκε τὴν ἁγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τὸ δὲ πρωὶ εἶδον τὸ πανόσιον πρόσωπόν του λάμπαν ὑπὲρ τὸν ἥλιον, καὶ οὕτω μετὰ ψαλμωδίων καὶ ὕμνων ἐνεταφίσαν ἐκεῖνο τὸ πολυάθλον σῶμα.

Ἄλλ' ὡς τῆς ζημίας! εἰς τοὺς χαλεποὺς τοῦτους καιροὺς ἡμῶν δὲν στερούμεθα μόνον αὐτὸ τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ ὁσίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ἱερὸν τάφον του, τὰ ὁποῖα ἐσέκαψεν ἀπὸ ἡμᾶς ὁ Θεός, κρίμασιν αἷς οἶδε μόνος, καθὼς ἐσέκαψεν καὶ πολλῶν ἄλλων ἁγίων καὶ τὰ λείψανα καὶ τοὺς τάφους. Ἐχομεν δὲ ὁμολογούμενον ἐκ παραδόσεως ὅτι ἐκεῖνο τὸ θεῖον λείψανον τοῦ ἁγίου Σίμωνος, ἀνέβλυσε μύρον καθὼς καὶ εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου Μαζίμου τοῦ Κανυσοκαλύβη ἀναφέρονται τοιαῦτα τινα ἐπὶ λέξεως. «Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ῥε-

» μενα ὑπὸ πολλῶν καὶ ἀπὸ τοῦ κυρ Γρηγορίου » καὶ ἐκ τῆς Πέτρας τοῦ ἁγίου Σίμωνος τοῦ Μυροβλήτου». Καὶ ὁ εὐσεβὴς δὲ Βασιλεὺς τῆς Σερβίας Ἰωάννης Οὐγγελας, ἔχων μονογενὴ θυγατέρα δαμιονιζομένην, καὶ πολλὰ καμίων καὶ ἐξοδούσας διὰ θεραπείαν τῆς, ἐπειδὴ δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθομένου, ἀκούων καὶ τοῦ ἁγίου τούτου τὰ θαύματα καὶ τὸ λαματικὸν αὐτοῦ μύρον, μόνον ὅτι ἐπεκαλέσθη τὸν Ἅγιον ἐκ καρδίας, εὐθὺς λατρεύθη τὸ κοράσιόν του, διὰ τὴν ὁποίαν εὐεργεσίαν ἀπέστειλε τὸν Πνευματικὸν του Πατέρα κυρ Εὐθύμιον μετ' ἀφιερώματα πλείστα καὶ πλοῦτον, ὅτι πολὺν, καὶ φιλοδόμησε τὴν ἱερὰν Μονήν, ὅστις Εὐθύμιος ἔφερε καὶ Χρυσόβουλλον τούτου τοῦ ὁσίου χρυσόβουλλον ἀναφέρει πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ διὰ τὴν ἀνάβυσιν τοῦ Μύρου ἀπὸ τὸν Ἅγιον, καὶ διὰ τὸ θαῦμα τοῦ ἀστέρος τὸν ὁποῖον ἔβλεπεν ὁ Ἅγιος ἐπὶ τῆς Πέτρας, καὶ ὅτι **Νέα Βηθλεὲμ** ὀνομάσθη ἡ ἱερὰ αὕτη Μονή.

Τὸ ὁποῖον Χρυσόβουλλον τοιουτοτρόπως μετὰ πολλὰ γράφει: Ἀκηρώς καὶ τὸ Κυρ Σίμωνος Πέτρας Μοναστήριον, τοῦ ἐν Μύροις προσφάτως δοξαζομένου, ἡράσθην δομηταὶ αὐτὸ ἐκ βάθρων εἰς μέγεθος ἱκανόν... καὶ παρακατιῶν πάλιν γράφει καὶ καθιερώθη (ἡ Μονὴ δηλ.) ἐπ' ὀνόματι τῶν **Γενεθλίων Χριστοῦ** τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἥτις καὶ Νέα Βηθλεὲμ ἐκλήθη διὰ τὸ ἰδεῖν τι σημεῖον τὸν Ἅγιον, ἥγων ἀστέρα κρεμάμενον ἐπάνω τῆς Πέτρας.

Ἡκμαζε δὲ οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς Σερβίας ἐν ἑτὶ χυλίστῳ διακοσιοστῷ ἐξηκοστῷ τεταρτῷ ἀπὸ Χριστοῦ, καθὼς χρονολογεῖ τὸ Χρυσόβουλλον. Ὅτε καὶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Μιχαὴλ ὁ ἀσυμῆτης καὶ λατινόφωνος καὶ πρῶτος τῶν Παλαιολόγων. Συμπεραίνεται δὲ ἀπὸ τὸ Χρυσόβουλλον τοῦτο ὅτι καὶ ὁ Ἅγιος Σίμων διέλειπεν ὡς ἄλλος ἀστὴρ εἰς τὰς σκοτεινάς ἐκεῖνας ἡμέρας ὅτε ἐξουσίαζον οἱ Λατῖνοι τὴν Κωνσταντινουπόλιν.

(.). Ἀς εἰπώμεν δὲ καὶ ἐν ἑκ τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου τὰ ὁποῖα ἐτέλεσε μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ ἔπειτα νὰ κἀμώμεν τέλος εἰς τὸν λόγον μας.

Ἐώρατον κατ' ἑτος οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς τὴν Μνήμην τοῦ ὁσίου ἐν τῇ Μονῇ. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ τὰ ζῆζάνια δὲν λείπουν ἀπὸ τὸν οἶτον, εἰς μεταξὺ τῶν πατέρων τῆς Μονῆς

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

δὲν ἤθελε νὰ συνορτάσῃ μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν τὴν ἐξήσιν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου. Ἀλλὰ καταλιπὼν ἔφηνεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἐκείνην Ἀκολουθίαν τὴν ὅποιαν ἔφωλλον οἱ πατέρες ὁλονύκτιον ἀγρυπνοῦντες, καὶ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ κελλίον του. Οὐχὶ δὲ μόνον τοῦτο ἐποίει καταφρονῶν τὴν θείαν δόξαν καὶ ἀγιότητα τοῦ Ἀγίου, ἀλλὰ καὶ λόγια βλάσφημα καὶ συγγαμερὰ ἐξέειπε ἀπὸ τὴν δυσώδη κοιλίαν του κατὰ τοῦ Ὁσίου ὁ ἀνόσιος, κολασμένον καὶ πλάνον τινα ἀποκαλῶν αὐτόν. "Ὅθεν φαίνεται ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον του κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα τῆς ἐορτῆς, ὅτε οἱ Πατέρες ὅλοι ἠγρύπνουσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐφάνη δὲ ὁλος ἀστρατηφόρος καὶ δεδοξασμένον ἔχων τὸ πρόσωπον, ἔχων μετ' ἑαυτοῦ καὶ δύο ἐκ τῶν πρώτων ἐκείνων ἡγιασμένων μαθητῶν του. Καὶ πλήρης θυμοῦ καὶ ἀγανακτήσεως κατὰ τοῦ βλασφημοῦ λέγει πρὸς αὐτόν. Δὲν σοι ἀρέσει ὦ μαριε; Δεδόξασται τὸ δεδοξασμένον; καὶ νεύων πρὸς τοὺς μαθητάς του ὁ Ὁσίος, βάλλετε λέγει κάτω αὐτὸν τὸν ἀπιστον, αὐτὸν τὸν βλάσφημον, καὶ βάλλοντες αὐτὸν κάτω, ἐφάνη εἰς αὐτόν ὅτι ἐδειρεν αὐτόν ὁ Ἅγιος, διὰ τῆς ὀρέδου ἦν ἐκράτει, εἰς τοὺς πόδας, ἀπὸ δὲ τῶν πόνων, καὶ τὸν ἀμετρον φόβον ἐξυπνίτας ἠσθάνετο πονῶν τοὺς πόδας. Τότε ὁλος ἐντρομος τρέχει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πίπτων κατὰ γῆς, βάλλει μετάνοιαν τῷ Ἠγουμένῳ ὅλος ἡλωιωμένος, καί, συγχωρήσατέ μοι Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ φωνάζει: Τώρα εἶδον μετὰ τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς μου ὅτι ὄντως ὁ Θεὸς μεγάλως ἐδόξασε τὸν Ὁσίον Πατέρα ἡμῶν Σίμωνα. Τώρα, καὶ αὐτοὶ πιστεύω καὶ προσκυνῶ αὐτόν, ἴσα με τοὺς παλαιούς μεγάλους Ἁγίους Ἀντώνιον, Εὐθύμιον Σάββαν καὶ τοὺς λοιπούς. Εὐχαριστῶ σοι Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, ὅτι με ἐλύτρωσες ἀπὸ τὴν δαιμονιώδη μου πλάνην, ὅτι με ἡλευθέρωσες ἀπὸ τὴν κόλασιν τὸν ταλαίπωρον. Καὶ ταῦτα βοῶν μετὰ δακρύων, διηγῆθη ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας τὴν φοβεράν ἐκείνην δόξαν τοῦ Ἀγίου καὶ τὰ ἐξῆς κατὰ πλάτος, καὶ πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεόν, τὸν μὴ θέλοντα τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὥς τὸ ἐπιστρέφειν καὶ ζῆν αὐτόν.

Τοιαύτη σου Πάτερ ἡ δόξα καὶ τὰ θαυμάσια Τοιαῦτα σου τὰ κατορθώματα καὶ οἱ ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνες. Ἡμεῖς δὲ τί γενόμεθα οἱ τοῦ αἰῶνος τοῦτου υἱοὶ; γενοῦ ὕλωσ εἰς ἡμᾶς ἄνωθεν, κυβέροντες τὴν ἐφάμαρτον ἡμῶν ζωὴν πρὸς τὴν εἰς Θεὸν εὐαρέστησιν. Ποίμανον τὰ πρόβατά σου ἄνωθεν εἰς τὴν γλῶσση τῆς ἀταρέτου πολιτείας, λύτρωσαι ἡμᾶς τῶν ταραχῶν καὶ σκανδάλων τῆς παρουσίας ζωῆς. Εἰρήνευσον τὰς καταιγίδας καὶ τρικυμίας τῆς νοητῆς θαλάσσης τοῦ βίου, ἐπειδὴ τὰ κακά καὶ οἱ πειρασμοὶ ἐπερίσσευσαν καὶ ἡμεῖς ὀλιγώθημεν. Ἐγεννήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μνηστριασμός καὶ χλευασμός τοῖς κύκλῳ ἡμῶν. Ἀφ' ἐνός πολεμούμεθα ὑπὸ τῶν παθῶν τῆς ἀτιμίας, καὶ ἐξ ἄλλου ὑπὸ τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας, καὶ κινούμενοι πίπτομεν καθ' ἡμέραν πτώμα ἐλεινὸν καὶ ἀξιοδράκνυτον. Διὰ τοῦτο δὸς ἡμῖν Πάτερ θανάσιμα τινὰ κατανύξεις, ἀναψον ἐν ἡμῖν σπινθῆρα πυρὸς ἀγάπης, ἣν ἐσβυσεν ἡ ἀμέλεια ἡμῶν. Ναὶ Πάτερ ἡμῶν πνευματικῆς, ὡς ἐπόπτης καὶ κληρονόμος τῆς ἡμετέρας ἱερουσαλὴμ περιθάλας ταύτης τὴν σὴν ἱερουσαλὴμ, τὴν σὴν Νέαν καὶ αἰῶνα μὲν περιβλεπτον νῦν δὲ πενιχρὰν ταύτην Βηθλεὲμ διαφύλαττε, ἐνθα τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς μυρίους ἰδρώτας καὶ ἀγῶνας ἐτέλεσας. Διασκεδάσον ἅς αὐτῆς πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον ὁρατὸν καὶ ἀόρατον. Ἐπειδὴ ἰδοὺ ὅτι ὁ καιρὸς ἡμῶν παρήλθεν ἄκαρπος, αἱ ἡμέραι ἡμῶν ὥσει σκιά ἐκλήθησαν, ἐσβέσθη ἡ φιλαδελφία, ἦναψεν ἡ μισαδελφία, ἔφηνεν ἡ σπουδὴ θριαμβεύει ἡ ἀδιαφορία. Ἀλλ' ἵνα μὴ ἀπὸ τῆς ἀκηδίας ἀπελπισθῶμεν, καὶ μὴ ἀναισθητῶμεν ἀπὸ τῆς παρώσεως, γενοῦ ἡμῖν ὕλωσ ἐνταῦθα κατὰ πάντα, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ὁργῆς καὶ δικαιοκρασίας Κυρίου, φάνητι πρόςβυς ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὴν Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον, καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὸν Υἱὸν αὐτῆς καὶ Θεόν: ὃ πρόκειται πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγῷ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

(ἐκ παλαιού χειρογράφου)

Καὶ καταβαίνει εἰς τὸ Μπογάζι τῆς Μαύρης θαλάσσης: ὅθεν καὶ ἐνοῦται ἐβουλήθη τότε ὁ Σουλεϊμάνης νὰ πολεμῇ ἕνα κάστρον ὅπου εἶναι κοντὰ εἰς τὸν ποταμὸν Ταϊναρον, ὁ ὁποῖος κοινῶς ὀνομάζεται Τούντζα καὶ γίνεται εἰς τὸν ποταμὸν Ἐβρον (Μαρίτσαν), ἀπέχει δὲ οὗτος ὁ ποταμὸς Ταϊναρος ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολιν σχεδὸν δέκα μίλια: ἔστισε δὲ ὁ Σουλεϊμάνης εἰς αὐτὸν τὸν τόπον σκηνὰς ἀπὸ τρίχινά ὑφάσματα πολλά: λέγουσι δὲ τινες ὅτι εὐθὺς ὅπου ἔμαθεν ὅτι οἱ Τριβαλλοὶ ἐρχονται ἐναντίον του, ἐδιώκεν ὀκτακοσίους ἄνδρας ἐκλεκτοὺς καὶ ἀνδρείους καὶ ὥρμησεν ἐναντίον τῶν Σέρβων τὴν νύκτα πρὸς τὸ ἐξημέρωμα, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε πολλοὺς φύλακας καὶ σκοπούς. Οἱ δὲ Σέρβοι μετὰ τὴν προτέραν νίκην των ἐναντίον τῶν Τούρκων ἔμειναν ἀμέριμνοι, καὶ εἶχον ἀμέληση καὶ τὸν ὀπλισμὸν καὶ τὸ ἐπικλόν των. Τρόπον τινα δὲν ἐφοβοῦντο τοὺς Τούρκους, ὡς νικημένους, ἀλλὰ κατεγίνοντο εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὴν ἀνάπαυσιν. Ἐσύγχαζον δὲ καὶ ἐλάμβανον νερὸν ἀπὸ τῶν ποταμῶν Ταϊναρον τὸ ὁποῖον λέγουσιν ὅτι εἶναι νόστιμον καὶ ὑγιεινότεον. Ἐπειδὴ τότε ἦτο καλοκαίρι. Εὐφραίνοντο εἰς τὸν τόπον ὅπου εἶχον τὸ στρατόπεδον, ὁ ὁποῖος λέγεται Κερμανός, καὶ βλέποντάς τους μακρόθεν ὁ Σουλεϊμάνης, τοιαύτης λογῆς ὅπου δὲν εἶχον φύλακας, ὥρμησεν αἰφνιδίως κατ' ἐπάνω των, μαζὺ με τοὺς ὀκτακοσίους ἄνδρας καὶ ἐφθειρεν ὅλον τὸ στρατεύμα τῶν Σέρβων κτείνωντας ὀνελεσιμῶνως καὶ φονεύοντας πολλούς, ὥστε ὅπου οἱ περισσώτεροι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Σέρβους ἔπασσον εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπνίγησαν, ἐπειδὴ δὲν ἠδύναντο εἰς ἄλλο μέρος νὰ φύγουν, διότι τοὺς εἶχε κλεισμένους πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ ποταμοῦ Ταϊναροῦ, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φύγουν, διότι ὁ Σουλεϊμάνης καὶ οἱ ὀκτακόσιοι διαλεκτοὶ ἄνδρες, ἥσαν κατέμπεροσθεν αὐτῶν τῶν Σέρβων καὶ δὲν ἦτο τρόπος νὰ φύγουν, μάλιστα καὶ ἀπὸ τὸν ὕπνον καὶ τοιαύτης λογῆς ἐφθάρησαν ὅλοι ἐλεινῶς. Τότε ἐφρονέοντα καὶ ὁ μακρίως καὶ αἰδιδμοῦ βασιλεὺς Ἰωάννης, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κράλης Βουλκασιανός.

Μὲ τί λογῆς δὲ θάνατον νὰ ἐφρονέουσαν καὶ οἱ δύο, κανεῖς δὲν τὸ ἡξέυρει, οὐδεὶς τῶν ἱστορικῶν ἐλάλησεν περὶ τοῦ βασιλεὺς Ἰωάν-

νου πῶς ἐτελεύτησε, διότι μέσα εἰς τὴν φρικτὴν καὶ μεγάλην ἐκείνην ταραχὴν τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ φόνου, ποῖος ἡμποροῦσε νὰ διηγῆθῃ περὶ τοῦ τέθρου, ὅπου μόνον αἱ φωναὶ τῶν Τούρκων, καὶ ὁ θρήνος καὶ ὁ ἀλαλαγμὸς τῶν Σέρβων κάθε ἄνθρωπον ἔκαμε νὰ ξερανθῇ ἀπὸ τὸν φόβον του; καὶ μάλιστα πολλὸς καιρὸς ἐπέρασεν καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι του ἐνόμιζον ἀκόμη ὅτι ἴσως νὰ ζῇ, διότι αὐτὸς ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς μετὰ λογισμὸν εὐσεβῆ καὶ θεάρεστον, ἐσηκώθη κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν νὰ τὸν διώξῃ πρὸς τὴν Ἀνατολήν, ὅχι μόνον ἀπὸ τὴν γῆν τῶν Σέρβων καὶ τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν γῆν τῶν Ρωμαιοῶν, διότι ἐκινήθη μετὰ τὴν τὴν δύναμιν τῶν Σέρβων καὶ μετὰ δύναμιν Ρωμαϊκήν, καὶ μετὰ ἀδελφὸν αὐτοῦ Κράλην Βουλκασιανόν, καὶ τὸν πολλοὺς μεγιστάνας ἕως ἑξακοσίας χιλιάδας, μετὰ στρατεύματα ἐκλεκτὰ καὶ διαλεγμένα, καὶ ἀπῆλθον εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους πρὸς διωγμὸν τῶν Τούρκων, μετὰ ἀποφάσεις καὶ κρίσεις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, μὴ διανοοῦμενοι, μὴ κρίνοντας ὅτι εἰς τὴν ὁργὴν τὴν θεϊκὴν δὲν ἡμπορεῖ τινὰς νὰ ἀντισταθῇ, διότι στοχασθῆτε τί ἡκολούθησεν. Τοὺς μὲν Τούρκους δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διώξουν, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτοὺς ἐφρονέουθησαν καὶ τὰ κῶλα αὐτῶν ἐκεῖ ἔπασσον καὶ ἄταφοι ἔμειναν, καὶ πολὺ πλῆθος τῶν Σέρβων ἀπὸ τὴν δέστυτα τῆς σπάθης ἀπέθαναν. Ἄλλοι εἰς αἰχμαλωσίαν ἐπάρθησαν, μερικοὶ ἡλευθέρωθησαν καὶ ἦλθον εἰς τὴν αὐτῶν Πατρίδα, καὶ τόσῃ ἀνάγκῃ καὶ τόσῳ κινδύνῳ καὶ δεινῶν περιέβαλεν ὅλα τὰ κάστρα καὶ τὰ Λυτικά μέρη, ὥστε ὅπου οὔτε ὅσα οὔτε ὀφθαλμοὶ εἶδον: διότι μετὰ τὴν φόνευσιν τοῦ ἀνδρὸς τοῦτου τοῦ δικαίου ἀνδρείου τε καὶ γενναίου Οὐγκλεσι Ἰωάννου, διελύθησαν οἱ Ἰσπανίται καὶ διεσκορπίσθησαν εἰς ὅλην τὴν γῆν ὡς τὰ ὄρεα εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἄλλους μὲν Χριστιανούς τῇ μαχαίρᾳ ἔσφαζαν, ἄλλους εἰς αἰχμαλωσίαν ἀπήνεγκαν, καὶ τοὺς ἀπομένοντας θάνατος ἄσπρος περιέκοψεν, οἱ δὲ ἐκ τοῦ θανάτου μέναντες διὰ λιμοῦ ἀπωλέσθησαν. Τοιοῦτος ὁ λιμὸς γέγονεν εἰς ὅλα τὰ μέρη καθὼς δὲν ἔγινε ποτὲ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, μήτε Χριστὲ Βασιλεῦ καὶ Ἐλεῆμον γένοιτο μετέ-

πειτα, και οσους ο λιμός οὐκ ἀπόλεσε, τούτους τῇ παραγορήσει τῇ θεϊκῇ λύκει ἐν ταῖς νύκταις καὶ ἡμέραις ὁρμῶντες κατέτρωγον. Βαβαί! ἔλειπὸν θέατρον ἦτο τοῦ ἰδεῖν. Ἐμεινεν ἡ γῆ ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ ἔρμος ἀπὸ λαῶν καὶ ἀπὸ κτηνῶν καὶ ἀπὸ καρπῶν, οὐ γὰρ ἦν ἀρχηγὸς οὐδὲ ἡγεμὼν οὐδὲ δδηγὸς ἐν τῷ λαῷ, οὐδὲ ὁ λυτρώων οὐδὲ ὁ σφύων, ἀλλ' ἐπλήσθησαν φύβον Ἰσραηλιτικὸν, καὶ αἱ καρδίαι τῶν ἀνδρειωμένων καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἔγιναν ἀνίσχυροι ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν γυναικῶν, διότι εἰς τὸν καιρὸν ἐκείνον καὶ ἡ φυλὴ τῶν ἐπὶ ἀρχόντων τῶν Σέρβων, καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κλέος θαρρῶ ὅτι τέλος ἔλαβε καὶ ἀληθῶς οἱ ζῶντες ἐμακάριζον τοὺς ἀποθαιμένους, καὶ πιστεύσατέ μοι (τοῦ ταπεινοῦ Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως) ὅτι ὅχι ἐγὼ ὁ ἀμαθὴς ἤμικορὼ δὲ διηγηθῶ τὴν τότε ἀνάγκην μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βασιλέως Ἰωάννου Οὐγκέσι, ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖνος ὁ σοφὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας Λιβάνιος δὲν ἤθελε δυνηθῇ ἐγγράφως νὰ παραστήσῃ τὴν ἀνάγκην ὅπου ἔφθασε τότε τοὺς Χριστιανούς, εἰς τὸ Λυτικὸν μέρος.

Τότε λοιπὸν τότε ἀναρεθόντος αὐτοῦ παρὰ τῶν Ὀθωμανῶν, λαβόντες δύναμιν καὶ θάρρος ἀπὸ τὰς φοβερὰς καὶ φοικτὰς νίκας ὅπου ἔκαμναν καθ' ἐκαστὴν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἦλθον μετὰ μεγάλῃν ὁρμῇ καὶ θαρσύνῃ καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος τοῦ Ἀθῶνος μετὰ ὅπλα ἐκεῖνα τὰ πολεμικὰ ὅπου ἔλαβον ἀπὸ τοὺς Σέρβους ὅπου ἐνίκησαν μετὰ ἀτάτην, βαστάζοντες ἔτι καὶ ἐργαλεῖα τειχομαχικὰ διὰ τοὺς πύργους καὶ κάστρα τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Καὶ λοιπὸν καθὼς ἐφάνησαν ἐν τῷ Ὅρει μετὰ αὐτὴν ἐτοιμασίαν φοβερὰν, ἐτρόμαξαν πάντες οἱ ἐν τῷ Ὅρει, ὅπου καὶ ἡ βασιλικὴ ἀρμάδα, ὅπου ἔτυχε τότε ἐν τῷ Ὅρει, δὲν ἐτόλμησε τότε νὰ φανῇ κατ' ἐνώπιον τῶν Τούρκων, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πλοίων καὶ τῆς ἐτοιμασίας, μὴ ἔχοντες δὲ τί ποιῆσαι οἱ μοναχοὶ τοῦ Ὁρους ἀπὸ τὸν φόβον ἔπεσον εἰς προσευχὴν καὶ ἱκεσίαν πρὸς τὸν οἰκτιρμονα Θεὸν καὶ εἰς τὴν Πάναρτον αὐτοῦ Μητέρα Θεοτόκον καὶ Κυρίαν τοῦ Ἀθῶνος. Τότε καὶ ὁ τῆς Ἁγίας Λαύρας Ἡγούμενος ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἐκεῖθεν ἡσυχαστάς, καὶ πρὸς τὸν Ὅσιον Πατέρα Νήφωνα νὰ δεηθῇ πρὸς Κύριον πρὸς τῆς Λαύρας, διὰ τὴν βίαν καὶ τὴν ἀνάγκην ὅπου ἀπροσδοκῆτως ἦλθε πρὸς αὐτούς, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶν ἀπὸ τὸν παρόντα κίνδυνον, καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἅγιος, ὁ Κύριος θέλει μᾶς ἐλευθε-

ρώσῃ ἀπὸ τοὺς ἀοράτους καὶ ὁρατοὺς ἐχθρούς.

Ἄς εἰποῦμεν δὲ καὶ ἄλλα τινὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἔκαμε μετὰ τὸν θάνατόν του, καὶ ἔπειτα νὰ κάμωμεν τέλος εἰς τὸν λόγον μας. Ἐώρασαν ἐν ταύτῃ τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ δὲν λείπουν τὰ ζῆλναι ἀπὸ τὸν οἶτον, ἔνας μεταξὺ τῶν πατέρων τῆς Μονῆς δὲν ἤθελε νὰ συνεορτάσῃ μαζὺ μετὰ τοὺς λοιποὺς ἀδελφούς τὴν ἐτήσιον ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου, ἀλλὰ φεύγωντας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἐκείνην ἀκολουθίαν ὅπου ἔφαλλον οἱ Πατέρες ὁλονυκτικῶς ἀγρυπνοῦντες, ἐπήγγινεν εἰς τὸ κελλὶον του καὶ ἐκοιμᾶτε, ἔξερνοῦσε δὲ καὶ ἀπὸ τὴν δυσώδη κοιλιαν του συγκαμρὰ καὶ βλάσφημα λόγια κατὰ τοῦ Ὁσίου, λέγωντας αὐτὸν κολασμένον καὶ πλάνον τινά. Ὅθεν φαίνεται ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον του, ἦτο δὲ ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου, καὶ οἱ πατέρες ὅλοι ἀγρυπνοῦσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, φαίνεται δὲ ὅλος ἀστραπόμορφος καὶ δεδοξασμένος ἔχων τὸ πρόσωπον εἶχε δὲ μαζὺ του καὶ ἄλλους δύο ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐκεῖνους, καὶ ἡγιασμένους μαθητάς του καὶ τί, λέγει, δὲν σοὺ ἀρέσει αὐτὴ ἡ δόξα ὡς μαρὰ; οὐ δεδοξασται τὰ δεδοξασμένοι; Νεῦει οὖν εἰς τοὺς μαθητάς του εὐθὺς, καὶ, βάλετε λέγει κάτω κῆτον τὸν ἄπιστον, αὐτὸν τὸν βλάσφημον, βάλλωντάς τον δὲ αὐτοὶ κάτω, τοῦ ἐφάνη νὰ τοῦ ἔδωκε μετὰ τὴν ῥάβδον του μερικὰς ῥαβδίς, ἀπὸ τοὺς πόνους λοιπὸν, καὶ ἀπὸ τὸν ἄμετρον φόβον ἐξυπνήσας, βλέπει τοὺς πόδας του, ὥσαν νὰ τὸν ἐπορεύσαν, τρέχει ὁμως τρομασμένος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, πίπτει κατὰ γῆς, βάλλει μετάνοιαν εἰς τὸν Ἡγούμενον, ὅλος ἡλλοιωμένος, καὶ φωνάζει συγχωρήσατέ με, πατέρες καὶ ἀδελφοί, τώρα εἶδον μετὰ ὁμμάτια τῆς ψυχῆς, ὅτι ὁ Θεὸς μεγάλως ἐδόξασε τὸν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Σίμωνα. Τώρα, τώρα πιστεῖω καὶ προσκυνῶ αὐτὸν ἴσα μετὰ τοὺς παλαιούς Πατέρας, Ἀντωνίων, Εὐθύμιον, Σάββαν, καὶ τοὺς λοιπούς. Εὐχαριστῶ σοι Ἅγιε τοῦ Θεοῦ ὅπου με ἐλύτρωσες ἀπὸ τὴν δαιμονιώδη μου πλάνην ὅπου με ἔβγαλες ἀπὸ τὴν κόλασιν τὸν ταλαίπωρον. Ταῦτα βοῶν μετὰ δακρύων, ἐδιηγῆθη ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας τὴν φοβερὰν ἐκείνην δόξαν τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ ἔξης εἰς πλάτος. Καὶ πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸν μὴ θέλοντα τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὥς τὸ ἐπιστρέφει καὶ ζῆν αὐτόν.

Ἄλλος τις ἀδελφὸς ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς τοῦ

Ὁσίον, ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς πορνείας, τρέχει οὖν μετ' εὐλαβείας ἐμπροσθεν τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Εἰκόνης, καὶ δέεται τούτου θερμῶς νὰ τοῦ σηκόσῃ τὸν πόλεμον, καὶ χρυσθεῖς ἐλαίῳ ἀπὸ τῆς Ἁγίας αὐτοῦ κανδήλας, παρενθὺς ἡλευθερώθῃ ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Μίαν φορὰν τῆς 28ης τοῦ παρόντος Δεκεμβρίου μηνὸς ἐγγιούσης, ἐγένετο ἡ ἐτοιμασία διὰ νὰ τελεσθῇ ἡ παννυχὶς τοῦ Ὁσίου τὴν παραμονὴν δὲ ἐφαίνετο ἡ ἡμέρα πάνυ λαμπρά. Μετὰ δὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, γίνεται εὐθὺς ταραχὴ καὶ ἑλὴν φοβερὰ, ἀέρας σφοδρὸς, βροχὴ θαυδαία, χαμῶν φοβερός, ὥστε ὅπου ἐπιπτε τόσον πολὺ πλῆθος χιόνος, εἰς τρόπον ὅπου καὶ τὰ δένδρα ἐσκέπασε, καὶ τοὺς δρόμους καὶ τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, καὶ ὅλος ὁ φαινόμενος τόπος ἔγινε, ἓνα ἴσωμα οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τόσος ἀνεμοστρόβιλος ἡκολούθησε τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ, ὅπου ὅλοι οἱ εὐρεθέντες ἐφοβήθησαν καὶ ἔλεγον ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ κουμπὲς τοῦ καθολικοῦ ἔχει νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν ἄνεμον, καὶ νὰ διφθῇ εἰς τὸ βάθος τοῦ λάκκου ἓνας δὲ ἀδελφὸς ἀπὸ τοὺς ἐορταστάς τρέχει νὰ θεωρήσῃ τί γίνεται ὁ κόσμος ἔξω, καὶ πηγαίνοντας εἰς τὸ δοξάσιον κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος, καὶ προβαίνωντας ἐξέστη ἀπὸ τὸν φόβον του, εἶδε γὰρ τοιοῦ-

τον θέαμα φοβερὸν ἦγουν. Εἶδεν ὥσαν νὰ ἐξῆλθεν ἓνα φῶς τρισάκτινον ἐκ τοῦ ἁγίου σπηλαίου τοῦ Ὁσίου, καὶ ἀνέβαινε τρεῖς φορὲς μέχρι τοῦ παρεκκλησίου τοῦ ἄνωθεν ὄντος τοῦ σπηλαίου, καὶ πάλιν τρεῖς φορὲς κατέβη καὶ ἔμεινεν ἐν τῷ σπηλαίῳ λαμπρὸν καὶ εἰς τὴν ὕψιν, γλυκύτατον καὶ εἰς τὴν καρδίαν ἐφανέρωσαν δὲ τοῦτο, ὅτι ὁ Σίμων μετὰ τὸ νὰ ἐτελείωσεν ἐν τῷ σπηλαίῳ τὰ τρία ἔτη τῆς αὐτοῦ ζωῆς, ἀνέβη εἰς τὸ ἐπουράνιον κατοικητήριον, ἐνθα ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων καὶ φωνὴ ἀγαλλιάσεως, ἐνθα φῶς τὸ ἀληθινὸν τῆς ἁγίας Τριάδος.

Τρέχει ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εὐθὺς ἦκουσεν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ παρὰ τοῦ Ἱερέως νὰ λέγῃ: Δόξα τῇ Ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ καὶ ὡσοποῦν καὶ ἀδιακρίτῳ Τριάδι καὶ τὰ ἔξης: Ἐδιηγῆθη οὖν τὰ ὁραθέντα ὁ ἀδελφὸς τῷ λογιωτάτῳ Κὺρ Γεδεών. ὁ δὲ ἀπεκρίθη, σιώπα ἀδελφε καὶ κρύπτει μυστήρια Θεοῦ· παλλομένον δὲ τὸν Τριαδικὸν ὕμνον ἦγουν τοῦ Ἀνοίξαντος σου τὴν χεῖρα, καὶ τῶν λοιπῶν, ἐπῆγε δεύτερον ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος νὰ θεωρήσῃ, ἄρα μένει τὸ φῶς ἐκεῖνο ἔτι; καὶ τὸ μὲν τρισάκτινον ἐκεῖνο φῶς δὲν ἐθεώρησε, μόνον εἶδεν ἔτι τὸ Ἅγιον Σπήλαιον ἔλαμπε.

Σημ. Τὴν περικοπὴν ταύτην ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Σίμωνος, εἰς τέσσαρας σελίδας χειρογράφου περιεχομένην, κατεχωρήσαμεν ἐνταῦθα διὰ τὸ ἱστορικὸν τοῦ αἰδιόμου Κτίτορος τῆς Μονῆς Βασιλέως Ἰωάννου Οὐγκέσι, καὶ διὰ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου τὰ μὴ περιεχόμενα ἐν τῷ ἐκδομένῳ βίῳ τοῦ Ἁγίου.

A. I. K. Σ.

ΜΗΝΙ ΙΟΥΛΙΩ ΚΒ'.

ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΕΥΦΗΜΟΥ
ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν στίχους, δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος, α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν Μυροφόρων σε πρώτην, πάντες γινώσκομεν, Μαγδαληνή καὶ πρώτην, θεωρὸν τοῦ Σωτῆρος, ἐγέρσεως Μαρία καὶ Μαθηταῖς, πρώτην εὐαγγελίσασαν, τὸν Ἰησοῦν ἀναστάντα, καὶ παρ' αὐτοῦ, χαῖρε πρώτην ὑπακούσασαν.

Τῶν οὐρανίων ὁ πόθος, ὄντως σέ ἔπεισε, τῶν ἐπὶ γῆς τὴν σχέσιν, ἀπορρίψαι προθύμως, Μαρία καὶ ὀφθῆναι τοῦ Ἰησοῦ, ὁπαδὸν καὶ Μαθήτριαν, διακονοῦσάν τε τούτῳ ἐκ τῶν σαυτῆς, ὑπαρχόντων καθὼς γέγραπται.

Ταῖς ἱκεσίαις σου πάντας, Μαρία λύτρωσαι, πιστοὺς ἐκ πάσης βλάβης, λοιμικῆς τε πανώλους, τοὺς πόθῳ ἐκτελοῦντάς σου τὴν σεπτὴν, ἑορτὴν καὶ χαρμόσυνον· καὶ τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου εὐλαβῶς, προσκυνοῦντας Ἰσαπόστολε.

Οὐ σθένει γλῶσσα βροτεία, ἀνευφημησαί σου, τὴν ἀρετὴν Μαρία, καὶ τὸν ἐνθερμον ζῆλον, ὃς δέσμιόν σε πέμπει, τῇ πρὸς Θεόν, ἀγαπήσει Ἀπόστολε, πόλει Ῥωμαίων θανάτῳ, τοὺς σταυρωτάς, τοῦ Χριστοῦ προδοῦναι ἐνδοξε.

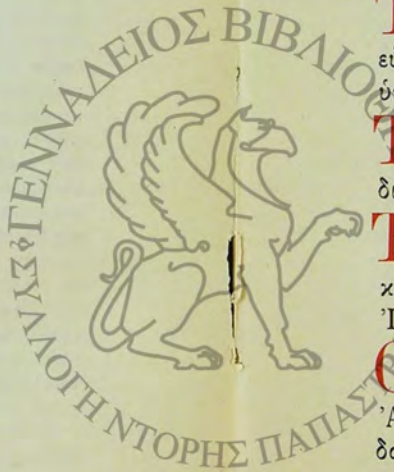
Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος, πλ. β'.

Πρώτη κατιδοῦσα τὴν θεῖαν Ἀνάστασιν, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, τοῦ πρώτου τῶν ἀγαθῶν αἰτίου, τοῦ τὴν ἡμετέραν εὐσπλαγγχνως φύσιν θεώσαντος· πρώτη καὶ εὐαγγελίστρια ἐδείχθης, βοῶσα τοῖς Ἀποστόλοις· τὴν ἀθυμίαν ἀποθέμενοι τὴν εὐθυμίαν ἀναλάβετε, καὶ δεῦτε κατοπτεύσατε Χριστὸν ἐξαναστάντα, καὶ κόσμῳ παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν στίχον, Στιχηρά προσόμοια. Ἦχος, β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Δεῦτε τὴν ἱεράν, τῆς Μυροφόρου μνήμην, μυρίσωμεν ἐν μύροις, τῆς μυρισάσης μύροις, τὸ σῶμα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς.

Οἶά περ οὐρανόν, βλέπομεν τὸν ναόν σου, Μαρία ὥσπερ ἄστροις, τοῖς θαύμασι τοῖς θείοις, ὥραϊσμένον ἔνδοξε.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Μονὴν σὴν ὑψηλῶ, ἐνιδρυμένην ὄρει, Σίμωνος πάσης βλάβης, Μαγδαλινὴν λιταῖς σου, φύλαττε σὲ γεραίρουσαν.

Δόξα, ὅμοιον.

Σέλας τὸ τριλαμπές, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, Μαγδαληνῆς πρεσβείαις, τῆς πρώτης Μυροφόρου, ἐλέησον τοὺς δούλους σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὅμοιον.

Εᾠχουσα Μαριάμ, Μητρόθεε ὀπίσω, σοῦ ἐπομένην πόθῳ, Μαγδαληνὴν τὸν Τάφον τοῦ σοῦ Υἱοῦ κατέλαβες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μαρία ἡ σεμνή, τετρωμένη τῷ πόθῳ, Χριστοῦ τοῦ ἐκυτῆς οὐρανοῦ γυμφίου, τὰ μύρα ἐκόμισε, πρὸς τὸ μνήμα τὸ ἅγιον ἥς τὴν πάντιμον, χεῖρα πλουτοῦντες ἡμεῖς δέ, ἀσπαζόμεθα, ταύτην σὺν πόθῳ τὴν χάριν, αὐτῆς ἀρυόμενοι.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν προοιμιακόν, φάλλομεν τὴν α'. στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνθρ.

Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους, η'. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος, α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! πῶς Χριστοῦ τῶν ποδῶν, ἡ Μαρία ἠψατο· καὶ πρώτη τὴν ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ Ἀνάστασιν, κατεῖδε ξενοπρεπῶς, ἐπιτυχοῦσα τῆς θείας ἐλλάμψεως· βοάτω πᾶς ὁ λαός, ἐν καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ γεραίροντες, τὴν ἐν Μυροφόροις πρώτην, καὶ εὐαγγελίστριαν ἥς τῇ θείᾳ πρεσβείᾳ, τῶν δεινῶν ἀπαλλαττόμεθα.

Μύρων τῶν σεπτῶν σου πάνσοφε, ἡ ὁσμὴ ἐξῆλθεν, εἰς τὰ κόσμου πέ-
ρατα, καὶ πάσας τῶν εὐσεβῶν, ψυχὰς ἐμύρισεν, τῶν πόθῳ ἐν τῇ σορῷ, σεπτῆς χειρὸς προσψαύοντων σου ἔνδοξε, ἐκ πάσης φθοροποιού, νό-
σου καὶ πάθους λαμβάνομεν ἴασιν· ὅθεν τὴν σεπτὴν σου μνήμην, νῦν πανη-
γυρίζομεν, καὶ αἰτοῦμεν πρεσβεῦειν, ὑπὲρ τῶν ἀνευφημούντων σε.

Τὴν σὴν γεραίρομεν πάνσοφε, εὐανδρίαν πάντες, καὶ ψυχῆς στερόττητα, Μαρία ἡ τῶν πιστῶν, ὁμοῦ ὁμήγουρις· ἐκῆρυξας γὰρ τρανῶς, τὴν ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, δι' ἥς οἱ πάντες ἡμεῖς, τῇ εὐσεβείᾳ πι-
στῶς ἐστηρίχθημεν· καὶ πρὸς σὲ σεμνὴ βοῶμεν· μετὰ σοῦ ἡ δύναμις, τοῦ Κυρίου ὑπάρχει, ἐκτελοῦσα τὰ θαυμάσια.

Δεῦτε Μοναστῶν ὁ σύλλογος, καὶ πιστῶν τὰ πλήθη, χαρμοσύνους ἄσμασι, τιμῆσωμεν εὐλαβῶς, τὴν μνήμην σήμερον, Μαρίας Μαγδαληνῆς, τῆς κηρυξάσης εἰς πάντα τὰ πέρατα, Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, θείαν καὶ πᾶσαν τὴν γῆν καταυγάσασαν, τοῖς θεογνωσίαις λόγοις, ὡς εὐαγγελίστρια· ἥς τῇ θείᾳ πρεσβείᾳ, Ἰησοῦ σῶσον τὸν κόσμον σου.

Ἔτερα προσόμοια, Ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν ἄσμασιν.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τὴν Μυροφόρον, τὴν τῶν Ἀπο-
στόλων ὁμότροπον, καὶ Μυροφόρων ἐξάρχουσαν· τὸ τῆς Ἐκκλησίας μέγα κλέος· Σελήνην, τὴν δαδουχοῦσαν τὴν ὑψηλίον· τὸ ξίφος, τὸ κατακό-
ψαν τοὺς σταυρώσαντας· ἣν δεξιᾷ Ζωηφόρῳ, ἀμαράντῳ στέφει, ὡς νική-
σασαν στεφανοῖ, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις εὐωδιῶν ἄνθεσιν, νῦν μυρίσωμεν τὴν Μυροφόρον, τὴν Χριστοῦ τὸ
σῶμα μυρίσασαν· νέκυν ἐν μνήματι κείμενον, δάκρυσι καὶ μύροις καὶ
ἀγάπῃ· τὴν πάντα, τὰ ἐπὶ γῆς ἐναποβρίψασαν, καὶ μόνον, Χριστὸν αὐτὸν
ἐπιποθήσασαν· ἥς τὴν πανέντιμον χεῖρα, ἀρωμάτων κρήνην, ἐδώρησατο τοῖς
πιστοῖς, ἐν ἧ καὶ προστρέχοντες, θείαν χάριν ἀρυόμεθα.

Λόγος οὐχ ἱκανοὶ βρότειος, τῶν θαυμάτων σου φράσαι τὰ πλήθη, νοῦς
τε ἐννοεῖν ὅλως οὐ σθένει, Μάγδαληνὴ Ἰσαπόστολε· ἄπειρος καὶ γὰρ
ἡ τούτων δόσις· λυτρεῖσαι, ἐκ συμφορῶν καὶ περιστάσεων, τοὺς πόθῳ καὶ
εὐλαβῶς προσκαλουμένους σου, τὴν κυριώνυμον κλῆσιν, καὶ ἀσπαζομένους,
χειρὸς σου σορὸν τὴν σεπτὴν, ὁσμὴν ἀποπνέουσαν, καὶ ῥῶσιν νοσοῦσι βρύουσαν.

Ποῖα πνευματικὰ ἄσματα, νῦν πρὸς αἰῶμα σοὶ Μυροφόρε· λώβην γὰρ
λοιμοῦ τὴν πανώλεθρον, τὴν καταθερίζουσαν ποίμνην σου, ἔστησας
θερμῇ σου προστασίᾳ· Διὸ σου τὴν φωτοφόρον καὶ πανέορτον, τιμώντες, Μα-
ρία μνήμην ἐκτελοῦμέν σου, ἐκδυσωποῦντες πρεσβεῦειν, τὸν Σωτῆρα δοῦναι,
ἡμῖν ἄσασιν ἰλασμόν, ψυχῆς ἀγαλλίασιν, εὐφροσύνην τε καὶ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος, πλ. β'.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες, πνευματικὴν χορείαν στησάμενοι, ἄνθεσιν ἐγκω-
μίων, τὴν πρώτην ἐν Μυροφόροις στεφανώσωμεν, Μαρίαν τὴν κυριώνυ-
μον, καὶ τοῦ Λόγου Μαθήτριαν. Αὕτη γὰρ τὴν οἰκουμένην πᾶσαν διαδρα-

μοῦσα, τὸ εὐαγγέλιον ἐκήρυξε, καὶ τοὺς θεοκτόνους θανάτῳ παρέδωκε· καὶ νῦν ἐν παρρησίᾳ τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλωσύνης παρίσταται, ὡς Μαθήτρια Ἰσαπόστολος καὶ Μυροφόρος· πρεσβεύουσα ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων τὴν πάνσεπτον θήκην τῆς πανεντίμου χειρὸς αὐτῆς, ἱαμάτων ῥεῖθρα ἀκένῳτως πηγάζουσιν, καὶ παρέχουσιν ἱλασμόν παρὰ Θεοῦ, τοῖς ἐκτελοῦσι πόθῳ, τὴν χαρμόσυνον αὐτῆς, καὶ πανέορτον πανήγυριν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Τὴν τῶν Περθένων καλλονήν, καὶ χαρμονὴν τῶν νόων, τὴν μόνην Θεοτόκον, καὶ τῶν πιστῶν ἀρχὴς περιτείχισμα, συνελθόντες ὦ φιλέργοι, ἀσματικοῖς ἐγκωμίοις, ὑμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις Περθενομήτορ ἀγνή, λυχνία χρυσαυγῆς, καὶ πύλη ἐπουράνιε· χαίροις σκηνὴ ἀγίασματος, ἡ τὸν Θεὸν χωρήσασα ἐν μήτρᾳ σου Πανάχραντε· χαίροις ἡ τῶν οὐρανίων ταγματῶν ὑπερέτρα, ἀπάντων ἀσυγκρίτως· Διὸ Μητράνδρε Δέσποινα, μὴ λίπης φρουρούσα τοὺς δούλους σου, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε πίστει καὶ τὸν τόχον σου προσκυνοῦντας τὸν ἄσπορον.

Εἰσόδος. Φῶς Ἰλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Φωτίζου, φωτίζου, Ἰερουσαλήμ, ἥκει γὰρ σου τὸ φῶς, καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνετέταλκεν. Ὅτι ἰδοὺ σκότος καλύψει γῆν, καὶ γνόφος ἐπὶ ἔθνη· ἐπὶ σέ δέ, φανήσεται Κύριος, καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ, ἐπὶ σέ ὀφθήσεται· καὶ πορεύσονται Βασιλεῖς τῷ φωτί σου· καὶ ἔθνη, τῇ λαμπρότητι τῆς ἀνατολῆς σου, ἄρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἴδε συνηγμένα τὰ τέκνα σου. Ἦκασι πάντες οἱ υἱοὶ σου μακρόθεν, καὶ αἱ θυγατέρες σου, ἐπ' ὤμων ἀρθήσονται. Τότε ὀψι, καὶ χαρῆση, καὶ φοβηθήσῃ, καὶ ἐκστήσῃ τῇ καρδίᾳ, ὅτε μεταβαλεῖ εἰς σέ πλοῦτον θαλάσσης, καὶ ἔθνων καὶ λαῶν· καὶ ἤξουσί σοι ἀγγέλαι καμήλων, καὶ καλύψουσί σε κάμηλοι Μαδιὰμ, καὶ Γεφάρ, πάντες ἐκ Σαβᾶ ἤξουσι, φέροντές σοι χρυσίον καὶ λίθον οἰσουσί σοι, καὶ λίθον τίμιον, καὶ τὸ σωτήριον, παρὰ Κυρίου εὐαγγελιοῦνται· καὶ πάντα τὰ πρόβατα Κηδάρ, συναχθήσονται σοι· καὶ κριοὶ Ναβεώθ, ἤξουσί σοι, καὶ ἀνερχθήσονται δεκτὰ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν μου· καὶ ὁ οἶκος τῆς προσευχῆς μου δοξασθήσεται. Τίνες ὀϊδε, ὡς νεφέλαι πέτανται, καὶ ὡσεὶ περιστεραί, σὺν νεοσσοῖς αὐτῶν; ἐπ' ἐμέ ἐστὶ Σιών· ἐπ' ἐμέ νῆσοι ὑπέμειναν, καὶ πλοῖα Ὀχρεῖς ἐν πρώτοις, τοῦ ἀγαγεῖν τὰ τέκνα σου μακρόθεν, καὶ τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον αὐτῶν μετ' αὐτῶν, διὰ τὸ ὄνομα Κυρίου τὸ ἅγιον· καὶ διὰ τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ ἐνδοξον εἶναι, καὶ οἰκοδομήσουσιν υἱοὶ ἀλλογενεῖς τὰ τεῖχη σου· καὶ οἱ Βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν παραστήσονται σοι· διὰ γὰρ ὀργὴν μου

ἐπάταξά σε, καὶ διὰ ἔλεός μου ἠγάπησά σε· καὶ ἀνοιχθήσονται αἱ πύλαι σου Ἱερουσαλήμ, διὰ παντός, ἡμέρας καὶ νυκτός, καὶ οὐ κλεισθήσονται τοῦ εἰσαγαγεῖν πρὸς σέ δύναμιν ἐθνῶν, καὶ βασιλεῖς αὐτῶν ἀγομένους· τὰ γὰρ ἔθνη καὶ οἱ βασιλεῖς, οἵτινες οὐ δουλεύουσίν σοι, ἀπολοῦνται. Καὶ τὰ ἔθνη ἐρημία ἐρημωθήσονται· καὶ ἡ δόξα τοῦ λιθάνου, πρὸς σέ ἔξει. Καὶ πορεύσονται πρὸς σέ δεδαικότες, οἱ υἱοὶ τῶν ταπεινωσάντων σε, καὶ παροξυνάντων σε· καὶ προσκυνήσουσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου, πάντες οἱ παροξυνάντες σε· καὶ θηλάσεις γάλα ἐθνῶν, καὶ πλοῦτον βασιλείων φάγεσαι· καὶ γνώσῃ, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ σώζων σε, καὶ ὁ ἐξαιρούμενός σε, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ.

Προφητείας Ἰωὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· τὰ τέκνα Σιών χαίrete, καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν· καὶ γινώτε, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι πλὴν ἐμοῦ, καὶ οὐ μὴ κατασχυνηθῇ ἐτι ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὀψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται· καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι· καὶ ἔσται πᾶς, ὃς ἀν' ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

Υἰέ, ἀνοιγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ κρῖνε πάντα ὑγιῶς. Ἀνοιγε σὸν στόμα, καὶ κρῖνε δικαίως. Διάκρινε δὲ πένητα καὶ ἀσθενῆ· Γυναῖκα ἀνδρείαν, τίς εὐρήσει· τιμιωτέρα ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαύτη· θαρσεῖ ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐπ' αὐτῇ. Ἡ τοιαύτη σκύλων οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἀγαθὰ, καὶ οὐ κακὰ, πάντα τὸν χρόνον· εὐραμένη ἔρια καὶ λῖνον, ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο ὡσεὶ ναὺς ἐμπορευομένη· μακρόθεν συνάγει ἑαυτῆς τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε θρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίαις, θεωρήσασα γεώργιον, ἐπρίατο· ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν αὐτῆς, κατεφύτευσε κτῆμα· ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφύν αὐτῆς. ἤρρισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Ἐγεύσατο, ὅτι καλὸν τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. Τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκτείνει πρὸς τὰ συμφέροντα· τοὺς πῆχεις αὐτῆς, ἐρείδει εἰς ἄτρακτον· θύραν δὲ αὐτῆς, διήνοιξε πένητι· καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν πού χρονίζῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῇ ἐνδεδυμένοι εἰσὶ. Διττὰς στολὰς καὶ χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ θύσσου, καὶ πορφύ-

ρας, ἐαυτῇ ἐνδύματα· περίθλεπτος δὲ γίνεται ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς. Ἦνίκα ἂν καθέζηται ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ κητοίκων τῆς γῆς. Σινδόνας ἐποίησε, καὶ ἀπέδοτο τοῖς Φοίνιξι· περιζώματα δὲ τοῖς Χαναναίοις. Ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις· στόμα δὲ αὐτῆς διήνοιξε προσεχόντως καὶ ἐννόμως, καὶ τάξιν ἐστείλατο τῇ γλώττῃ αὐτῆς. Στεναὶ διατριβαὶ οἰκῶν αὐτῆς. Ἀνέστη τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ ἤνεσεν αὐτήν· καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐπήνεσεν αὐτήν. Πολλαὶ θυγατέρες, ἐποίησαν δύναμιν· πολλὰ ἐκτήσαντο πλοῦτον, πολλὰ εὗραντο δόξαν, σὺ δὲ ὑπέρκεισαι, καὶ ὑπερῆρας πάσας. Ψευδεῖς ἀρέσκεσαι, καὶ μάταιον ἄλλος γυναικῶν, οὐκ ἔστιν ἐν σοί· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται· φόβον δὲ Κυρίου αὕτη αἰνείτω· ὅτε αὐτὴ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς, καὶ αἰνεῖσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Εἰς τὴν Διτὴν. Ἦχος, α'. Ἰδιόμελα.

Σταλάξατε τὰ ὄρη γλυκασμόν, καὶ οἱ βουνοὶ εὐωδίαν ἐκπέμψατε· ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ σήμερον εὐφροσύνως ἀγαλλομένη βοᾷ, ὅτι ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος ὑπὲρ πάντα λόγον. Ἰδοὺ γὰρ ἡ τὸ Σῶμα τοῦ νοητοῦ μου νυμφίου Χριστοῦ, τοῖς βαρυτίμοις μύροις, κείμενον ἐν μνήματι μυρίσαι σπουδάσασα, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, τὴν πορείαν πρὸς οὐρανὸν ἐποιήσατο. Δεῦτε οὖν φιλέοργοι τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, ἐγκωμιάζοντες ταύτην εἰπόμεν· χαίροις ἡ πρώτη Χριστὸν ἐξαναστάντα, διὰ τῆς ἰσαγγέλλου σου ζωῆς κατιδοῦσα πανεύφημε, καὶ ἀγγελικῆς φωνῆς ἐπακούσασα, καὶ θέας ἀξιώθεῖσα, εὐαγγελιζομένων σοι Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν. Χαίροις Ἀποστόλων πρωταπόστολε, παρὰ Χριστοῦ ἀποσταλθεῖσα πρὸς αὐτούς, μηνῦσαι τούτοις τὴν ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ Ἐγερσιν· χαίροις τὸ ἡμέτερον καύχημα καὶ τῆς οἰκουμένης φαιδρὸν ἀγαλλίαμα.

Ὁ αὐτός.

Πνευματικοὶς ἄσμασι τὴν Μυροφόρον τοῦ Χριστοῦ ἅπαντες εὐφημήσωμεν, Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν· αὕτη γὰρ τὴν ἀχλὺν τῆς ἀθυμίας, τῶν Ἀποστολικῶν προσώπων ἐξηφάνισεν, ὁ Χριστὸς ἀνέστη· πρὸς αὐτοὺς ἐκβοήσασα· καὶ νῦν τῷ ποθουμένῳ ἐπαπολαύουσα τρισηλίῳ φωτί, ἐκτενῶς ἰκετεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου ἐορταζόντων, τὴν παναγίαν αὐτῆς κοίμησιν.

Ἦχος, γ'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τῶν εὐσεβοῦντων τὸ φιλέοργον σύστημα συναθροισθέντες σήμερον, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τῆς Μυροφόρου εὐλαβῶς, τὴν μνήμην αὐτῆς φαιδρῶς πανηγυρίσωμεν, ὅτι εὐφρανε Θεὸν ἀγγελικῶς, ἐν γῇ

βιωτεύσασα· πᾶσαν γὰρ βιωτικὴν ἀπορρίψαμένη ἀπόλαυσιν, συνεσταυρώθη Χριστῷ τῷ νοητῷ αὐτῆς Νυμφίῳ, ὃ καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Πᾶσα γλῶσσα κινεῖσθω πρὸς εὐφημίαν, τῆς πανευφήμου Μυροφόρου· ἅπαν γένος καὶ ἡλικία πᾶσα, νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων, αἰνεσάτωσαν μετ' ἐγκωμίων τὴν Χριστοῦ Ἀπόστολον, τὴν εἰς πᾶσαν γῆν κηρύξασαν, αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ τοὺς αὐτὸν σταυρώσαντας θανάτῳ παραδοῦσαν· ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, ξένον ψυχῶν ἀγαλλίαμα.

Δέξα. Ἦχος, πλ. α'.

Τὸ κειμήλιον τοῦ Λόγου, τὸ θεῖον ἐνδιαίτημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν ᾧ ὁ τῆς χάριτος πλοῦτος τεθησαύρισται, ἡ παμφαῖς Μυροφόρος, ὡς ἥλιος λάμπει τοῖς πέρασιν, Μαγδαληνὴ ἡ Ἀπόστολος, καὶ ἀπαύστως δαδουχεῖ τοῖς πιστοῖς τὰ ἱάματα, νόσους ἀποσοβοῦσα, καὶ παθὴ θεραπεύουσα, καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰρηνεύσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι ἐκ θλίψεως, τοὺς τὴν σεπτὴν αὐτῆς μνήμην ἐκτελοῦντας ἐν ἁσμασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρράγην προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθες.

Χαίροις ἡ Μυροφόρος Χριστοῦ, ἡ ἐν τῷ Τάφῳ τῷ σεπτῷ προσκομίσασα, τὰ μύρα δακρυρροοῦσα, καὶ χαρμονῆς ἀληθοῦς, ἐμπλησθεῖσα τοῦτον, ὅτε ἐβλεψας, ἐκ τάφου τριήμερον, ἀναστάντα πανένδοξε· καὶ θεῖους πόδας, γηθομένη ἐκράτησας, παρ' οὗ ἤκουσας· Μὴ μοῦ ἅπτου· ἀλλ' ἅπελθε, μύσταις ἐμοῖς κηρύττουσα, τὴν θεῖαν μου Ἐγερσιν, καὶ χαρμονῆς ἐμπλησθέντες, ἐν Γαλιλαίᾳ μὲ ὀφονται, τὸν πᾶσι διδόντα, τὴν ἀνάστασιν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς.

Δεῦτε τῆς Μυροφόρου Χριστοῦ, μετ' ἐγκωμίων τελομένην πανήγυριν· ὁρῶντες συνευφρανθῶμεν, πνευματικῶς ἀδελφοί, καὶ πανευφροσύνως ἐορτάσωμεν· τιμῶντες ἐν ἁσμασι, πρὸς αὐτὴν ἀνακράζοντες· κλέος καὶ θαῦμα, τῶν πιστῶν καὶ κραταίωμα, Ἰσαπόστολε, Μαριάμ θεοδόξαστε. Χαίροις ἡ ἀποστάζουσα, κρουνούς τῶν ἰάσεων, ἐκ τῆς σοροῦ τῆς παντίμου,

χειρὸς τοῦ Θεοῦ λειψάνου σου, Χριστοῦ τῇ δυνάμει, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Πόθῳ καὶ θυμῷ ψυχῆς, τῆς Μυροφόρου τὴν πανήγυριν σήμερον, τελοῦντες πιστοὶ ἐν ὕμνοις, τὸν ζωοδότην Χριστόν, τὸν αὐτὴν δοξάσαντα δοξάσωμεν, τιμῶντες γηθόμενοι, ὡς τοῦ Λόγου Μαθήτριαν, καὶ εὐσεβείας, ὡς ὀφθεῖσαν ὑπέρμαχον· καὶ γεραίροντες, εὐσεβῶς μακαρίσωμεν, χαίροντες καὶ δοξάζοντες, Χριστόν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐπαξίως τὴν μνήμην, αὐτῆς φαιδρῶς μεγαλύναντα· Αὐτὸν δυσωποῦντες, ταῖς εὐχαῖς αὐτῆς βραβεῦσαι, ἡμῖν τὸ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος, πλ. δ'.

Τῷ ἐκουσίῳ πτωχεύσαντι, τὴν πτωχείαν τὴν ἐμὴν, ὑπερβολῇ εὐσπλαχνίας, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ὡς Μαθήτρια πιστῶς διακονήσασα, ἐπὶ ξύλου ταθέντα, καὶ τάφῳ συγκλεισθέντα, κατιδοῦσα ἐδόξα δακρυρρόουσα· Τί τὸ ξένον θέαμα; ὁ νεκρὸς ζωοποιῶν, πῶς νεκρὸς λογίζεται; Ποῖα μύρα κομίσω, τῷ ἀπαλλάξαντί με δυσωδίας τῶν δαιμόνων; Ποῖα δάκρυα χέω, τῷ δακρύων τὴν ἐμὴν μεταμφιάσαντι προμητορᾷ; Ἄλλ' ὁ τοῦ σύμπαντος Ἀναξ, ὡς Παραδείσου φύλαξ φανείς, δροσιμῶ τῶν αὐτοῦ ρημάτων, τὸν καύσινα ἀφανίζει, λέξας πρὸς αὐτήν. Τοῖς ἀδελφοῖς μου πορευθεῖσα, εὐαγγέλια χαρᾶς ἀναβόησον· Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν, ὅπως παράσχῃ τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθέने, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μητὴρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὼν οἰκετῶν παρακλήσεις, δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων. Νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος, α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Μαρία ἡ σεμνή, τετρωμένη τῷ πόθῳ, Χριστοῦ τοῦ ἑαυτῆς οὐρανίου νυμφίου, τὰ μύρα ἐκόμισε, πρὸς τὸ μνήμα τὸ ἅγιον· ἥς τὴν πάντιμον, χεῖρα πλουτοῦντες ἡμεῖς δέ, ἀσπαζόμενοι, ταύτην σὺν πόθῳ τὴν χάριν, αὐτῆς ἀρνούμεθα.

Δόξα, ἕτερον, ὅμοιον.

Χριστῷ τῷ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντι, σεμνῇ Μαγδαληνῇ, ἡκολούθεις Μαρία, αὐτοῦ τὰ δικαίωματα, καὶ τοὺς νόμους φυλάττουσα· ὅθεν

σήμερον, τὴν πανάγιαν σου μνήμην ἐορτάζοντες, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν, εὐχαῖς σου λαμβάνομεν.

Καὶ τό, Θεοτόκε Παρθέने· Ἀργὸν δίχορον.

Εἰς δὲ τό, Θεὸς Κύριος.

Θεοτοκίον. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος, α'.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ ἄκρον ἐφετόν, ἀγαπήσασα ὄντως, σεμνῇ Μαγδαληνῇ, ἡδονὰς ἐβδελύξω· τὸν κόσμον μισήσασα, τὸ ποθούμενον ἐφθασας. Ὅθεν ἐνδοξε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει, ὅπως σχέσεως, τῶν ἡδονῶν λυτρωθῶμεν, ἀγάπῃ τοῦ κρείττονος.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ο νέος οὐρανός, ὁ χωρήσας ἀρρήτως, τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, μὴ χωροῦμενον Λόγον· παλάτιον ἐμψυχον, τοῦ Δεσπότου τῆς κτίσεως· ἡ περιδοξος, καὶ περιώνυμος Κόρη, τοῦ Σωτῆρός μου, τῆς οὐρανίου πατρίδος, πολίτην με ποίησον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος, πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῷ πτωχεύσαντι Λόγῳ ὑπερβολῇ, εὐσπλαχνίας Μαρία Μαγδαληνῇ, σαφῶς ὡς Μαθήτρια, ἀληθῶς διηκόνησας· καθορῶσα δὲ τοῦτον, Σταυρῷ ἀναρτῶμενον, καὶ ἐν τάφῳ τεθέντα, ἐθρήνεις δακρύουσα. Ὅθεν σὲ τιμῶμεν, καὶ τὴν σὴν ἐκτελοῦμεν, ἐν πίστει πανήγυριν, Μυροφόρε· αἰοῖδιμε, καὶ συμφώνως βοῶμεν σοι· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη θεοπρεπῶς, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, τοῦ τῶν δλων δεσπόζοντος, Ἰησοῦ τοῦ Παντάνακτος· χαῖρε μόνῃ Κυρία, τοῦ κόσμου πανάχραντε· χαῖρε τὸ δοχεῖον, τῆς Ἁγίας Τριάδος, Πατρός Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, τὸ λαμπρὸν καὶ ἀκήρατον, Μαριάμ· Ἀειπάρθε, Θεοτόκε πανύμνητε· χαῖρε πάνσεμνε Νύμφη ἡλιοστάλακτε· χαῖρε πάντων χαρὰ τῶν ὑμνούντων σε.

Μετά τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος, δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν ναόν σου πάνσεμνε, οἶκον θαυμάτων, καὶ δαιμόνων μάστιγα, καὶ ἱατρεῖον, λοιμικῆς, Μαγδαληνὴ ὀνομάζομεν, καὶ πάσης λύπης ταχεῖαν παράκλησιν.

Δόξα. Ἔτερον, ὁμοιον.

Τῆς σῆς δόξης ἐνδοξε, τὸ μέγα ὕψος, ἐξειπεῖν οὐ δύναται, γλῶσσα βροτεία, ὥσπερ δεῖ· πῶς οὖν ἡμεῖς εὐπορήσωμεν, ὕμνους προπεπώδεις, προσοίσειν σοι πάνσεμνε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Μωϋσῆς ἐώρακε, πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσασαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν πανάμωμε· δρόσου δὲ μάλλον, πλησθεῖσαν τῆς χάριτος.

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Τό, Πᾶσα πνοή, Ἐδαγγέλιον Ἐωθινόν, Γ'. ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τῆς Μυροφόρου πρεσβείαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος, β'. Πρὸς τό, Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς.

Α'ναστάντα Ἰησοῦν, πρώτη Μαρία ὡς ἐθεάσω, ἔδραμες ταχύ, σοῖς συμμύσταις, τὴν αὐτοῦ μηνῦσαι Ἐγερσιν.

Οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρμῶν, εἰς σ'. καὶ τῆς Ἀγίας οἱ δύο, εἰς η'.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ποίημα τοῦ ἁγίου Θεοφάνους Νικαίας τοῦ Γραπτοῦ.

Οὐ ἡ Ἀκροστιχὶς ἀνευ τῶν εἰρμῶν.

Αἶνων ἀπαρχὰς εἰσάγω σοι Κυρία. Θεοφάνης.

ᾠδὴ, α'. Ἦχος, δ'. Ὁ εἰρμός.

Α'νοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα. Δίς.

Αἰσθήσεων Δέσποινα, διπλὴν πεντάδα συνέτισον· δεκάχορδον ὄργανον, δεῖξον σῇ χάριτι, τὴν ὑπέρχρονον, Σοφίαν ἢ τεκοῦσα· ἀρμόνιον ὅπως σοι, ἄσω μελωδῆμα.

Ι'σχύϊ Πανάμωμε, βουλῆς μεγάλης ὁ Ἀγγελος· ὁ πάντα στησάμενος, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὸ πρῖν, ἐπεδήμησεν, ἐκ σοῦ δι' εὐσπλαγχνίαν, καὶ σχίσας τὸν κώδεκα, λύσιν δεδώρηται.

Νεφέλην σε ἐμψυχον, τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, γινώσκωμεν Δέσποινα, ἀνατολὴν τοῦ φωτός, τοῦ φωτίσαντος, ἡμῶν τὴν ἀκοσμίαν, καὶ πάντας ἐλκύσαντος, πρὸς τὰ οὐράνια.

Ωράθης ἀσύγκριτος, κόσμος τῶν ἄνω δυνάμεων, καὶ πάσης τῆς κτίσεως, Θεογεννητορ ἀγνή, ἡ θεώσασα, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἄδην νεκρώσασα, μόνῃ τῷ τόκῳ σου.

Κανὼν τῆς Ἀγίας.

ᾠδὴ, α'. Ἦχος καὶ εἰρμός ὁ αὐτός.

Τὸ στόμα μου ἡνοιξα, λοιπὸν σὺ πλήρωσον Πνεύματος, Θεέ ὥσπερ ἐφησας, πάλαι Προφήτῃ τῷ σῷ, Μυροφόρου σου, μυρίσαι μνήμην μύροις, ἐθέλοντος Σῶμά σου, τῆς μυρισάσης σε.

Α'πῆτραψε σήμερον, ἡ παμ·ραῆς σου πανήγυρις, ἡλίου φαιδρότερον, τὰς ἐν τῷ σκότει ψυχὰς, καταλάμπουσα, καὶ σκότος τῶν δαιμόνων, Μαρία ἐλαύνουσα, Χριστοῦ Μαθήτρια.

Τὴν ποίμνην σου φύλαττε, τὴν σὲ τιμῶσαν Ἀπόστολε, ἐχθρῶν ἀοράτων τε, καὶ ὁρατῶν ἀσινῇ, πολεμίων τε, μαχαίρας καὶ πολέμου, λιμοῦ καὶ ποντώσεως, καὶ βλάβης ὑπερβεν.

Θεοτοκίον.

Τὸ μνημα κατέλαβε, τοῦ ἐκ τῆς σῆς ἀνατείλαντος, γαστρός ἀειπάρθενε, ἀνδρῶν δι' ἄχα σποράς· ἐπομένῃ σοι, ἔχουσα θρηνωδοῦσαν, ὁμώνυμον σύναλγον, καὶ συνεργάτιδα.

Ἔτερος Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς.

Τὴν Μαγδαληνὴν Μαρίαν μέλπω πόθῳ, Θεοφάνους.

ᾠδὴ, α'. Ἦχος, πλ. δ'. Ὑμνὸν διαδεύσας.

Ταῖς θείαις ἐμπρέπουσα καλλοναῖς, καὶ φωτοχυσταῖς, λαμπομένη ταῖς θεϊκαῖς, τὴν ἀμαυρωθεῖσάν μου καρδίαν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις Μαρία καταύγασον.

Ηγίασέ σε Λόγος ὁ τοῦ Πατρός, πνευμάτων κακίας, λυτρωσάμενος ἐμφανῶς, ὃ μαθητευθεῖσα χαρισμάτων, τοῦ Παναγίου πεπλήρωσαι Πνεύματος.

Ναμάτων πλησθεῖσα ζωοποιῶν, πηγῆς ἐξ ἀφθόνου, τοῦ δι' οἶκτον ἐπὶ τῆς γῆς, φανέντος Δεσπότης ἀμαρτίας, τὰ θολερὰ ἀπέξηρνας ρεύματα.

Θεοτοκίον.

Μητέρα τοῦ φύσει Δημιουργοῦ, ὑμνοῦμέν σε Κόρη, καταλλάξασαν τῷ Θεῷ, προσκρούσασαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, Θεογεννήτορ Πανάμωμε Δέσποινα.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θιάσον συγκροτήσαντας πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ Θεῇ δόξῃ σου, στεφανῶν δόξης ἀξιώσον. **Δίς.**

Νενίκηνται φύσεις οἱ ὄροι, καὶ λέλυνται νόμοι φυσικοί, τῇ ὑπὲρ νοῦν λοχείᾳ σου, Παρθενομήτορ ἄχραντε· ἐκ σοῦ γὰρ ὁ ἀνείδεος, σαρκὸς τὸ εἶναι προσεῖληφεν.

Αμίαντον κλίνην Σολομών σε, κατεῖδεν ἐξήκοντα σοφοῖς, πυργυρομένην Δέσποινα, ἐν ᾗ Θεὸς τὸ πρόσλημμα, ἀνακλιθεὶς προσέλαβε, καὶ τοῖς ἑρτοῖς προσωμίλησεν.

Πορφύραν ἄγνων σου ἐξ αἱμάτων, ὁ Λόγος φορέσας τοῦ Θεοῦ, δίχα τροπῆς καὶ φύσεως, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν γύμνωσιν, καλύψας περιέβαλε τὴν θεϊκὴν ωραιότητα.

Αστέκτου Θεότητος χωρίον, καὶ πόλις ἡ ἐμψυχος Θεοῦ, σὺ ὠφθης Πανάμωμητε, ἐν ᾗ μεγάλα εἰργασται, τῆς ἀπορρήτου γνώσεως, ἃ ἐξ αἰῶνος οὐκ ἤκουσται.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Αγγέλων τὰ τάγματα προσήκην, σὲ νύμφην ἐδέξαντο Χριστοῦ, καὶ Ἀποστόλων ὅμιλος τῶν Προφητῶν Ὀσίων τε, τούτων τὸν βίον πάνσεμνε, ἥπερ τις ἄλλος ζηλώσασαν.

Ὡς πνεύματι τεταπεινωμένη, καὶ τρόποις χρηστοῖς ἀκολουθεῖν, τοῖς ἔχνεσι ποθήσασαν, Μαρία τοῦ Χριστοῦ σπουδῇ, πρὸς ἀπαθείας ὕψος σε, ὅθεν αὐτὸς ἀνεβίβασεν.

Νυμφίον ὥραιον ἐξ ὥραιου, παστοῦ κατιδοῦσα τὸν Χριστόν, τοῦ τάφου πρώτη Κύριον, ἐξαναστάντα ἔδραμες, μηνῶσαι τὴν Ἀνάστασιν, τοῖς μύσταις τούτου Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Παρθένε μιὰ τῇ τῶν Σαββάτων, μυρίσαι τὸ Σῶμα σοῦ Υἱοῦ, ἐθέλουσα προσέδραμες, τῷ τάφῳ τούτου κλαίουσα, μετὰ Μαρίας πάναγνε, Μαγδαληνῆς σῆς οἰκέτιδος.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Αγαπήσασα πρῶτον, τῶν ἀγαθῶν αἴτιον, τὸν τὴν ἡμετέραν εὐσπλάγχυνος, φύσιν θεώσαντα, κατηχοῦθης, αὐτῷ προθύμως Μαρία, τοῖς αὐτοῦ ὑπείκουσα, θεοὶς προσταγμάσι.

Ὁὐρανίων θαλάμων, καὶ φωταυγοῦς λήξεως, ὄντως ἡξιώθης καὶ δόξης, τῆς τῆς θεώσεως, Μαρία ἐνδοξε, τοῦ διαβόλου τὰ κέντρα, δρόμοις τοῦ κηρύγματος, ἐξαφανίσασα.

Γεγηθῆναι τὸν τάφον, τοῦ Λυτρωτοῦ ἐφθασας, πρώτη κατιδοῦσα τὴν θείαν, Κόρη Ἀνάστασιν· εὐαγγελίστρια, ὅθεν ἐδείχθης βοῶσα· Ὁ Χριστὸς ἐγγήγερται· χεῖρας κροτήσατε.

Θεοτοκίον.

Διασώζει με Λόγος, ὁ σαρκωθείς Πάναγνε, σοῦ ἐκ τῶν πανάγων αἱμάτων, πλούτῳ χρηστότητος, λύων ἀπόφασιν, τῆς παλαιᾶς καταδίκης· ὃν ἀπαύστως αἰτῆσαι, σῶσαι τὴν ποίμνην σου.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Κάθισμα. Ἦχος, δ'. Ὁ ὠφθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν χαρισμάτων τὴν πληθὺν καὶ θαυμάτων, τίς δυνήσεται εἰπεῖν Μυροφόρε; καὶ γὰρ λυτροῦσαι πάντοτε τὴν ποίμνην σου, πάσης περιστάσεως, καὶ παντοίας ἀνάγκης, λοιμοῦ τοῦ παμφθόρου τε, πυρετῶν καὶ θορύβων, τῶν κατὰ κόσμον ὅθεν σοι σεμνὴ, χαριστηρίου ὥδᾳ προσκομίζομεν.

Δόξα, τό αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ὁὕσιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐβρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

ᾠδὴ, δ'. Ὁ εἰρμός.

καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφη, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου. **Δίς.**

Ρεῖθρον ζῶν ἀθανάσιος, οἷα κρήνη πηγάσασα, τὸ τῆς εὐσπλαγχνίας, νέκταρ τὸ γλυκὺ καὶ χρυσόρρειθρον, τοὺς φλεγομένους ἐν δίψει ἡ δροσίζουσα, ὁ Παραδείσος, ὄντως ὁ πάντερπνος Δέσποινα.

Χρυσουγίζουσαν λυχνίαν, ἐπαφώτοις χαρίσμασι, σὲ ἐκ παντὸς γένους, ἡλῖος Χριστὸς ἐξελέξατο, καὶ κατελθὼν τῶν ἀδύτων ἐνυμφεύσατο, ἀπειράνδρος τὴν σάρκα βροτῶν εἰς ἀνάπλασιν.

Συνοχέα ἀποτίκτις, τοῦ παντός τὸν συνάψαντα, εἰς ταῦτό τὰ ἄκρα, καὶ τὰ διεστώτα ἐλώσχητα· δι' ἧς τὰ ἄνω τοῖς κάτω συγχορεύουσι, καὶ δοξάζουσι πάντα ὡς προξενον Δέσποινα.

Εργαστήριον τῶν δύο, τῆς ἐνώσεως φύσεων, σὺ ὑπῆρξας Κόρη, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον καὶ ἔνοιαν, ἐξ ἧς ὁ πάντων Δεσπότης ἐξυφάνητο, οὐ τροπῇ ἀλλ' ἐνώσει φορέσας τὴν σάρκωσιν.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Απορρίψασα τοῦ κόσμου, ματαιότητα ἅπασαν· τῷ σῶ διδασκάλῳ, δλῆ τῇ ψυχῇ ἠκολούθησας, ὃν καὶ νεκρὸν γεγονότα οὐ διέλειπες· ἀλλὰ δάκρυσι, καὶ μύοις τοῦτον ἐμύρισας.

Γυναικεῖον ἄπην δέος, σῆς ψυχῆς ἀπορρίψασα, Μυροφόρε πόρρω, πόλιν τῶν Ῥωμαίων κατέλαθες· καὶ στχυρωτῶν τοῦ Κυρίου ἐφανέρωσας, τὴν κακόνειαν· οὗς καὶ θανάτῳ παρεδώκας.

Ωραϊώτης Μυροφόρε, τοῖς ὡραίοις χαρίσμασι, τὸν ὡραῖον Λόγον, τοῦ Θεοῦ ὡραίως ποθήσασα, τὸν τοὺς ὡραίους ποιοῦντα τὴν σὴν κοίμησιν, ὡραίζοντας, ὡραίοις ὕμνοις Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Αναστάντα κατιδοῦσα, σὸν Υἱὸν Μητροπάρθενε, ἔδει σε χαρῆναι, ὡς προλυπηθεῖσαν ὡσαύτως τε, τὰς ἐπομένους σοὶ πάσας, ὧν ἡ ἐνδοξος, καὶ κορυφαία Μαγδαληνὴ ὦ Πανάμωμε.

Ἔτερος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ανενόχλητον φέρουσα, κόσμου ματαιότητος τὴν διάνοιαν, τῷ ἐλθόντι κόσμῳ ἅπαντα, διασῶσαι πλάνης διηκόνησας.

Λελουμένη τοῖς δάκρυσι, τάφον τῆς ζωῆς προφθάσασα Ἀγγελον, ἐθεάσω καταγγέλλοντα· τοῦ Χριστοῦ Μαρία τὴν Ἀνάστασιν.

Η καρδία σου ἄμωμος, ἐν τοῖς δικαιώμασι Χριστοῦ γέγονε, καὶ αὐτὸν μόνον ἐπόθησας, τὸν ὡραῖον κάλλει ἀζιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Νυσταγμῷ ἀμελείας με, ὕπνος ἀμαρτίας Κόρη ὑπέλαβε· τῇ ἀγρύπνῳ ἱκεσίᾳ σου, διανύστησόν με πρὸς μετάνοιαν.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

» **Ε**ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρ-
» θένε, ἔτχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον
» Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα. Δίς.

Ισχύς μου καὶ ὕμνησις, ὑπάρχεις παναμώμητε· ἔρεισμα στερρόν τῆς ἀλη-
θείας· τῆς εὐκληρίας ἢ ἐπανάκλησις· ἐν ἧ ἀνατίθῃμ σεμνή, πᾶσαν τὴν ἐλπίδα μου, καὶ ζωῆς τὴν ἀπόλαυσιν.

Σεμνὴ χαριτόπλοκος, σὺ εἰ φύσιν τὴν ἄστεκτον, κρύψασα Θεότη-
τος ἐν μήτρᾳ, ἀναλλοιώτως ἐν ὑπεστάσει μιᾷ· δι' ἧς σαρκοφόρος ὁ Θεός, πᾶσιν ἀναδέδεικται, καὶ βροτὸς ὑπερούσιος.

Γλυκεῖα σὺ θάλασσα, ἀλλ' ὅμως ἀδιαβατος, ἄρδην ἢ βυθίσασα τριστά-
τας, καὶ ἀναβάτας σὺν νοητῷ Φαραῶ· καὶ σώσασα νέον Ἰσραὴλ, πόλιν εἰς οὐράνιον, καὶ λιμένα γαλήνιον.

Ωραίως ὑπέρχεισαι, καὶ θαυμαστῶς ἐν κάλλεσι, νύμφη ἁσματίζουσα σοὶ κράζει· δι' ἧς φοιτήσας, ὁ ἐραστὴς τῶν καλῶν, εὐγένισε Δέσποινα βροτῶν, φύσιν καὶ διέσωσεν, ἐκ χειρὸς τοῦ ἀλάστορος.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Εξέστησαν τάξεις σε, τῶν Ἀσωμάτων βλέπουσαι, μνήματι Χριστοῦ περισταμένην, τούτων τὸ ἔργον τῆς λειτουργίας σεμνὴ, πράττουσαν ἀγάπῃ θεϊκῇ, καὶ καταπτερνίζουσαν, τὸν ποτὲ σε πτερνίσαντα.

Εὐορτίον σήμερον, ἡ Ἐκκλησία ἄγει σοι, μνήμην ἐτησίως ἐκβοῶσα· σὺ μου τὸ κράτος, σὺ τὸ στερέωμα· καὶ γὰρ ἐξ ἐθνῶν σαῖς διδασκαῖς, ἤχθην πρὸς ἐπίγνωσιν, τοῦ Νυμφίου μου πάνσεμνε.

Ανέστη ὡς ἡκουσος. Μαγδαληνὴ ὁ Κύριος· ἔδραμες σπουδαίως ἐν τῇ πόλει, τοῖς σοῖς συμμύστασι τούτου τὴν ἔγερσιν, εἰς πρωταπόστολος σεμνὴ, ξένως ἀπαγγέλουσα. τῆς λαμπρᾶς Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, τὸν σὸν Υἱὸν ἐώρακας· πρώτη ἀναστάντα ἐκ τοῦ τά-
φου· ὅμως τῷ φίλτρῳ Μαγδαληνῆς τῆς σεμνῆς, νικωμένη δέδωκας αὐτῇ, τὰ πρωτεῖα ἀνάγνε· ὦ μεγίστου χαρίσματος!

Ἔτερος. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Η προμήτωρ τὸν ταύτην, λόγοις δελεάσαντα καὶ ἐξοικίσαντα, Παραδεί-
σου πάλαι, καθορώσα ποσὶ συμπατούμενον, ἱερῶν γυναιῶν, γνώμην ἀνδρείαν κεκτημένων, σὺν αὐταῖς αἰωνίως ἀγαλλεται.

Νεκρωθέντι καὶ τάφῳ, ἐπανακλιθέντι τῷ πᾶσι ζωὴν ἐμπνέοντι, τετρω-
μενὴ πόθῳ, τῆς γλυκεῖας αὐτοῦ ἀγαπήσεως, προσκομίζεις μύρα, Μαγδαληνὴ σεμνὴ Μαρία, καὶ δακρύων προχέεις ἀρώματα.

Μετά πάθος τὸ θεῖον, μετὰ τὴν φρικτὴν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, δια-
θέεις λόγον, πανταχοῦ τὸν σεπτὸν διαγγέλουσα, καὶ πολλοὺς ζω-
γροῦσα, ἀπαθηθέντας ἀγνωσίᾳ, ὡς τοῦ Λόγου Μαθητρία ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ανορθοὶ με πεσόντα, πρὸς τῆς ἁμαρτίας πολὺπλοκα βάρανθρα, ὁ ἐκ σοῦ τεχθῆναι, εὐδοκήσας δι' ἄμετρον ἔλεος, Παναγία Κόρη· ὃν ἐκδυσώπει πάσης βλάβης, λυτρωθῆναι τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὁδὴ σ'. Ὁ εἰρμός.

» **Τ**ὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεο-
» μήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα,
» Θεὸν δοξάζοντες. **Δίς.**

Σοφίαν λόγον κηρύττομεν, Υἱὸν τὸν τοῦ Πατρὸς προαιώνιον, ἐπισκηνώ-
σαντα, οὐσιωδῶς ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καὶ τῇ ἀρίστῃ πλάσει, ἡμᾶς θεώσαντα.

Οστήσας ὄρη τῷ νεύματι, σὲ ὁρος νοητὸν καθυπέδειξε, Θεοχαρίτωτε,
ταῖς ἀρεταῖς ὃν κατάσχιον· ἐξ οὗ αὐτὸς τὴν σάρκα κατελαξεύσατο.

Ιὼ δηλθεῖσα τοῦ ὄφους, τὸ γένος ἡ Προμήτωρ διώλεσεν, ἐκ σῆς δὲ πᾶ-
ναγενε, ἀνερμηνεύτου κύψεως, θεοῦται πᾶσα φύσις, τρόπῳ βελτίονι.

Κηρύττω βλέπων τὰ θαύματα, τὰ πέρα νοῦ καὶ γνώσεως Πάναγεν· πῶς
ὁ ἀχώρητος, ἐν σοὶ ἀρρέυστως κεχώρηται! πῶς χρηματίζει χτίσμα,
ὁ Κτίστης Δέσποινα.

Τῆς Ἀγίας, ὁ αὐτός.

Εἰς πᾶσαν γῆν ὥσπερ γέγραπται, ἐξῆλθέ σου ὁ φθόγγος Ἀπόστολε,
καὶ εἰς τὰ πέρατα, τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα· Δαβιτικῶς οὖν πάντες,
νῦν σὲ γεραίρομεν.

Οσίως λόγον τὸν ἀναρχον, κηρύττουσα ἐν πλοίῳ ἐμβέβλησαι, Μαρία
ἐνδοξε, καὶ τῷ βυθῷ ἐπιδέδοσαι· καὶ ἐκ βυθοῦ τῆς πλάνης, πάντας
ἀνήγαγες.

Εν κήπῳ πάλαι ἀκήκοε, τῆς λύπης σὴ προμήτωρ μηνύματα· ὦν τὸ ἀντί-
θετον, κήπῳ ταφῆς σὺ ἀκούσασα, Μαγδαληνή ἰάσω, ταύτης τὸ σύντριμμα.

Θεοτοκίον.

Τὴν θείαν στάμνον καὶ τράπεζαν, τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς τὴν βλαστήσαντα,
τὴν ἀγεώρητον, χώραν τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, τὴν Θεοτόκον Κόρην,
ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

Ἄλλος. Ἰδοὺ μοι Σωτήρ.

Ρήμάτων σου δροσισμῷ, τῆς ἀθυμίας τὸν καύσωνα, ἐξῆρας τῶν Μαθη-
τῶν, σεμνῇ, ὡς ἐβόησας· Ὁ Χριστὸς ἐγγίγεται· ἡ ζωὴ ἐφάνη· ὁ φαι-
δρὸς ἤστραψεν ἥλιος.

Ιδοὺ σου ἡ φωταυγής, Μαρία μνήμη ἐξέλαμψε, φωτίζουσα τοὺς πιστῶς,
ἐν ταύτῃ ὑμνοῦντάς σε, καὶ σκότος διώκουσα, πονηρῶν δαιμόνων, ἐπηρείας
ἀξιάγαστε.

Ωραία νύμφη Χριστοῦ, ἐδείχθης καὶ περιδέξιος, τῷ κάλλει τῶν
ἀρετῶν, σεαυτὴν κοσμήσασα· Μυροφόρων ἐξαρχε· διὸ καὶ παστάδος
οὐρανίου κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Αγίασμα νοητόν, καὶ ἀψευστον ἱλαστήριον, λυχνία φωτειδής, ὥρα-
θης καὶ γέφυρα, πρὸς Θεὸν μετάγουσα, τοὺς ὑμνολογοῦντας, Θεο-
τόκον σε Πανάμωμε.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον. Ἦχος, γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν Χριστοῦ Μαθήτριαν, καὶ πρώτην ἐν μυροφόροις, τὴν εὐαγγελίσασαν
τοῖς Ἀποστόλοις τὸ χαῖρε· ἅπαντες ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις ἀνευφημοῦ-
μεν, αἰνεσιν ἀναπέμποντες Θεῷ τῶν ὅλων, τῷ τοιαύτῃ ἐν τῷ κόσμῳ, πηγὴν
θαυμάτων, χαρισαμένῃ ἡμῖν.

Ἄλλος Κοντάκιον. Ἦχος, δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο ὑπερούσιος Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ, μετὰ σαρκὸς ἐπιφοιτήσας Μαρία, σὲ
ἀληθῆ Μαθήτριαν προσήκατο, ὅλην σου τὴν ἔφεσιν, πρὸς αὐτὸν κεκτη-
μένην· ὅθεν καὶ ἰάματα, ἐπετέλεσας πλεῖστα· καὶ μεταστᾶσα νῦν ἐν οὐρα-
νοῖς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ὁ οἶκος.

Τὸ φῶς τοῦ κόσμου ὁ Χριστὸς, ἀνύστακτον ἰδὼν σου, τῆς πίστεως τὸ
ῥομμα, ἀγάπης τε τὸ φίλτρον, τὸ ἀναπόσπαστον σεμνῇ, πρώτη ἐμφα-
νίζει ἑαυτὸν σοι, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνημείου, ὥκιστα ἐλθούσῃ μετὰ μύρων,
καὶ προσίωσῃ σὺν δάκρυσι τῷ ἀπροσπελάτῳ· καὶ αὐτὸς σοι ἀμειβόμενος,
τὴν τοῦ Πνεύματος θείαν ἐνέργειαν δωρεῖται, καὶ τὴν πρὸς τὸν ἀναρχον
Πατέρα ἀνόδου ἐμφανίζει σοι βουλὴν· καὶ πέμπει δέ σε, θεία εὐαγγέλια
τοῖς κατεπτηχόσι· Μύσταίς τῆς αὐτοῦ ἐγέρσεως ἀπαγγεῖλαι· Διὸ μεγίστην
πρὸς αὐτὸν ἔχουσα παρρησίαν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἀγίας ἐνδόξου καὶ πανευφήμου
Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς

Στίχοι.

Ἀφαῖς αὐλοῖς ἄπτεται σου, Χριστέ μου.
Μή μου, πρὸς ἣν ἔφησας, ἄπτου Μαρία·
Δευτερίη Μαρίη μύσεν εἰκάδι Μαγδαληνή.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ.

Ῥδγ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

Ὅκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυ-
ρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐψαλλον· ὑπερύμνητε,
ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἰ. Δίς.

Υπερίπταται, τὸ ξένον τῆς λοχείας σου, πᾶσαν διάνοιαν· σωματικῶς
γὰρ γραφεῖς, ὁ φύσει ἀπρόσιτος, καὶ ἀπερίγραφτος, καθυπέγραψε,
βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου, Παναγία Θεοτόκε.

Ἡτρεύσεις προφητὸς θεγκτοὶ πεπλήρωνται, ἐν σοὶ Θεόνυμφε· τὸν γὰρ
κοσμήτορα σύ, τεῦ κόσμου γεννήσασα, πάντας ἐκόσμησας, καὶ ἐφώ-
τισας, εὐλογημένη Πάναγνε, τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Ἰσοδύναμον, Πατρί τε καὶ τῷ Πνεύματι, Λόγον ἐκύησας, τὸν ἐν δυσὶν
ἀγαθῇ, εὐσείαις ὑπάρξαντα. μίαν ὑπόστασιν· ὑπερύμνητε, εὐλογημένη
Δέσποινα, τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Ἀθεώρητον, βυθὸν κατανοοῦμέν σε, καὶ ὕψος ἀρρήτον, Παρθενομῆτορ
βροτῶν, τὴν φύσιν ὑψώσασα, τῷ θεῷ τόκῳ σου· ὑπερύμνητε, εὐλογη-
μένη Δέσποινα, τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Τῆς Ἀγίας, ὁ αὐτός.

Ρεῖθρον ζῶν ἐν τῇ καρδίᾳ σου Ἀπόστολε, δεχθεῖσα ἐνδοξε, τοῦ Πνεύ-
ματος ἀληθῶς, πλάνης ἀπεξήρανας, θολώδη ρεύματα, καὶ ἰάσεων
ἀναπηγάξεις νάματα, τοῖς πιστῶς σοὶ προσιοῦσιν.

Ἐπαπνεύματον, τοῦ δαίμονος ἐνέργειαν, Μαρία ἐνδοξε, ἀποθαλεῦσα
Χριστοῦ, προστάξει εἰσδέδεξαι, τοῦ θείου Πνεύματος, τὴν ἐνέργειαν,
διαιρουμένην πάνσεμνε, ἐν χαρίσμασι τοσοῦτοις.

Ὡς περ ἔλαφος, διψῶσα τὴν ἀπώλειαν, ἐπιταχύνασα, τῶν σταυρωσάν-
των Χριστόν, σπουδαίως κατέλαβες, τὴν Ῥώμην θέουσα, καὶ ἐτέλε-
σας, τὸν ζηλὸν σου τὸν ἔνθεον, τῷ θανάτῳ παραδοῦσα.

Θεοτοκίον.

Ἡκολούθει σοι, Παρθενομῆτορ Πάναγνε, ἡ Ἰσαπόστολος, δακρυρροοῦσα
πικρῶς, Μαρία κατέχουσα, μύρα τὰ εὐσσμα, ἐπισπεύδουσα, τὸν σὸν
Υἱὸν τὸν πλάσαντα, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μυρίσαι.

Ἐτερος. Παῖδες Ἑβραίων.

Νόσους ἐδίωξας ποικίλας, συνεργοῦντά σοι, τὸν Λόγον κεκτημένη· ὦ πα-
ρίστασαι νῦν, βοῶσα Μυροφόρε· Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Μόνη κατεῖδες πρὸ τῶν ἄλλων, τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστόν ἐγγεγερμένον·
κηπουρόν δὲ αὐτόν, ὑπέλαβες βοῶσα· Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Νῦν λαμπομένη Μυροφόρε, τῇ τοῦ Πνεύματος, αὐγῇ τοὺς σὲ ὑμνοῦντας·
ἐλλαμφθῆναι σὺν σοί, εὐδόκησον βοῶντας· Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐστησας ῥύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον Θεὸν ὡς συλλαβοῦσα, καὶ
τεκοῦσα ἀγνή· ἡ πάντες μελωδοῦμεν· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρ-
πὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ῥδγ, η'. Ὁ εἰρμός.

Ἡ αἶδας εὐχαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε
μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγεί-
ρει ψάλλουσιν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας. Δίς.

Θεὸς θησαυρὸς πάσης ἀγνείας· καὶ σκήνωμα παρθενίας θεοχάρακτον,
ὥφθης Θεονύμφευτε, κρίνον εὐωδέστατον, τοῦ φυτουργοῦ τῆς κτίσεως,
καὶ θεῖον τέμενος· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐφερεις τὸ πῦρ ὥς περ ἡ βάτος, ἐν μήτρᾳ ἀφλέκτως τῆς θεότητος, λύουσα
Πανάμωμε, Εὐας τὴν ἀπότισιν, καὶ ὀφειλὴν Πανύμνητε, τῷ θεῷ τόκῳ
σου· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ὁλον με ἀνείληφεν ἀρρέυστως, ἀτρέπτως καὶ ἀσυγχύτως καθ' ὑπόστα-
σιν, λόγος ὁ παντέλειος, ὅλον με ἐθέωσε, τῇ συναφείᾳ Δέσποινα, ὅλως
τῇ κρείττονι· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Φύσεως φοιτήσας ὁ τεχνίτης, ἐξ ὅρου τῆς ἀνυμφεύτου Θεομήτορος, βρέ-
φος ὑπομάζιον, χερσὶ καθαροῦται νῦν, ταῖς μητρικαῖς φερόμενον, καὶ
πάντας ἡγεῖρε, Μητέρα τὴν αὐτοῦ ἀνυμνήσαι, καὶ δοξολογῆσαι, ὡς μόνην
Θεοτόκον.

Τῆς Ἀγίας, ὁ αὐτός.

Ονοῦς σου τοῦ Πνεύματος ἀκτίσι, Μαρία λελαμπρυσμένος Ἰσαπόστολε, πλάνης ἀμαυρώσεως, ἐμεινεν ἀμέτοχος, ταῖς πρὸς Θεὸν ὑψούμενος, ἀπαύστοις νεύσεις· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοώσης, καὶ ὑπερυψοῦτε, λαοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγγέλων δυάδα λευκοφόρον, Χριστοῦ κατιδοῦσα ἐν τῷ μνήματι, ἐδραμες Ἀπόστολε, τούτου τὴν Ἀνάστασιν, τοῖς Μαθηταῖς τὴν ἐνδοξον, μνηύσαι ἐνδοξε. ὃς ὀφθείς σοι, προσεῖπε· Μαρία· σὺ δὲ τοῦτον αὖθις, Ῥαββὶ προσανεφώνεις.

Ο μέγας Μαρία Θεολόγος, τὸ σῶμα κηδεύει σου τὸ πάνσεπτον, ἐν Ἐφέσῳ ἔδει γάρ, τὸν θεῖον Ἀπόστολον, συμμαθητὴν καὶ σύναθλον, καὶ θεωρὸν σὺν σοί, Χριστοῦ τῶν παθῶν γεγονότα, τὸ σεπτὸν σου σκῆνος, κηδεῦσαι Μυροφόρε.

Θεοτοκίον.

Ηκουσε βουλήν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, Παρθένη τῷ ὄντι τὴν ἀπόρρητον, τούτου ἡ Ἀπόστολος, Μαρία ἡ ἐνδοξος, οὐπω πρὸς τὸν Πατέρα μου τὸν ἐπουράνιον, ἀνῆλθον· διὸ μὴ μοῦ ἄπτου· πορεύου δὲ ταῦτα, εἰπὲ τοῖς ἀδελφοῖς μου.

Ἄλλος. Ἐπταπλασίως κάμνον.

Αμπροφανὴς ὁ βίος σου, ταῖς αὐγαῖς ἀστραπτόμενος, ὦ Μαγδαληνή, τῶν ἐναρέτων πράξεων, τοῦ θείου κηρύγματος, τῆς πρὸς τὸ θεῖον νεύσεως, καὶ μαρμαρυγαῖς τῆς πρὸς τὸν Κτίστην ἀγάπης, ὦ μέλπεις σὺν Ἀγγέλοις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πρὸς τῷ Σταυρῷ παρίστασαι, καθορῶσα τὴν ἀδικον, ἐνδοξε σφαγὴν τοῦ ἑαυτὸν κενώσαντος, δι' ἄφατον ἔλεος· καὶ στεναγμοῖς καὶ δάκρυσι, περιαντλουμένη· τί τὸ ξένον ἐβόας, Μαρία τοῦτο θαῦμα; πῶς νεκροῦται καὶ θνήσκει; ὁ θάνατον νεκρώσας, ζωὴ ὑπάρχων φύσει;

Αγισυνὴς τέμενος, γεγονυῖα Ἀπόστολε, πάντας ἀγιάζεις τοὺς ναὸν ἐκ βάθρων σοι, Μαρία ἐγείραντας, καὶ τὴν εἰκόνα Κόρη τὴν σὴν, σχέσει τῇ πρὸς σέ, διαχαράττοντας πόθῳ, καὶ πίστει μελωδοῦντας· Ἱερεῖς καὶ Λευῖται, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ως τοῦ Θεοῦ Μητέρα σε, ὁμοφρόνως δοξάζομεν, καὶ τῶν ποιημάτων, ὑπερτέραν Πάναγνε, ἐν σοὶ γάρ κατάκριμα, τὸ ἐξ Ἀδάμ ἠφάνισται· καὶ ἡ ἀπωσθεῖσα, ὠκειώθη ἀνθρώπων, οὐσία μελωδοῦσα· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παιδας εὐαγεῖς.

Ῥαββ. θ'. ὁ εἰρμός.

Απας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζτω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὰ ἱερὰ θαυμάσια τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε. **Δίς.**

Αρμα φωτεινόν, τοῦ Λόγου ὑπάρχουσα· ἄρμα πυρίμορφον· ἄρμα πολυώνυμον, αὐλῶν θρόνων ἄρμα ἀσύγκριτον, τοῦ θεικοῦ στηρίγματος, ἄρμα χρυσόπλοκον, τοῦ Υἱοῦ σου, ἄρμα με ἀνάδειξον, ἀπαθεία νοὸς Θεοσύμφευτε.

Νέον οὐρανόν, ὁ πάντων ἐπέκεινα, σὲ κατεσκεύασεν, οὐρανῶν ἀνώτερον, καὶ πάσας πόλου δυνάμεις ἔλαβε, καὶ κατελθὼν ἐνέφκησεν, ὅλος ἐν μήτρᾳ σου, ἀπορρήτως, μὴ ἐκστάς Θεόσυμφε, τῆς πατρῴας μονῆς ἢ τῆς φύσεως.

Ηλιος φαιδρός, ἐφίλησε Δέσποινα, σοῦ τὸ ἀμόλυντον, καὶ κατενυμφέυσάτο, ἀρρήτῳ λόγῳ εἰς ἀναζώωσιν, τῆς τεθνηκυίας φύσεως· ὅθεν ἐκ πόθου σε, εὐφημοῦμεν, πίστει καὶ γεραίρομεν, θεϊκῆς ὡς αἰτίαν μεθέξεως.

Στήσον τῶν παθῶν, τὸν σάλον Πανάμωμε, ἐκ τῆς καρδίας μου· παῦσον τὰ σκιρτήματα, τὰ τῆς σαρκὸς μου· τὸν νοῦν ἐδραϊώσον, πρὸς θεωρίαν αὐλῶν, καὶ λογισμῶν τὰς ὁρμάς, τὰς ἀτάκτους, τρέψον πρὸς ἀπάθειαν, καὶ μελλούσης ζωῆς καταξίωσον.

Τῆς Ἀγίας, ὁ αὐτός.

Ηύλαι οὐρανῶν, φαιδρῶς διηνοίγησαν, ἀπολαβοῦσαι σε· καὶ τῶν πρωτόκων νῦν, ἡ Ἐκκλησία, ἔχει χορεύουσιν, σὺν Ἀποστόλοις ἐνδοξε, τὴν ἱεράν σου ψυχὴν, ἐνθα ἦχος, ἔστιν ἐορτάζοντος, Μυροφόρε καὶ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ηθροισαί λαός, ὑμνήσαι σου σήμερον, τὰ ἀριστεύματα, καὶ τὰ κατορθώματα, καὶ τοὺς ἀγῶνας, τοὺς τοῦ κηρύγματος, ὃν ταῖς εὐχαῖς σου λύτρῶσαι, λοιμοῦ ποντώσεως, ἐμφυλίου, πολέμου μαχαίρας τε, Μυροφόρε καὶ πάσης κακώσεως.

Αύτρα σοι σεμνή, ἡ πόλις σου φέρουσα, ἡνὲρ διέσωσας, πάλαι Ἰσαπόστολε, λοιμοῦ παμφόρου, τὸν δε σοὶ ἡγειρεν, ἐκ βάθρων ἱερώτατον, ναὸν ὡς ἔχουσα, ἱατρῆων, νοσημάτων ἁμισθον, ἣν φυλάττοις ἀμέτοχον θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Απας ὁ χορός, Παρθένη ὁ ἐνδοξος, τῶν Ἀποστόλων σε, μόνην ἐγκατέλιπε, καιρῷ τοῦ πάθους καὶ τῆς Σταυρώσεως, τοῦ σοῦ Υἱοῦ ἐνὸς χωρὶς, ἡ δὲ πανένδοξος, Μυροφόρος, Μαρία ὀπίσω σου, ἡκολούθει οἰκέτης ὡς γνήσιος.

Ἄλλος: Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Πρὸς θεῖαν μετετέθης νῦν χαρμονήν, Παραδείσου πρὸς πλάτος εὐρύχωρον, πρὸς νοητάς, καὶ ὑπερκοσμίους διαμονάς, δπου ὁσίων τάγματα, ἦχος ἐνθα πέφυκε καθαρὸς, λαμπρὸς ἑορταζόντων, Μαρία Μυροφόρε· διό σε πάντες μακαρίζομεν.

Οὐδὲν προετιμήσω τῶν ἐπὶ γῆς, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀγαπήσεως· ἀλλὰ αὐτοῦ, μόνου τετρωμένη ταῖς καλλοναῖς, καὶ ταῖς ἀμέσως πάνσεμνε, ἐπιπεμπομέναις μαρμαρυγαῖς, τοῖς ἵχνεσι τοῖς τούτου, ἐβόας ἐπομένη· Σὲ μεγαλύνω πολυέλεε.

Θεώσεως τυχοῦσα θεοποιῶ, καὶ χειμάρρουν τρυφῶσα τῆς χάριτος, καὶ ἀμοιβάς, πόνων δεχομένη θεαρχικῶς, καὶ Ἀποστόλων τάγμασι, συναριθμουμένη Μαγδαληνή, Μαθήτρια τοῦ Λόγου, τοὺς πόθῳ σε τιμώντας, σαῖς ἱκεσίαις διαφύλαττε.

Ὡς μήτηρ τοῦ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ψυχοφθόρων παθῶν με διάτῳσον· ὡς συμπαθής, λῦσον τῶν πταισμάτων μου τὰς σειράς· ὡς ἀγαθὴ ἀγάθυνον· νῦν κεκακωμένην μου τὴν ψυχήν, δαιμόνων ἐπηρεαίς, Παρθένε Θεοτόκε, ἵνα ὑμῶν σε τὴν Πανάμωμον.

Καταδασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῶν Μυροφόρων πρώτην σε, καὶ Ἀποστόλων ἐνδοξε, ἰσάριθμον καὶ Ἀγγέλων, γινώσκωμεν θεωρὸν σε, καὶ τὴν Χριστοῦ Ἀνάστασιν, πρώτην ἰδοῦσαν Πάνσεμνε, καὶ μυστηρίων ὄντως τε, ἀβρότητων γνῶστην σε μόνην, Μαρία νύμφη Κυρίου.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Μαρία κυριώνυμε, καὶ τοῦ Χριστοῦ Μαθήτρια, σὺν ταῖς λοιπαῖς Μυροφόροις, καὶ τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ, καὶ μόνῃ Θεομήτορι, ἀπύστως καθικέτευε, τὸν σταυρωθέντα Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν Μυροφόρε, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἱσθῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, πλ. δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἵχνεσιν, ἀκολουθοῦσα σεμνή, καὶ αὐτὸν θερμαίνουσα, γνῶμης προθυμώτατα, Μυροφόρε εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα, τοῦτον κατέλιπες, ἀλλ' ἀπελθοῦσα, μύρα σὺν δάκρυσι, τούτῳ προσήνεγκας, συμπαθῶς πανεύφημε· θθεν τὴν σὴν, μνήμην τὴν πανίερον, πνευματούχομεν.

Σὺ ὦ Μαρία ὑπέρλαμπρε, βλέψαι ποθοῦσα ζώην, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι, νυκτὸς παραγέγονας, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοας· καθὼς πρέφῃ, Χριστὸς ἐγγήγερται· σπουδῇ τοῖς τούτου, Μαθηταῖς φάσκουσα, καὶ τὴν κατῃ-

φειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασα, ἀντὶ κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκκλήτητον, ἀναλαμβάνεις σεμνή.

Σήμερον πιστοὶ γηθόμενοι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ σῇ, Μυροφόρε δοξάζομεν, τὸν σὲ νῦν δοξάζοντα, ὑπεράγαθον Κύριον· ὃν ἐκδυσώπει, ἀπαύστως πάνσεμνε, αἰωνιζούσης, δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγίων ἔχουσα, τὴν πρὸς αὐτὸν παρρησίαν πάντοτε θεομακάριστε.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁγμάτων, χορεύσωμεν ἑόρτια, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας σήμερον, ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τῆς Μυροφόρου Χριστοῦ· Στρατιαὶ οὐράνιοι εὐφρανέσθωσαν, τὴν τὸν λογχευθέντα Κύριον ὑπὸ στρατιωτῶν, ἰδοῦσαν καὶ μυρίσασαν, καὶ αὐτὰς συμπαρεστώσας τῷ ζωφῶρῳ μνήματι κατοπεύσασαν, αὐλοῖς ὑμνωδίαις θαυμάζετωσαν· ἡ γῆ τε καὶ ἡ θάλασσα, τὰ τῆς λαμπρᾶς σελήνης παράδοξα σημεῖα, κατὰ χρέος εὐφημῶσαν· ἡ νεότης τὸν χαλινόν, οἱ ἐν τῷ γῆρει τὴν βρακχιάν, οἱ ἐν συμφοραῖς τὴν προστατίν, οἱ ἄποροι τὴν βοήθην, οἱ ἐν εὐπορίᾳ τὴν οἰκονόμον, τὴν θεραπείαν οἱ ἐν ταῖς νόσοις, οἱ ἐν πελάγει τὴν συμπλώτειραν, σὺν πᾶσι τὴν ἑαυτῆς στερεὴν ὑπέρμαχον, Ποίμνη μακαριωτάτη, καθικετεύουσα οὕτω βόησον· Μαγδαληνὴ Μαρία ἔλδοξε, πρόφθασον ἐξελού ἡμᾶς, ἐκ περιστασεως πάσης, καὶ σῶσον ἡμᾶς, ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, τὸ τεῖχος τὸ ἀβρόηκτον, τὴν ἀβραχὰν προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἀγίας, αἱ Ὁδοί, γ'. καὶ ε'.

Ὁδοί, γ'. Ἦχος, δ'. Τὸς σεὺς ὑμολόγους.

Αγγέλων τὰ τάγματα προσθήκην, σὲ νύμφην ἐδέξαντο Χριστοῦ, καὶ Ἀποστόλων δμιλος· τῶν Προφητῶν Ὅσιον τε, τούτων τὸν βίον πάνσεμνε, ἤπερ τις ἄλλος ζηλώσασαν.

Ὡς πνεύματι τεταπεινωμένη, καὶ τρόποις χρηστοῖς ἀκολουθεῖν, τοῖς ἵχνεσι ποθήσασαν, Μαρίαν τοῦ Χριστοῦ σπουδῇ, πρὸς ἀπαθείας ὕψος σε, θθεν αὐτὸς ἀνέβιβας.

Νυμφίον ὥραϊον ἐξ ὥραϊου, παστοῦ κατιδοῦσα τὸν Χριστόν, τοῦ τάρου πρώτη Κύριον, ἐξαναστάντα ἑδραμες, μεμύσαι τὴν Ἀνάστασιν, τοῖς μύσταις τούτου Ἀπόστολε.

Παρθένε μιὰ τῇ τῶν Σαββάτων, μυρίσαι τὸ Σῶμα σου Υἱοῦ, ἐθέλουσα προσέδραμες, τῷ τάφῳ τούτου κλαίουσα, μετὰ Μαρίας Πάναγνε, Μαγδαληνῆς σῆς οἰκετίδος.

Ῥῥή, ς'. Ἦχος, πλ. δ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ρήμάτων σου δροσισμῷ, τῆς ἀθυμίας τὸν καύσωνα, ἐξῆρας τῶν Μαθητῶν, σεμνὴ ὡς ἐδόησας· Ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· ἡ ζωὴ ἐφάνη· ὁ φαιδρὸς ἤστραψεν ἥλιος.

Ιδού σου ἡ φωταυγὴς, Μαρία μνήμη ἐξέλαμψε, φωτίζουσα τοὺς πιστῶς, ἐν ταύτῃ ὑμνοῦντάς σε, καὶ σκότος διώκουσα, πονηρῶν δαιμόνων, ἐπηρείας ἀξιάγαστε.

Ωραία νύμφη Χριστοῦ, ἐδείχθης καὶ περιδέξιος, τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, σεαυτὴν κοσμήσασα· Μυροφόρων ἔξαρχε· διὸ καὶ παστάδος οὐρανοῦ κατηξίωσαι.

Αγίασμα νοητόν, καὶ ἄψαυστον ἱλαστήριον, λυχνία φωτειδῆς, ὠράθης καὶ γέφυρα, πρὸς Θεὸν μετάγουσα, τοὺς ὑμνολογοῦντας, Θεοτόκου σε Πανάμωμε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μαρία ἡ σεμνὴ, τετρωμένη τῷ πόθῳ, Χριστοῦ τοῦ ἑαυτῆς οὐρανοῦ νυμφίου, τὰ μύρα ἐκόμισε, πρὸς τὸ μνήμα τὸ ἅγιον· ἦς τὴν πάντιμον χεῖρα πλουτοῦντες ἡμεῖς δέ, ἀσπαζόμεθα, ταύτην σὺν πόθῳ τὴν χάριν, αὐτῆς ἀρυόμενοι.

Ἐτερον Ἀπολυτίκιον, ὁμοιον.

Χριστῷ τῷ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντι, σεμνὴ Μαγδαληνὴ, ἠκολούθεις Μαρία, αὐτοῦ τὰ δικαιώματα, καὶ τοὺς νόμους φυλάττουσα· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζοντες, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν, εὐχαῖς σου λαμβάνομεν.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν Χριστοῦ μαθήτριαν, καὶ πρώτην ἐν Μυροφόροις, τὴν εὐαγγελίσασαν τοῖς Ἀποστόλοις τὸ χαῖρε. ἅπαντες ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις ἀνευφημοῦμεν, αἰνεσὶν ἀναπέμποντες Θεῷ τῶν δλων, τῷ τοιαύτῃ ἐν τῷ κόσμῳ, πηγὴν θαυμάτων, χαρισμένῳ ἡμῖν.

Ἐτερον, Κοντάκιον, Ἦχος δ'.

Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο ὑπερούσιος Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ, μετὰ σαρκὸς ἐπιφοιτήσας Μαρία, σὲ ἀληθῆ Μαθήτριαν προσήκατο, δλην σου τὴν ἐφελον, πρὸς αὐτὸν κεκτημένην· ὅθεν καὶ ἰάματα, ἐπετέλεσας πλείστα· καὶ μεταστᾶσα νῦν ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ἀπόστολος. Πρὸς Κορινθίους Α'. Ἐπιστολῆς.

Ἀδελφοί, ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς.

Ζήτει τοῦτον, τῇ ΙΑ'. Κυριακῇ.

Εὐαγγέλιον, τό, Η'. Ἐωθινόν.

Κοινωνικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν.

Μεγαλυνάρια εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Ἰσαπόστολον, Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν.

Χαίροις ὦ Μαθήτρια τοῦ Χριστοῦ, χαίροις Μυροφόρων κορυφαία Μαγδαληνὴ, πρώτη κατιδοῦσα, Ἀνάστασιν Κυρίου, καὶ ταύτην Ἀποστόλοις πρώτη μνηύσασα.

Ἐτερον.

Χαίροις Ἰσαπόστολε τοῦ Χριστοῦ, χαίροις ὦ Μαρία Μυροφόρων ἡ καλλονή, χαίροις ἡ τὸ χαῖρε, μετὰ τῆς Θεοτόκου, φαιδρῶς ἐνωτισθεῖσα, τῇ Ἀναστάσει Χριστοῦ.

Ἐτερον.

Φύλαττε τὴν ποιμνὴν σου ἐκ λοιμοῦ, παντοίας ἀνάγκης, τὴν τιμῶσαν διηνεκῶς, σὲ τῶν Μυροφόρων, πασῶν τὴν κορυφαίαν, Μαγδαληνὴ Μαρία, ἀξιοθαύμαστε.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΜΕΘΕΟΡΤΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Τῇ Ἐπαύριον, ἡτοι τῇ ΚΓ'. τοῦ αὐτοῦ Μηνός,

φάλλομεν μεθέορτον Ἀκολουθίαν τῆς Ἀγίας ὡς ἑξῆς:

Εἰ τύχη ἡ ΚΓ'. ἐν Κυριακῇ, τῇ Σαββάτῃ ἐπέρας εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα φάλλομεν Ἀναστάσιμα Στιχηρά ἕξ, καί τῆς Ἀγίας τέσσαρα, Ἦχος, πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος. Χριστοῦ φανέντος. Δόξα, τῆς Ἀγίας. Ἦχος, πλ. β'. Πρώτη κατιδοῦσα. Καί νῦν, τὸ α'. Θεοτοκίον τοῦ ἡχου. Εἰς δὲ τὸν Στίχον φάλλομεν τὰ Ἀναστάσιμα. Δόξα, τῆς Ἀγίας πλ. δ'. Τῷ ἐκουσίως πτωχεύσαντι. Καί νῦν. Θεοτοκίον. Ἀνύμφευτε Παρθένε. Ἀπολυτίκια, τὸ Ἀναστάσιμον, τῆς Ἀγίας, καὶ Θεοτοκίον. (Ἡ δὲ Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Φωκαῆ λέγεται εἰς τὸ Ἀπόδειπνον). Εἰς δὲ τὸν Ὁρθρον, εἰς τό, Θεὸς Κύριος, Ἀπολυτίκιον, τὸ Ἀναστάσιμον δὲ, τῆς Ἀγίας ἀπαξ, καὶ τὸ Θεοτοκίον. Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα, τὰ Ἀναστάσιμα κατὰ σειράν. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα, τῆς Ἀγίας. Κανόνας δὲ φάλλομεν τῆς Ὀκτωήχου τὸν Ἀναστάσιμον καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ἡ'. καὶ τῆς Ἀγίας εἰς ς'. Καταβασίας. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Ἐξαποστειλάριον, τὸ Ἀναστάσιμον τῆς Ἀγίας καὶ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἵνους φάλλομεν Ἀναστάσιμα τέσσαρα, καὶ τῆς Ἀγίας τέσσαρα. Δόξα, τὸ Ἑωθινόν. Καί νῦν, Ὑπερευλογημένη.

Εἰς δὲ τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικά καὶ οἱ Μακαρισμοί, ἐν οἷς φάλλομεν τοῦ ἡχου τέσσαρα, καὶ τῆς Ἀγίας τέσσαρα. Ὤδῃ, ς'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς καὶ τῆς Ἀγίας. Εἰ δὲ τύχη ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ ἡ ΚΓ'. φάλλεται ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἀγίας μετὰ τῆς τοῦ Ἀγίου Φωκαῆ, κατὰ τὴν ἑξῆς διατύπωσιν.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς'.

καὶ φάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἀγίας τρία.

Ἦχος, πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἰχνεσιν, ἀκολουθοῦσα σεμνή, καὶ αὐτὸν θεραπεύουσα, γνώμης προθυμότατα, Μυροφόρε εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα, τοῦτον κατέλιπες, ἀλλ' ἀπελθοῦσα, μύρα σὺν δάκρυσι, τούτῳ προσήνεγκας, συμπαθῶς πανεύφημε· ὅθεν τὴν σὴν, μνήμην τὴν πανίερν, πανηγυρίζομεν.

Σὺ ὦ Μαρία ὑπέρλαμπρε, βλέψαι ποθοῦσα ζώην, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι, νυκτὸς παραγέγονας, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοας· καθὼς προέφη, Χριστὸς ἐγήγερται. Σπουδῇ τοῖς τούτου, Μαθηταῖς φίσκουσα, καὶ τὴν κατήφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασα, ἀντὶ κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκκάλητον, ἀναλαμβάνεις σεμνή.

Σήμερον πιστοὶ γηθόμενοι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ σῇ, Μυροφόρε δοξάζομεν, τὸν σὲ νῦν δοξάζοντα, ὑπεράγαθον Κύριον· δι' ἐκδυσώπει ἀπαύστως πάνσεμνε, αἰωνιζούσης, δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγίων ἔχουσα, τὴν πρὸς αὐτόν, παρρησίαν πάντοτε θεομακάριστε.

Καὶ τοῦ Ἀγίου τρία, ἐκ τοῦ Μηναίου.

Δόξα. τῆς Ἀγίας. Ἦχος, πλ. β'.

Πρώτη κατιδοῦσα τὴν θείαν Ἀνάστασιν, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, τοῦ πρώτου τῶν ἀγαθῶν αἰτίου, τοῦ τὴν ἡμετέραν εὐσπλαγχνῶς φύσιν θεώσαντος· πρώτη καὶ εὐαγγελίστρια ἐδείχθης, βοῶσα τοῖς Ἀποστόλοις· τὴν ἀθυμίαν ἀποθέμενοι, τὴν εὐθυμίαν ἀναλάβετε, καὶ δεῦτε κατοπτρεύσατε, Χριστὸν ἐξαναστάντα, καὶ κόσμῳ παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῆς Μυροφόρου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἀγίας.

Ἦχος, α'. Πανευφημοὶ μάρτυρες.

Μύρα προσεκόμισας Χριστῷ, τεθειμένῳ μνήματι, καὶ τοῖς νεκροῖς τὴν Ἀνάστασιν πᾶσιν ἐμπνέοντι· καὶ ἰδοῦσα τοῦτον, πρώτη προσεκήνυσας, Μαρία θεοφόρε δακρύουσα. Διὸ ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν.

Σταυρῷ καθηλούμενον Χριστόν, καθορῶσα ἐκλαιες, Μαγδαληνή καὶ ἐκραύγαζες· τί τὸ ὀρώμενον; ἡ ζωὴ πῶς θνήσκει, καὶ ἡ κτίσις βλέπουσα, κλονεῖται καὶ φωστῆρες σκοτίζονται; διὸ ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Επλήσθης συνέσεως πολλῆς, ἀληθοῦς τε γνώσεως, ἐν τῷ συνεῖναι τῷ Κτίσαντι, Μαρία ἐνδοξε, καὶ αὐτοῦ τὰ πάθη, καὶ τὴν συγκατάβασιν, ἐκήρυξας λαοῖς παναοίδιμε. Διὸ ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος, πλ. δ'.

Τῷ ἐκουσίως πτωχεύσαντι, τὴν πτωχείαν τὴν ἐμὴν, ὑπερβολῇ εὐσπλαγχνίας, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἡ Μαγδαληνή Μαρία, ὡς μαθήτρια πιστῶς διακονήσασα, ἐπὶ ξύλου ταθέντα, καὶ τάφῳ συγκλεισθέντα, κατιδοῦσα

ἐβόα δακρυῖρόσουσα· Τί τὸ ξένον θέαμα; Ὁ νεκροὺς ζωοποιῶν, πῶς νεκρὸς λογίζεται; Ποῖα μύρα κομίσω, τῷ ἀπαλλάξαντί με δυσωδίας τῶν δαιμόνων; Ποῖα δάκρυα χέω, τῶν δακρύων τὴν ἐμὴν μεταμφιάσαντι προμήτορα; Ἄλλ' ὁ τοῦ σύμπαντος Ἀναξ ὡς Παραδείσου φύλαξ φανείς, δροσισμῷ τῶν αὐτοῦ ῥημάτων, τὸν καύσωνα ἀφανίζει, λέξας πρὸς αὐτὴν τοῖς ἀδελφοῖς μου πορευθεῖσα, εὐαγγέλια χαρᾶς ἀναβόησον· ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν, ὅπως παράσχω τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖσε Κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἀγίας.

Δόξα, τοῦ Ἀγίου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος, α'.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ ἄκρον ἐφετόν, ἀγαπήσασα ὄντως, σεμνὴ Μαγδαληνὴ, ἡδονὰς ἐβδελύξω· τὸν κόσμον μισήσασα, τὸ ποθοῦμενον ἐφθασας. Ὅθεν ἐνδοξε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυώπει, ὅπως σχέσεως, τῶν ἡδονῶν λυτρωθῶμεν, ἀγάπῃ τοῦ κρείττονος.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ο νέος οὐρανός, ὁ χωρήσας ἀρρήτως, τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, μὴ χωρούμενον Λόγον· παλάτιον ἐμψυχον, τοῦ Δεσπότου τῆς κτίσεως· ἡ περιδοξος, καὶ περιώνυμος Πόλις, τοῦ Σωτῆρός μου, τῆς οὐρανοῦ πατρίδος, πολίτην με ποίησον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος, δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν ναόν σου Πάνσεμνε, οἶκον θαυμάτων, καὶ δαιμόνων μάστιγα, καὶ ἱατρεῖον λοιμικῆς, Μαγδαληνὴ ὀνομάζομεν, καὶ πάσης λύπης, ταχέϊαν παράκλησιν.

Δόξα, ἕτερον, ὁμοιον.

Τῆς σῆς δόξης ἐνδοξε, τὸ μέγα ὕψος, ἐξείπειν οὐ δύναται, γλῶσσα βροτεία, ὥσπερ δεῖ· πῶς οὖν ἡμεῖς εὐπορήσωμεν, ὕμνους προπῶδεις, προσοίσειν σοι πάνσεμνε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Μωσύης ἐώρακε, πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσασαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν πανάμωμε· δρόσου δὲ μᾶλλον, πλησθεῖσαν τῆς χάριτος.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου εἰς σ'. καὶ τῶν Ἀγίων ἀνὰ δ'.

ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας, Ὁ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὴν Μαγδαληνὴν Μαρίαν μέλπω πόθῳ. Θεοφάνους. 6. 6. 127

ᾠδὴ, α'. Ἦχος πλ. δ'. Υἱὸν διδοῦσας.

Ταῖς θείαις ἐμπρέπουσα καλλοναῖς, καὶ φωτοχυσίαις, λαμπομένη ταῖς θεϊκαῖς, τὴν ἀμαυρωθεῖσάν μου καρδίαν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις Μαρία καταύγασον.

Η γίασέ σε Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς, πνευμάτων κακίας, λυτρωσάμενος ἐμφανῶς· ὃ μαθητευθεῖσα χαρισμάτων, τοῦ παναγίου πεπλήρωται Πνεύματος.

Ν αμάτων πλησθεῖσα ζωοποιῶν, πηγῆς ἐξ ἀφθόνου, τοῦ δι' οἶκτον ἐπὶ τῆς γῆς, φανέντος Δεσπότου ἀμαρτίας, τὰ θολερὰ ἀπεξήραναι ῥεύματα.

Θεοτοκίον.

Μητέρα τοῦ φύσει Δημιουργοῦ, ὑμνοῦμέν σε Κόρη, καταλλάττασάν τῷ Θεῷ, προσκρούσασαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, Θεογεννητορ πανάμωμε Δέσποινα.

ᾠδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Α γαπήσασα πρῶτον, τῶν ἀγαθῶν αἴτιον, τὸν τὴν ἡμετέραν εὐσπλάγχυνος φύσιν θεώσαντα, κατηκολούθησας, αὐτῷ προθύμως Μαρία, τοῖς αὐτοῦ ὑπέικουσα, θείοις προστάγμασι.

Γ εγηθῆναι τὸν τάφον, τοῦ Λυτρωτοῦ ἐφθασας, πρώτη κατιδούσα τὴν θεῖαν Κόρη Ἀνάστασιν· εὐαγγελίστρια, ὅθεν ἐδείχθης βοῶσα· Ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· χεῖρας κροτήσατε.

Θεοτοκίον

Δ ιασώζει με Λόγος, ὁ σαρκωθεὶς Πάναγνε, σοῦ ἐκ τῶν πανάγων αἱμάτων, πλούτῳ χρηστότητος, λύων ἀπόφασιν, τῆς παλαιᾶς καταδίκης· ὃν ἀπαύστως αἰτῆται, σῶσαι τὴν ποίμνην σου.

Κάθισμα, Ἦχος, πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τῷ πτωχεύσαντι Λόγῳ ὑπερβολῇ, εὐσπλαγχνίας Μαρία Μαγδαληνῇ, σαφῶς ὡς μαθήτρια, ἀληθῶς διηκόνησας· Καθαρῶσα δὲ τοῦτον, Σταυρῷ ἀναρτῶμενον, καὶ ἐν τάφῳ τεθέντα, ἐθρήνεις δακρύουσα. Ὁθεν σε τιμῶμεν, καὶ τὴν σὴν ἐκτελοῦμεν, ἐν πίστει πανήγυριν, Μυροφόρε αἰδίδιμε, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δαξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἀξίως, τὸν τόκον σου Ἀχραντε.

ᾠδὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ανενόχλητον φέρουσα, κόσμου ματαιότητος τὴν διάνοιαν, τῷ ἐλθόντι κόσμον ἅπαντα, διασῶσαι πλάνης διηκόνησας.

Λελουμένη τοῖς δάκρυσιν, τάφον τῆς ζωῆς προφθάσασα Ἀγγελον, ἑθεάσω καταγγέλλοντα, τοῦ Χριστοῦ Μαρία τὴν Ἀνάστασιν.

Η καρδία σου ἄμωμος, ἐν τοῖς δικαιώμασι Χριστοῦ γέγονε, καὶ αὐτὸν μόνον ἐπόθησας, τὸν ὥραϊον κάλλει ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Νυσταγμῷ ἀμελείας με, ὕπνος ἁμαρτίας Κόρη ὑπέλαβε· τῇ ἀγρύπνῳ ἱκεσίᾳ σου, διανάστησόν με πρὸς μετάνοιαν.

ᾠδὴ, ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Η προμήτωρ τὸν ταύτην, λόγοις δελεάσαντα καὶ ἐξοικίσαντα, Παραδείσου πάλαι, καθαρῶσα ποσὶ συμπατούμενον, ἱερῶν γυναιῶν, γνῶμην ἀνδρείαν κεκτημένων, σὺν αὐταῖς αἰωνίως ἀγάλλεται.

Νεκρωθέντι καὶ τάφῳ, ἐπανακλιθέντι τῷ πᾶσι ζῶν ἐμπνέοντι, τετρωμένη πόθῳ τῆς γλυκειᾶς αὐτοῦ ἀγαπήσεως, προσκομίζεις μύρα, Μαγδαληνῇ σεμνῇ Μαρία, καὶ δακρύων προχέεις ἀρώματα.

Μετά Πάθος τὸ θεῖον, μετὰ τὴν φρικτὴν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, διαθείεις λόγον, πανταχοῦ τὸν σεπτὸν διαγγέλλουσα, καὶ πολλοὺς ζωοτροῦσα, ἀπατηθέντας ἀγνωσίᾳ, ὡς τοῦ Λόγου Μαθήτρια ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ανορθοὶ με πεσόντα, πρὸς τῆς ἁμαρτίας πολὺπλοκα βάραθρα, ὁ ἐκ σοῦ τεχθῆναι, εὐδοκήσας δι' ἁμετρον ἔλεος, Παναγία Κόρη· ὃν ἐκδυσώπει πάσης βλάβης, λυτρωθῆναι τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σε.

ᾠδὴ, ε'. Πάσθητί με Σωτήρ.

Ρημάτων σου δροσισμῷ, τῆς ἀθυμίας τὸν καύσωνα, ἐξήρας τῶν Μαθητῶν, σεμνῇ ὡς ἐδόησας· Ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· ἡ ζωὴ ἐφάνη· ὁ φαιδρὸς ἤστραψεν ἥλιος.

Ιδοῦ σου ἡ φωταυγής, Μαρία μνήμη, ἐξέλαμψε, φωτίζουσα τοὺς πιστῶς, ἐν ταύτῃ ὑμνοῦντάς σε, καὶ σκότος διώκουσα, πονηρῶν δαιμόνων, ἐπηρείας ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Αγίασμα νοητόν, καὶ ἄψαυστον ἱλαστήριον, λυχνία φωτειδής, ὥραθης καὶ γέφυρα, πρὸς Θεὸν μετάγουσα, τοὺς ὑμνολογοῦντας Θεοτόκον σε πανάμωμε.

Κοντάκιον. Ἦχος, δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο ὑπερούσιος Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ, μετὰ σαρκὸς ἐπιφοιτήσας Μαρία, σὲ ἀληθῇ Μαθήτριαν προσήκατο, ὅλην σου τὴν ἔφεσιν, πρὸς αὐτὸν κεκτημένην· ὅθεν καὶ ἰάματα, ἐπετέλεσας πλεῖστα· καὶ μεταστᾶσα νῦν ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ φῶς τοῦ κόσμου ὁ Χριστὸς, ἀνύστακτον ἰδὼν σου τῆς πίστεως τὸ ὄμμα, ἀγάπης τε τὸ φίλτρον τὸ ἀναπόσπαστον σεμνῇ, πρώτη ἐμφανίζει αὐτόν σοι, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνημείου, ὥκιστα ἐλθούσῃ μετὰ μύρων, καὶ προσιοῦσῃ σὺν δάκρυσιν τῷ ἀπροσπελάστῳ· καὶ αὐτὸς σοι ἀμειβόμενος, τὴν τοῦ Πνεύματος θεῖαν ἐνέργειαν δωρεῖται, καὶ τῆς πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα ἀνόδου ἐμφανίζει σοι βουλήν· καὶ πέμπει δέ σε, θεῖα εὐαγγέλια τοῖς κατεπτηχόσι μύσταις τῆς αὐτοῦ ἐγέρσεως ἀπαγγεῖλαι. Διὸ μεγίστην πρὸς αὐτὸν ἔχουσα παρῥησίαν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Συναξαριστὴν.

ᾠδὴ, ζ'. Παιδες Ἑβραίων.

Νόσους ἐδίωξας ποικίλας, συνεργοῦντά σοι, τὸν Λόγον κεκτημένη· ὃ παρίστασαι νῦν βοῶσα, Μυροφόρε· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μόνη κατείδες πρό τῶν ἄλλων, τὴν ζῶν ἡμῶν, Χριστὸν ἐγγεγενημένον· κηπουρὸν δὲ αὐτόν, ὑπέλαβες βοῶσα· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εστησας ῥύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον, Θεὸν ὡς συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα Ἀγνή, ἥ πάντες μελωδοῦμεν· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

ᾠδὴ, γ'. Ἑπταπλάσιος κάμινον.

Λαμπροφανὴς ὁ βίος σου, ταῖς αὐγαῖς ἀστραπτόμενος, ὦ Μαγδαληνή, τῶν ἐναρέτων πράξεων, τοῦ θεοῦ κηρύγματος, τῆς πρὸς τὸ θεῖον νεύσεως, καὶ μαρμαρυγαῖς, τῆς πρὸς τὸν Κτίστην ἀγάπης, ὧς μέλπεις σὺν Ἀγγέλοις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **Π**ρὸς τῷ Σταυρῷ παρίστασαι, καθορῶσα τὴν ἀδικον, ἐνδοξε σφαγὴν τοῦ ἑαυτὸν κενώσαντος, δι' ἄφατον ἔλεος· καὶ στεναγμοῖς καὶ δάκρυσι περιαντλουμένη. Τί τὸ ξένον ἐδόξας, Μαρία τοῦτο θαῦμα; πῶς νεκροῦται καὶ θνήσκει, ὁ θάνατον νεκρώσας, ζῶν ὑπάρχων φύσει;

Θεοτοκίον.

Ως τοῦ Θεοῦ Μητέρα σε, ὁμοφρόνως δοξάζομεν, καὶ τῶν ποιημάτων, ὑπερτέρην Πάναγνε· ἐν σοὶ γὰρ κατάκριμα, τὸ ἐξ Ἀδάμ ἠφάνισται· καὶ ἡ ἀποσθεῖσα, ὥκειώθη ἀνθρώπων, οὐσία μελωδοῦσα· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ, θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Πρὸς θεῖαν μετετέθης νῦν χαρμονήν, Παραδείσου πρὸς πλάτος εὐρύχωρον, πρὸς νοητάς, καὶ ὑπερκοσμίους διαμονάς, ὅπου Ὁσίων τάγματα, ἦχος ἐνθα πέφυκε καθαρὸς, λαμπρὸς ἑορταζόντων, Μαρία Μυροφόρε· διό σε πάντες μακαρίζομεν.

Οὐδὲν προειμήσω τῶν ἐπὶ γῆς, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀγαπήσεως· ἀλλὰ αὐτοῦ, μόνου τετρωμένη ταῖς καλλοναῖς, καὶ ταῖς ἀμέσως Πάνσεμνε, ἐπιπεπομέναις μαρμαρυγαῖς, τοῖς ἔχνεσι τοῖς τούτου, ἐδόξας ἐπομένη· Σὲ μεγαλύνω πολυέλεε.

Θεώσεως τυχοῦσα θεοποιού, καὶ χειμάρρουν τρυφῶσα τῆς χάριτος, καὶ ἁμοιβάς, πόνων δεχομένη θεαρχικῶς, καὶ Ἀποστόλων τάγμασι, συναριθμουμένη Μαγδαληνή, Μαθήτρια τοῦ Λόγου, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας, σαῖς ἱκεσίαις διαφύλαττε.

Θεοτοκίον.

Ως Μητὴρ τοῦ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ψυχοφθόρων παθῶν με διάσωσον· ὡς συμπαθὴς, λῦσον τῶν παισμάτων μου τὰς σειράς· ὡς ἀγαθὴ ἀγάθονον, νῦν κεκακωμένην μου τὴν ψυχὴν, δαιμόνων ἐπηρείας, Παρθένε Θεοτόκε, ἵνα ὑμῶ σε τὴν πανάμωμον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῶν Μυροφόρων πρώτην σε, καὶ Ἀποστόλων ἐνδοξε, ἰσάριθμον καὶ Ἀγγέλων, γινώσκομεν θεωρὸν σε, καὶ τὴν Χριστοῦ Ἀνάστασιν, πρώτην ἰδοῦσαν Πάνσεμνε, καὶ μυστηρίων ὄντως τε, ἀρρήτων γνῶστην σε μόνην, Μαρία νύμφη Κυρίου.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Μαρία κυριώνυμε, καὶ τοῦ Χριστοῦ Μαθήτρια, σὺν ταῖς λοιπαῖς Μυροφόροις, καὶ τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ, καὶ μόνῃ Θεομήτορι, ἀπαύστως καθικέτευε, τὸν σταυρωθέντα Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν Μυροφόρε, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος, α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν Μυροφόρων σε πρώτην, πάντες γινώσκομεν, Μαγδαληνὴ καὶ πρώτην, θεωρὸν τοῦ Σωτῆρος, ἐγέρσεως Μαρία καὶ Μαθηταῖς, πρώτην εὐαγγελίσασαν, τὸν Ἰησοῦν ἀναστάντα, καὶ παρ' αὐτοῦ, χαῖρε πρώτην ὑπακούσασαν.

Τῶν οὐρανίων ὁ πόθος, ὄντως σὲ ἔπεισε, τῶν ἐπὶ γῆς τὴν σχέσιν, ἀπορρίψαι, προθύμως, Μαρία καὶ ὁφθῆναι τοῦ Ἰησοῦ, ὁπαδὸν καὶ Μαθήτριαν, διακονοῦσάν τε τούτῳ ἐκ τῶν σαυτῆς ὑπαρχόντων καθὼς γέγραπται.

Ταῖς ἱκεσίαις σου πάντας, Μαρία λύτρωσαι, πιστοὺς ἐκ πάσης βλάβης, λοιμικῆς τε πανώλους, τοὺς πόθῳ ἐκτελοῦντάς σου τὴν σεπτήν, ἑορτὴν καὶ χαρμόσυνον· καὶ τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου εὐλαβῶς, προσκυνοῦντας Ἰσαπόστολε.

Οὐ σθένη γλῶσσα βροτεία, ἀνευφημησαί σου, τὴν ἀρετὴν Μαρία, καὶ τὸν ἐνθερμον ζῆλον, ὡς δέσμιόν σε πέμπει, τῇ πρὸς Θεόν, ἀγαπήσει Ἀπόστολε, πόλει Ῥωμαίων θανάτῳ τοὺς σταυρωτάς, τοῦ Χριστοῦ προδοῦναι ἐνδοξε.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Τὸ κειμήλιον τοῦ Λόγου, τὸ θεῖον ἐνδιαίτημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν ᾧ ὁ τῆς χάριτος πλοῦτος τεθησαύριστα, ἡ παμφαῆς Μυροφόρος, ὡς

ἥλιος λάμπει τοῖς πέρασιν, καὶ ἀπαύστως δαδουχεῖ τοῖς πιστοῖς τὰ ἱάματα, νόσους ἀποσοβοῦσα, καὶ πάθη θεραπεύουσα· καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως Χριστῷ τῷ Θεῷ εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι ἐκ θλίψεως, τοὺς τὴν σεπτὴν αὐτῆς μνήμην ἐκτελοῦντας ἐν ἡσμασιν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Μακαρίζομέν σε.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν ὡς συνήθως.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΜΥΡΟΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΑΡΙΑΝ ΤΗΝ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΝ

Κοντάκιον, Ἦχος, πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τῇ Μυροφόρῳ εὐλαβῶς τὸν ὕμνον μέλψωμεν, Μαρία πάντες ἐν ὧδαῖς συμφώνως ᾄδοντες, ἀπαστράπτει γάρ τοῖς θαύμασιν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ παρέχει τὰς ἰάσεις τοῖς προστρέχουσι, τῇ σοφῇ χειρὸς αὐτῆς πᾶσιν ἐκ πίστεως, καὶ κραυγάζουσι· Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Αγγελοι οὐρανόνθεν, ἐξεπλάγησαν θεῖοι, τολμήματι τῷ σῷ Μυροφόρῃ· (ἐκ γ.) πῶς ἄτρομος σὺ μόνη νυκτὸς πρὸς τὸν Τάφον Χριστοῦ δραμοῦσα, ἐγερσιν κατείδες τὴν αὐτοῦ πρώτην ὦ χάριτος! ἡμεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν:

Χαῖρε αὐγὴ ἡ τηλαυγεστάτη,
Χαῖρε λαμπὰς ἡ παμφαεστάτη.
Χαῖρε Μυροφόρων σεπτὸν ἀκροθίνιον,
Χαῖρε Ἀποστόλων σοφῶν μηνυτήριον.
Χαῖρε θείων ἡ οἰκήσασα σὺν Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς,
Χαῖρε θείας ἀπολούσασα Παραδείσου τῆς τρυφῆς.
Χαῖρε δι τῷ κάλλει ἡλιόμορφος ὦφθης,
Χαῖρε δι τῷ εἶδει ἀστραπὴ καθωράθης.
Χαῖρε Χριστοῦ ἡ πρώτη Μαθήτρια,
Χαῖρε πασῶν τῶν ἄλλων ἡ πρόκριτος.
Χαῖρε Χριστοῦ τῷ φίλτρῳ φλεχθεῖσα,
Χαῖρε Χριστοῦ στοργῇ ἡ θελχθεῖσα.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Βλέπουσα ἡ Μαρία, ἐν Σταυρῷ τὸν Σωτῆρά, κρεμάμενον ὑπὲρ κόσμου λύτρον, σὺν Μαρίᾳ Παρθένῳ Μητρί, γοερῶς θρηνοῦσα παρειάς ἐξαινε, καὶ σὺν Παρθένῳ Μαθητῇ ἐν πίστει ἔψαλλε τὸν θεῖον ὕμνον·

Ἀλληλούϊα.

Γνώσιν ἐνθεον σχοῦσα, Μυροφόρε Μαρία, ἐβόας παρανόμοις ἐντόνως· πῶς τὸν Πλάστην Θεὸν τοῦ παντός, ὃν πᾶσα ἡ κτίσις ὕμνεῖ, σταυρῷ ἠπλώσατε ἀδίκῳ φθόνῳ ἄθλιοι; διὸ ὕμνοῦντές σε βοῶμεν·

Χαῖρε στερρόν τῆς πίστεως τεῖχος,
Χαῖρε πολλὴν ἡ σχοῦσα τὴν γνώσιν.
Χαῖρε τῆς Ἀγίας Τριάδος τὸ κήρυγμα,
Χαῖρε καθελοῦσα θρησκείαν τὴν ἄθρον.

Χαίρε φῶς ἰδοῦσα ἄχρονον ἐν τῷ Τάφῳ τοῦ Χριστοῦ,
 Χαίρε διὰ τὴν Ἀνάστασιν ἀνεκλήρυξας σπουδῇ.
 Χαίρε ἡ ἐν καρδίᾳ τρέφουσα θεῖον ζῆλον,
 Χαίρε ἡ εὐωδία πνέουσα ἐν χειρὶ σου.
 Χαίρε κρουνὸς δογμάτων ἀκένωτος,
 Χαίρε πηγὴ θαυμάτων ἀένναος.
 Χαίρε χαρὰ τῶν εἰς σέ προστρεχόντων,
 Χαίρε ἐτοίμη βοηθὸς τοῖς βοῶσι.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ἐνεθάρρυνε πάντως, σεπτὴν Μαγδαληνὴν Μυροφόρον, δειλιᾶσαι μηδόλως ὁρμὴν τῶν φυλάκων, Ἑβραίων τ' ὀργήν, σπεύδουσαν ἐλθεῖν Χριστοῦ σῶμα μυρίσαι, ὕμνον Θεῷ βοῶσαν·

Ἀλληλουῖα.

Εῡχουσα ἡ Μαρία, τῆς Τριάδος τὴν πίστιν, διέδραμεν εἰς Ῥώμην τῷ ζήλῳ, Βασιλέα εἰς ἄμυναν δὲ ἐκκινεῖ Πιλάτου, ὃς Θεὸν ἐκτεινεν, Ἑβραίων θεομάχων τε, πρὸς ἣν ἡμεῖς νῦν προσφωνοῦμεν·

Χαίρε Χριστοῦ ἐγέρσεως κήρυξ,
 Χαίρε Ἑδὲμ τὴν θεῖαν οἰκοῦσα.
 Χαίρε ἡ μανίαν ἀνόμων ἐλέγξασα,
 Χαίρε ἡ φθαρτὰ πάντα μισήσασα.
 Χαίρε διὰ κόσμον ἅπαντα ἠῡγασας σαῖς διδασκαίς,
 Χαίρε πάντας ἡ λαμπρύνασα ἀστραπαῖς σου φαειναῖς.
 Χαίρε διὰ θαυμάτων αὐτουργὸς ἀνεδείχθης,
 Χαίρε νάουσα κρήνη ἱαμάτων φανείσα.
 Χαίρε κρατὴρ τοῦ νέκταρος πάροχε,
 Χαίρε λουτὴρ καθάρσιος πέλουσα.
 Χαίρε δι' ἧς ἀθυμία παρῆλθε,
 Χαίρε δι' ἧς ἡ χαρὰ ἀντεισῆλθε.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Ζῆλον ἐνθεον σχοῦσα, ἡ θεόφρων Μαρία, Χριστοῦ τάφῳ πρωτὶ λίαν ἦλθε· καὶ Ἀγγέλους δύο φαεινοὺς ἐν αὐτῷ ἰδοῦσα, σπουδῇ ἤρετο· μαθοῦσα δὲ τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ ἐν πίστει ἔφη·

Ἀλληλουῖα.

Ηῡκουσας ὦ Μαρία, Μυροφόρε Κυρίου, Ἀγγέλων παρὰ θείων, ἀνέστη ἐκ τοῦ Τάφου Χριστὸς ὡς Θεός. Καὶ χαρὰ Μαθηταῖς ἐν σπουδῇ ἡγγειλάς· οἱ σπεύδοντες προσῆλθον ἐν τῷ Τάφῳ τοῦ ἰδεῖν· ἡμεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν·

Χαίρε Χριστὸν ἐνθέρμως ποθοῦσα,
 Χαίρε αὐτὸν σπουδῇ ἐκζητοῦσα.
 Χαίρε τὸν Χριστὸν ἀγαπῶσα θερμότατα,
 Χαίρε πρὸς αὐτὸν φίλτρον ἄπλετον τρέφουσα.
 Χαίρε νᾶμα ὃ ἐξέρρευσεν παραδόξως ἐξ Ἑδὲμ,
 Χαίρε πόμα ὃ ἀνέψυξε τοὺς τακέντας ἐξ Ἀδάμ.
 Χαίρε τῶν εὐσεβούντων ἡ στερέμνιος βάσις,
 Χαίρε τῶν ἀσεβούντων παντελὴς ὄντως πτώσις.
 Χαίρε Χριστοῦ φωνῆς ἡ ἀκούσασα,
 Χαίρε ταχύ ἡ τοῦτον κηρύξασα.
 Χαίρε τερπνὴ χειλίδων κελαδοῦσα,
 Χαίρε σεπτὴ Μυροφόρε Κυρίου.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Θυμαστὴ ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ Μαρία ἐδεῖχθη, τὰς νόσους θεραπεύουσα πάντων, τῶν ἐν πίστει αὐτῆς τὴν σεπτὴν, αἰτουμένων χεῖρα βοηθόν, πάθη τε αὐτὴν προσπτυσσομένων ἐξαλείφουσα ποικίλα, καὶ Θεῷ βοώντων·

Ἀλληλουῖα.

Ιᾠνάς σου τοὺς πόδας, πρὸς οὐράνιον ὁρόμον, Μαρία Ἰσαπόστολε ὄντως, ὡς ποθοῦσα Χριστὸν τὸν Θεόν· ὅθεν τοῦτον κλαίουσα, σπουδῇ ἔδραμες, μυρίσαι ἐν τῷ Τάφῳ ὡς νεκρόν· ἡμεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν·

Χαίρε κλεινὸς βλαστὸς τῶν Μαγδάλων,
 Χαίρε τερπνὸν γυναικῶν τὸ κλέος.
 Χαίρε Ἀποστόλων χορεῖαν φαιδρύνουσα,
 Χαίρε τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις ἡδύνουσα.
 Χαίρε ζόφον πλάνης λύσασα· σὺ κηρύγματι σοφῇ,
 Χαίρε κόσμον καταυγάσασα θεῖα λάμψει σου σεμνῇ.
 Χαίρε Ἥλιου δίκην ἡ ἀκτινοβολοῦσα,
 Χαίρε κηλὶδα ὅλως ἡ μὴ σχοῦσα σπιλοῦσαν.
 Χαίρε Ἑβραίων πλάνην πατήσασα,
 Χαίρε ἀπίστους σκότους λυτρώσασα.
 Χαίρε σὴν χάριν σοῖς δούλοις διδοῦσα,
 Χαίρε ἀεὶ σὲ αἰτοῦσι παροῦσα.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Κόσμου παθῶν ἡδέων, μεριμνῶν σαρκικῶν τε ἡλόγησας θεόφρων Μαρία, Μυροφόρων σεπτῶν καλλονή, καὶ διάγουσα βίον ἀγνόν, Ἐγερσιν ἰδεῖν κατηξιώθης τοῦ Χριστοῦ, καὶ χαρμονῆς πληθεῖσα ἔφης·

Ἀλληλουῖα.

Λάμψασα ἡ Μαρία, ὡς φωστήρ ἐν τῷ κόσμῳ, ἐδίωξε τῆς πλάνης τὸν ζόφον, ἐν αὐτῷ δὲ πίστιν Χριστοῦ, ὡς κηρύξασα ἡ Ἰσαπόστολος, ἀκούει παρ' ἡμῶν ἀδόντων ταῦτα:

Χαίρε λαοῦ εὐσεβοῦντος σθένης.
Χαίρε ἡμῶν σὲ τιμώντων τείχος.
Χαίρε πρὸ θανάτου τελοῦσα τεράστια.
Χαίρε μετὰ πότμον τελοῦσα θαυμάσια.
Χαίρε ὅτι ὑπεχώρησε πᾶσα πλάνη διὰ σοῦ.
Χαίρε ὅτι ἐπεσκίασε πᾶσα χάρις ἐπὶ σέ.
Χαίρε ἡ δοξασθεῖσα ἰσαγγέλω ἐν κόσμῳ.
Χαίρε ὅτι αὐγάξεις ὡς πλειὰς ἐν τῷ πόλῳ.
Χαίρε χοροὺς Ἀγίων ἡδύνουσα.
Χαίρε Χριστῷ σὺν τούτοις πρεσβεύουσα.
Χαίρε Θεὸν σὺν Ἀγγέλοις ὑμνοῦσα.
Χαίρε ἀνθρώπων τὸ γένος κοσμοῦσα.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Μένουσα ἐν Ἐφέσῳ, Ἰσαπόστολε Λόγου, παρὰ τῷ Μαθητῇ Θεολόγῳ, Ἰωάννῃ, Μαρία, Θεῷ, τὸ σὸν πνεῦμα παρατέθεικας, τὸ σῶμά σου δὲ ἐλπίες ἡμῖν, Θεῷ βοῶσιν οὕτως:

Ἀλληλούϊα.

Νέον ἄσωμεν ὕμνον, ἐπαξίως Μαρία, Χριστοῦ Μαγδαληνῇ Μυροφόρῳ, ἧς σορὸν μυριπνόου χειρὸς, προσκυνοῦντες πίστει ἅπαντες, πνεύσαν θείων θαυμάτων χάριτας, ὑμνήσωμεν αὐτὴν βοῶντες:

Χαίρε Ἀγγέλων Θεοῦ τὸ θαῦμα
Χαίρε τὸ καύχημα τῶν ἀνθρώπων.
Χαίρε τὸ σεπτὸν Χριστοῦ σῶμα μυρίσασα.
Χαίρε ἡ ὁσμῆς πιστοῦς θείας πληρώσασα.
Χαίρε στέφανον ἀμάραντον δεξαμένη πρὸς Χριστοῦ.
Χαίρε θάλαμον οὐράνιον κατοικοῦσα παρ' αὐτῷ.
Χαίρε ὅτι ἐστέφθης λαμπρῷ δόξης στεφάνῳ.
Χαίρε ὅτι συνήφθης ταῖς χορείαις τῶν ἁγίων.
Χαίρε ὁδὸν τὴν θείαν βαδίσασα.
Χαίρε ὑψίστους δόμους οἰκήσασα.
Χαίρε λαμπτὴρ Χριστωνύμων ἁπάντων.
Χαίρε βολίς τῶν πανσέπτων χαρίτων.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Εἶνα ὅλως ὑπάρχει, καὶ παράδοξα ὄντως, Μαρία κυριώνυμε Κόρη, κατορθώματά σου· εὐθαρσῶς γὰρ εἰς τὸ μνημα Χριστοῦ ἐν σπουδῇ ἔδραμες, καὶ πρώτη τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ἰδοῦσα, ὕμνεις οὕτως:

Ἀλληλούϊα.

Ολον ἔχουσα στέρνοις, ἐν τοῖς σοῖς Μυροφόρε, Χριστὸν τὸν τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, ὅλη πνεύματι ἄνω σὺ εἶ, καὶ σορὸν σου χαρίτων πλουτεῖς ἅπαντας, προφθάνουσα τοὺς ἐπικαλουμένους σε καὶ σοὶ βοῶντας:

Χαίρε Χριστοῦ Μυροφόρων δόξα,
Χαίρε αὐτοῦ Ἀποστόλων μούσα.
Χαίρε τὸ ἄγνόν τοῦ Θεοῦ οἰκητήριον,
Χαίρε τὸ σεπτὸν τοῦ Κυρίου ἐκλόγιον.
Χαίρε ῥῶσιν ἡ παρέχουσα ἀσθενοῦσι δαψιλῶς,
Χαίρε βλέπειν ἡ βραβεύουσα ἀβλεποῦσιν ἐντελῶς.
Χαίρε τοῖς ὑμνηταῖς σου χάριν πᾶσαν διδοῦσα,
Χαίρε σὲ προσκυνοῦσιν ἱάσιν χορηγοῦσα.
Χαίρε Χριστὸν τοῖς πᾶσι κηρύξασα,
Χαίρε πηροῦ τὸ φῶς ἡ λαμπρύνασα.
Χαίρε σεπτὴ Μυροφόρε Κυρίου,
Χαίρε Θεοῦ Ἰσαπόστολε Λόγου.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Πᾶσαν χάριν ἐδέξω, πρὸς Χριστοῦ Μυροφόρε, καὶ ταύτας τοῖς αἰτοῦσι σε δίδως· ἐκ παντοίας γὰρ νόσου δεινῆς, καὶ ἀκρίδος τῆς πληγῆς, ἅπαντας τοὺς προσιόντας σοὶ λυτροῦσαι καὶ κινδύνων, ἰᾶσαι δαιμονῶντάς τε· Διὸ Θεῷ βοῶμεν:

Ἀλληλούϊα.

Ρεῖθρα βλύζει θαυμάτων, ἡ σορὸς τῆς χειρὸς σου, Μαρία ἡ πανεύσομος πᾶσι, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ αὐτὴν, προσκυνοῦσι καὶ σώζει δεινῶν ἅπαντας, ἐγείρει γηθοσύνης δὲ πρὸς σὲ βοᾶν τὸν ὕμνον:

Χαίρε τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας,
Χαίρε τὸ κάλλος τῆς αὐλίας.
Χαίρε Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἡ προβαίνουσα,
Χαίρε τὸ φαιδρὸν τῶν πιστῶν ἀγαλλίαμα.
Χαίρε ὅτι σὺ δεδόξασαι ἐν τε γῇ καὶ οὐρανοῖς.
Χαίρε ὅτι καὶ νενύμφευσαι τῷ τῶν ὁλῶν Ποιητῇ.
Χαίρε ὅτι διώκεις τῶν δαιμόνων τὰ στίφη,
Χαίρε ὅτι ἐλαύνεις τὰς κακούργων ἐφόδους.

Χαῖρε πιστῶν προπύργιον ἄσειστον,
 Χαῖρε ἡμῶν χαράκωμα πέλουσα.
 Χαῖρε ζωῆς αἰωνίου τρυφῶσα.
 Χαῖρε φωτὸς ἀκηράτου πλησθεῖσα.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Σῶσον πάντας τοὺς πίστει, τὴν σορὸν τῆς σεπτῆς σου, χειρὸς Μαγδαληνῆ
 προσκυνούντας, προσιόντας τε πόθῳ σοι νῦν, καὶ τελούντας μνήμην σου
 αἰεὶ ἐνδοξε, ἐκ πάσης περιστάσεως καὶ βλάβης, τῷ Θεῷ βοῶντας:

Ἀλληλούϊα.

Τεῖχος εἰ τῆς σῆς Ποίμνης, Μυροφόρε Μαρία, καὶ πάντων τῶν εἰς σέ
 προστρέχόντων· τὸν γὰρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἀνεκλήρξας σὺ
 Ποιητὴν πάνσεμνε, ἀπίστους ἐπιστρέφουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς στηρίζουσα,
 πρὸς σέ βοῶντας ταῦτα:

Χαῖρε δαιμόνων ἡ καθαιρέτις,
 Χαῖρε εἰδώλων ἡ καταλύτις.
 Χαῖρε πλανωμένων ὀξεῖα ἀντίληψις,
 Χαῖρε λυπομένων ταχεῖα ἐπίσκεψις.
 Χαῖρε πλάνης κατασβέσασα ἀθεΐας τε πυράν,
 Χαῖρε σκότος διαλύσασα ἀπιστίας καὶ φοράν.
 Χαῖρε ἐκδυσωπούσα τὸν Θεὸν ὑπὲρ πάντων,
 Χαῖρε συμπαθεστάτη θλιβομένων προστάτις.
 Χαῖρε Χριστὸν γενναίως κηρύξασα,
 Χαῖρε τρυφῆς αὐτοῦ ἀπολαύσασα.
 Χαῖρε δι' ἧς Ἰουδαῖοι νεκροῦνται,
 Χαῖρε δι' ἧς ὁ Σατάν καθαιρεῖται.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Υμνοῖς ὦ Μυροφόρε, ἡ σὴ χεὶρ ἐν τῷ Τάφῳ, Κυρίου προσεκόμισε μύρα.
 ἐφ' ᾧ δὴ ἀνυμνοῦντες αὐτήν, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ἀλλ' οὖν εὐχαρι-
 στοῦντες τῷ Θεῷ, ὕμνον αὐτῷ αἰεὶ βοῶμεν:

Ἀλληλούϊα.

Φωτοφόρος ἡ χεὶρ σου, ὦφθη ὄντως Μαρία, ἡ χάρις γὰρ αὐτῆς ὡς φῶς
 λάμπει· προσιοῦσι δ' ἡμῖν εὐλαβῶς, τῶν ἰάσεων νέμει πληθύν ἅπασι,
 καὶ σκότους τῶν παθῶν ἡμᾶς λυτροῦται πρὸς αὐτήν βοῶντας:

Χαῖρε τερπνῶν Παραδείσου χύσις,
 Χαῖρε παθῶν δυσωδίας λύσις.

Χαῖρε σωτηρίου φωτὸς ἡ διάδοσις,
 Χαῖρε τῶν χαρίτων αὐτοῦ ἡ ἐπίδοσις.
 Χαῖρε μύρα εὐωδέστατα ἡ πηγάζουσα πιστοῖς,
 Χαῖρε βεῖθρα τῶν ἰάσεων ἡ προχέουσα λαοῖς.
 Χαῖρε ἡμᾶς ἐλαίῳ ἱλαρύνουσα θείῳ,
 Χαῖρε ψυχὰς εὐόσμη ἡ μυρίζουσα μύρῳ.
 Χαῖρε τοῦ θεοῦ Πνεύματος οἶκημα,
 Χαῖρε πιστῶν ἀπάντων ἐντρέφημα.
 Χαῖρε σοφὴ θεραπεύουσα νόσους,
 Χαῖρε σεμνὴ ἐκδιώκουσα πάθη.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Χεῖρά σου τὴν ἁγίαν, Μυροφόρε Μαρία, πλουτοῦντες προσφωνοῦμέν σοι
 Χαῖρε, διὰ σοῦ γὰρ τὸν μόνον Θεόν, ἐν Τριάδι σέβειν καὶ ὑμνεῖν ἔγνω-
 μεν, καὶ σκότους ἀπηλλάγημεν βοῶντες πρὸς αὐτὸν τὸν ὕμνον:

Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὴν χάριν, τῶν θαυμάτων ἐκ πόθου, κυκλοῦμεν τὴν σορὸν
 τῆς χειρὸς σου· ἐκ δεινῶν γὰρ πολλῶν δι' αὐτῆς, καὶ κινδύνων πάντων
 καὶ παθῶν ἅπαντες, λυτροῦμεθα προστρέχοντες, καὶ πόθῳ ἐκβοῶμέν σοι ταῦτα:

Χαῖρε τοῦ θεοῦ φωτὸς φορεῖον,
 Χαῖρε πυρσὸς τῶν αὐτοῦ χαρίτων.
 Χαῖρε μυροδόχον ἀγγεῖον τοῦ Πνεύματος,
 Χαῖρε μυροθήκη τερπνῆ θείας χάριτος.
 Χαῖρε δι' τὸ σὸν λείψανον ὁσμὴν πέμπει δαφιλῶς,
 Χαῖρε δι' χαρακτήρ ὁ σὸς τέρπει πάντας τοὺς πιστοὺς.
 Χαῖρε πάντα ἀφεῖσα καὶ Χριστὸν πριαμένη,
 Χαῖρε δόξαν καὶ χάριν παρ' αὐτῷ εὐραμένη.
 Χαῖρε φθαρτὰ παρεῖδες γὰρ ἅπαντα,
 Χαῖρε οὐράνια ἀπολαύσασα.
 Χαῖρε ἡμῶν πρεσβευτὴς καὶ μεσίτις,
 Χαῖρε πιστῶν ἡ ἐτοίμη προστάτις.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Ω Μαθήτρια Λόγου, Μυροφόρε Μαρία, Χριστοῦ τῶν Μυροφόρων ἀκρό-
 της (ἐκ γ') τὸ ἐφύμνιον τόδε τὰ νῦν, προσφερόμενόν σοι εὐμενῶς πρόσ-
 δεξαι, καὶ ἐκ παντοίων λύτρωσαι κακώσεων τοὺς μελωδοῦντας:

Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον, Ἦχος, πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῇ Μυροφόρῳ εὐλαβῶς τὸν ὕμνον μέλψωμεν,
Μαρία πάντες ἐν ᾠδαῖς συμφώνως ᾄδοντες,
ἀπαστρέπτει γὰρ τοῖς θαύμασιν ἐν τῷ κόσμῳ·
καὶ παρέχει τὰς ἰάσεις τοῖς προστρέχουσι,
τῇ σορῶ χειρὸς αὐτῆς πᾶσιν ἐκ πίστεως,
καὶ κραυγάζουσι· χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὴν Ἀγίαν ἐνδοξὸν Μυροφόρον καὶ Ἰσαπόστολον τοῦ Χριστοῦ

ΜΑΡΙΑΝ ΤΗΝ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΝ

ὑπὸ Ἰακώβου μοναχοῦ.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τό, Κύριε εἰσάκουσον· μεθ' ὃ, τό, Θεὸς Κύριος εἰς ἤχον δ'
καὶ τὰ παρόντα τροπάρια πρὸς τό, Ὁ ὕψωθεις ἐν τῇ σταυρῷ.

Τὴν Ἰσαπόστολον σεπτὴν Μυροφόρον, καὶ τὴν Μαθήτριαν Χριστοῦ τοῦ
Σωτῆρος, θεραπευτὴν πανάριστον τῶν νόσων ἐν ᾠδαῖς, ἅπαντες τιμή-
σωμεν, πρὸς αὐτὴν ἐκβοῶντες, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, σοὺς ἰκέτας ἐκ
βλάβης, τῆς ἐνεστώσης ἵνα σε ἀεί, ὡς εὐεργέτιν Μαρία γεραίρωμεν.

Δέξα. Ὅμοιον.

Οὐκ ἐν τῇ σορῶ τῆς Μυροφόρου προστρέχοντες, χειρὸς αὐτῆς πανευλαβῶς
μετὰ πίστεως, δεῦτε ἐκ πόθου ταύτην ἀνυμνήσωμεν, πρὸς αὐτὴν κραυ-
γάζοντες· ἐκ βαθέων καρδίας, Μαρία πανένδοξε, τοὺς σὲ νῦν προσκαλὼν-
τας, ἀπὸ παντοίων λύτρωσαι δεινῶν, πληγῆς ἀκρίδος καὶ πάσης κακώσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι·
εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσού-
των κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέ-
σποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν ἦχος, πλ. δ'. Ὤδῃ, α'. Ὑμνὸν διαδεύσας.

Πολλοῖς συνεχόμενοι πειρασμοῖς, καὶ σοὶ προσδραμόντες Μυροφόρε
Μαγδαληνή, δεόμεθα πάσης ἐπηρείας, σαῖς προστασίαις καὶ νόσου
διάσωσον.

Ηπάντιμος χεὶρ σου Μαγδαληνή, παρέχει ἰάσεις τοῖς νοσοῦσι καὶ πυ-
ρετοῖς, τοὺς συνεχόμενους διασώζει, καὶ ἐκδιώκει ἀκρίδος τὴν μάστιγα.

Νοσοῦντες τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, παθῶν καχεξία σοῦ προστρέχομεν
τῇ σορῶ, ἵασιν αἰτοῦντες ταῖς εὐχαῖς σου, ἀπολαβεῖν καὶ πταισμάτων
συγχώρησιν.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν Μαθήτριαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν Θεοτόκον ἀνυμνοῦμεν οἱ εὐσε-
βεῖς, νόσων θεραπείαν ἐξαιτοῦντες ἀπολαβεῖν καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Μυροφόρε Μαρία, τὰ τῆς ψυχῆς ἴασαι, πάθη καὶ τοῦ σώματος δέομαι ταῖς πρεσβείαις σου, ὅπως γεραίρω σε, καὶ ἐκτελῶ σου τὴν μνήμην, πόθῳ θεοδόξαστε καὶ Ἰσαπόστολε.

Εὐμενῇ σε προστάτην, πρὸς τὸν Θεὸν ἔνδοξε, πάντες προβαλλόμεθα πίστει Μαρία πάνσεμνε, καθικετεύοντες, λύμης ἀκρίδος καὶ λώθης, λυτρωθῆναι ἅπαντας τῇ προστασίᾳ σου.

Εὐπροσδέκτοις εὐχαῖς σου, Μαγδαληνὴ ἴασαι, νόσους τε καὶ πάθη ποικίλα καὶ πᾶσαν κάκωσιν, χειρὸς προσπύξει σου, τῆς πανευδισμού Μαρία, ἣν Θεὸς ἐδόξασε παντοίοις θαύμασι.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν τέξασα, ρῦσαι πάσης θλίψεως βλάβης τε τοὺς προστρέχοντας, καὶ ἀνυμνοῦντας σε, σὺν Μυροφόρῳ καὶ σῶζε, πάσης περιστάσεως μόνῃ πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Μυροφόρε, ὅτι σὲ ἐν πειρασμοῖς προβαλλόμεθα ἔνδοξε, ὡς ἔτοιμον βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἅλγος.

Αἰτήσις μεθ' ἣν τὸ Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεῖα θερμή.

Πρεσβεῖαν τὴν σὴν, ὡς ὄπλον ἀπροσμάχητον, πλουτοῦμεν αἰεὶ, καὶ πίστει ἐκβοῶμεν σοι, Μυροφόρε πάνσεμνε, Μαγδαληνὴ Μαρία πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ταῖς θείαις πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

ᾠδὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Υπὲρ φύσιν χαρίσμασιν, ὠραϊζομένη χεὶρ σου ἡ πάντιμος, Μυροφόρε Ἰσαπόστολε, θεραπεύει νόσους τῶν τιμῶντων σε.

Αρῶμενοι πάντοτε, τὴν ἐκ τῆς σοροῦ χειρὸς σου χάριν ἀένναον, ὦ Μαρία εὐφημοῦμέν σε, καὶ τὸν σὲ δοξάσαντα γεραίρομεν.

Νοσημάτων θεράπευσον, πληθύν τὴν ἡμῶν Μαρία δεόμεθα, διπλὴν ἴασιν βραβεύουσα, τῆς ψυχῆς ὁμοῦ τε καὶ τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον.

Τῆς Μητρὸς σου δεήσεις, καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας Κύριε· σοῖς ἰκέταις δὸς συγχώρησιν, τῶν πλημμελημάτων ὡς φιλάνθρωπος.

ᾠδὴ, ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Χεῖρα σου σεπτὴν, Μυροφόρε ἀσπαζόμεθα, τὴν προσψάουσαν τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ, ἣν προσκυνοῦντες πάσης νόσου ἐκλυτρούμεθα.

Εμπλησον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς Μαρία χάριτος, τῇ προσπύξει τῆς σεπτῆς σου χειρὸς, καὶ τὰς νόσους πάσας ἡμῶν ἴασαι.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων τε καὶ θλίψεων, καὶ αἰωνίας τυχεῖν ἀξίωσον, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς Μαρία ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Μόνην πρὸς Θεόν, προστασίαν σὲ κεκτήμεθα, οἱ σοὶ ἰκέται Θεομητορ Ἀγνή, ὃν σαῖς πρεσβείαις ἐξιλέωσαι δεόμεθα.

ᾠδὴ, ς'. Τὴν δέξαι ἐκχεῶ.

Εδόθη σοι, τῶν θαυμάτων δύναμις, καὶ ἡ χάρις τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν ἀσθενῶν, Μυροφόρε ὀξέως, ὅθεν τελεῖς καθ' ἐκάστην τοῖς κάμνουσι, θαυμάσια παντοδαπά, καὶ ἰάσεις Μαρία πανένδοξε.

Μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, περισκέπουσα αἰεὶ καὶ φρουροῦσα, ὅτι πρὸς σέ, Μυροφόρε Μαρία, διὰ παντός ἀφορῶμεν οἱ δοῦλοί σου, παντοίας οὖν ἐπιφορᾶς, ἀνωτέρους ἡμᾶς διαφύλαξον.

Εκ σάλου τῆς τῶν παθῶν ὀχλήσεως, καὶ δεινῆς ἡμᾶς θεόφρον Μαρία, τῶν πονηρῶν, λογισμῶν καταιγίδος, πρὸς γαλήνῃ ἐγκαθόρμησον ὄρμημα, ἰσχύεις γὰρ τοῦ βοηθεῖν, παρρησίαν ὡς σχοῦσα πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμεν σε Θεομητορ ἄχραντε, καὶ δοξάζομεν αἰεὶ κατὰ χρέος, ὅτι βροτῶν, σωτηρία ὑπάρχεις, ἐλπίς καὶ δόξα καὶ σκέπη καὶ καύχημα, καὶ στήριγμα τῶν εὐσεβῶς, προσκυνούντων τὴν θείαν εἰκόνα σου.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Μυροφόρε, καὶ τὴν Ποίμνην ἥς ἐκ Θεοῦ προστάτις γεγένησαι, καὶ ἴασαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἄλγη.

Αχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτήσις, μεθ' ἣν τὸ Κοντάκιον Ἦχος, δ'. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Οἱ ποθοῦντες τῶν ἀσθενειῶν ἀναρρώσασθαι, τῇ σορῷ Μυροφόρου χειρὸς νῦν προσδράμωμεν, καὶ εἰκόνα τὴν αὐτῆς, προσκυνοῦντες εὐλαβῶς, μετὰ πόθου κράζωμεν αὐτῇ, ὡς λαβοῦσα χάριν ἐκ Θεοῦ, τοὺς

ᾠδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Μυροφόρε Μαρία, τὰ τῆς ψυχῆς ἴασαι, πάθη καὶ τοῦ σώματος δέομαι ταῖς πρεσβείαις σου, ὅπως γεραίρω σε, καὶ ἐκτελῶ σου τὴν μνήμην, πόθῳ θεοδόξαστε καὶ Ἰσαπόστολε.

Εὐμενῇ σε προστάτην, πρὸς τὸν Θεὸν ἔνδοξε, πάντες προβαλλόμεθα πίστει Μαρία πάνσεμνε, καθικετεύοντες, λύμης ἀκρίδος καὶ λώθης, λυτρωθῆναι ἅπαντας τῇ προστασίᾳ σου.

Εὐπροσδέκτοις εὐχαῖς σου, Μαγδαληνὴ ἴασαι, νόσους τε καὶ πάθη ποικίλα καὶ πᾶσαν κάκωσιν, χειρὸς προσπτύξει σου, τῆς πανευόσμου Μαρία, ἣν Θεὸς ἐδόξασε παντοίοις θαύμασι.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν τέξασα, ρῦσαι πάσης θλίψεως βλάβης τε τοὺς προστρέχοντας, καὶ ἀνυμνοῦντας σε, σὺν Μυροφόρῳ καὶ σῶζε, πάσης περιστάσεως μόνῃ πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Μυροφόρε, ὅτι σὲ ἐν πειρασμοῖς προβαλλόμεθα ἔνδοξε, ὡς ἔτοιμον βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτήσις μεθ' ἣν τὸ Κάθισμα. ᾠδὴ, δ'. Πρεσβεῖα θερμῇ.

Πρεσβεῖαν τὴν σὴν, ὡς ὄπλον ἀπροσμάχητον, πλουτοῦμεν αἰεὶ, καὶ πίστει ἐκβοῶμεν σοι, Μυροφόρε πάνσεμνε, Μαγδαληνὴ Μαρία πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ταῖς θείαις πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

ᾠδὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Υπὲρ φύσιν χαρίσμασιν, ὠραῖζομένη χεὶρ σου ἡ πάντιμος, Μυροφόρε Ἰσαπόστολε, θεραπεύει νόσους τῶν τιμώντων σε.

Αρῶμενοι πάντοτε, τὴν ἐκ τῆς σοροῦ χειρὸς σου χάριν ἀένναον, ὦ Μαρία εὐφημοῦμέν σε, καὶ τὸν σὲ δοξάσαντα γεραίρομεν.

Νοσημάτων θεράπευσον, πληθὺν τὴν ἡμῶν Μαρία δεόμεθα, διπλὴν ἴασιν βραβεύουσα, τῆς ψυχῆς ὁμοῦ τε καὶ τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον.

Τῆς Μητρὸς σου δεήσεις, καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας Κύριε· σοῖς ἰκέταις δὸς συγχώρησιν, τῶν πλημμελημάτων ὡς φιλόανθρωπος.

ᾠδὴ, ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Χεῖρα σου σεπτὴν, Μυροφόρε ἀσπαζόμεθα, τὴν προσψάσασαν τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ, ἣν προσκυνοῦντες πάσης νόσου ἐκλυτρούμεθα.

Εμπλησον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς Μαρία χάριτος, τῇ προσπτύξει τῆς σεπτῆς σου χειρὸς, καὶ τὰς νόσους πάσας ἡμῶν ἴασαι.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων τε καὶ θλίψεων, καὶ αἰωνίας τυχεῖν ἀξίωσον, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς Μαρία ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Μόνην πρὸς Θεόν, προστασίαν σὲ κεκτήμεθα, οἱ σοὶ ἰκέται Θεομητορ Ἀγνή, ὃν σαῖς πρεσβείαις ἐξιλέωσαι δεόμεθα.

ᾠδὴ, ς'. Τὴν δέξαιν ἐκχεῶ.

Εδόθη σοι, τῶν θαυμάτων δύναμις, καὶ ἡ χάρις τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν ἀσθενῶν, Μυροφόρε ὀξέως, ὅθεν τελεῖς καθ' ἑκάστην τοῖς κάμνουσι, θαυμάσια παντοδαπά, καὶ ἰάσεις Μαρία πανένδοξε.

Μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, περισκέπουσα αἰεὶ καὶ φρουροῦσα, ὅτι πρὸς σέ, Μυροφόρε Μαρία, διὰ παντός ἀφορῶμεν οἱ δοῦλοί σου, παντοίας οὖν ἐπιφορᾶς, ἀνωτέρους ἡμᾶς διαφύλαξον.

Εκ σάλου τῆς τῶν παθῶν ὀχλήσεως, καὶ δεινῆς ἡμᾶς θεόφρον Μαρία, τῶν πονηρῶν, λογισμῶν καταγίδος, πρὸς γαλήνῃ ἐγκαθόρμησον ὄρημα, ἰσχύεις γὰρ τοῦ βοηθεῖν, παρρησίαν ὡς σχοῦσα πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμεν σε Θεομητορ ἄχραντε, καὶ δοξάζομεν αἰεὶ κατὰ χρέος, ὅτι βροτῶν, σωτηρία ὑπάρχεις, ἐλπίς καὶ δόξα καὶ σκέπη καὶ καύχημα, καὶ στήριγμα τῶν εὐσεβῶς, προσκυνούντων τὴν θείαν εἰκόνα σου.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Μυροφόρε, καὶ τὴν Ποίμνην ἥς ἐκ Θεοῦ προστάτις γεγένησαι, καὶ ἴασαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἄλγη.

Αχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτήσις, μεθ' ἣν τὸ Κοντάκιον ᾠδὴ, δ'. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Οἱ ποθοῦντες τῶν ἀσθενειῶν ἀναρρώσασθαι, τῇ σορῇ Μυροφόρου χειρὸς νῦν προσδράμωμεν, καὶ εἰκόνα τὴν αὐτῆς, προσκυνοῦντες εὐλαβῶς, μετὰ πόθου κράζωμεν αὐτῇ, ὡς λαβοῦσα χάριν ἐκ Θεοῦ, τοὺς

νοσοῦντας ἰᾶσθαι, παντοίων πειρατηρίων, καὶ πικρῶν ἀλγηδόνων, θερα-
πευσον Μαγδαληνὴ τοὺς ἐν πίστει ἀνυμνοῦντας σε.

Καὶ τὸ Προκείμενον. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς.

Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον (ἐωθινὸν γ').

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς πρωτὴ πρώτῃ Σαββάτου, ἐφάνη πρῶ-
τον Μαρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια. Ἐκείνη
πορευθεῖσα, ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις πενθοῦσι καὶ κλαίουσιν.
Κάκεινοι ἀκούσαντες ὅτι ζῇ καὶ ἐθεάθη ὑπ' αὐτῆς, ἠπίστησαν. Μετὰ δὲ
ταῦτα δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερῶθη ἐν ἐτέρᾳ μορφῇ, πορευομέ-
νοις εἰς ἀγρόν. Κάκεινοι ἀπελθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ ἐκείνοις
ἐπίστευσαν. Ὑστερον ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς ἑνδεκα ἐφανερῶθη, καὶ ὠνεί-
δισε τὴν ἀπίστιαν αὐτῶν καὶ σκληροκαρδίαν ὅτι τοῖς θεασαμένοις αὐτὸν ἐξη-
γερούμενον οὐκ ἐπίστευσαν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον
ἅπαντα, κηρύττετε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καὶ βα-
πτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται. Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύ-
σασιν ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσ-
σαις λαλήσουσι καιναῖς· ὄφεις ἀροῦσι· κἄν θανάσιμόν τι πῶσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς
βλάψει· ἐπὶ ἁρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἔξουσιν. Ὁ μὲν
οὖν Κύριος μετὰ τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκάθι-
σεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ
Κυρίου συνεργοῦντος, καὶ τὸν λόγον βεβαιοῦντος, διὰ τῶν ἐπακολουθού-
των σημείων. Ἀμήν.

Δόξα ταῖς τῆς Μυροφόρου, **Καὶ νῦν** ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ τροπάριον.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλὴν ἀποθέμενοι.

Μὴ παρίδης δέσιν, τῶν ἀναξίων σου δούλων, Μυροφόρε ἑνδοξε ἀλλὰ
δέξαι τάχιστα, καὶ βοήθησον, θλίψεσιν ὀδύναις τε, πλείσταις προσ-
παλαίουσι, καὶ δαιμόνων ἐπιθέσει, σκέπην γὰρ ἔχομεν, σὲ καὶ προσ-
καλούμεθα πάνσεμνε· λύτρωσαι οὖν τοὺς δούλους σου, ἐλάβθης ἐκ παντοίας
καὶ θλίψεως, ἵασιν ἀφθόνως ψυχῶν τε καὶ σωμάτων δωρεάν, Μαρία
τάχος παρέχουσα, πᾶσι τοῖς αἰτοῦσι σε.

Ὁδὴ γ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ι'σάποστολος οὖσα, Μυροφόρε Μαρία σοφὴ πανένδοξε, ἐκλύτρωσαι κιν-
δύνων, καὶ πάσης ἐπηρείας, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πα-
τέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Πειρασμῶν ἀνηκέστων, συμφορῶν ἀδοκῆτων Μαρία ἑνδοξε, μαστίγων
πολυτρόπων, δεινῶν ἐπερχομένων, ῥῦσαι πάντας τοὺς ψάλλοντας· Ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ψυχικὴν εὐεξίαν καὶ σωμάτων τὴν ῥῶσιν Μαρία ἑνδοξε, παράσχου
τοῖς ἐν πίστει, τῷ θεῷ σου λειψάνῳ, προσιοῦσι καὶ ψάλλουσιν· Ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Σωμάτων ἰατῆρα, καὶ ψυχῶν τὸν σωτῆρα Παρθένε τέξασα, Χριστὸν σὺν
Μυροφόρῳ, Μαρίᾳ ἐκδυσώπει, διασῶσαι τοὺς ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ὁδὴ γ'. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Τοὺς τὴν σὴν χεῖρα, πανευλαβῶς προσκυνοῦντας, ἐκ παντοίων φύλαττε
κινδύνων, καὶ πληγῆς χολέρας, Μαρία Μυροφόρε.

Τῆς τῶν δαιμόνων, πανωλεθρίου μανίας, καὶ ἀνδρῶν ἐχθίστων ἀπονοίας,
πρόφθασον καὶ ῥῦσαι, Μαρία σὺς ἰκέτας.

Τῶν ἱαμάτων, ἡ σορὸς τῆς χειρὸς σου, θεία κρήνη ἐδείχθη Μυροφόρε,
τοῖς ἀσπαζομένοις, αὐτὴν πίστει καὶ πόθῳ.

Θεοτοκίον

Τοὺς πεποιθότας, ἀνενδοιάστως Παρθένη, τῇ πανσωτικῇ σου προστασίᾳ,
ἀνεπηρέαστους, συντήρησον καὶ σῶσον.

Ὁδὴ, θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Τοὺς πίστει προσκυνοῦντας, τὴν σορὸν χειρὸς σου, καὶ ἐμφερείας τὸ θεῖον
ἐκτύπωμα, σκέπε καὶ φρουρεῖ Μαρία, Χριστοῦ Μαθήτρια.

Σορὸς σεπτῆς χειρὸς σου, ἱατρεῖον πέλει, πνευματικὸν διὸ ταύτῃ προστρέ-
χοντες, παθῶν καὶ νόσων παντοίων ἀπολυτρούμεθα.

Μὴ παύσῃ συντηροῦσα, ταύτην σου τὴν Ποίμνην, ἐκ πολυπλόκων σκαν-
δάλων τοῦ ὄφεως, καὶ ἐξ ἀνθρώπων ἀδίκων, Μαρία ἑνδοξε.

Θεοτοκίον.

Τὴν ὄντως Θεοτόκον, πάντες σὲ τιμῶμεν, καὶ τοῦ Ἀγγέλου τό χαῖρε σοὶ
κράζομεν· ὡς διὰ σοῦ σωτηρίας τυχόντες Δέσποινα.

Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθές. Καὶ τὰ Μεγαλυνάρια ταῦτα.

Χαίροις ὦ Μαθήτρια τοῦ Χριστοῦ, χαίροις Μυροφόρων, κορυφαία Μαγδα-
ληνῇ, πρώτη κατιδοῦσα, Ἀνάστασιν Κυρίου, καὶ ταύτην Ἀποστό-
λοις πρώτη μηνύσασα.

Χαίροις Ἰσαπόστολε τοῦ Χριστοῦ, χαίροις ὦ Μαρία, Μυροφόρων ἡ καλλονή, χαίροις ἡ τὸ χαῖρε, μετὰ τῆς Θεοτόκου, φαιδρῶς ἐνωτισθεῖσα, τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ωρθρισας τῷ Τάφῳ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπέστης σὺν μύροις, Μυροφόρε πρώτη διό, ἐκλήθης καὶ μύσταις, τὴν Ἐγερσιν Κυρίου, Μαγδαληνὴ Μαρία, χαίρουσα ἐφθας.

Τοὺς ἀσπαζομένους πανευλαβῶς, τὴν σεπτὴν σου χεῖρα, τὴν μυρίσασαν τὸ Χριστοῦ, σῶμα Μυροφόρε, διάσωζε ἐκ βλάβης, καὶ πάσης ἐπηρείας νόσων καὶ θλίψεων.

Εῤῥανε τὸν Τάφον Μαγδαληνὴ, ἡ ἀγία χεὶρ σου, πανευδὴ μύρα τερπνά, Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, ῥανάτω σου τὴν χάριν, καὶ ἐφ' ἡμᾶς τοὺς πόθῳ ἀσπαζομένους αὐτήν.

Τῆς Χριστοῦ Ἐγέρσεως θεωρόν, πρώτην καὶ Ἀγγέλων ἐπακούσασαν τῆς φωνῆς, καὶ τῶν Ἀποστόλων Ἀπόστολον ὀφθεῖσαν, Μαγδαληνὴν ἐν ὕμνοις ἀνευφημήσωμεν.

Πάντων νοσημάτων ἀπαλλαγὴν, πληγῆς τε ἀκρίδος, καὶ χολέρας θεραπευτήν, πλουτοῦμεν Μαρία, χεὶρα σου τὴν ἀγίαν, ἣν πόθῳ προσκυνώντας ἡμᾶς διάσωζε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Τὸ Τρισάγιον, κλπ. ὡς συνήθως.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν ψάλλομεν τὸ παρὸν προσέμοιον τροπάριον.

Ἦχος, β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξόλου σε νεκρόν.

Πάντας τοὺς τὴν θείαν καὶ σεπτὴν, σοῦ ἀσπαζομένους εἰκόνα, καὶ τὴν σορόν τῆς χειρός, πάσης ἀπολύτρωσαι, ὀργῆς καὶ θλίψεως, Μυροφόρε πανένδοξε, καὶ πάσης ἀνάγκης, ἡμᾶς νῦν ἀπάλλαξον, Χριστοῦ Μαθήτρια, ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου πάντες, πάντοτε σωζόμενοι πόθῳ, τὸ σεπτὸν σου ὄνομα γεραίρωμεν.

Δέσποινα πρόσδεξαι. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου. Ἐκ παντοίων κινδύνων. Τῇ πρεσβεΐᾳ Κύριε.

. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΑΓΙΑΣΜΟΣ

Ψαλλόμενος μετὰ τοῦ Ἀγίου Λειψάνου τῆς Ἀγίας ἐνδόξου

Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου

ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Μετὰ τὸν Εὐλογητόν. Κύριε εἰσάκουσον. Τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὰ παρόντα τροπάριον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς Μυροφόρου τῇ σορῷ νῦν προσδράμωμεν, πανευλαβῶς χειρὸς αὐτῆς καὶ προσπέσωμεν, μυρεψικὴν ἐκπνεύει γὰρ ὁσμὴν πνευματικὴν, πάθη τὰ δυσίατα, θεραπεύουσα τάχος, καὶ ἀποδιώκουσα τὴν πληγὴν τῆς ἀκρίδος καὶ ἰατρείαν σώματος ψυχῆς, παρεχομένη τοῖς πίστει προστρέχουσι.

Δέξα ἑμοιον.

Οἱ ὑπ' ὀδύνων χαλεπῶν πιεζόμενοι, καὶ συμφορῶν παντοδαπῶν κατεχόμενοι, δεῦτε σορῷ προσδράμωμεν χειρὸς Μαγδαληνῆς ἱασιν βραβεύει γὰρ, ἐκδιώκουσα πάθη, καὶ ψυχῆς καθαίρουσα, καὶ τοῦ σώματος λώβην, τοῖς μετὰ πόθου ταύτην εὐλαβῶς, ἀσπαζομένοις χαρίσματα βρύουσα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν. ψαλμὸς καὶ τὰ ἐξῆς κατ' ἀλφάβητον Τροπάριον.

Ἦχος πλ. β'. Ὁ εἰρμός.

Η τὸ χαῖρε δι' Ἀγγέλου δεξαμένη, καὶ τεκοῦσα τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, Παρθένε σῶζε τοὺς σὲ μεγαλύνοντας. Δίς.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ανυμνοῦμεν, προσκυνοῦμεν καὶ τιμῶμεν, τὴν σορόν σῆς χειρὸς παναοίδιμε, σεμνὴ Μαρία, χάριν ἀρυόμενοι.

Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Βασιλέων Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων, καὶ Μαρτύρων ὑπάρχεις τὸ καύχημα, καὶ προστασία τοῦ Κόσμου Θεόνημφε.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Γλῶσσα πᾶσα ὀρθοδόξων εὐφημεῖ σου, Μυροφόρε Μαρία τὰ θαύματα, καὶ τὴν σορὸν σῆς χειρὸς κατασπάζεται.

Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Δὸς Χριστέ μου καὶ ἐμοὶ τῷ ἀναξίῳ, ὀφλημάτων τὴν ἄφεισιν δέομαι, τῆς σὲ τεκούσης πρεσβείαις ὡς εὐσπλαγχνός.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Επὶ σὲ τὴν Μυροφόρον τὰς ἐλπίδας, ὦ Μαρία ἐκ πόθου ἐθέμεθα, σῶζε οὖν πάντας ἐκ πάσης κακώσεως.

Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Ζώωσόν με ἡ τεκούσα Ζωοδότῃ, καὶ Σωτῆρα, καὶ σῶσον πρεσβείαις σου, εὐλογημένη, ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ησυχία τῆς χειρὸς σου ἐκδιώκει, Μυροφόρε Μαρία τὴν κάκωσιν, παντοίας νόσου, τῶν προσκαλουμένων σε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Θεοτόκε ἡ τεκούσα διὰ λόγου, ὑπὲρ λόγον τὸν Λόγον Πανύμνητε, αὐτὸν δυσώπει σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ιστέων μοι σαῖς πρεσβείαις τὸν Δεσπότην, Μυροφόρε Μαρία ἀπέργασαι, καὶ νοσημάτων τὴν ἴασιν βράβευσον.

Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Κατὰ χρέος ἐκβοῶμέν σοι τὸ χαῖρε, Θεοτόκε Ἀγνή Ἀειπάρθενε, ἐκδυσωποῦντες πρεσβείαις σου σώζεσθαι.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Λύτρωσαί με ἐκβοῶ σοι Μυροφόρε, πάσης βλάβης, καὶ νόσων ἀπάλλαξον, χειρὸς σεπτῆς σου, προσπτύξει πανένδοξε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Μὴ παρίδῃς τὰς δεήσεις τῶν σῶν δούλων, δυσωποῦμεν Δέσποινα Πανύμνητε, ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης περιστάσεως.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Νοσημάτων καὶ ἀκριδὸς πληγῆς πάντας, Μυροφόρε εὐχαῖς σου ἀπάλλαξον, ὅπως τιμῶμεν τὸ θεῖόν σου ὄνομα.

Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Εένον θαῦμα ἐπὶ σοὶ Θεοκυητορ ἀνεδείχθη· ὁ πάντων γὰρ Κύριος, ἐκ σοῦ ἐτέχθη, Μητερ Ἀειπάρθενε.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Οναός σου Μυροφόρε ἀνεδείχθη, πηγὴ βρύουσα ἰάματα, ἅπασιν τοῖς εἰσιούσιν αὐτῷ μετὰ πίστεως.

Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Παναγία Θεοτόκε, ἡ τεκούσα, τὸν Σωτῆρα, κινδύνων διάσωσον, καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης τοὺς δούλους σου.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ρῦσαι πάσης ἐπηρείας νοσημάτων, σοὺς ἱκέτας Μυροφόρε ἐνδοξε, πληγῆς ἀκριδὸς, καὶ λώδης δεόμεθα.

Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Σῶσον πάντας ταῖς πρεσβείαις σου Παρθέने, τοὺς κειμένους πταισμάτων ἐν βάθει, καὶ μὴ παρίδῃς ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις Μυροφόρου σου Μαρίας, Ἐλεῆμον ἡμᾶς διαφύλαξον, παντὸς κινδύνου, αἰῶρου θανάτου τε.

Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Υπό πάντων δυσωπούμενος Οἰκτίρμον τῶν Ἀγίων καὶ τῶν ἁνῶ τάξεων, ἱλάσθητί μοι διὰ τῆς τεκούσης σε.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Φαιναῖς σου Μυροφόρε φρυκτωρίαις, τῶν θαυμάτων αὐγάξεις ἐκάστοτε, τοὺς τῇ σορῷ σῆς χειρὸς προσεδρεύοντας.

Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Χαῖρε Ὅρος, χαῖρε Βάτε, χαῖρε Κλίμαξ, χαῖρε θεία Τράπεζα τοῦ Λόγου, χαῖρε ἡ πάντων βοήθεια.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ψάλλομέν σοι ἐβοῶντες Μυροφόρε, Ἰησοῦ τοῦ Χριστοῦ παναοίδιμε, ἐκ πάσης βλάβης ἡμᾶς διαφύλαττε.

ὑπεραγία Θεοτόκε.

Ω Παρθένε ἡ τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα, καὶ Δεσπότῃν τοῦ κόσμου καὶ Κύριον, αὐτὸν δυσώπει σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Προσκυνοῦμεν καὶ τιμῶμεν καὶ ὑμνοῦμεν, τὸν Σταυρόν σου Χριστέ τὸν ἀνάγιον, οὗ τῇ δυνάμει ἡμᾶς περιφρούρησον.

Ἅγιοι Ἀρχάγγελοι.

Ταξιάρχα πρωτοστάτα τῶν Ἀγγέλων, σὺν τοῖς ἄνω χοροῖς καὶ στρατεύμασι, πρεσβεῖαν ποίει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ο κηρύξας τὴν μετάνοιαν ἀνθρώποις, τοῦ Κυρίου Βαπτιστὰ καὶ Πρόδρομε, μετανοεῖν με ἐκ ψυχῆς ἰκέτευε.

Ἅγιοι Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων, Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν πίστιν ἡμῶν ἀσάλευτον τήρησον.

Ἅγιοι Ἱεράρχαι τοῦ Χριστοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν μεγάλων Διδασκάλων, Βασιλείου Γρηγορίου τε, καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Ἅγιε Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Νικόλαε.

Τὴν ὁρεῖαν καὶ θερμὴν σου προστασίαν, καὶ τὴν σκέπην σου παμμάκαρ Νικόλαε, τοῖς ὑμνηταῖς σου πλουσίως κατὰπεμψον.

Ἅγιοι Μεγαλομάρτυρες.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν ἐνδόξων Ἀθλοφόρων, Γεωργίου, Δημητρίου, σοφῶν Θεοδώρων τε, καὶ Ἀρτεμίου, Χριστέ ἡμᾶς φύλαττε.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ικεσίαις Ἰησοῦ μου Μυροφόρου τῆς ἐνδόξου, Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου, καὶ Μοδέστου τε, πάσης ἀνάγκης ἡμᾶς διαφύλαξον.

Ἅγιοι ἔνδοξοι Ἀνάγκυροι.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν ἐνδόξων Ἀναγκύρων, καὶ Μαρτύρων, καὶ πάντων Ἀγίων σου, τὰ σὰ ἐλέη ἐφ' ἡμᾶς κατὰπεμψον.

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

ὑπεραγία Θεοτόκε.

Τὴν ἐν ζάλῃ πειρασμῶν καὶ τρικυμίαις, ταῖς τοῦ βίου πικρῶς κινδυνεύουσαν, Παρθένε ποίμνην τὴν σὴν περιφύλαττε.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν δοξολογοῦμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον λέγοντες· Τριάς Ἁγία, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε κόσμου ἱλαστήριον Παρθένε· χαῖρε στάμνε καὶ λυχνία πάγχρυσε, τοῦ Θεοῦ μάννα, καὶ φωτὸς Θεόνυμφε.

Καὶ εὐθύς.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πόλιν.

Ὁ ἱερεὺς.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὅτι Ἅγιος εἰ ὁ Θεός.

Εἰτα τὰ παρόντα Τροπάρια. Ἦχος, πλ. δ'.

Νῦν ἐπέστη ὁ καιρὸς ὁ πάντας ἀγιάζων, καὶ ὁ δίκαιος ἡμᾶς ἀναμένει Κριτὴς· ἀλλ' ἐπίστρεψον ψυχὴ πρὸς μετάνοιαν, ὡς ἡ πόρνη κράζουσα σὺν δάκρυσι· Κύριε ἐλέησόν με.

Νάμασιν ἐπομβρίας Χριστέ πηγὴν τῶν ἰάσεων, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τῆς Παρθένου σήμερον, τῷ τῆς σῆς εὐλογίας βαντισμῷ, φυγαδεύσαις τὰς νόσους τῶν ἀσθενούντων, ἰατρὲ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν. ἀρθένος ἔτεκες, ἀπειρόγαμε, καὶ Παρθένος ἔμεινας Μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Παναγία Θεοτόκε, τῶν χειρῶν ἡμῶν τὰ ἔργα κατεύθυνον, καὶ συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν αἰτησαι, ἐν τῷ ψάλλειν ἡμᾶς τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον.

Ἅγιος ὁ Θεός.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Κύριος φωτισμός μου καὶ Σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς, Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αδελφοί, ὁ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι, ἐξ ἐνός πάντες, δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφούς αὐτοὺς καλεῖν, λέγων· ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας ὑμνήσω σε· καὶ πάλιν· ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς ἐπ' αὐτῷ. Καὶ πάλιν· ἰδοὺ ἐγὼ καὶ

τὰ παιδιά ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός· ἐπεὶ οὖν τὰ παιδιά κεκοινωνήκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν· ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτέστι τὸν διάβολον, καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντός τοῦ ζῆν ἐνοχοὶ ἦσαν δουλείας· οὐ γὰρ δὴ πού 'Αγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος 'Αβραάμ ἐπιλαμβάνεται. Ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται, καὶ πιστὸς 'Αρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἰλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ· ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεὶς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι·

'Αλληλούϊα.

Στίχ. Ἐξηρεῦετο ἡ καρδιά μου λόγον ἀγαθόν.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα· ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήτρᾳ ἡ ἐπιλεγόμενη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδα, πέντε στοάς ἔχουσα· ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν· Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήτρᾳ καὶ ἐτάραττε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγίης ἐγίνετο ὃ δὴ ποτε κατείχετο νοσήματι.

Καὶ εὐθὺς.

Εν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης, καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος Κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου, καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαθείας, καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ἁγιασθῆναι τὸ ὕδωρ τοῦτο, τῇ δυνάμει, καὶ ἐνεργείᾳ, καὶ ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ καταπεμφθῆναι αὐτῷ τὴν χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως, τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἰορδάνου, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ δωρηθῆναι αὐτῷ δυνάμιν ἱματικὴν διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ φωτισθῆναι ἡμᾶς φωτισμὸν γνώσεως διὰ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου, καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Αντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθήμεθα.

Οτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰτα τὴν εὐχὴν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Θεὸς ὁ μέγας, ὁ ὑψιστος, ὁ ἐν Τριάδι· Ἁγία προσκυνούμενος, ἡ προαιώνιος φύσις, ἡ ὑπερούσιος μεγαλειότης, ἡ ἀνεξιχνίαστος δύναμις, ἡ ἀρρήτος ἐξουσία, ἡ τῆς σοφίας πηγή, τὸ τῆς ἀγαθότητος ὄντως ἀνεξιχνίαστον πέλαγος· Σὺ φιλάνθρωπε Δέσποτα, ὁ τῶν προαιώνων θαυμασιῶν Θεός, ὃν οὔτε ἐννοια καταλαβέσθαι δύναται, οὔτε λόγος ἐρμηνεύσαι ἰσχύει, ἐπιβλεψὼν καὶ νῦν ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀναξίους δούλους σου, καὶ δὸς ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως, τῇ δὲ γλώττῃ λόγον ἄξιον τοῦ εἰς τὰ ὦτα φθάσαι τῆς σῆς ἀγαθότητος· καὶ τὸν ἔλεον ἐπισπάσασθαι τῆς σῆς χάριτος ἐκ σοῦ γὰρ καὶ τῆς σῆς ζωοποιοῦ δωρεᾶς, καὶ τὸ θέλειν, καὶ τὸ ἐνεργεῖν τοῖς ἀνθρώποις ὑπάρχει· Διὸ ἱκετεύομεν, κατὰπεμψον ἡμῖν τὴν σὴν εὐλογίαν, καὶ τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν ἐπὶ τὸ ὕδωρ τοῦτο. **(ἐκ γ')** Ὁ τὸ λουτρὸν τῆς παλιγγενεσίας τῷ γένει ἡμῶν δωρησάμενός πρὸς ἀπόνοιψιν τῶν τῆς ἁμαρτίας μολυσμῶν, καὶ ἀπαλλαγὴν τῶν ἐπισυμβαινόντων ἡμῖν παντοίων ἀρρώστημάτων, καταξίωσον ἡμᾶς ἐρρῶντισμένους, τὰς καρδίας ἀπὸ συνεδήσεως πονηρᾶς ἐλευθέρας διατηρεῖν, καὶ λελουμένους τῷ σώματι ὕδατι καθαρῷ, ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ καρποφορεῖν καὶ αὐξάνεσθαι, καὶ τὴν εἰς τοὺς δεομένους συμπάθειαν, ἀόκνῳ σπουδῇ πρὸς θεραπείαν τῶν πεπονηκότων ἀδελφῶν ἡμῶν διὰ παντός ἐπιδείκνυσθαι, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαχνίας καταξιούσθαι, τῶν τε ψυχικῶν ἀρρώστημάτων, καὶ τῶν σωματικῶν ἀλγηδόνων τὴν ἀπολύτρωσιν κομιζομένους. Καὶ κατὰπεμψον ἡμῖν τὰ τῆς σῆς φιλάνθρωπου δωρεᾶς ἱάματα ἐν τῷ παρόντι ὕδατι, καὶ οὐ πρὸς ἡδονὴν σαρκὸς, ἀλλὰ πρὸς ἱάσιν ψυχῆς ἡ ἐπιτελουμένη παρ' ἡμῶν διακονία πνευ-

ματική γενέσθω. Ναί, Δέσποτα, ὁ δοὺς ἡμῖν τὴν χιονοφεγγὴ ταύτην φορέσαι στολὴν ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, τῇ ταπεινώσει ἡμῶν ἐπικαμπτόμενος, τοῖς τοῦ ὕδατος τούτου ῥαντισμοῖς, τὰς κηλίδας τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀπόσμηξον, καὶ τῇ σῇ εὐλογίᾳ τοὺς ῥύπους τῶν παθῶν ἡμῶν ἀποκάθαρσεν. Πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας· δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων· τοῦ τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν Ἀγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμεων Ἀποστόλων· τῆς Ἀγίας ἐνδόξου Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς· τῶν ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν καὶ οἰκουμενικῶν μεγάλων Διδασκάλων καὶ Ἱεραρχῶν, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου καὶ Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας· Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις· Σπυρίδωνος Τριμυθούντος τοῦ θαυματουργοῦ· Συμεῶν τοῦ ἐν τῇ μάνδρα, καὶ Ἱερομάρτυρος Μοδέστου· τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου· τῶν Ἀγίων ἐνδόξων μεγάλων Μαρτύρων Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, Θεοδώρου Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου, καὶ Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους· τῶν Ἀγίων ἐνδόξων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων, Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, Κύρου καὶ Ἰωάννου, ἱαματικοῦ Παντελεήμονος καὶ Ἑρμολάου, Σαμφῶν καὶ Διομήδους, Θάλλελαίου, Τρύφωνος, καὶ Ἀντίπα τοῦ θαυματουργοῦ· τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφύλων Πατέρων ἡμῶν τῶν ἐν Ἀθῶ λαμψάντων· τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφύλου Πατρός ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου, προστάτου ἡμῶν ἐφόρου καὶ δομητοροῦ· τῶν Ἀγίων καὶ δικαίων Θεοπατέρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· τοῦ Ἀγίου (τῆς ἡμέρας) καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων· ὧν ταῖς πρεσβείαις φύλαττε, Κύριε, πάντας τοὺς εὐσεβεῖς Βασιλεῖς καὶ Ὀρθοδόξους Χριστιανούς· φύλαττε, Κύριε, τοὺς δούλους σου τοὺς ἐπιτελοῦντας τὴν ἁγίαν λιτὴν ταύτην· φύλαττε, Κύριε, τοὺς περιεστῶτας ὧδε· Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος) μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Πατρός ἡμῶν (δεῖνος), καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος· Μνήσθητι, Κύριε, τῶν καρποφορούντων καὶ καλλιεργούντων ἐν ταῖς ἁγίαις σου Ἐκκλησίαις, καὶ μεμνημένων τῶν πενήτων· Μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν αἰχμαλώτων, καὶ ἐπισκεψαί πάντας, καὶ ἴασαι κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος, πᾶσι παρέχων τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ ζῶν τὴν αἰώνιον. Ὅτι σὺ εἶ ὁ εὐλογῶν καὶ ἁγιάζων τὰ σύμπαντα, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρί, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰρήνη πᾶσι.

Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Καὶ τὴν εὐχὴν ταύτην μυστικῶς.

Κλίνον, Κύριε, τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθῆναι καταδεξάμενος, καὶ ἁγιάσας τὰ ὕδατα, καὶ εὐλόγησον πάντας ἡμᾶς, τοὺς διὰ τῆς κλίσεως τοῦ ἑαυτῶν αὐχένος σημαίνοντας τὸ τῆς δουλείας πρόσχημα· καὶ καταξίωσον ἡμᾶς ἐμπλησθῆναι τοῦ ἁγιασμοῦ σου διὰ τῆς τοῦ ὕδατος τούτου μεταλήψεως· καὶ γενέσθω, Κύριε, εἰς ὑγείαν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Ἐκφώνως.

Σὺ γάρ εἶ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ Παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰτα σφραγίζει διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸ ὕδωρ τρίς, φάλλον συγχρόνως καὶ τό,

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου· Ἐκ τρίτου.

Μετὰ δὲ τοῦτο ῥαντίζων σταυροειδῶς τὸν Ναὸν φάλλει τὸ παρὸν Θεοτοκίον. Ἦχος, β'.

Τῶν σῶν δωρεῶν ἀξίους ἡμᾶς ποίησον, Θεοτόκε Παρθένε, παρορῶσα τὰ πλημμελήματα ἡμῶν, καὶ παρέχουσα ἰάματα τοῖς ἐν πίστει λαμβάνουσιν τὴν εὐλογίαν σου Ἀχραντε.

Εἰτα ἀσπάζεται ὁ Ἱερεὺς τὸν Σταυρόν, καὶ ὁ λαός,

ἡμεῖς δὲ φάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα. Ἦχος, δ'.

Πηγὴν ἱαμάτων ἔχουσα, Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ, τὰς ἰάσεις παρέχεις πᾶσι τοῖς δεομένοις, ὡς μεγίστων δωρεῶν ἀξιοθεῖσα, παρὰ τῆς ἀενάου πηγῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν· φησὶ γὰρ καὶ πρὸς σέ ὁ Κύριος, ὡς ὁμόζηλον τῶν Ἀποστόλων· Ἰδοὺ δέδωκά σοι τὴν ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε αὐτὰ ἐκβάλλειν καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Διὸ Ἰσαπόστολε Μαγδαληνὴ Μάρια ἐνδόξε, δωρεὰν λαβοῦσα, δωρεὰν παρέχεις, ἱατροῦσα τὰ πάθη τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Πηγὴν ἱαμάτων ἔχοντες, τὴν Πανεύφημον Μαγδαληνὴν, τὰς ἰάσεις λαμβάνομεν πάντες οἱ ἐν ἀνάγκαις· τὴν μυρίπνοον αὐτῆς χεῖρα προσκυνοῦντες, καὶ χάριν ἐξ αὐτῆς δαψιλῶς ἀρῶμεθα. Ποδῶν γὰρ ἀψαμένη τοῦ Χριστοῦ, τὴν χάριν εἴληφεν ἁγιασθεῖσα, καὶ τοῦ θείου ἐμπλησθεῖσα ζήλου Ἰσαπόστολος τοῦ Λόγου ὦφθη. Ὅθεν παντοίας νόσους, καὶ μαλακίας θεραπεύει, καὶ δαίμονας ἐλαύνει. Διὸ ἰκετεύοντες αὐτὴν πιστῶς ἀναβοήσωμεν: Μυροφόρε Πάντιμε, ἐκ δεινῶν παντοίων λύτρωσαι, τοὺς προστρέχοντάς σοι, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Νεῦσον παρακλήσεις, σὼν ἱκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα· μὴ αἰσχυνθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· χαῖρε, Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Ἱερὲς ποιεῖ Ἀπόλυσιν ὡς ἔθος.

Εὐχὴ ἱκετήριος εἰς τὴν Ἁγίαν Μυροφόρον καὶ Ἰσαπόστολον Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν, λεγομένη εἰς πληγὴν ἀκρίδος καὶ πάσαν νόσον.

Πανένδοξε, Ἰσαπόστολε, Μαθήτρια Χριστοῦ, Μαρία Μαγδαληνὴ, ἡ πρώτη ἀξιωθείσα ἰδεῖν τὴν ἑνδοξὸν ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, καὶ τῶν ἀχράντων αὐτοῦ ἀφαμένη ποδῶν, καὶ τοῖς θείοις Ἀποστόλοις εὐαγγελισμένη, καὶ χάριν πλουσίαν παρ' αὐτοῦ δεξαμένη, σοὺ δεόμεθα, οἱ δοῦλοί σου, οἱ τὴν σεπτὴν, χαριτόβρυτον καὶ πανεύοισμον, ἱεράν, καὶ ἁγίαν σου χεῖρα κεκτημένοι, καὶ διηλεκτικῶς τῇ προσπτύξει αὐτῆς πλουτοδότως χαρίσματα ἱαμάτων λαμβάνοντες, ἐπιδεῖν ἐπὶ τῇ δεήσει ἡμῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἀνάγκῃ, καὶ ἐπίσκεψαι ἡμῶν τὴν κάκωσιν, ὅτι εἰς σὲ τὴν ἐλπίδα ἡμῶν κεκτήμεθα, ὡς παρρησίαν μεγίστην πρὸς Χριστὸν κεκτημένην, καὶ τὰς αἰτήσεις σου πληροῦντος· ἰδοὺ γὰρ θλίψεις καὶ ἀνάγκαι κατέλαβον ἡμᾶς διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ σκιά θανάτου ἡμᾶς κατεκάλυψε, καὶ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπέπεσεν ἡμῖν· ἀλλὰ σὺ Μαθήτρια Χριστοῦ, ἐάν μόνον θελήσης, ταχέως δύνασαι ἀνατρέψαι τὴν καθ' ἡμῶν τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησιν, καὶ εἰς οἶκτον αὐτὴν μεταποιῆσαι. Ὅθεν ἐπειδὴ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν οὐκ ἔχομεν παρρησίαν στήναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο σὲ τὴν ἡγαπημένην αὐτοῦ Μαθήτριαν καὶ Εὐαγγελίστριαν προβαλλόμεθα, ὡς παρρησίαν μεγίστην πρὸς αὐτὸν ἔχουσαν, δι' ἣν τὴν οἰκουμένην διήλθες, κηρύττουσα τὸ θεῖον αὐτοῦ ὄνομα, καὶ κινδύνους χαλεποὺς ὑπέστης, καὶ δοξασθεῖσα ἐπαξίως τῶν πόνων σου ἐν οὐρανοῖς. Ἐπάκουσον οὖν, δεόμεθα, τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ταπεινῶν ἱκετῶν σου, καὶ τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ πληγῆς ἀκρίδος, καὶ ἐρπετῶν, καὶ θηρίων, τῶν ληϊζομένων τοὺς καρποὺς τῶν χωραφίων, κήπων, καὶ ἀμπελώνων, ἀπολύτρωσον ἡμᾶς δεόμεθα, χάριτι τῆς παντίμου καὶ ἁγίας σου χειρός, μεθ' ἧς λιτάζομεν, καὶ κυκλοῦντες αὐτὴν δεόμεθα ἐκτενῶς, ὡς συμπαροῦσαν ἡμῖν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ εἰκότως νομίζομεν. Ναί, δεόμεθα, ἀποδίωξον ταῦτα πάντα ἀφ' ἡμῶν, καὶ δός τοῖς δούλοις σου πλησμονὴν σίτου, οἴνου, καὶ ἐλαίου, καὶ τοὺς μελισσῶνας εὐλογίας πλησον, καὶ

πάσης λοιμικῆς νόσου καὶ λύθης ἐλευθέρωσον τοὺς δούλους σου τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ σὸν ἅγιον ὄνομα, καὶ μετὰ πόθου καὶ πίστεως ἀσπαζομένους τὴν θήκην τῆς παντίμου χειρός σου· καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν εὐλόγησον, ὑγείαν καὶ εὐεξίαν αὐτοῖς ταῖς εὐχαῖς σου παρέχουσα· ἀπέλασον ἀπ' αὐτῶν πᾶσαν θανατηφόρον ἀρρώστιαν καὶ βλάβην· τὰ ποίμνια αὐτῶν ἀσινῇ διατήρησον, καὶ πᾶν εἶδος ζώων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, βοῶν, καὶ λοιπῶν κτηνῶν τῶν δούλων σου, τῶν σὲ ἐν εὐλαθείᾳ ἐπικαλουμένων, ἵνα πᾶσαν αὐτάρκειαν ἐν παντὶ ἔχοντες, περισσεύωσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, καὶ δοξάζωσι μὲν τὸν χορηγὸν παντός ἀγαθοῦ Παντοκράτορα Θεόν καὶ Κύριον, τιμῶσι δὲ καὶ σέβονται σὲ τὴν Ἰσαπόστολον καὶ πρώτην ἐν Μυροφόροις προστατίδα ἡμῶν καὶ φρουρὸν ἀκαταπαύστως χρεωστικῶς, εὐεργέτιδα καὶ ἀντιλήπτορα μετὰ Θεόν, καὶ μετὰ τὴν Θεοτόκον ὑπέραγνον Μαρίαν τὴν κοινὴν ἡμῶν Δέσποιναν ἐπιγραφόμενοι, δοξάζοντες διὰ σοῦ τὸν Σωτῆρα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ τοῦ Μικροῦ Ἀγισμοῦ. (Μετάφρασις ἐκ τοῦ Σλαβωνικοῦ).

Αὕτη λέγεται ἀντὶ τῆς συνήθους μεγάλης χάριν συντομίας.

Θεε μεγαλύνουμε, ὁ ποιὼν θαυμάσια ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ἐλθέ ταυῶν καὶ πρὸς τοὺς ἐπικαλουμένους σε δούλους σου, ἐξαπόστειλον τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον, καὶ ἀγίασον τὸ ὕδωρ τοῦτο. (ἐκ γ'). Καὶ δός τοῖς μεταλαμβάνουσι καὶ ῥαντίζομένοις ἐξ αὐτοῦ, ἀπαλλαγὴν παντός κακοῦ· στερέωσιν καὶ καθαρισμόν οἰκῶν, καὶ ἀπέλασιν πάσης διαβολικῆς ἐνεργείας. Ὅτι ἡυλόγηται καὶ δεδόξασται, τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τέλος τῶν Ἀκολουθιῶν τῆς Ἁγίας Μαγδαληνῆς.

Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΣΟΥ ΠΑΝΕΥΦΗΜΟΥ ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ
ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Ἠγάτησαν γὰρ πάντες οἱ ἅγιοι τὸν Θεόν, καὶ εὐρον χάριν καὶ δόξαν παρ' αὐτοῦ. Χάριν μὲν ὅτι τὰ σώματα αὐτῶν κείμενα ἐν τοῖς μνήμασι, μύρα βλύζουσι, καὶ θαύματα ἐπιτελοῦσι τοῖς ὁρθῶς μετὰ πίστεως αὐτοῖς προστρέχουσι. Δόξαν δὲ τὴν οὐράνιον ἐκείνην τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Πόσην γὰρ δόξαν ἔχουσιν οἱ ἅγιοι, διὰ τὸ ἀκούσασθαι παρὰ τοῦ Χριστοῦ: τὸ «Ἦτε δοῦλοι ἀγαθοί, ἐπὶ ὀλίγα ἦτε πιστοί, ἐπὶ πολλῶν καταστήσω ὑμᾶς, εἰσελθετε εἰς τὴν βασιλείαν μου;» Ἰδετε τί κέρδος ἔχουσιν οἱ ζητοῦντες τὸ θέλημα αὐτοῦ καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηροῦντες. Οὗτοι μακάριοι εἰσιν, οὗτοι τὸν Θεὸν βλέπουσιν, οὗτοι τὴν χάριν αὐτοῦ καὶ τὴν δόξαν εὐρήσουσιν. Ἐξ ὧν μία ὑπάρχει καὶ ἡ ἐνδοξος Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Αὕτη γὰρ τὸν Θεὸν ἐζητήσῃ καὶ ἠγάπησεν αὐτόν· διὸ χάριν εὗρε καὶ δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο Ἁγία καὶ Ἰσαπόστολος· καὶ εἰς πολλοὺς τόπους τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου αὐτοῦ ἐκήρυξε, καὶ μυροφόρος ἐγένετο, καὶ θαυματουργὸς κατέστη, καὶ τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου ἐφίλησε· καὶ πολλὰ πράγματα ἐν ταῖς ἁγίαις Γραφαῖς εὕρομεν δι' αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ οἱ τέσσαρες Εὐαγγελισταὶ δοξάζουσι καὶ ἐπαινοῦσιν αὐτήν, περὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως, ἥς εἶχεν εἰς τὸν Χριστόν.

Αὕτη γοῦν ἡ Μαρία ἦν ἀπὸ τῆς Μάγδαλα πόλιν τὴν εἰς τὰ ὄρια τῆς Συρίας· πλουσία σφόδρα καὶ ὡραία τὴν ὄψιν καὶ τὸ κάλλος. Εἶχε μὲν πατέρα, τοῦνομα Σύρον, τὴν δὲ μητέρα Εὐχαριστίαν. Οὗτοι ἦσαν ὀνομαστοὶ καὶ ἐνδοξοὶ εἰς πάντα, τὴν τε εὐγένειαν περιφανεῖς καὶ τὸν πλοῦτον περιβλεπτοί. Τοιγαροῦν ἀκούσασα περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐν Ἱερουσολύμοις διάγει καὶ διδάσκει, καὶ θαύματα πολλὰ ποιεῖ, τυφλοὺς φωτίζει, λεπροὺς καθαρίζει, νεκροὺς ἀνιστᾷ, καὶ δαιμονῶντας θεραπεύει, καταλιπούσα τὰ Μάγδαλα, ἦλθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ ζητοῦσα τὸν Κύ-

ριον, ὃν περ εὐροῦσα ἠκολούθει αὐτῷ ψυχικῶς τε καὶ σωματικῶς· καὶ μαθήτρια αὐτοῦ γίνεται, καὶ χάριν εὐρίσκει μεγάλην παρ' αὐτοῦ.

Ἦνοχηετο δὲ αὕτη ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ὑπὸ δαιμόνων ἐπτά, καὶ διὰ τῆς Χριστοῦ χάριτος λυτροῦται καὶ ἀπαλλάττεται αὐτῶν, καὶ λατρεύεται. Δαιμόνια οὖν ἀκούων ἐπτά, νόμιζε μοι τὰ τῶν ἀρετῶν ἐναντία ὑπάρχειν πνεύματα. Δηλαδή, πνεῦμα ἀφοβίας, πνεῦμα ἀσυνεσίας, πνεῦμα ἀγνοσίας, πνεῦμα ψεύδους, πνεῦμα κενοδοξίας, πνεῦμα ἐπαρώσεως, πνεῦμα κάλλους· καὶ ταῦτα πάντα ἐναντία εἰσι, καὶ ἀντίπαλα πασῶν τῶν ἀρετῶν. Ὅτι πᾶσα ἁμαρτία ἔχει τὸν δαίμονα, ἥτοι τὸ ἐνεργοῦν αὐτὴν πνεῦμα. Ἐκ τούτων οὖν τῶν ἐπτά πνευμάτων, ὧν εἶχεν ἡ μακαρία, ἐλυτρώσατο αὐτὴν ὁ Κύριος καὶ ἴασατο. Ἀπαλλαγείσα δὲ πάσης κακίας, τῆς τε ἀγαθότητος ἐνδύμα περιβαλοῦσα ἑαυτήν, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησεν, οἷα δὲ μαθήτρια καὶ διάκονος, μέχρι τοῦ πάθους αὐτοῦ· καὶ τὰ τοῦ κόσμου ἅπαντα φθαρτὰ εἰς οὐδὲν λογισαμένη, τὸν τε πλοῦτον καὶ δόξαν καὶ εὐμορφίαν, καὶ εἴ τι ἕτερον τούτοις ὅμοιον βδελυζαμένη παντελῶς, γίνεται μυροφόρος μεθ' ἑτέρων γυναικῶν, διὸ αὐτὴν ἠγάπησεν ὁ Δεσπότης Χριστός. Ἀλλὰ καὶ ἡ Θεοτόκος σύντροφον καὶ συνοδοιπόρον ἑαυτῆς ἐν τῷ τάφῳ ἐποίησεν. Αὕτη πρώτη τῶν ἄλλων μυροφόρων τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου εἶδε μετὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου ἐφίλησε, καὶ ἐνηλάφησεν αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς Ἀναστάσεως Ἀγγελον εἶδε τὸ μεσονύκτιον ὡς ἀστραπήν· ὃς τὸν λίθον τοῦ μνήματος ἐκύλισε, καὶ τοῖς μαθηταῖς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ τοῖς Ἀποστόλοις εὐηγγέλισατο εἰπούσα καὶ τῷ Πέτρῳ. Αὕτη πολλάκις τῆς ἡμέρας ταύτης ἦλθεν εἰς τὸ μνημεῖον μεθ' ἑτέρων γυναικῶν, δεικνύουσα τὸν τάφον κενόν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ σὺν Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ ἦλθεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον· καὶ πάλιν δύο Ἀγγέλους εἶδε τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐν τῷ τάφῳ, ἕνα πρὸς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἕνα πρὸς

τοὺς ποσὶν οἵτινες καὶ ἐλάλησαν αὐτῇ λέγοντες· **τίνα ζητεῖς;** Ἀλλὰ καὶ τὸν Κύριον εἶδε καὶ κηπουρὸν αὐτὸν ἐβρόνθον· διὸ καὶ ὠνειδίσθη παρὰ Κυρίου, καὶ ἤκουσε, **Μὴ μου ἅπτου,** ὅταν ἐγνώρισεν αὐτόν. Μετὰ ταῦτα ἦν ἐν Ἱερουσαλὴμ σὺν ἐτέραις γυναῖξιν, ἕως τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, καὶ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν ἣ καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοίτησις ἐγένετο, συμπληρωθεῖσης, οἱ μὲν Ἀπόστολοι ἐπορεύθησαν εἰς τὸ κήρυγμα· ἡ δὲ ἁγία Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, σφοδρότερα ἀγάπην πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐπιδεικνύουσα, ἐπορεύθη εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν Καίσαρα, φέρουσα ταύτην τὴν ἀναφορὰν πρὸς αὐτόν, ὅτι «Ὁ Πιλάτος, ὃν ἀπέστειλες εἰς Ἱερουσαλὴμ ἡγεμόνα, κρίσιν ἄδικον ἐποίησε πρὸς Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τῆς Μαρίας, τὸν ποιούντα σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ· τὸν τυφλοὺς ἀνάβλεψιν δίδόντα, νεκροὺς ἐγεγρόντα, λεπροὺς καθαρίζοντα, λόγῳ μόνῳ δαμόνια ἐκβάλλοντα, καὶ ἀπὸ πᾶσαν νόσον θεραπεύοντα»· οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς Ἄννας καὶ Καϊάφας, **διὰ ἧλθον καὶ φθόνον παρέδωκαν αὐτὸν Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι,** ὅστις πολλὰ ἐξετάσας αὐτόν, καὶ μὴ δὲν ἄξιον θανάτου εὗρων ἐν αὐτῷ, ἐσταύρωσεν αὐτόν. Τότε ἡ κτίσις ἰδοῦσα τὴν ἰδίαν ἐσάλευθη, ὁ ἥλιος ἡμαύρωσε τὰ ἄκτινας, ἡ δὲ σελήνη εἰς σκότος μετεβλήθη, ἡ γῆ ἐσεισθή, αἱ πέτραι διεσπάρησαν, τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, καὶ οἱ νεκροὶ ἀνέστησαν.»

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Καίσαρ, καὶ ὅτι γέγονεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ σκότος, τὸ ὁποῖον ἐγένετο εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ γράψας τὸν καιρὸν, ἐννόησεν ὅτι ἡ γυνὴ τὸ ἀληθὲς λέγει· καὶ παραχρῆμα γράφει εἰς Ἱερουσαλὴμ, ὅπως ὁ Πιλάτος ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥώμην, ὁμοίως καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου Ἄννας καὶ Καϊάφας ἐν σπουδῇ. Καὶ ὁ μὲν Καϊάφας λέγουσιν εἰς ἀπέθανεν ἐν τῇ Κρήτῃ· ὁ δὲ Ἄννας ἀνῆλθεν εἰς Ῥώμην. Τότε ὁ Καίσαρ ἐποίησεν ἀπόφασιν τοιαύτην εἰς αὐτόν, ἵνα ἐκδείξωσι μίαν βουβάλαν, καὶ τυλίξωσιν αὐτὸν ἐν τῷ ὕψῳ αὐτῆς δέρματι, καὶ οὕτω στήσωσιν αὐτόν εἰς τὸν ἥλιον· σφίγγαντος οὖν αὐτόν τοῦ δέρματος, ἀπερῆξεν ὀδυνηρῶς τὴν ἐλκεῖν αὐτοῦ ψυχὴν. Τὸν δὲ Πιλάτον ἐκέλευσε παρασταθῆναι τῷ βήματι αὐτοῦ, εἰς ἀπόκρισιν τοῦ δόγματος. Συνήθειαν δὲ εἶχε τοιαύτην ὁ Καίσαρ, ὅτι οὐδεὶς ἄξιος τοῦ θανά-

του ἠφίετο ἰδεῖν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον. εἰ δὲ καὶ ἔβλεπεν, ἐσυμπαθεῖτο ἐκ τοῦ θανάτου· ἐπεὶ γὰρ ἐμελλεν ὁ Πιλάτος ἰδεῖν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, καὶ ἐρωτηθῆναι ὑπ' αὐτοῦ· πῶς τὸν ἄδικον θάνατον τοῦτον ἐποίησας, τοῦ ποιούντος θαύματα καὶ τέρατα τσαυτά; Ἐποίησε πρῶτον ἀπόφασιν, ὅτι κἂν ἴδῃ τὸ πρόσωπόν μου ὁ Πιλάτος, ἐλευθερίαν οὐδεμίαν ἔχει. Καθίσαντος οὖν τοῦ Καίσαρος ἐπὶ τοῦ βήματος, παρίσταται ὁ Πιλάτος, ὃν ἰδὼν ὁ Καίσαρ ἔστη ὄρθιος (τοσοῦτο γὰρ ἐδοξάσθη ὁ Πιλάτος). Κάκεισε παρὴν Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ τοῦτον θεασαμένη, λέγει πρὸς τὸν Καίσαρα. Γίνωσκε, κύριε Καίσαρ, ὅτι τοῦ δικαίου ἐκείνου τὸ ἱμάτιον φορεῖ ὁ Πιλάτος, διόπερ ἀπλήμανος τιμῆς τοιαύτης. Ἦν γὰρ ἀγοράσας τὸν ἱματισμὸν τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ἄνωθεν ὤφαντον καὶ ἄρδαφον, ὃν ἡ Παρθένος Μαρία ἐπέλεξεν ἰδίαις χερσίν. Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται τῷ καιρῷ τῆς σταυρώσεως, τὰ ἱμάτια τοῦ Ἰησοῦ διμερίσαντο, καὶ ἔλαβεν εἰς ἑκάστος μέρος, ἐπὶ δὲ τοῦ ἱματισμοῦ εἶπον· μὴ σχίσωμεν αὐτόν, ἀλλὰ βάλωμεν κλήρους· τίνος λάχοι. τοῦτον οὖν τὸν ἱματισμὸν ἤρξατο ὁ Πιλάτος καὶ ἐνεδύσατο αὐτὸν ἐσθῆν τῶν ἱματίων αὐτοῦ πρὸς βοήθειαν, διὰ τοῦτο εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία· Κύριε Καίσαρ, ἱμάτιον φορεῖ τοῦ δικαίου ἀνθρώπου ἐκεῖνον, τοῦ ἀδίκου ἀναρωθέντος ὑπ' αὐτοῦ. Ἐκδύσαντες δὲ τὸν Πιλάτον εὗρον τὸν ἱματισμὸν τοῦ Ἰησοῦ, καθὼς εἶπεν ἡ Μαρία, καὶ ἐξέβαλον ἐξ αὐτοῦ· πάλιν οὖν περιβέβληται τὰ εἶναι αὐτοῦ ἱμάτια, τῆς δὲ προτέρας τιμῆς παντελὲς ἐστέρητο. Ἦρξατο οὖν ἐπερωτᾶν αὐτόν ὁ Καίσαρ, λέγων αὐτῷ· πῶς ἐτόλμης τοιοῦτον ἄδικον φόνον τελέσαι εἰς τὸν Ἰησοῦν; οὐκ ἤκουσας ἅπερ ἐποίησε θαύματα ἐν ἀσπὶ τῇ Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐν τοῖς ὁρίοις ἐκεῖνοις ἐνδόξα καὶ θαυμάσια; τυφλοὺς ἐφώτισε, λεπροὺς ἐκαθάρισε, νεκρὸν ἀνέστησε τετραήμερον ὀνόματι Λάζαρον, καὶ ἄλλα ὅσα ἐπεστίνα, καὶ τίς ἀκούς ὑπερβαίνοντα λέπραγε· τίνα οὖν αἰτίαν εὗρες κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐποίησας ταύτην τὴν ἀδικίαν καὶ παρανομίαν; ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος εἰπὼν· Κύριε Καίσαρ ὀνομαστέ καὶ θαυμαστέ, οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων παρέδωκαν μοι αὐτόν, λέγοντες καὶ βοῶντες, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ, ὅτι παραβαίνει τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, ὅτι κολύει τὰ τέλη καὶ τοὺς φόρους σου τοῦ Καίσαρος, καὶ ἀνασείει τὸν ὄχλον· γὰρὼ τοῦτον ἀκούσας, πολλάκις εἶπον πρὸς αὐτούς·

λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς, καὶ κατὰ τὸν ὑμέτερον νόμον κρίνατε· Οἱ δὲ ἤρξαντο φωνῇ μεγάλῃ κράζειν· αἶρε τοῦτον, ἄξιος γὰρ ἐστὶ θάνατος· ὅτι καὶ ἐαυτὸν Υἱὸν Θεοῦ ἐποίησε, καὶ ἄλλους λόγους πολλοὺς εἶπεν ἅπας ὁ λαὸς κατὰ τοῦ κράτους σου λέγων· ὅτι ἂν μὴ τοῦτον σταυρώσῃς, οὐκ εἰ φίλος τοῦ Καίσαρος· καὶ ὅτι πᾶς ὁ βασιλεὺς ἐαυτὸν ποίων, ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούσας ἐγὼ περὶ τοῦ κράτους καὶ τῆς ἐξουσίας σου, πολλὰ ἔπασχον ἀπολῦσαι αὐτόν. Ἰδὼν δὲ ὅτι οὐδὲν ὠφελοῦμαι, ἀλλὰ μᾶλλον θόρυβος γίνεται ἐν τῷ λαῷ, ἔκρινα τοῦ παραδοῖναι τὸν Ἰησοῦν εἰς θάνατον· καὶ ταῦτα ἀπὸ τοῦ φόβου σου. Τοῖνον ὁ Καίσαρ λέγει πρὸς Πιλάτον· Ἀθλίε καὶ ταλαιπώρε, ἐπειδὴ ἐξουσίαν εἶχες τοῦ ἀπολῦσαι, τίνος ἔνεκεν οὐκ ἀπέλυσας αὐτόν; καὶ διέταξε βαλεῖν τὸν Πιλάτον εἰς φυλακὴν, ἕως οὗ σκέψομαι φησι, ποῖον πικρὸν θάνατον ἐπέτυχεν εἰς αὐτόν, διὰ τὴν ἄδικον δίκην, ἣν ἀπεφίνατο κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ δικαίου ἐκείνου καὶ ἀναμαρτήτου.

Τότε οἱ τοῦ Καίσαρος ὑπηρέται παραλαβόντες τὸν Πιλάτον, ἀπήγαγον αὐτόν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν φυλακὴν· ἦσαν γὰρ αἱ φυλακαὶ τῆς Ῥώμης ἐσθῆν τῆς πόλεως. Χρονотριβήσαντος δὲ τοῦ Πιλάτου ἐν τῇ φυλακῇ, διὰ σπουδῆς εἰχον οἱ γνώριμοι αὐτοῦ καὶ οἱ γνήσιοι φίλοι τοῦ λυτρώσασθαι αὐτόν τῆς ἱσχυρῆς ἐκείνης εἰρκτῆς· ἀλλ' οὐκ ἐτόλμων ὁμιλεῖσαι περὶ αὐτοῦ τῷ Καίσαρι. Πλὴν μίαν τῶν ἡμερῶν εὐρόντες ἀφορμήν, ὥστε ποιῆσαι κλησίαν τῷ Καίσαρι ἔξω τῆς Ῥώμης, ἐγγυετο τῇ Πιλάτον κατεχούσης φυλακῆς, παρήγγειλαν αὐτῷ, ἵνα ὅταν ἴδῃ τὸν Καίσαρα ἐκείσε πλησιάζοντα, προκύβῃ τῆς θύρας, ἵκεταῖνον καὶ παρακαλῶν ἐπιτυχεῖν ἐλέους. Ἐν δὲ τῷ ἀρξέσθαι κλησθῆναι τὰ αὐτόθι συνηγμένα ἔζα, λαγωούς, θιάφους, καὶ εἴ τι ἕτερον γένος τῶν ζώων ἐτυγεν ἐν ἐκείνῃ τῇ πεδιάδι· μία ἑλαφος πιστῶν ὁραιότητι προὐκνυψε καὶ ὅση δύναμις, εἶχετο φρυγῆ· ἀναδραμόυσα δὲ ἐπάνω τοῦ τείχους τῆς φυλακῆς, ἔστη· ταύτην μὲν ὁ Καίσαρ εὐθὺς καταδιώκει, πάντη αγωνιζόμενος τοξεύουσι αὐτήν. Ὁ δὲ Πιλάτος προβαλὼν τῆς θυρίδος, ὅπως ἵκεταυσεν τὸν Καίσαρα, κἀνταῦθα γοῦν ἐγγὺς γενόμενος ὁ Καίσαρ, ἐπὶ τῆς ἐλάφου ὀπίσκει σαγίτταν, ἡ δὲ φυγοῦσα τῆς χειρὸς αὐτοῦ, κροῖται τὸν Πιλάτον εἰς μέσσην τῆς καρδίας, καὶ οὕτως ἐτελειώθη πικρὸ θάνατον. Ταῦτα μὲν οὕτως ἔχει· ἡμεῖς δὲ εἰς τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν.

Ἐρχεται οὖν αὐτῆς ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία εἰς Ἱερουσαλὴμ, εὐθύμως οὕσα διότι ἐποίησε τὴν ἐκδικήσιν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐκεῖ τῷ ἁγίῳ Ἀποστόλῳ Πέτρῳ ἐμαθήτευσεν. Μετὰ δὲ χρόνους δεκατέσσαρας τῆς Χριστοῦ Ἀναλήψεως, οἱ μὲν Ἀπόστολοι ἐπορεύθησαν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Κυρίου, ὅπως ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ κηρύξωσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τὴν τε ἐσσαρκον οἰκονομίαν, καὶ τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Ἀνάστασιν. Ἡ δὲ Μαγδαληνὴ Μαρία παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου· Μαζίμῳ τινί, ὃς τῶν ἐβρομήκοντα Ἀποστόλων ἐτύγχανεν ὢν ἔμεινε δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ. Ἐπεὶ δὲ πάντες οἱ Ἀπόστολοι ἐσκορπίσθησαν, οἱ παρόντες Ἰουδαῖοι, φθόνῳ τικόμενοι κατὰ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Μαζίμου, ἐνέβαλον αὐτὸν συνάμα τῇ μακαρίᾳ ἐκείνῃ, καὶ ἐτέροις πολλοῖς τῶν χριστιανῶν εἰς ἓν πλοῖον, οὔτε μὴν ἄρμενον, οὔτε κωπία, οὔτε ἐπισπιμὸν ποσῶς ἔχον, ὅπως καταποντισθῶσι, καὶ βυθισθῶσιν ὀπίσσω. Οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, καὶ ἀληθινὸς κυβερνήτης τῶν πιστῶν αὐτοῦ οἰκετῶν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, οὐ συνεχώρησε τοῦ ἀπολεσθῆναι αὐτούς, ἀλλ' ἔσωσεν ἀκινδύνως, καὶ κατήντησαν εἰς τὴν Φραντζαν, εἰς τόπον λεγόμενον Μασσαλίαν, ἐνθα δὴ προσορμισθέντας, ὑπὸ τε πείνης, καὶ δίψης καὶ τοῦ δεινοτάτου ψύχους πιεζομένους αὐτούς, οὐδεὶς ὑποδεχόμενος, ἡ φιλοφρόνως ξενίζων ἐσέδρε, διὰ τὸ εἶναι πάντας εἰδωλολάτρους τοὺς αὐτόθι ἐγχεωρίους· ἀλλὰ πᾶς ὁ λαὸς τοῦ τόπου ἐκείνου ἐτρεχον ὁμοῦ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰς ὅπερ ἐσέβοντο τὸν ὄμιλον, ὥστε ποιῆσαι αὐτῷ θυσίαν. Ταῦτα οὖν ἰδοῦσα ἡ μακαρία Μαγδαληνὴ Μαρία ἔστη μετὰ πολλῆς παρηγορίας, καὶ ἡλαρωτάτου προσώπου, καὶ μετὰ τῆς εὐλόλου γλώττης ἤρξατο αὐτοὺς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύττειν λέγουσα πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες βέλτιστοι, μάθετε τοῦ εἰδέναι τὸν ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὸν Θεὸν τὸν ἰσχυρὸν καὶ δυνατόν, τὸν Θεὸν τὸν ἀληθινόν, καὶ ἀρνησάμενοι τὰ κωφὰ καὶ ἄλλα εἰδωλά, πιστεύσατε εἰς τὸν προαιώνιον Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῆς τῶν ἀλλῶν καὶ κωφῶν εἰδωλῶν πλάνης. Οἱ δὲ τῶν λογίων τῆς μακαρίας ἀκηκοῦτες θαυμάζοντο τὴν γλυκύτητα τοῦ λόγου αὐτῆς, καὶ τὴν ὁραιότητα τοῦ κάλλους αὐτῆς ἐξεπλήσσοντο. Μετὰ δὲ τὸ τελεῖσθαι αὐτὴν τὸν λόγον τῆς διδασχῆς, ἐτυγεν ἐλθὼν καὶ ὁ τοῦ τόπου ἐκεῖνου ἀρχὼν μετὰ τῆς γυναίκος

αὐτοῦ πρὸς τὸ προσκοίμῳ θύσαν τῷ εἰδώλῳ καὶ Θεῷ αὐτῶν, ἵνα ποιήσῃ τεκνον. Ἄτεκνοι γὰρ ἦσαν. Τότε τοῖνυν ἰδοῦσα τοῦτον ἡ Μαгдаλὴν Μαρία, πεπαθήσασα μὲν ἡρξάτο κηρύττειν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· μετὰ δὲ τὸ παθεῖν τὴν ἡμέραν τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἡ μακαρία φαίνεται καθ' ὅραςιν τῇ γυναικὶ τοῦ ἄρχοντος μετὰ φόβου λέγουσα πρὸς αὐτήν· τίνας ἔνεκεν οὐ θέλετε ποιῆσαι καλωσύνην εἰς τοὺς ξένους τούτους, τοὺς πεινῶντας καὶ διψῶντας, καὶ τῷ ψυχῇ ἐκλιπόντας; καὶ οὗτοι εἰσὶ δούλοι τοῦ Θεοῦ, καὶ παρηγγέλειν αὐτῇ μετ' ἐπιτιμῆσεως εἰπεῖν τὰ ῥηθέντα τῷ ἄνδρὶ αὐτῆς, ὅπως ποιήσῃ ἔλεος εἰς τοὺς ξένους. Ἡ δὲ ἀρχόντισσα ἐφοβήθη εἰπεῖν τὴν ὕσασιν, ἣν ἐθεάσατο. Καὶ πάλιν τῇ ἐπιούσῃ νυκτὶ φαίνεται ἡ Μαρία λέγουσα πρὸς αὐτήν τὰ αὐτὰ λόγια, καὶ παρηγγέλειν εἰπεῖν τῷ ἄνδρὶ αὐτῆς· ἡ δὲ παρήκουσεν αὐτῆς, καὶ οὐδὲν ἐλάλησε τῶν ὁραθέντων. Τότε τί ποιεῖ ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ; φαίνεται πάλιν τρίτον τῷ ἄρχοντι ἅμα τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, μετὰ θυμοῦ πολλοῦ· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῆς ἔλαμπεν ὥστε πῦρ κατακαῖον τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· καθέυδεις, ὦ τύραννε, σῶμα τοῦ πατρὸς σου τοῦ Σατανᾶ, μετὰ ἐχθρῶν τῆς γυναικὸς σου, ἥς τίνας παρηγγέλια τοῦ εἰπεῖν σοὶ λόγον, καὶ οὐκ ᾔδεις; ἡ δὲ ἀνέστη, ὡ ἐχθρὸς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ἐσθίων καὶ πίνων πολλοὺς τε βρώμασι καὶ διαφόροις πότοις, ἐμπιπλὼν τὴν κοιλίαν σου, τοὺς δὲ ξένους καὶ ἀγίους τοῦ Θεοῦ, εἰσάσας ἀποθάνειν, ὑπὸ τῆς πείνης, καὶ δίψης, καὶ ψυχρότητος ἐκτεκρομένους, καὶ οὐ κοιμάσαι εἰς τὸ παλιτίον σου σκεπάσασαι ποικίλοις ἐντετυλιγμένους· οἱ δὲ τῷ ψυχῇ πιεζόμενοι τετελείωνται ὅμοιοι· ἐβράδυνας τόσον καλὸν ποιῆσαι εἰς αὐτούς· διὸ δὴ ἐπὶ σὲ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ· καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀνεχώρησεν ἀπ' αὐτῶν.

Ἐξυπνος οὖν ἡ ἀρχόντισσα γενομένη, μεγίστοις ἀναστεναγμοῖς μὲν καὶ δαίλαι συνεῖχετο· ἔπειτα δὲ τῷ ἄνδρὶ αὐτῆς οὐδὲν ἐτόλμα, ὡν εἶδε. τότε ὁ ἄρχων λέγει πρὸς αὐτήν. οἶδας, ὦ γύναι, τὸ ὄνομα, ὅπερ ἐντυπώσθη ἐγὼ; Ἡ δὲ λέγει ναί, καὶ δειλὸν καὶ τρέμουσιν πολλά. Εἶπεν ἐκεῖνος· τί δὴ ποιήσωμεν εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα; ἡ δὲ λέγει αὐτῷ· κρεῖττον ποιῆσαι τὸ διατεθὲν ὑπὸ τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ θεῖον ἐκμειλιῖσθαι, ἢ παρακούσαντες ὑποστῆναι τὴν ἀνύπαιστον δίωξιν. Προφῶς οὖν γενομένης, παραλαμβάνοντες τοὺς ξένους οἴκαδε, φιλοφρόνως ἐξένισαν

αὐτούς, καὶ προσηκόντως ἀνέπαιναν, πλουσιπαρόχως τὰς χρεῖας αὐτοῖς ἀναθέντες. Ἐπει δὲ ἡ μακαρία ἐδίδασκεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ὁ ἄρχων λέγει πρὸς αὐτήν· ἄρα τίς πίστις, ἥνεκερ διδάσκει, δύνασαι με πληροφορεῖσαι, ὥστε δι' ἔργων ἐπιδείξῃς φανερός; Λέγει αὐτῷ ἡ ἁγία· δύναμαι διὰ θαύματος, τοῦ Ἁγίου Θεοῦ βοηθοῦντός μοι. Ἀποκριθεὶς οὖν ὁ ἄρχων, σὺν τῇ αὐτοῦ γυναικὶ, λέγει πρὸς αὐτήν· δύνη αἰτήσασθαι παρὰ τοῦ Θεοῦ σου γενέσθαι ἡμῖν παιδίον; καὶ εἰ μὲν τοῦτο ποιήσῃς, ἡμεῖς πανοικεῖ πεισθισόμεθα πᾶσι τοῖς ὑπὸ σοῦ λαοῦ μένοισι καὶ κληρονομήσοις· ἡ δὲ ὑπέσχετο· καὶ τῆς δεήσεως γενομένης πρὸς Θεόν, ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ. Τῶν δὲ ἡμερῶν ὀλίγων παραδραμουσῶν, συνέλαβεν ἡ γυνή, ὅπερ θεασάμενος ὁ ἄρχων, ὅτι ἀληθὲς ἔστιν, ἡβουλήθη ἀπέναι εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, ὅπως μάθῃ εἰ ἀληθῆ εἰσιν, ὅπερ λέγει ἡ Μαρία καὶ διδάσκει. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· θέλω καὶ ἐγὼ εἶδέν μετὰ σοῦ εἰς τὴν Ῥώμην, ἱστορεῖσαι Πέτρον. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ ἄρχων εἶπεν αὐτῇ· οὐδαμῶς τοῦτο ποιήσῃς, ἵνα μὴ τι κακὸν πάθῃς ἐν τῇ θαλάσῃ, διὰ τὸ ἔγκλον σε εἶναι. Ἡ δὲ ἡρξάτο κλαῖναι πικρῶς καὶ ὀδυνηρῶς, προσπίπτουσα τοῖς ποσὶν αὐτοῦ καὶ αἰτοῦσα, ἵνα ὑπάγῃ σὺν αὐτῷ. Ἡ δὲ μακαρία Μαρία πείθει τὸν ἄρχοντα ἐπιστρέφειν τῷ θελήματι ἐκείνης, καὶ εὐλόγησεν αὐτῷ· λέγουσα· ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἐστὶ μετὰ τῶν ἡμῶν καὶ ἐσφράγισεν αὐτοὺς τῷ σημείῳ τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ, μήπως ὁ ὑπεναντίος ἐν τῇ ὁδῷ σκανδαλίσῃ αὐτούς. Ἡτοίμασαν οὖν τὸ πλοῖον, καὶ τὰ πρὸς χρεῖαν ὠνησάμενοι πάντα, ἐνέβαλον εἰς αὐτό, τὰ δὲ ἐπιλοιπα αὐτῶν παρέδωκαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἁγίας, καὶ ἐπορεύθησαν. Πορευομένων δὲ αὐτῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ, ἐφθάσεν ἡ ὥρα τῆς γεννήσεως αὐτῆς, καὶ γεννήσασα παιδίον ἄρσεν, ἀπέθανεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ· τῶν δὲ ναυτῶν βουλομένων ῥίπτειν αὐτήν εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ ἄρχων ἐν μεγάλῃ θλίψει καὶ ἀπορίᾳ τυγχάνων περὶ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ παιδίου, ὅτι ποιήσῃ μὴ εἰδώς, ἐδεήθη αὐτῶν, ἵνα μὴ ῥίψωσι τὰ νεκρὰ σώματα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τινα ἐρημόνησον ἀπαγαγόντες· ἐκεῖσε θάψωσιν αὐτήν, ὅπερ καὶ ἐποίησαν. Ἰδόντες γὰρ βουνόν τι ἐν τῇ θαλάσῃ κἀκεῖ ἀπελθόντες, εὗρον ἔσωθεν σπήλαιον μικρόν. ἐν ᾧ εἰσελθόντες, ἔθηκαν τὴν μητέρα μετὰ τοῦ βρέφους. Ὁ δὲ πατὴρ τοῦτον κλάσας πικρῶς ἐσκέπασεν αὐτὰ μετὰ τοῦ μανδυλίου αὐτοῦ, καὶ ἐμβάς εἰς

τὸ πλοῖον, ἐπορεύθη εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Πέτρον, καὶ διηγείται αὐτῷ πάντα, ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ Μαρία ἡ Μαгдаλινῇ, καὶ περὶ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ παιδίου, καὶ πῶς ἀπέθανον, καὶ ἔθηκαν αὐτὰ ἐν τῷ σπήλαιῳ.

Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐδίδασκεν αὐτὸν περὶ ὑπομονῆς, καὶ παρήγεσεν αὐτὸν μὴ λυπηθῆναι, ἀλλὰ καρτερικῶν γενέσθαι, καὶ ἀναμφιβόλως προσδοκᾶν τὰ ὑπὸ τῆς Μαρίας τῆς Μαгдаλινῆς· λαλήθῃσιν συντελεσθῆναι πάντα, καὶ μηδὲν τούτων ὑστερηθῆναι· εἰ γὰρ ἡ γυνὴ καὶ τὸ παιδίον τεθνήκασιν, ἀλλὰ ζῶσιν ἐν Κυρίῳ· ὅτι ἡ πρὸς Θεὸν πίστις, πάντα δύναται συνεγεῖν· καὶ τοιούτοις παρακλητικοῖς λόγοις πολλοὺς ἐδίδασκεν αὐτόν. Συνθεμένῳ τοίνυν τῷ ἄρχοντι ἀναβῆναι εἰς Ἱερουσόλυμα πρὸς τὸ προσκυνῆσαι τὸν Τάρον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συναπῆλθεν αὐτῷ καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἐπιδείκνους αὐτῷ πάντας τοὺς τόπους, ὅσους ἂν ἐπεριπάτησεν ὁ Κύριος· ἐνθα τε ἐσταυρώθη, ἀπέθανεν, ἐτάφη, ἀνέστη καὶ ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς.

Ὁ γοῦν ἄρχων ποιήσας αὐτόθι χρόνους δύο, καὶ μέλλων ἐπανελθεῖν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἔλαβε παραγγέλιον παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρον, ἵνα βαπτισθῇ ὑπὸ Μαρίας τῆς Μαгдаλινῆς. Ἐμβάς δὲ εἰς τὸ πλοῖον, ἐνεθυμήθη πῶς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς χώρας αὐτοῦ χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος μετὰ τῆς συμβίας αὐτοῦ. πῶς δὲ τέως ἐπανακάμπτει λυπούμενός τε καὶ ἀνώμενος ἐπὶ τῇ ταύτης στερησει, καὶ τῇ τοῦ παιδίου· καὶ ταῦτα συλλογίζόμενος, ἡβουλήθη παραβαλεῖν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ τὰ λείψανα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ παιδίου ἔθηκαν, ἵνα κἂν ταῦτα λάβῃ παρηγορίᾳ ἔνεκεν. Ὁ δὲ πολυεσταλγος Κύριος ἦν ὁ τοιαύτην ἔνοιαν ἐμβαλὼν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, καθ' ἓνα μὲν τρόπον βουλομένος αὐτὸν παραμυθῆσθαι, κατ' ἄλλον δὲ, ὅπερ καὶ μέγιστος, τὴν ἁγίαν Mariam τὴν Μαгдаλινὴν δοῦναι θέλων. Τοίνυν ὡς ἐγγίζοντες ἦσαν τῷ βουνῷ, θεωροῦσι παιδίον μικρὸν παῖον ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ λίαν ἐθαύμασαν. Τὸ δὲ παιδίον θεασάμενοι αὐτοὺς ἔφυγε, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον, ἐνθα ἦν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. Τότε εἰσελθόντες καὶ οἱ περὶ τὸν ἄρχοντα εἰς τὸ σπήλαιον, βλέπονται τὴν γυναῖκα σῶαν, κεκαλυμμένην ἔχουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, οἷα δὴ κοιμωμένην, καὶ ᾗσαντο κλαῖναι· ἡ δὲ γυνὴ ἔξυπνος γενομένη, φόβον καὶ τρέμον

ἐνέπλησεν αὐτοὺς. Ἦρξάτο γοῦν ὁ ἄρχων ἐπερωτᾶν αὐτήν, λέγων· πῶς ἀνέστης, καὶ τοσούτον χρόνον πῶς διέτριβες; Ἡ δὲ ἀποκριθεῖσα, εἶπεν· ὅτι ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Μαρία ἡ Μαгдаλινῇ συνεχῶς παρεβάλλεν ὅδε, πάντα μοι κομίζουσα ἐπισιτισμόν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄρχων, ἐθαύμαζε, καὶ ἐννέδς γενόμενος, ἐδόκει ὅραμα βλέπειν. Ἐπειτα ἐκείθεν ἀπάραντες, ἐνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ μετὰ πλείστης χαρὸς κατήντησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν· ἐνθα δὴ καταξιώθεντες ἰδεῖν τὴν ἁγίαν, ἡγῆραρίστησαν τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι θαυμάσια τοιαῦτα, καὶ τὰς ἀκοὰς υπερβάλλοντα· περὶ ὧν συλλαβήσαντες ἱκανῶς, ἡ τε ἁγία καὶ ὁ ἄρχων διὰ φροντίδος εἶχον τελειῶσαι τὸ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρον παράγγελμα, τὸ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος δηλαδή. Τότε γοῦν ἡ ἁγία Μαρία ἡ Μαгдаλινῇ, ἐβάπτισε τὸν ἄρχοντα πανοικεῖ, ἡ θετὸν εἰπεῖν πανδημῇ, καὶ τοὺς ἱεροῦς ναοὺς καταστήσασα, καὶ καλῶς τὰ περὶ τούτων οἰκονομήσασα, καὶ πάντας τῆς ζωῆς αὐτοῦ διδασκῆς ἐμπλήσασα, τούτους μὲν παρέδωκε τῷ Θεῷ, εἰς ὃν καὶ ἐπεπιστεύκεισαν· αὐτὴ δὲ ἡ θαυμαστὴ καὶ μεγάλη ὄντως, καὶ ὁδοῦ μήκος παρ' οὐδὲν θεμένη, καὶ τῆς γυναικείας ἀσθενείας ἐκλαθόμενῃ, σπουδῇ τὴν Ἐφεσον κατελήφει, καὶ τῷ Εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ τῷ Θεολόγῳ προσεντυχούσας, τῷ τῆς βροντῆς ὕψος, τῷ καὶ ἐπὶ τῷ Δεσποτικῷ στήθεϊ γνησίως ἀναπνεύοντι, συνῆν αὐτῷ κοινωνοῦσα καὶ κηρύττουσα, καὶ θλίψαν, καὶ δεσμών αὐτῶν, καὶ φυλάξης, καὶ τῶν ἄλλων ἀναισθῶν.

Ἐπει δὲ καὶ αὐτὴν ἄνθρωπον οὖσαν, τῷ κοινῷ λειτουργῆσαι νόμῳ τῆς φύσεως εἶδε, νοεῖ μὲν καὶ τελεῖν, καὶ γερὰ τοῦ Θεοῦ τὴν ψυχὴν αὐτῆς παρατίθῃσι. Φιλόχοιστοι δὲ τινες τὸ ταύτης πάντιμον σῶμα καλῶς κηδεύσαντες, φιλοτιμῶς θάπτουσι, παρ' αὐτῇ δὲ τῇ τοῦ σπηλαίου εἰσόδῳ, ἐν ᾗ περὶ οἱ ἐπὶ ἀνεκκοιμήνῃ Παιδες, πλείστα θαύματα τελείσασα, ἐν τε τῇ καταθέσει, καὶ τῷ μετὰ ταῦτα χρόνῳ. Καὶ ταῦτα μὲν εἰς τοσούτον. Ἄξιον δὲ καὶ περὶ τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου ταύτης διαλαβεῖν λειψάνου. Λέων ὁ ἐν εὐσεβείᾳ τῇ λήξει βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ὁ μέγιστος, τὴν περικαλλῇ Μονὴν τοῦ Λαζάρου, ἐξ αὐτῶν τῶν κρητῶν δεινὰ μνησθέντων, καὶ παντοίας ἄλλης τεχνάσεως διακοσμῆσας, φιλάγιος ὢν ἅτε καὶ φιλοδίκαιος καὶ λειψάνους ἁγίους ἐντιμότερον τὸν αὐτὸν ἐθέλων καθεσθῆναι, τὴν μεγάλῃν ταύτην Μαгдаλινὴν ἐξ Ἐφέσου τιμητικῶς ἄμα, καὶ φιλεσεβῆος ἀνακομισάμενος, ταύτῃ δὲ τῇ Μονῇ φιλοτιμῶς κατέθετο. Καὶ νῦν ἐστὶ τιμωμένη πιστῶς ἐν αὐτῇ καὶ λαμπρῶς ἐν ἐτησίῳ μνήμῃ· ποθεινὸς ἔορταζομένη, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν ὃν πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΜΥΡΟΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΜΑΡΙΑΝ ΤΗΝ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΝ

(Ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ μεταφρασθὲν εἰς τὴν ἀπλοελληνικὴν).

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ

Α'. Ἐὰν βεβαίως καὶ ἄλλοτε συνέβη καὶ διὰ λόγου νὰ πράξῃ τις τὸ πρέπον, τοῦτ' αὐτὸ νομίζω ὅτι θέλω πράξει καὶ νῦν προθυμώτατα ἀσκοληθεὶς εἰς τὴν διήγησιν τῶν ἀγώνων τῆς Μακαρίας Μαγδαληνῆς, καὶ ταύτην νὰ προβάλω ἀφορμὴν τῆς σημερινῆς ὑποθέσεως παραστήσας αὐτὴν ὡς ἔργον ἄξιον σπουδῆς. «Ἦτις βεβαίως οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν ὑπὲρ λόγον ὑπηρετήσασα καὶ μαθητεύσασα τῷ σαρκαρῶν Λόγῳ τοῦ Θεοῦ· οὐκ ὀλίγον δὲ συνετέλεσεν ὅσον τὸ ἐξ αὐτῆς διὰ τοῦ ἑναργοῦς καὶ προφορικοῦ αὐτῆς κηρύγματος μεγάλα ἔργα πράξασα. Ἐγὼ δὲ πάντα περισκοπήσας νομίζω ὅτι πρέπων καὶ ἀρμοδίως εἶναι τὸ περὶ ταύτης λόγος»· διότι δὲν εἶναι δυνατόν κατ' ἄλλον ὅποιονδήποτε τινὰ τρόπον νὰ διατεθῶμεν πρὸς αὐτήν, εἰμὶ διὰ λόγων ἐξιστορήσαντες καὶ κατορθώματα αὐτῆς κατ' ὅσον δυνατόν παραθέσαντες εἰς τὸς ἀκοῶς τῶν φιλολόγων διήγημα. Διότι ἂν αὕτη διὰ λόγου καὶ ἐδιδάχθη, καὶ ἐκήρυξε τὴν σωτηρίαν οἰκονομίαν, καὶ πᾶσα σπουδὴ αὐτῆς ἦτο νὰ διδώσῃ εἰς τὴν οἰκουμένην τὸν λόγον τῆς πίστεως, βεβαίως καὶ διὰ λόγων τιμωμένη θέλει ἡδυνθῇ τῷ πνεύματι εὐλόγως· ἀλλὰ καὶ χάριν οὐ μικράν, γνωρίζω καλῶς, ὅτι θέλει παράσῃ βεβαίως τοὺς ἐγκωμιάζουσιν αὐτήν. διότι εἰς ὅποιονδήποτε ἔργον ἐπιδοθῇ ἕκαστος ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ καὶ εὐχαριστεῖται, διὰ τούτου καὶ μετὰ θάνατον ἂν ἴδῃ ὅτι τιμᾶται παρὰ τινος, εὐχαριστεῖται περισσοτέρως καὶ ἀνεκλάλητον χαίρει χαράν. Διὰ τοῦτο ὅθεν καὶ δίκαιον καὶ πρέπον εἶναι εἰς τὴν Μαθητρίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου τὸ διὰ λόγων ἐγκωμίων. οὐχὶ δὲ διὰ τοῦτο μόνον ἀλλὰ καὶ κατὰ ἄλλον τινὰ τρόπον ἀναγκαῖος τῷ ὄντι εἶναι αἱ ἡμᾶς ὁ περὶ ταύτης λόγος. Διότι εἰς ἄνθρωπον ὅστις ἐκ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἠσκήθη εἰς τοὺς λόγους καὶ διὰ τούτων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνετράφη, καὶ τὰ πάντα δευτέραν μοῖραν τούτων ἔθετο, καὶ κατὰ χρέος εἰς τὸν Θεὸν ὀφείλει νὰ ἀφιερῶσιν

τὴν ἀρχὴν τῶν λόγων του, τί εἶναι εἰς αὐτὸν ποτὲ εὐχαριστότερον ἢ ὁ λόγος περὶ τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ ἡ διήγησις περὶ τῶν διαδραμόντων τὴν οἰκουμένην διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου; Καὶ τρίτον δὲ ἐγὼ νομίζω ὅτι ἀνοήτων ἀνθρώπων, μᾶλλον ἀχαρίστων, ἴδιον εἶναι τὸ θέλειν εἰς μὲν τοὺς ἐξ αἵματος προγόνους νὰ ἀποδίδῃ τις χάριν καὶ τιμὴν δι' ὧς αὐτοῦ τῆς δυνάμεως, εἰς δὲ τοὺς ἀρχηγούς καὶ αἰτίους τῆς σωτηρίας ἡμῶν καὶ τῆς πνευματικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ προθυμῇται ἵνα προσφέρῃ τὰ εὐχάρια. Πασίγνωστον δὲ εἶναι βεβαίως ὅτι καὶ ἡ μακαρία αὕτη Μαγδαληνὴ, καὶ εἶναι καὶ λογίζεται ἀναμφιβόλως ἀρχηγὸς τῶν ἀναγεννημένων πνευματικῶς. Διότι ἂν τὰ τῶν τέκνων, ἦτοι ἡ γέννησις καὶ ἀρχὴ τῶν τέκνων, καὶ δικαιοσύνη καὶ ἐννομότης εἶναι νὰ φρονῇται ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὸν Πατέρα, καθὼς βεβαίως καὶ εἶναι καὶ μαρτυρεῖται, ἐξάπαντος καὶ τὰ τῶν Μαθητῶν εἰς τὸν διδάσκαλον θέλει ἀποδώσῃ ἕκαστος. Διδάσκαλον δὲ ἄλλον τῶν Ἀποστόλων μετὰ Χριστὸν βεβαίως ἂν θελήσῃ τις νὰ ὀρίσῃ ἕτερον ὑπεξαίρεσας τοῦ λόγου τὴν Μακαρίαν Μαγδαληνὴν, νομίζων ὅτι Χριστιανὸς καὶ εἶναι καὶ λέγεται, ἐγὼ τοῦλάχιστον νομίζω ὅτι δὲν εἶναι εὐκολόν νὰ εὐρωμεν τὸν τοιοῦτον ὥστε καὶ τὰ τῶν Ἀποστόλων ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον ὅτι εἰς ταύτην ἀνήκουσιν, μετ' οὐ πολλὸν θέλομεν εἰπεῖν, καὶ τὴν εἰς τοῦτο πίστιν, ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων προεπὶ τῶς θέλομεν παράσῃ διὰ τοῦ λόγου βεβαίως· διότι ἂν πρέπει τῷ ὄντι νὰ πειθώμεθα εἰς τὸν θεοπέσιον Παῦλον. «Ἐὰν δὲ νεκροὶ δὲν ἀνίστανται, οὐδὲ ὁ Χριστὸς ἀνέστη»· ἂν δὲ ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη, ἄρα ἡ πίστις ἡμῶν ματαία». Εἰς ταύτην δὲ τὴν Μακαρίαν, ἐδόθη ἡ χάρις νὰ ἴδῃ πῶς τὸν Χριστὸν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτὴ νὰ εὐαγγελίσῃ εἰς τοὺς Ἀποστόλους. εἰ καὶ φωναρία ἐφάνησαν εἰς αὐτοὺς

τὰ λόγια αὐτῆς, εἰς ταύτην βεβαίως πρέπει νὰ ἀποδοθῶσι καὶ τὰ τῶν Ἀποστόλων, ἂν τῷ ὄντι οἱ εὖ φρονούντες τὰ τῆς εὐρέσεως ἀποδίδουσιν εἰς τὸν πρῶτον εὐρετὴν. Τούτου δὲ ἕνεκεν κρεῖττον εἶναι τὸ νὰ ἀναβάλω τὸν εἰς τὸν λόγον ἀγῶνα, καλῶς φρονῶν ὅτι δὲν εἶναι εὐκολον πλοῖον ἀκατάριστον νὰ διαπλεύσῃ μέγα πέλαγος, ἢ λέμβος μικροτάτη νὰ ὑπερηγήσῃ μεγάλα κύματα· ταῦτόν δ' εἰπεῖν διὰ μικροῦ καὶ οἰκροτάτου λόγου νὰ διηγηθῶ καταλεπτῶς τὰς μεγάλας πράξεις καὶ ἀρετὰς τῆς Μακαρίας Μαγδαληνῆς, εἰς ἐτέρους δὲ νὰ παραχωρήσω τὸ ἔργον τοῦτο καὶ τὸν ἐκ τούτου ἔπαινον, οἵτινες ἔχουσιν ἱκανὴν τὴν δύναμιν τῶν λόγων, καὶ δύνανται νὰ διαχειρισθῶσι τὸν τοσοῦτον ἀγῶνα. Πλὴν ἄλλ'· ἐπειδὴ δὲν δύναμαι οὔτε νὰ καταλείνω, οὔτε νὰ ἀποφύγω τὸ ἐπιχειρηθὲν ἔργον τοιοῦτοτρόπως τολμήσας νὰ τὸ ἀναλάβω, διότι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ προσάψω κατ' ἑμαυτοῦ τὸν μῶμον, ὅτι παιδαριώδῃ πρῶτῳ βάλων τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἄροτρον κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὰ ὀπίσω, ἀφοῦ ἤδη ἐπεχείρησα τὸ ἔργον; καὶ ὀφείλω νὰ τὸ ἀποπερατώσω, ἢ νὰ καταλείψω αὐτὸ ἀτελὲς καὶ νὰ στρέψω εἰς τὰ ὀπίσω. Πότε δὲ ἄλλοτε καὶ διὰ λόγων θέλω προσφέρειν προεπὶ τῶς θέλω εἰς τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν) ἢ ἀναποδίδων κατὰ χρέος τὴν χάριν εἰς τοὺς ἑμούς; Πατέρας τούτους, οἵτινες κατ' ἑκάστην ἡμέραν μὲν βιάζουσιν εἰς τοῦτο. καὶ σπαράττουσιν ὡς ἔστιν εἰπεῖν, καὶ δισχυρίζονται πολὺ μάλιστα, ὅτι δὲν θέλουν μετ' ἀφήσῃ ἕως ἂν ἐπιχειρήσω νὰ ἐγκωμιάσω διὰ λόγον τὴν Μακαρίαν Μαγδαληνὴν; ἐπειδὴ λοιπὸν οὕτω πῶς συνέβησαν ταῦτα, φέρε δὴ καὶ τὴν βοήθειαν ταύτης ἐπικαλεσάμενοι, ἃς ἀρχίσωμεν τὸ ἔργον τοῦ λόγου πάντα φόβον καὶ δειλίαν ἀποδύσαντες. Βάσις δὲ τοῦ λόγου ἔστω ὅπως πῶθεν καὶ ποῖα ἦτο κατὰ τὸ γένος καὶ τὴν καταγωγὴν, ἔπειτα ἀκολουθῶς νὰ προσθέσωμεν καὶ πῶς προσήλθε τῷ Χριστῷ, καὶ πῶς ἐγένετο ἵνα ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ γίνηται μέγας καὶ ὁ περὶ ταύτης λόγος. Β'. Τὴν μὲν πατρίδα λοιπὸν καὶ τὸ γένος τῆς Μακαρίας ταύτης, νὰ διηγηθῶμεν, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος νομίζω ὅτι καὶ ἄκαιρον εἶναι παντάπασιν, καὶ τοῦ προκειμένου ἡμῶν σκοποῦ ἑκτός. Διότι φανερόν εἶναι ὅτι τῶν κατὰ Θεὸν ἑστάντων, Πατρίς μὲν εἶναι ἡ ἀνώλεθρος καὶ μακαρία ἐκείνη διαγωγὴ, ὁ Παράδεισος. Πρόγονοι δὲ οἱ Πατριάρχαι καὶ οἱ

Προφῆται. Φίλοι δὲ οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἡ διήγουρις τῶν δικαίων, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τῆς ἁνῶ Ἱερουσαλὴμ, τὰ σεμνὰ καὶ τίμια. Ἐὰν λοιπὸν ἦναι δίκαιον νὰ σεμνυνῶνται ἐκ τούτων, περὶ τὸν νομίζω πάντως καὶ καθ' ὑπερβολὴν μὴ προσήκον εἰς τὴν περίστασιν, καὶ ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα ταῦτα τὰ ὁποῖα ἐκείνη ὡς μηδαμινὰ κατέλειπεν εἰς τοὺς θέλοντας αὐτά, νὰ ἀναζητῶμεν τὸν ἔπαινον. Διότι εἰς ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον ὅστις δεινῶς κυριεύεται ἀπὸ τὴν ὕλην, καὶ εἰς τὴν ὕλην εὐδαιμονίαν ἀπασχολεῖται, ἐπιτρέπεται νὰ διερευνᾷ τὰ τοιαῦτα· ἂν δηλαδὴ οὗτος ἔχῃ καλὴν πατρίδα ὑπερνεκρῶσαν τὰς ἄλλας καὶ κατὰ τὴν εὐφορίαν τῶν βοσκομημάτων καὶ ἂν ἔχῃ καλὴν τοποθεσίαν καὶ πλουσίαν ἂν ἦναι εἰς τὰ τεῖχη καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην εὐπρέπειαν, καὶ ἂν ἦναι παραπλάσιος καὶ ἔχῃ ἴδια ἑαυτῆς καὶ ἄλλοι νομίζουσι καλὰ· καὶ τὴν μὲν ἀπὸ θαλάσσης βλάβην δὲν φοβείται ἀπέχουσα ὀλίγον αὐτῆς, καὶ μὴ ἐγγίζουσα ὅλους διόλου πρὸς αὐτήν. Αὕτη ὁμως ἐπέτρεξε τὴν μακαρίαν ἐκείνην εὐδαιμονίαν ἀντὶ πάντων τῶν ἐπιγείων, καὶ πάντων κατεφρόνησεν ἵνα τὸν Χριστὸν κερδήσῃ, καὶ Πατρίδα νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἁνῶ Ἱερουσαλὴμ, καὶ νὰ ἀναβῇ ὑψηλότερον τῆς γῆδους ταύτης ὕλης, καὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ νὰ κατοικήσῃ· μᾶλλον δὲ νὰ ἐνοσθῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ. Διὰ ταύτην τὰ γῆνα εἶναι μὴδὲν καὶ ὅσα δὲν προξενούσιν αὐρ' ἑαυτὸν τὸν ἔπαινον. Καίτοι ἂν θελήσωμεν καὶ τὴν πατρίδα αὐτῆς νὰ εἰπωμεν, νομίζω ὅτι οὐδ' ὅλους θέλουνσι φανῇ τὰ προσόντα τῶν ἄλλων εὐχάριστα, τῶν ὁποίων ὅτι καὶ ὅσα ἂν εἴπῃ τις ὅτι εἰς τὰς ἄλλας πόλεις ἔστιν ἁνθρωπότης καὶ τίμια καὶ ἄξια γίνονται λογον πολλοῦ, δύναται καὶ περισσώτερον μάλιστα ἐκείνων αὕτη νὰ καυχᾶται κατὰ τοῦτο ὅτι ὑπερερεῖ τοὺς ἄλλους, διότι τὰ ταύτης ἄξια τιμῆς προτερήματα, καὶ ἐπειδὴ εἰσὶ πολλὰ καὶ λόγον πολλὸν ἀπαιτοῦσιν, οὐχὶ ἐπίσης ἡδυνήθησαν νὰ τὰ ἔχωσιν αἱ ἄλλαι. Ἀλλ' ἵνα μὴ διὰ τῆς ἀποσιωπῆσεως νομισθῶμεν παρὰ τινος ὅτι περικαλιπτομεν τὸ ὄνειδος, καὶ ὅτι τοῦτο κάμνομεν μὴ ἔχοντες τίποτε εὐγενὲς νὰ διηγηθῶμεν περὶ αὐτῆς, ἃς δεῖξωμεν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς κατὰ τὸ λεγόμενον, ἀπὸ ποῖαν πατρίδα κατάγεται, καὶ ὅτι οὐκ ὀλιγώτερον ἐτίμωσεν αὐτὴν ἡ πατρίς, ἢ ὅσον ἐτίμωσεν αὐτὴ τὴν πατρίδα.

Γ'. Πατρίς λοιπὸν τῆς μακαρίας ταύτης Μαθητρίας τοῦ Λόγου Μαγδαληνῆς, ὑπῆρξεν ἡ γῆ τῆς Ἑπαγγελλίας, ἣν ὑπεσχέθη ὁ Θεὸς τῷ

πρώτῳ Πατριάρχῃ Ἀβραάμ καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ γενομένοις· ἦν ἐκλήροδοτήθη ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν κακοπείθειαν τῆς Αἰγύπτου. Καὶ νομίμως πρόειπε νὰ παραχωρήσωμεν εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν νὰ ἐπαινῇ τὰ καλὰ ταῦτης τῆς γῆς, καὶ πόσον διέπρεπε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, καὶ πόσον αὕτη τιμᾶται νῦν ἐκ τοῦ δνόματος. Διότι ποίους λόγους μεταχειρίζομενός τις δύναται κατ' ὀλίγον τοῦλάχιστον νὰ παραστήσῃ τὴν μεγάλῃν αὐτῆς δόξαν· χρειζομένων λοιπὸν εἶναι διὰ τῆς σιωπῆς μᾶλλον νὰ τὴν ἐπαινέσῃ τις, ἢ νὰ ἀρχίσῃ τὴν διήγησιν καὶ νὰ μὴ δυνήθῃ, οὔτε νὰ ἰσχυρῇ νὰ εἰπῇ κατ' ἀξίαν, γέλωτα δὲ μάλιστα νὰ προξενήσῃ καὶ λόγους περὶ τούτου. Αὕτη μὲν ἦτο τῆς μακαρίας Μαγδαληνῆς ἡ πατρίς. Ἀλλὰ καὶ τοιαύτην καλὴν πατρίδα ἔχουσα, οὐκ ὀλιγώτερον εἶχε καὶ τὴν ἐκ τοῦ γένους ἐπιστημότητα τῶν γονέων, καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀνατροφὴν αὐτῆς· διότι κατ' οὐδὲν ἦσαν τῶν ἄλλων ὑποδεέστεροι, καὶ κατὰ τὰ πρωτεύειαν ἐν τῇ πατρίδι καὶ κατὰ τὸν πλοῦτον μὴ ὄντες ἐνδεέστεροι, διότι ἐκ τῶν προπατόρων εἶχον οὗτοι ὡς κατὰ διαδοχὴν τὸ καλὸν τῆς εὐγενείας, ἐκ τῶν ἀνατολικῶν μερῶν καὶ οὗτοι καταγόμενοι, εὐγενεῖς τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν εὐγενέστεροι. Ἡ θύρα καὶ τούτων ἦτο ἀνεωγμένη εἰς τοὺς πτωχοὺς κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰωβ, μὴ περιουσιζομένη εἰς πρόσωπα καὶ μακρὰν τούτους ἀποδιώκουσα. Πόδες ἦσαν τῶν χωλῶν, καὶ ὀφθαλμοὶ ἐγένοντο τῶν περιφερομένων ἐστερημένων τοῦ φωτὸς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν. Τὰς δὲ χήρας ἐβοήθουν ὑπερβολικῶς. Παῖδας τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς πρὸ πολλοῦ εἶχον ἀποθάνῃ, ἠλευθέρωνον τῆς ὀρφανίας, τὸ πλεῖστον αὐτῆς ἀφαιροῦντες καὶ παρέχοντες αὐτοῖς οἰκίαν, ἐπειδὴ δὲν ἐδοκίμαζον τὰ ἐκ τῆς ὀρφανίας κακία, ἐχόντων τῶν γονέων αὐτῆς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ὀρφανῶν. Ἀλλὰ τί λοιπὸν; μήπως ἀρὰ γε οὕτω καλοὶ ὄντες πρὸς τοὺς ἔξω, διήγον ἐν ἀμελείᾳ ὅσον ἀφώραν ἐν ἑαυτῶν των, εἰς τὰς τρυφὰς καὶ πᾶσαν εὐπάθειαν σχολάζοντες; οὐχὶ μάλιστα. Ἀλλ' ἔργον αὐτῶν ἀκατάπαυστον ἦτο ἡ μελέτη τοῦ Παιδαγωγοῦ Νόμου (τοῦ Μωσαϊκοῦ)· διότι οὐδεὶς εἰσέτι ἐπεκράτει, κἂν τὰ σκιάδῃ καὶ ἡ δι' αἱμάτων καὶ θυσιῶν πρὸς τὸν Θεὸν οἰκειώσεως εὐρίσκοντο πλέον ἐπὶ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξυροῦ (τούτεστιν εἰς τὸ τέλος αὐτῶν). Γεννώσι λοιπὸν τὴν μακαρίαν ταύτην περὶ τὰ μέσα σχεδὸν τῆς μοναχίας τοῦ Καίσαρος· Ὁκατρίου, ὅστις καὶ ἄλλως ἐκονο-

μάζετο Σεβαστός. Καὶ νομίζω ὅτι ἐφιλοτιμούντο λίαν τοιαύτης θυγατρὸς γονεῖς γενόμενοι. Διότι ἐὰν ἐπρεπεν ἡ τοιαύτη καὶ τόσα καλὰ χαρισμένη εἰς τὸν κόσμον ὄντα ὑπὲρ τοῦν καὶ λόγον, νὰ δοθῇ εἰς τὸν κόσμον, ὥς τὴν ἀγαθὴν μέγιστον τῶν ὅσων ἐγένοντο εἰς τὴν ἀρχαιότητα, νὰ μὴ ἔχῃ ἄλλους γονεῖς αἰτίους τῆς προσόδου αὐτῆς πρὸς τὸ φῶς, εἰμὴ ἐκεῖνους δι' ὧν ἐγεννήθη, ἐκεῖνοι δὲ πάλιν νὰ μὴ φανῶσι γονεῖς ἄλλης εἰμὴ ἐκεῖνης. Ὅταν δὲ ἀπεγαλακτίσθη καὶ ἦτο μακρὰν πλεον τῆς τροφῆς καὶ ἤρχισεν διὰ τῶν ἰδίων ποδῶν τὴν γῆν νὰ περιπατῇ καὶ περὶ ἑαυτῆς νὰ κρίνῃ ἡδύνατο, δὲν ἐδόθη εἰς τὰ τῶν γυναικῶν ἔργα κατὰ τὸν Σολομόντα, ἀπλῶνουςα τὰς χεῖρας εἰς τὸν ἄτρακτον, οὔτε μαλλία νὰ κλώθῃ, οὔτε εἰς τὰ μεταξὺ νήματα καὶ νὰ ὑφαίνῃ λαμπρὰ καὶ νὰ τὰ ποικίλλῃ διὰ τοῦ χρυσοῦ, ὅστις πανταχοῦ τὴν βίαν αὐτοῦ ἐπιφέρει, ἀλλ' ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων εἰς διδασκαλίαν φοιτώσα. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸ λεγόμενον ἦτον ὁ δαυλὸς τιθέμενος εἰς τὸ πῦρ, καὶ ὡς ὁ ἵππος εἰς τὴν πεδιάδα ἀδηνούμενος, ἐν τῷ μεταξὺ ὀλίγου τιγὸς χρονικοῦ διαστήματος, καὶ ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ὅλα ὅσα εἶναι γεγραμμένα εἰς τὰ Μωσαϊκὰ βιβλία καὶ τὴν λοιπὴν Παλαιὰν Διαθήκην, καὶ ὅσα οἱ Προφῆται συνέγραψαν καὶ τὸ Παλτήριον. Εἰς δὲ τὸ Παλτήριον ἐσχόλασεν εἰς περισσώτερον καὶ σπουδαιότερον μελετώσα ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ ἀκαταπαύστως ἐπισχολεῖτο εἰς τὰ προφητικά ὅσα ἀναγράφονται φανερώτατα περὶ τοῦ Χριστοῦ ἡτοῖ περὶ τοῦ Μεσίου.

Δ'. Ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ οἱ γονεῖς αὐτῆς ἐτελεύτησαν, καὶ εἶχε πᾶσαν τὴν ἔξουσίαν νὰ διάγῃ ἐν ῥαθυμίᾳ τὴν ζωὴν, δὲν ἀφῆκε τὴν τῶν γραμμάτων σπουδὴν· διότι οὔτε πρὸς τὰς τρυφὰς ἀπέβλεψεν, οὔτε τὸ σῶμα παρέδωκεν εἰς τὴν χαννότητα καὶ πᾶσαν σωματικὴν τρυφὴν καὶ ἀνάπαυσιν ζῶσα ἐν ἀμελείᾳ καὶ ἡδοναῖς· μολοντί εἶχεν ἥδη παρέλθῃ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν καὶ ἥσθάνετο εἰς αὐτὴν τὸν φρενικὸν παθὸν τὴν δύναμιν, ἀλλ' ὅμως ἀκατάπαυστον ἔργον αὐτῆς ἦτο ἡ νηστεία καὶ ἡ προσευχὴ, ἡ σωματικὴ κακοτυχία, καὶ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀφιέρωσις τοῦ νοῦ καὶ οἰκειώσεως· ἡ μελέτη τοῦ νόμου, ἡ ἀνάγνωσις τῶν Γραφῶν, καὶ ἡ δόσις τῶν ὑπαρχόντων εἰς τοὺς δεομένους δι' ὅλης αὐτῆς τῆς προαιρέσεως καὶ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν καὶ προθυμώτερον μάλιστα αὕτη ἢ ἐκεῖνοι οἵτινες ἐλάβανον ἐφρόντιζεν, ἵνα κατα-

πτήσῃ τὸ μέλλον ὡς παρὸν καὶ διὰ τῶν ὑπαρχόντων ἐν τοῖς ταμείοις αὐτῆς ν' ἀποθησαυρίσῃ τὰ τοῦ προσκαίρου πλούτου διὰ τῆς γενναίουφύλου μεγαλοδωρίας τῆς διὰ μέσον ἐκεῖνων οὔτινες συνέβη νὰ ὦσιν ἐνδεεῖς ἐν τῷ παρόντι βίῳ.

Ἀλλ' οὐδὲ αὐτὰς τὰς χεῖράς τῆς ἀπηγόρευσεν ἡ μακαρία ἀπὸ τοῦ νὰ πλύνῃ δι' ὕδατος καὶ νὰ καθαρῇ τὰς σαπιμένας καὶ βρωμισμένας πληγὰς τῶν ἀσθενῶν, καὶ νὰ τὰς ἐπιδένη βάλλονσα φάρμακα λαματικά, καὶ νὰ τοῖς βοηθῇ παντοιοτρόπως εἰς τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν· διότι αὕτη καὶ πρὸ τῆς χάριτος ἐργάζετο τὰ τῆς χάριτος. Ἀγνεῖαν δὲ ἐν τῇ ζωῇ αὐτῆς τόσῃν μετεχειρίζετο, καὶ τόσον ἐπεμελεῖτο τὸ καλὸν τῆς παρθενίας, ὥστε καὶ ἀπὸ τὰς ἐορτᾶς ἔλειπε καὶ τὰς πανηγυρεῖς ἀπεστρέφετο, καὶ νὰ μεταβαίνῃ δὲ εἰς τοὺς οἰκείους αὐτῆς, καὶ εἰς ἄνδρας νὰ παρουσιάζηται ὅλος διόλου ἀπέχεν. Διότι ἄτοπον πρᾶγμα ἐνόμιζεν ἀφοῦ ἐπροτίμησε τοῦ γάμου τὴν παρθενίαν, καὶ μακρὰν οὖσα τῆς διὰ τῆς ἀγνείας πράξεως, νὰ πράττῃ τὸ ποδοῦμενον μακρόθεν διὰ τῶν αἰσθήσεων ὡς διὰ τῶν ἀσώματων ἐνώσεων, καὶ ἐκεῖνο ὅπερ εἶναι αἰσχροὺν νὰ τὸ πράττῃ τις διὰ τοῦ σώματος, τοῦτο κατὰ διάνοιαν καὶ διὰ τῆς τοῦ νοῦς ἐμπαθείας ἐνούμενος νὰ ἐργάζεται διὰ τῶν ἐνθυμήσεων τὰς ὁποίας συνέλαβε, τὸ ὁποῖον πολὺ ὀφείλουσι νὰ γνωρίζωσι περὶ ἑαυτῶν ὅσαι τὴν σήμερον ἐπροθυμύθησαν νὰ φυλάξωσι παρθενίαν· διὰ ταῦτα ὅθεν καὶ τὸν περιττὸν γέλωτα καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν καρῶνσιαν ἀπέφευγε, καὶ ἐν ἡσυχίᾳ διαίτουσα ἦτο πάντοτε μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐνουμένη διὰ τῆς καθαρότητος τοῦ νοῦς καὶ τῆς συνεχὸς ἀναγνώσεως τῶν Γραφῶν καὶ τῶν ἄλλων πάντων· πρὸ πάντων δὲ διὰ τῆς μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς παροράσεως ἑαυτῆς παρθενίας καὶ καθαρότητος.

Ε'. Τοιοῦτοτρόπος δὲ ζωῆς τῆς μακαρίας καὶ πολιτείας ἐνθεν καὶ ὑψηλὴν ἀληθινὴν πολιτευομένην, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἡσυχάζῃ ὁ πατὴρ τοῦ φρόνου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀρχήθεν εἶναι κακὸς καὶ πάντοτε ἐπιβουλεύεται τὰ καλὰ, καὶ καθήμενος ἐν τῇ ὁδῷ φιλάττει τὴν πτέρναν τοῦ ὁδοιπόρου, καθὼς λέγει ἡ Γραφή, ὁρμᾷ καὶ κατὰ ταύτης μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως· καὶ δι' ὅλων τῶν πολεμικῶν μηχανῶν πολιορκεῖ τὸν οἶκον τῆς ἀγνείας, καὶ διὰ φανερῶν ληστρικῶν ἐφόδων καταρῃστέει τὸν πύργον τῆς παρθενίας αὐτῆς· καὶ διὰ τούτων τῶν μέσων ὡς ἀπὸ τινος ἀκροπόλεως κυριεύσας τὴν πόλιν πᾶσαν καὶ ἐρη-

μώσας αὐτήν, καὶ ὅλην ὑποχείριον αὐτοῦ ποιήσας, ἀφαιρεῖ μὲν ἀπ' αὐτῆς ὅ,τι θεῖον καὶ ὑψηλὸν ὑπάρχει ἐν αὐτῇ, καταστρέφει δὲ ἐξ ὁλοκλήρου πᾶν καλὸν τῶν ἀρετῆς αὐτῆς· τὴν ὁποίαν ἐπλούτει, καὶ ὅσην εἶχε κατορθώσει διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς πολυηγοῦντος ἐργασίας· καὶ τὴν πρὶν γεμάτην ἀπὸ πολλὰ προτερήματα γυνώσκουσας, ἐξέρχεται ἀναθέσας τὴν φύλαξιν αὐτῆς εἰς ἐπτά δαιμόνια, κατὰ συγχώρησιν νομίζω Θεοῦ· ἡ καὶ μακρόθεν προβλέποντος καὶ ἐργαζομένου τῶν μεγάλων πραγμάτων τὰς ὑποθέσεις. Διότι δυστυχίαν καὶ ἀθλιότητα ἑαυτοῦ ἐνόμιζεν ὁ τῆς κακίας εὐρετής, τοὺς μὲν προπατόρας νὰ νικήσῃ, τὸν δὲ Κάιν ν' ἀποδείξῃ ἀδελφοκτόνον, εἰς τὸν κατακλινομένων δὲ ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος νὰ παραδώσῃ, εἰς τὰ Σόδομα πῦρ νὰ βρέξῃ, διὰ τῆς ἐκδολολατρείας δὲ καὶ τῶν λοιπῶν παθῶν ἅπαν τὸ ἐπίλοιπον γένος τῶν ἀνθρώπων ἀφοῦ κατέστρεψε, νὰ φανῇ κατώτερος μιᾶς γυναικός. Ἐὰν δὲ πρόειπε νὰ πεισθῶμεν καὶ εἰς μυστικοτέρους λόγους παραδοθέντας εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, περὶ τῆς ἐπιδρομῆς, τῶν ἐπτά δαιμονίων κατὰ τῆς μακαρίας, ὅτι φόβος κατέλαβε τάχα τὸν Σατανᾶν, ἐπειδὴ εἶχεν ἀνῶθεν ἐν Προφῆταις ὅστις ἔλεγεν ὅτι. Ἰδοὺ ἡ Παρθένος θὰ συλλάβῃ εἰς τὴν κοιλίαν... καὶ διὰ τοῦτο ὁρμᾷ κατ' αὐτῆς, καὶ τὴν παρθενίαν τῆς διέφθειρε φοβούμενος μήπως δι' αὐτῆς ἐνεργηθῇ τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον (ἡ σωτηρία ἐν ἀρχαῖς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ). Καθὼς τῷ ὄντι καὶ πρὸ ταύτης ἐνόμιζεν ὁ μάταιος ὅτι διὰ τῆς μνηστείας τοῦ Ἰωσήφ ἤθελε φέρῃ ἐντὸς τῶν παγίδων του τὴν δυνάμιν ταύτης καὶ μακαρίαν τῷ ὄντι ἀφθορον παρθένον (τὴν Θεοτόκον) ἀλλὰ μάταια ἀπέβησαν αἱ πανουργίαι σου ὦ πονηρέ. Διότι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ συναΐδιος τοῦ Πατρὸς, ὁ ἀναρχος καὶ ἀκατάληπτος (ἀπεριόριστος) καὶ σοῦ ὅστις εὐκόλως εὐρίσκει τρόπους εἰς τὸ κακοῦργεῖν θέλει ἀφανίσει τὰς πανουργίας, διότι ὑποκρίνεται τὸ ἔκδοσον αὐτοῦ πάθος, ὡς μὴ ὑποφύρων νὰ φθέρῃ; τοσοῦτον τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, εὐδοκίᾳ μὲν τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς, συνεργεῖ δὲ τοῦ συμφυροῦς καὶ ὁμοτίμου αὐτοῦ Ἀγίου Πνεύματος διαφυγῶν σὲ τὸν ἀρχοντα τοῦ σκότους τὸν δι' ἀπάτης πλανήσαντα ἡμᾶς, μὴ χωρισθεὶς τῶν ἄνω καὶ τῆς θεότητος αὐτοῦ, κατέβη ἀθουρώβως ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ κατέφθινεν εἰς τὴν μήτηρ αἱμαίντου Παρθένου.

Σ'. Γεννᾶται λοιπὸν ὁ Σωτὴρ· καὶ τοῦ μοι ὑπάγει καιρὸς ἵνα λέγω ὅσα συνέβησαν εἰς τὴν Γέννησιν ἵνα ἐξαφανίσῃ τὴν κατοικίαν σου; διαλύσῃ τὴν δυνάμιν σου; τὴν Βηθλέμ; τὴν φάτιν; τὰ παρῶνα; τὰ πρὸ τοῦ Βαπτίσματος; τὰ μετὰ τὸ Βάπτισμα; καὶ τ' ἄλλα πάντα διὰ τῶν ὁποίων ἐτελειώθη τῆς ἰδικῆς μου σωτηρίας τὸ μυστήριον; Ἄλλ' ἅς ἐπανελάβωμεν εἰς τὴν σειράν τοῦ λόγου καὶ κατὰ τάξιν ἀκολουθοῦντες; ἅς προχωρήσωμεν. Ὅταν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ διέτριβε σωματικῶς εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν φρονόμει διὰ λόγων ἀνεκλαλήτων, καὶ πάντα ἐπραττεν εἰς καθάρσιν τὸν πρότερον, καὶ ὅτε τὴν Θεότητα αὐτοῦ ἀπεδείκνυε διὰ τῶν ὑπὲρ φύσιν σημείων τὰ ὅποια ἐτέλει, τότε τῷ ὄντι τότε, καὶ ἡ θαυμαστὴ αὐτῇ Μαγδαληνῇ ὑπὸ ἐπὶ δαυμονίων ὡς ἐλέχθη κατεχομένη, καὶ πρὸς αὐτὸν ἦλθε, καὶ τῶν θείων λόγων του ἦτον ἀκροατὴς, καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῆς αὐτῆς. Ὅταν λοιπὸν ᾤθηεν αὐτῇ εἰς Ἱερουσαλὴμ, ὁ δὲ Σωτὴρ μετὰ τῶν Μαθητῶν μετέβησαν εἰς τὰ μέρη τῆς Τύρου καὶ Σιδῶνος καὶ διήλθον τὴν Καισάρειαν τὴν Πατριδα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Φιλίππου, καὶ ἦλθον εἰς τὰ ἀπέναντι μέρη τῆς λίμνης Γενησαρέτ, ὅτε ἐχόρτασε τοὺς τετρακισγίλιους ἀνθρώπους δι' ἐπὶ μόνον ἄρτων, καθὼς λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, μετὰ τὸ λεχθέν· «Οἱ δὲ φαγόντες ἦσαν ἄνδρες τέσσαρες· χιλιάδες ἐκτὸς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων» καὶ ἀπολύσας λέγει τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἦλθεν εἰς τὰ ὄρια Μαγδαλά· ὅπερ ἕτερος Εὐαγγελιστὴς λέγει Δαλμανουθά· τὸ ὅπουον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον ἐρμηνεύεται καύχιστος. Ἐπειδὴ λοιπὸν πολλὰ θαύματα ἐγένοντο, διότι λέγει, ἦλθον πρὸς αὐτὸν ὄχλοι πολλοὶ ἔχοντες μετ' αὐτῶν χωλοὺς τυφλοὺς· κυλλοὺς καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς· πληροφρονηθέντες καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς· ταῦτα, φέρουσιν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, τῇδὲ κἀκεῖσε περιστρεφομένην, τοὺς δδόντας τριζύσαν, καὶ ἀφρόν πτύουσιν ἐκ τοῦ στόματος. Ὅταν δὲ ἐλησίσσασαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἰκέτευον καὶ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ πάθους διηγούμενοι τὴν προτέραν αὐτῆς ζωὴν. Παρεκάλουν δὲ λέγοντες· Σὺ λαγχνίσου Δέσποια τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν δυστυχῆ, ἥτις εἶναι ἔρηνος ἀνδρός, καὶ Κόρην ἥτις πρὸ πολλοῦ ζῇ ἐν ὁρφανίᾳ καὶ ὀλίγον ὑπολείπεται νὰ ἀπολεσθῇ παντάπασιν. Ἐπειδὴ οὐδόλως ἀλοθάνεται τί συμβαίνει εἰς αὐτὴν.

Ζ'. Τί λοιπὸν ἔπραξεν ὁ συμπαθὴς καὶ φιλάθους Κύριος; ταχύτερον ἢ ὅσον ἐλέχθη ὁ λόγος, τὴν ἡλευθέρωσεν ἀπὸ τὰ ἐπὶ δαυμονία καὶ τοὺς μὲν δαίμονας ἐπετίμησε νὰ μὴ ὠνεῖν εἰς τὰ ὄρη. Αὕτῃ δὲ συνελθοῦσα καὶ αὐθιγανόμνη ἐαυτὴν σώας ἔχουσιν τὰς φρένας, καὶ ἐνοήσασα ὁποῖον καλοῦ ἡξιώθη, ἔκρινεν ὅτι δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ ἀναμύνῃ, ἀλλὰ τὰ πάντα καταλύουσα, ἡγάπα νὰ ἀκολουθῇ τὸν Σωτῆρα καὶ Διδασκαλὸν κατὰ πόδας οὔτε βῆμα ποδὸς ἀπομακρυνόμενη, ἀλλ' εἰς αὐτὰ τὰ ἴχνη αὐτοῦ τοὺς πόδας αὐτῆς ἐπιθέτουσα· περὶ δὲ τῶν ἐπιγείων καὶ τῶν οὐρανίων ἢ ὀλίγον ἢ διόλου δὲν ἐφρόντισεν. Ἐκτοτε δὲ βλέπουσα τοὺς μὲν χωλοὺς ὡσεὶ ἔλαφον πηδῶντας, τοὺς δὲ τυφλοὺς ἀπορρίπτοντας τὸ πολυχρόνιον σκοτὸς τῆς τυφλότητος, καὶ εὐχαρίστας πως βλέποντας τὸν γλυκύτατον ἥλιον μὲ ὀφθαλμοὺς παραδόξως. Τάγμα δὲ ὀλόκληρον δαυμονίων ἐπιτιμώμενον παρὰ τοῦ Δεσπότη καὶ ὡσεὶ καπνὸν ἐξαίφνης διασκορπιζόμενον, τῆς ἐρημῆς χειρὸς τὰ δευρὰ λυόμενα καὶ ὡς ἀράχνης παγίων διαλυόμενα ἐννοεῖ ἐκ τούτων καὶ ἐκ τῶν Γραφῶν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀναμενόμενος ἐλευθερωτὴς τοῦ Ἰσραὴλ· διότι μετὰ συνέσεως σκεπτομένη, καλῶς ἀνέγνωρξεν ὅτι καὶ ἄλλοι μὲν συνέβη νὰ κατορθώσουν τὰ ὅμοια (θαύματα), ἀλλ' ὅχι μετὰ τῆς ἐξουσίας καὶ δυνάμεως πολλῆς· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ὡς δοῦλοι καὶ διὰ τῆς προσευχῆς κατὰ ὁμολογίαν τὰ πάντα. Εἰς τοῦτον ὅμως τό· **Σοὶ λέγω** καὶ τό· **Θέλω** καθαρῶς· λεγόμενα μετὰ μεγάλης ἐξουσίας καὶ Κυριότητος, συντομώτερον ἢ ὅσον ὁ λόγος, μεγαλύτερα ἔργα ἐδείκνυε καὶ ὅχι διὰ τῆς αὐτῆς ἐκείνων ἐξουσίας καὶ δυνάμεως. Διότι τώρα μὲν περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θιλάσσης ἐνδεδυμένος καλῶς, καὶ ἐλαφρῶς, καὶ ἄβροχος, καταπαύει τὸν ἄνεμον διὰ τῆς ἰδικῆς του δυνάμεως· ἀνίστα νεκροὺς καταλείποντας ὡς ὕπνον τὸν θάνατον· καὶ ὅλα τὰ ὅλα εἶναι ἴδια τῆς θεϊκῆς δυνάστεας μετὰ πολλῆς ἐξουσίας ἐργάζεται.

Η'. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἐκ τούτων ὀδηγηθεῖσα, καὶ ὅτι οὗτος εἶναι ἀληθῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ κατανόησας, δὲν ἄφηνε τοῦτον, ἀλλ' ἦτο μὲν πάντοτε μετ' αὐτοῦ ὑπηρετοῦσα πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ, ἀκροαζομένη τοὺς λόγους τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, ἐπιτιμώμενη, χαίρουσα περιοριζομένη, καὶ ταχύτερον ἢ ὅσον ἐλέχθη ὁ λόγος ἐκτελοῦσα τὸ ἔργον. Ἐκ τούτου καὶ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ γίνεται γνώριμος, καὶ τῶν συ-

γενῶν αὐτῆς, καὶ διὰ φιλίας συνεδέθη ὅσον τὸ δυνατόν μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ πάντων τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Χριστοῦ, καὶ μετ' ἐκείνων τοὺς ὁποίους συνέβη νὰ ἐπισκεπτεται, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φαρισαίου Σίμωνος, καὶ εἰς τὴν τοῦ Λαζάρου. ἐπομένως δὲ ἦτο νὰ φιλωθῇ καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Μάρθας καὶ Μαρίας, τὰς ὁποίας ἡγάπα καὶ ὁ Χριστὸς, καθὼς λέγει ὁ Θεσπέσιος Ἰωάννης. Ἠγάπα δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ καὶ τὸν Λαζάρου, εἰς τῶν ὁποίων τὴν κόμην καὶ εἰς τὴν οἰκίαν μετέβαινε συνήθως, καὶ εἰς τὴν κατοικίαν αὐτῶν ἠυλίζετο. ὡς μὴ ἔχον οὐλὴ μόνον οἰκίαν, ἀλλ' οὐδὲ πού νὰ κατοικήσῃ (διανυκτερεύσῃ) ἐνῷ καὶ αἱ ἀλώπεκες ἔχουσι τὰς φωλεὰς των, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ τὰς κατοικίας των· καὶ τοῦτο ἐκ πολλῶν μὲν ἄλλων δύναται νὰ ἀποδειχθῇ, ἀλλ' ἐκεῖθεν πρὸ πάντων γίνεται γνωστὸν εἰς πάντας· διότι ὅταν εἰσηλθε λέγει ὁ Ἰησοῦς εἰς κόμην τινὰ (πρέπει δὲ νὰ ἐνοήσωμεν ὅτι ἡ Βηθανία ἦτον αὕτη, ἥτις ἦτο πατρις τοῦ Λαζάρου καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ). Γυνὴ τις Μάρθα ὀνομαζομένη ὑπεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς καὶ αὐτὴ εἶχεν ἀδελφὴν Μαρίαν ὀνομαζομένην καὶ τὰ ἑξῆς. Διότι ἀφοῦ εἶπεν ὁ Χριστὸς τό· ἡ δὲ Μάρθα προετίμησε τὴν ἐλεκετὴν μερίδα, ἥτις δὲν θέλει ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτῆς, κατόπιν λέγει· Γυνὴ δὲ τις ὑψώσασα φωνὴν ἐκ μέσου τοῦ πληθους εἶπε πρὸς αὐτόν· τὸν Ἰησοῦν δηλονότι Μακαρία εἶναι ἡ κοιλία, ἥτις σὲ ἐβίβασε καὶ οἱ μαστοὶ τοὺς ὁποίους σὺ ἐβύβασες. Καὶ ἡ γυνὴ αὕτη ἀναμφιβόλως εἶναι ἡ μακαρία Μαγδαληνὴ μὰς ἐκδιδάσκουσι βιβλία ἱερὰ· καθὼς ἐκ τούτου γίνεται τοῦτο φανερόν· διότι ἀφοῦ ἐξιτόρησεν ὁ θαυμασῖος Λουκᾶς τὰ περὶ τῆς Μάρθας, καὶ ὅτι τὴν φωνὴν ἡ γυνὴ ὕψωσεν, ἀκολουθῶν δὲ καὶ περὶ τοῦ ἔχοντος τὸ κωφὸν δαυμονίον διηγήθη, καὶ ὅτι οἱ Φαρισαῖοι διεβίβον τὸν Χριστὸν ὅτι διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Βελζεβούλ ἐκβύβει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰ δαυμονία, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἀναγνῶν τὴν κακὴν ἰδέαν αὐτῶν ταύτην, λέγει ὅτι· Πᾶσα βασιλεία ἰδὲν διαίρεται, διχοστασιάζει ἀπ' ἐαυτῆς, θέλει ἐρημωθῇ καὶ μετὰ ταῦτα· Ἐὰν ἐγὼ διὰ τοῦ Βελζεβούλ ἐκβύβω τὰ δαυμονία, οἱ υἱοὶ ὧν διὰ τίνος τὰ ἐκβύβωσιν; καὶ μετ' ὀλίγον· Ὅταν τὸ ἀκάρητον Πνεῦμα ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, πλανᾶται εἰς ἀνύδρους τόπους ζητοῦν μέρος ἀναπαυτικόν· καὶ ὅταν δὲν εὑρῇ, λέγει· ἅς ἐπι-

στρέψω εἰς τὴν κατοικίαν μου ὅθεν ἐξῆλθον καὶ ὅταν ἔλθῃ εὐρίσκει σεσφραγισμένην, γυνὴν πάσης ἀρετῆς, καὶ εὐερεπασμένην τὴν κατοικίαν του. Τότε ὑπάγει καὶ λαμβάνει ἔτι συνοδίαν του ἐπὶ ἄλλα δαυμονία πονηρότερα ἐαυτοῦ· καὶ ἐλθόντα κατοικοῦναι ὁμοῦ καὶ γίνονται τὰ τελευταῖα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χειρότερα τῶν πρώτων. Ἐξοκολουθεῖ δὲ συνεχίζων τὸν λόγον· Ἐγένετο δὲ καὶ ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα ὁ Ἰησοῦς, «Γυνὴ τις ἐκ μέσου τοῦ ὄχλου δι' ὕψηλῆς φωνῆς εἶπε πρὸς αὐτόν· Μακαρία εἶναι ἡ κοιλία ἥτις σὲ ἐβίβασε, καὶ οἱ μαστοὶ τοὺς ὁποίους σὺ ἐβύβασες». Ὡστε δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν ὅτι δὲν ἦτο ἄλλη αὕτη, ἐμὴ ἡ Μαγδαληνὴ ἥτις ἀφοῦ ἤκουσε περὶ τῶν ἐπὶ δαυμονίων ἐνθυμήθη καὶ τὸ ἰδικόν της πάθος ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ἀπῆλλαξεν ὁ Χριστὸς ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὰ Μαγδαλά, καθὼς διηγείται τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

Θ'. Ἐπειδὴ δὲ ἔπρεπε χάριν τῆς σωτηρίας ἡμῶν νὰ τελεσθῇ καὶ τὸ διὰ τοῦ Σταυροῦ πάθος Μυστήριον, ἔπρεπε δὲ ὅχι δι' ἄλλου τινὸς τρόπου, ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ θαύματος τοῦ γενομένου εἰς τὸν Λαζάρου· διότι ἐκ τούτου ἐγνώρισεν πλέον καὶ ὁ Ἄδης ὅτι ἐντὸς ὀλίγου εἰς οὐδὲν πλέον θὰ ὤφελῃ ἡ ἰδική του δύναμις, καὶ ὅτι ὁ Ἐβραϊκὸς λαὸς θὰ ἐξεγερθῇ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ἐκ φθόνου, καὶ ὅτι τὰ ὑπὲρ πάντα λόγον θὰ τελεσθῶσιν, ἥτοι παρούσα εἰς ὅλα καὶ ἡ θαυμαστὰ αὕτη Μαγδαληνὴ· ἀπ' ἐνὸς μὲν ἀκολουθοῦσα τῇ διδασκαλίᾳ Χριστοῦ, ἀπ' ἑτέρου δὲ καὶ ἵνα παρηγορήσῃ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Λαζάρου καθ' ὅσον ὁ Νόμος ἐπέτρεπεν. Ὅταν δὲ ἤκουσε καὶ τὸ ποῦ ἐθέσπει αὐτόν; καὶ ὅταν τὸν εἶδε νὰ δακρύῃ ὅταν ἦλθεν εἰς τὸν τάφον τοῦ φίλου, καὶ διέταξε νὰ σηκώσωσι τὸν λίθον, ἐθαύμαζε καὶ ἤθελε νὰ μύθη. τί ἄρα γε νὰ ἦτο ἐκεῖνο ὁπερ ἤθελε νὰ κάμῃ ὁ Ἰησοῦς. Ὅταν δὲ ἤκουσε τὸν Ἰησοῦν νὰ λέγῃ διὰ δυνάμεως καὶ καθαρᾶς φωνῆς τό· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω. καὶ τὸν τ ε ρ α ἡ μ ε ρ ο ν νεκρὸν, ταχύτερον ἢ ὅσον ἐλέχθη ὁ λόγος ν' ἀποτινάξῃ ὡς ὕπνον τὸν θάνατον, ὡς τις ἄψυχος ἀνδρὶς ἵστατο ὡς ἀνὰ καλὴν διὰ τὸ παρὰ τὸν τοῦ θαύματος, μόλις δὲ συνελθοῦσα εἰς ἐαυτὴν καὶ συλλογιζομένη τὸ τι ἐγένετο, ἐξηκολούθει ὡς καὶ πρότερον θαυμάζουσα τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ι'. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ ὑποφύγῃ ταῦτα ὁ φθόνος εἰς τὸ ἑξῆς. Ἀλλ' ἀνίστας εἰς ἄκρον, κἀμνει τοὺς Φαρισαίους καὶ Γραι-

ματεῖς νὰ συναχθῶσιν ὁμοῦ καὶ νὰ συμφωνήσωσι, καὶ συνέδριον ἔστησε κατὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ συγκροτεῖται τὸ συμβούλιον τῆς θανατώσεως· ἀκολουθεῖ δὲ τὸ συνέδριον ἡ κρίσις τῶν φθονερῶν, καθὼς ἀρμόδιωτάτα προεῖπε περὶ τούτου ὁ θεὸς Δαβὶδ· καὶ ὁ μὲν μαθητὴς ὅστις εἶχε μαθητεύσῃ εἰς τὸν καλὸν τούτου Διδάσκαλον, φιλάργυρος δὲ ὢν ἐκ προαιρέσεως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ χάριν τῶν χρημάτων τὰ πάντα καταπροδίδων, τόσον ἐφρόντισε νὰ ὠφελήθῃ ἐκ τῆς εἰς τὸν Διδάσκαλον μαθητείας του, ὥστε καὶ διὰ τριάκοντα ἀργύρια ἐπώλησε τούτον, ὁ τῶσων μόνον τῇ ἀληθείᾳ ἄξιος ὢν. Ἐκ τούτου συνέβη καὶ ἡ νύξ ἐκείνῃ τῆς προδοσίας, καὶ αἱ λαμπάδες αἱ ἀνημέμεναι, καὶ τὰ ῥόπαλα εἰς τὰς χεῖρας, καὶ τὰ γυνὰ ξίφη καὶ αἱ μάχαιραι, καὶ ὁ συγχαιρὸς μαθητὴς διὰ τοῦ προσχηματος τῆς φιλίας παραδίδει τὸν διδάσκαλον. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω συνέβαινον, καὶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀρχιερέως εὐρίσκειτο ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς· πόσον δὲ ἄρα εἰκάσεις ὅτι ἔπαυσε τότε ἡ μακαρία, ἀκολουθοῦσα, προσποιουμένη τὴν ἀπλὴν καὶ ὁλως ἀδιάφορον εἰς τὰς θύρας ἐπιτηδείως προσπλησιάζουσα, τὸς κινήσεις πάσας ἐπιμελῶς παρατηροῦσα, καὶ προσέχουσα καλῶς εἰς τὰ λεγόμενα πάντων ὥπως ἐκ τούτου μάθῃ ποιοὶ τινα εἶναι οἱ συμφωνοῦντες εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν, καὶ τίνες ἔκρινον ἄξια κατακρίσεις; τὰ πραττόμενα, καὶ ὅσα ἂν ἤθελε μάθῃ νὰ τὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν Μητέρα αὐτοῦ, σπαραττομένη τὰ σπλάγχνα οὐχὶ ὀλιγώτερον ἐκείνης, καὶ ὡς τις ἐκστατικὴ ἀνησυχούσα, καὶ ἐπιποθοῦσα νὰ μάθῃ πότε καὶ τίνι τρόπῳ θὰ τελειώσωσι τὰ πράγματα. Μάλιστα δὲ καὶ ἐκεῖνο πρέπει νὰ ἀναλογισώμεθα. Ποία ἦτο ἐκείνῃ ἥτις παρετήρει τόσον καλῶς ἐκεῖνα ἅτινα καὶ λεγόμενα μόνον εἶναι φρικτά· τὰς ψευδομαρτυρίας, τοὺς ἐμπαιγμούς, τὰς μάστιγας, τὴν φραγγέλωσιν, τὴν αἵτιμον ἐκείνην καὶ ὑβριστικὴν περιφορὰν, τὰ ῥυτίσματα, τὰ κολαφίσματα, τὴν ἐνδυσιν τῆς ψευδοῦς πορφύρας, τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ὅλα τ' ἄλλα ὅσα ἡ πολλὴ ἐξουσία τῆς μακροθυμίας σου ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς μαιφόνους νὰ πράττωσιν εἰς σὲ ἀνεξίκακε Κύριε.

Ἀφοῦ δὲ ὅλα ταῦτα εἶχον διαπραξῇ οἱ ἀγνώμονες, ἔπειτα τελευταῖον ἔφερον αὐτὸν καὶ εἰς τὸν Κρανίου τόκον πλήρεις κακίας καὶ θυμοῦ, φονικῶς καὶ ἀγρίως βλέποντες, καὶ ὁ Σταυ-

ρὸς ἕστατο ὁρθὸς πλέον, αὐτὸς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκρέματο ὑψηλὰ ἐπ' αὐτοῦ πρόσηλωμένος, ὥσει θριαμβεύων διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὸν ὄφιν, (τὸν διάβολον), καὶ εἰς πάντας ἦτο θέαμα ἐλευσινόν· Τότε πλέον αὐτὴ εὐρύστα ἀδειαν ὡς ἦτο ἐπόμενον, νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸν Ἰησοῦν μετὰ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ ἡγαπημένου Μαθητοῦ, τοιοῦτον σχῆμα ἔχοντα· ἦτοι γυνὴν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ ὑπὸ τῶν παθῶν ἡλλοιωμένον, καὶ νὰ ἐγγίσῃ διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς τοὺς ἀχράντους ἐκείνους πόδας, καὶ διὰ τοῦ στόματος νὰ καταφιλή τὰς πληγὰς, καὶ εἰς τὰ αἵματα νὰ μιγνῇ τὰ δάκρυα αὐτῆς, καὶ εἰς τὰ δάκρυα νὰ προσθέτῃ τοιαῦτα λόγια· Τί εἶναι τοῦτο Δέσποτα καὶ Θεέ; Τί εἶναι τὸ τόσον ἄπειρον πένθος τῆς εὐσπλαχνίας σου; διὰ τούτων σὲ ἀνταμειβουσιν οἱ ἀπολαύσαντες τὰ τόσον πολλὰ καλὰ τῆς εὐεργεσίας σου; χιτῶνα ὕβριστικὸν σὲ ἐνδύουσιν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐνέδυσας φόρεμα ἀφθαρσίας, καὶ ὡς αὐτοῦ ἐξαπλώσας τὰς πτέρυγας τοὺς ἀνέλαβες ἐπὶ τὰ μετάρθενά σου (!) στεφάνους πρὸς ὕβριν σου ἔδωσαν εἰς τὴν κεφαλὴν, αὐτοὶ τοὺς ὁποίους με δόξαν καὶ τιμὴν ἐστεφάνωσας; ὁπίσθια κατεδέχθης σὺ ὅστις τοὺς ἡλευθέρωσας ἀπὸ τὴν Αἰγυπτιακῇ δουλείᾳ; διὰ καλῶς οὐκ κτυπῶσι τὴν ἀκήρατον κεφαλὴν ἐκεῖνοι διὰ τοὺς ὁποίους ἡ θάλασσα διὰ ῥάβδου κτυπηθεῖσα ἐχωρίζετο εἰς δύο; χολὴν μετὰ ὄξους σὲ ποτίζουσιν ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους μάννα ἐξ οὐρανοῦ ἔβρεξας, καὶ ἐκ πέτρης δι' ἐνός κτυπήματος ῥάβδου ἀνέβλυσας ὡς ποταμὸν ὕδωρ; τοὺς πόρους τῶν ἡλόν σου προσενοῦσιν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἠξίωσας νὰ διέλθωσιν ἀκόπως τὴν ἔρημον; Ἀλλ' εἰπέ παρηγορίαν τινα καὶ πρὸς ἡμᾶς αἱ ὁποῖαι τοιουτοτρόπως με τόσῃ ἀθλιότητι ἱσταμένα ἔδω· Παρηγόρησον διὰ λόγων τοῦ θανάτου σου τελευταῖον τὴν μητέρα, ἥτις παρίσταται ἔδω. Μεγάλῃ παρηγορίᾳ εἶναι διὰ τὸ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν μητέρα ὁ λόγος ὁ τοῦ θανάτου. Μάλιστα δὲ ὅταν ταῦτα προέχοντα ἀπὸ ἕνα τοιοῦτον ἀλησμόνητον νόον. Εἰς τίνα τὴν ἐμπιστεύσαι ἀναχωρῶν; διότι καὶ ἂν ἄνευ πόνων σὲ ἐγέννησεν, ἀλλ' ὅμως τώρα διὰ ῥομφαίας πληγώνεται τὴν καρδίαν βλέπουσά σε εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Εἰπέ λόγον καὶ εἰς τὸν Μαθητὴν ὁ ὁποῖος θέλει εἰσθαι τῆς μητρὸς παρηγορία.

ΙΑ'. Ἰδὼν λοιπὸν ταύτας τοιουτοτρόπως

(1) Μετάφραση, τὸ μετὰ τῶν περὶ τῶν λέγετα.

πασχοῦσας ὁ Ἰησοῦς, εὐλόγον ἦτο νὰ εἴπῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καὶ τὴν Μητέρα ἠξίωσε προμηθείας, καὶ εἰς τὸν Μαθητὴν ἐγένειεν αἷτιον πάσης τῆς τιμῆς. Τό· «Γύναι, ἰδοὺ ὁ υἱός σου» καὶ τό· «Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου». Ὅτι δὲ αὕτη ἦτο παρούσα, καθὼς ἐλέχθη, καὶ ὅτι τοιαῦτα εἶπε, καὶ αὐτὸς ὁ ἡγαπημένος Μαθητὴς παριστᾷ λέγων· Ἰσταντο δὲ πλησίον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἡ Μητέρα αὐτοῦ, καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τὴν Παρασκευὴν καθὼς διηγείται τὸ Εὐαγγέλιον ἵνα μὴ μείνουν τὰ σώματα τῶν σταυρωθέντων ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν, παρεκάλεσαν τὸν Πιλάτον οἱ εἰς μάτην τῷ ὄντι πράττοντες τὰ ἄνομα, ἵνα συντριφθῶσι τὰ σκέλη αὐτῶν καὶ σηκωθῶσιν ἀπὸ τῶν σταυρῶν. Ἠλθον λέγει οἱ στρατιῶται καὶ τὸν ἐνὸς συνέτριψαν τὰ σκέλη, καθὼς καὶ τοῦ ἑτέρου ὅστις ἐσταυρώθη συγχρόνως πλησίον του. Ἐλθόντες δὲ καὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν, ὅταν εἶδον ὅτι εἶχεν ἀποθάνει πλέον, δὲν συνέτριψαν τὰ σκέλη του, ἀλλ' εἰς ἐκ τῶν ἐκείσε εὐρισκομένων στρατιωτῶν ἐπλήρωσε διὰ τῆς λόγχης τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, καὶ εὐθὺς ἔτρεξεν ἐκείθεν αἷμα καὶ ὕδωρ. Τί λοιπὸν πρέπει νὰ νομιζομεν ὅτι ἔπαθεν αὕτη τότε; Παρ' ὀλίγον καὶ διὰ διέσπα τὸν στρατιωτὴν ἐὰν δὲν ἐμποδίζετο περιοριζομένη ὡς γυνή, καὶ ἂν δὲν ἠναγκαζέτο νὰ φρονῇ ὅτι εἶναι γυνή, καὶ ἂν καὶ τὸ φρόνημα εἶχεν ἀνδρῶν. Περιορίσων λέγει τὴν χεῖρά σου ὡς στρατιῶτα τολμηρὸς, μήπως ἐπέλθῃ ἐναντίον σου ῥομφαία ἐκ Θεοῦ. Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν βλέπουσα ταῦτα νὰ μὴ διεγείρεται ἡ ψυχὴ αὐτῆς; διότι ὡς με ῥομφαίαν ἦσαν καταπληγωμένα τὰς καρδίας; ὅταν ἐκεῖνος ἐπληρώνετο τὴν πλευρὰν. Ἀλλὰ πῶς ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἴδωσι καὶ νεκρὸν; καὶ πῶς ἐκεῖνα δὲν ἐξεψύχησαν πρότερον ἐκεῖνον; καὶ πῶς δὲν ἔσχισαν τὰ ἱμάτια τῶν ὅταν ἔβλεπον νὰ σχίζονται αἱ πέτραι; καὶ τὸν ἥλιον εἰς τὸ σκότος; κρυπτόμενον, καὶ τὴν σελήνην σκοτιζομένην ὅτι ὁ Κτίστης αὕτης πάσχει; ἀλλ' οὐδ' ὁ Ναὸς ἔμεινε κατὰ μέρος; διότι καὶ οὕτως ὡσεὶ φοβούμενος τὴν παρανομίαν καὶ ἐνοήσας ὅτι ὁ Νομοδότης ἐκρέματο ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ ξύλου γυνὴν, δικαίως εἰς ἄκρον θυμωθεὶς ἔσχισε τὸ καταπέτασμα, καθὼς ὀλίγον πρότερον ὁ Ἀρχιερεὺς τὸ ἐπανωφόριον αὐτοῦ. Ἀλλὰ περὶ τούτων ἂς διηγείται ἄντ' ἐμοῦ τὸ Εὐαγγέλιον.

ΙΒ'. Ἀλλ' ὅμως οὕτω πως ἐνεργηθέντων

τούτων παρὰ προσδοκίαν, ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἔκρινε ὅτι ἔκρεπε πλέον νὰ ἀναμῇ· ἀλλ' ἀναλαβοῦσα πᾶσαν τὴν φροντίδα τοῦ ἐνταφιασμοῦ, ἔρχεται πρὸς τὸν Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ἀριμαθαίας, διότι ἐγένωσκεν ὅτι οὕτως εἶχε κανὼν μνημεῖον ἐτοιμον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν εἰσέτι τεθῇ οὐδὲν σῶμα πρότερον· καὶ ὁ τόπος ὅπου ὑπῆρχεν ἦτο λίαν ὥραιο καὶ εἰς εὐάερον μέρος ἔκειτο, καὶ κηλὸς καταστολισμένος ὥραιότατα. πρὸς τοῦτον λοιπὸν ἐλθοῦσα καὶ ἔτι περισσότερον ἐνθαρρύνουσα αὐτὸν, τὸν παρεκίνησεν ἐν ᾧ πρότερον διανοεῖτο πῶς ἤθελε δυνήθῃ κρυφίως νὰ τὸν θάψῃ, καὶ τὸν πείθει νὰ ἀπορρίψῃ τὸν φόβον τοῦ κινδύνου. Διότι τολμήσας λέγει ἡλὲς πρὸς τὸν Πιλάτον, καὶ ἐξήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὰ ἐξῆς ἄτινα ἂς ἐξιτορήσῃ ἄντ' ἐμοῦ τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον.

ΙΓ'. Ἐπειδὴ δὲ ἔμελλον καὶ νὰ καταβιβάζωσι τὸ θεῖον ἐκεῖνο σῶμα ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικοδήμης, ἔκρεπε δὲ νὰ ὑπάρχωσιν ἐκεῖ καὶ τὰ κατάλληλα διὰ τὴν ἀποκαθίστασιν, ἥτοι ἡ λαβὴ καὶ ἡ σφύρα καὶ ὅσα ἄλλα πρὸς τούτους ἀρμόδια, αὕτη εὐρισκόμενη ὁλως διόλου περιφρονῆς ὡσεὶ φοβούμενῃ μήπως καὶ συντριβῇ κανὼν ἐκ τῶν ὁσῶν τοῦ Δεσπότου, παρήγγειλε τῷ Νικοδήμῳ νὰ προσέχῃ καλῶς· καὶ τοὺς ἡλούς κατεφιλεῖ, καὶ τὰ σημεῖα τούτων ἔθετε εἰς τὰ ὄμματα αὐτῆς, καὶ τοὺς ὥραίους τῷ ὄντι ἐκείνους πόδας τοὺς εὐαγγελιστὰς εἰς πάντας τὴν εἰρήνην ἐλάμβανεν εἰς τὰς χεῖράς της, καὶ τὰς χεῖρας ἐκείνας τῶν ὁποίων ἔργον εἶναι ὁλος ὁ κόσμος, καὶ πρὸ πάντων πλάσμα αὐτῶν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἡναγκαζέτο ὅλον ἐν γένει τὸ σῶμα καὶ προσεκollᾶτο εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ. Τὸ πρόσωπον ὅμως μακρὰν ἀπέειχε καὶ τοῦ νὰ τὸ ἐγγίσῃ, ἄφ' ἐνὸς μὲν ἐξ εὐλαβείας, ἄφ' ἑτέρου δὲ ἀφρόνουσα τοῦτο εἰς τὴν Μητέρα, ἥτις εἶχε τὸ δικαίον τοῦτο ἐπειδὴ ἐγέννησεν αὐτόν. Αὕτη πρώτη ἔκαμε τὴν ἀρχὴν εἰς τοὺς θρηγῶνους, λύσσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ τὰς παρειὰς καταξαίνουσα διὰ τῶν ὀνύχων. Ἐνῷτε δὲ καὶ τὴν Μητέρα παρηγόρει καὶ ὑπεστήριξε κρατοῦσα πάντοτε τὰς χεῖράς της κατὰ τοῦ προσώπου μεθ' ὁρμῆς ἀπλώνουσαν, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς κρατοῦσα ἀορίστως κλίνουσα πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀνυπόφορον λύτην βαρυνόμενη· καὶ διὰ λόγων ἡμέρων καὶ παρηγορητικῶν ἀφίρει ἀπ' αὐτῆς τὸ πλεῖστον μέρος τῆς λύπης. Ἀλλ' ἐκ τοῦ φόβου τῶν διωκτῶν δὲν ἠδύνατο ὡς ἤθελε νὰ μεταχειρισθῶσι τοὺς

εἰς τὸν θάνατόν τρέποντας καὶ ἐπιταφίους θρήνους: Ἐν τούτοις καὶ πρὸς τὴν Μητέρα εἰποῦσα ὅτι δὲν εἶναι ὁ κατ'ἀλλήλους καιρὸς τούτων, παρήγγελε πρὸς τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Νικοδήμουν νὰ περικυβήσωσιν ὅσον τὸ ταχύτερον τὸ σῶμα εἰς σινδόνα, καὶ ὡς ἐρεπε Θεῶν τὸ σιμηνίσωσι καὶ νὰ τὸ ἐναποθέσωσιν ὡς τινὰ θησαυρὸν εἰς τὸν τάφον· καὶ ἐγχειρήσασα τὴν σινδόνα καὶ τὴν σμύρναν τῷ Ἰωσήφ, οὗ, λέγει, θὰ φροντίσῃς τοῦ λοιποῦ ἵνα καὶ τὸν σαβανώσῃς καὶ τὸν ἐνταφιάσῃς· καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ τάφου αὕτη προητοίμαζεν, ἔχουσα τὰ δευτερεῖα τῆς Μητρὸς καὶ ὡς πρὸς τὴν λύπην καὶ εἰς ἄλλην τὴν ἄλλην φροντίδα αὐτῇ συνέβαινον. Ἐπειδὴ δὲ καὶ νεκροπρεπὺς πλέον εἶχεν ἐτοιμασθῇ καὶ ὕψις ἔκειτο ἐξηπλωθεὶς καὶ ἐμελλε πλέον νὰ ἐνταφιασθῇ ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς, τίς δύναται ἀρκοῦνται τὴν νύκτα διηγήσασθαι τὴν εὐαγγελιστικὴν αὐτοῦ τῆς ἐξομολογήσεως καὶ τὴν ἀληθινήν καὶ τελείαν τῆς Μακαρίας ταύτης γυναικὸς τὴν μεγάλην σπουδὴν καὶ φιλοστοργίαν. διότι ἐνῷ οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς ὄλοι, καθὼς ὁ προφήτης λέγει ἐκ τοῦ φόβου μακρόθεν ἴσταντο, ἄλλοι δὲ καὶ εἰς φρυγὴν ἐτιράπησαν, ἄλλοι δὲ καὶ ἐναντίοι του ἐγένοντο, αὕτη μόνον πάντα φόβον καὶ τὰ ἄλλα ὅλα εἰς οὐδὲν λογιζομένη, ἀναλαβοῦσα θάρρος καὶ τὸν γυναικεῖον λογισμὸν εἰς ἀνδρικοῦ μετρίως, καὶ ὅσα οὐδὲ πλῆθος πολὺ δὲν κατώρθωσεν, αὕτη μόνη ἐτόλμησε νὰ κάμῃ. Νομίζω δὲ ὅτι οἱ θεοὶ Εὐαγγελισταὶ θὰ μοι ἐπιτρέψωσι νὰ ἐξιστορήσω τὰ μεγάλα ἔργα αὐτῆς.

ΙΒ'. Πόσος δὲ νομίζεις τὴν γένεσιν ἐκ τούτων ὁ ἄνθρωπος; διότι δὲν ἔπαισαν ἀπὸ μόνον διηγήθεντες τὰ περὶ αὐτῆς· οὐδὲ πάλιν ὁ μὲν ὠμίλησεν ὁ δὲ ἐσιώπησεν. ἀλλὰ καὶ οἱ τέσσαρες τετραχῶς ἀνέφερον περὶ αὐτῆς. διότι ἐπειδὴ εἰς τὰ σπουδαιότερα συνετέλεσεν, ἐξ ἀνάγκης προεθυμήθησαν καὶ νὰ ἀναφέρωσι ταύτην. διότι ἀποδεικνύεται ὅτι τετραχῶς μετέβη αὕτη εἰς τὸν τάφον, καὶ θεῶν ἡξιώθη ὀπτασιῶν· καὶ πρὸς

τὸν μὲν μόνῃ, δεύτερον δὲ μετὰ τῆς ἄλλης Μακαρίας, τὴν ὁποίαν ὁ Μάρκος καὶ ὁ Ματθαῖος ὀνομάζουσι μητέρα τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ Ἰακώβου· καὶ τρίτον μετὰ τοῦ Πέτρου καὶ Ἰωάννου συγχρόνως ὡς λέγει ὁ Ἰωάννης, τέταρτον μετὰ τῆς Σαλώμης καὶ τῆς ἑτέρας· Μαρία μὲν τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου, καθὼς λέγει ὁ Μάρκος· πρέπει δὲ νὰ μελετήσωμεν ἀκριβῶς τὰ περὶ αὐτῆς. Μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ σώματος καθὼς λέγει ὁ θεὸς Ματθαῖος, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία δὲν ἔφυγον μακρὰν τοῦ τάφου, ἀλλ' ἀπέναντι καθήμεναι, ἐδεώρουν· λέγει ποῦ ἐτέθη. ἔπειτα ἐπόμενον ἦτο νὰ ἀναχωρήσουν εἰς τὴν οἰκίαν. τὸ μὲν διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Σαββάτου, τὸ δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν φονευτῶν τοῦ Θεοῦ.

ΙΓ'. Τὴν νύκτα δὲ τοῦ Σαββάτου περὶ τὸ μεσονύκτιον σκεδόν, ὅτε οἱ ἀλεκτορες φωνάζουσι (διότι βλέπε πῶς σαφηνίζει ὁ Εὐαγγελιστὴς τὴν διηγήσιν του) πρὸς τὴν αὐγὴν τῆς Κυριακῆς, ὁ ἔστι τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐξομολογήσεως ἦλθε Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία ἵνα παρατηρήσωσι τὸν τάφον· ἡ δὲ ἄλλη Μαρία ὑπὸ τῶν ἄλλων Εὐαγγελιστῶν τοῦ Μάρκου καὶ τοῦ Λουκᾶ γράφεται τοῦ Ἰακώβου μητρε καὶ τοῦ Ἰωσήφ, ἥτις ἀναμφιβόλως πιστεύεται ὅτι εἶναι ἡ Θεοτόκος, καὶ ἰδοὺ λέγει ἔγενε σεισμός μέγας, διότι Ἄγγελος Κυρίου κατέβη ἐξ οὐρανοῦ, καὶ προσελθὼν ἀπεκάλυψε τὸν λίθον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ μνημείου, καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ, καὶ ὅσα ἐφείξῃ. Ἰδοὺ μία ἔλευσις τῆς Μαγδαληνῆς εἰς τὸ μνημεῖον, ἐν ᾧ δὲ ἐπορεύετο, εἰς τὴν ὁδὸν ἀπήντησεν αὐτὰς ὁ Χριστὸς λέγων· χαίρετε· διότι ἔπρεπε τὸ γένος τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἀρχὴν ἤκουσε τό· ἐν λύπαις τέξη τέχνα, αὐτὸ πάλιν πρῶτον καὶ τὴν χαρὰν νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ πληροπορηθῇ. Αὗται δὲ ἐκ τοῦ πολλοῦ πόθου ἐτόλμησαν καὶ τὴν περὶ αὐτῶν καὶ πλησιάζουσι καὶ τοὺς πόθους αὐτοῦ λαμβάνουσι καὶ προσκυνοῦσιν· Ὁ δὲ Ἰησοῦς, μὴ φοβέσθε λέγει πρὸς αὐτάς, ἀλλ' ὑπάγετε πρὸς τοὺς Ἀποστόλους καὶ δόσατε εἰς αὐτούς τὰ χαροποιὰ τῆς Ἀναστάσεως· εὐαγγέλιον θέλω ἵνα εἰς τοὺς ἀνδρας μνηντῆς τῆς χαρᾶς γίνῃ, ἥτις εἶχε πρῶτον γίνῃ τῷ Ἀδὰμ πρῶτος γένος. Αὗται δὲ ἀνήγγειλαν εἰς τοὺς Ἀποστόλους τὰ εὐαγγέλια, καὶ αὐτοὶ μὲν ἀνέστη ὁ Πέτρος ἐνῷ ἦτο ἀκόμῃ νύξ καὶ σκότος καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ κύψας ἐντὸς ἐκ τῶν ἔξω, βλέπει ὅτι ἔκειντο μόνον τὰ ὀσθία

(σινδόνια) καὶ ἀνεχώρησε θαυμάζων εἰς αὐτὸν τὸ γενόμενον· ἡ δὲ Μαγδαληνὴ ἀφ' οὗ ἐλθε Πέτρον ὅστις ἦτο θερμότητος ὅτι οὐδόλως δὲν περιεργάσθη, ἀμφέβαλλε περὶ ἐκείνων ὅσα εἶδε καὶ ἐνόμιζεν ὅτι εἶναι φαντασία ἄπερ εἶδε· τούτῃσι ὁ φανεῖς Ἄγγελος, καὶ ὁ Σωτὴρ ἀναστάς· ἐπιστρέψασα λοιπὸν πάλιν ἐπορεύθη ἵνα πιστωθῇ ἀκριβῶς ὅσα εἶδε, καὶ περὶ τὴν αὐγὴν ὅταν ἀνέτειλε πλέον ἢ ἡμέρα, ἔρχεται εἰς τὸ μνημεῖον δευτέραν ταύτην φοράν· καὶ βλέπει τὸν λίθον σηκωμένον ἀπὸ τὸ μνημεῖον, καὶ διελογίσθη εἰς αὐτὴν ὅτι καὶ πάλιν δὲν θὰ πιστεῦσαι εἰς αὐτὴν οἱ Μαθηταί· τρέχει λέγει καὶ ἔρχεται πρὸς τὸν Σίμωνα Πέτρον καὶ πρὸς τὸν ἄλλον Μαθητὴν, ὃν ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς, διότι οὗτοι οἱ δύο ἦσαν οἱ θερμότεροι τῶν Μαθητῶν· ὁ μὲν ἐπειδὴ ἡγάπα σφόδρα, ὁ δὲ διότι ἡγαπᾶτο σφόδρα ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. Καὶ βλέπει τῆς μακαρίας γυναικὸς τὸ ἐπινόημα· διὰ νὰ μὴ ἀπιστήσωσι πάλιν, δὲν λέγει ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος διότι δὲν γνωρίζω εἴτε ἀληθές· εἶναι τοῦτο εἴτε μὴ τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι τὸ σῶμα δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν τάφον. Λέγει λοιπὸν, ἐπήραν τὸν Κύριον ἀπὸ τοῦ μνημείου καὶ δὲν γνωρίζω ποῦ τὸν ἔθεσαν, διεγείρει οὕτω τοὺς Μαθητάς· καὶ τρέχει μετ' αὐτῶν, ἀναμένονσα νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξιχνιάσεως. Ἐμβαίνει ὁ Πέτρος εἰς τὸ μνημεῖον· εἶπαι ἐμβαίνει καὶ ὁ ἄλλος Μαθητὴς· ὅστις εἶχεν ἔλθῃ φθάσας πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπουν τὰ σινδόνια κείμενα ἐν τῷ τάφῳ καὶ τὸ τύλιγμα τῆς κεφαλῆς ἰδιαιτέρως τετυλιγμένον εἰς ἓν μέρος· καὶ εἶπον λέγει καὶ ἐπίστευσαν· ὅχι ὅτι ἀνέστη, ἀλλ' ὅτι τὸν εἶχον σηκώσῃ ἐκεῖθεν· διότι εἰσέτι δὲν εἶχον μάθῃ ἐκ τῆς Γραφῆς, λέγει ὁ Ἰωάννης ὅτι θέλει ἀναστηθῇ ἐκ τῶν νεκρῶν ὁ Ἰησοῦς· ἐπείστρεψαν λοιπὸν εἰς τὰ ἴδια οἱ Μαθηταί.

ΙΖ'. Ὅθεν καὶ τὴν θαυμασίαν ταύτην γυναικα εἰς ἀμφιβολίαν ἐνέβαλον, νὰ νομίζῃ ὅτι ἦτο φαντασία τοῦτο τὸ πρᾶγμα· καὶ ἐπόμενον ἦτο νὰ πάθῃ καὶ αὕτη ἀνθρώπινόν τι, καὶ νὰ δυσπιστῇ εἰς τὸν αὐτὸν τῆς· καὶ τοῦτο ἐν ᾧ εἶχε διαδοθῇ ταχύτερος περὶ αὐτῆς ἢ φήμῃ ὅτι τὴν νύκτα ἦλθον οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ἐκρίναν αὐτόν. Ἀλλὰ καίτοι τοιοῦτοτρόπως ἀμφέβαλλε δὲν ἀπεμακρύνετο ὅμως ἀπὸ τὸ μνημεῖον· ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ εἶχον ἀναχωρήσῃ οἱ Μαθηταί (ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης) ἡ Μαρία λέγει ἴσταντο ἔξωθεν τὸ μνημεῖον κλαίονσα· τὸ μὲν εἶχεν ἀπελπισθῇ τρόπον τινά, τὸ δὲ καὶ μὴ δυναμένη

νὰ μάθῃ εἴτε τὸν ἐκλεψαν καθὼς διεδόθη ὁ λόγος, εἴτε τὸν ἐσώκωσαν ἐκεῖθεν· καὶ οὕτω κλαίονσα κύπει πάλιν εἰς τὸ μνημεῖον καὶ ἄμφιβολίας ἔτι, καὶ βλέπει δύο Ἀγγέλους ἐνδεδυμένους λευκά ἱμάτια, καὶ καθήμενους ὁ μὲν πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς, ὁ δὲ πρὸς τὸ μέρος τῶν ποδῶν, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ λέγουσι πρὸς αὐτὴν ἐκεῖνοι· διατί κλαίεις ὡ γύναι; ποῖον ζητεῖς; ἔλεγον δὲ ταῦτα ἐπιπλήττοντες αὐτὴν τρόπον τινά. Διατί κλαίεις ὡ γύναι, ἀφ' οὗ τόσα εἶδες; εἰσέτι φοβεῖσαι καὶ δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς τίποτε ὑψηλότερον; ποῖον ζητεῖς; ἐκείνους τὸν ὅποιον εἶδες; ἐκείνους τοῦ ὁποίου τοὺς πόδας διὰ τῶν χειρῶν σου ἤγγισας; ἐκείνους ὅστις σοὶ ὠμίλησεν εἰπὼν τὸ χαίρετε; ποῖον ζητεῖς; ἐκείνη δὲ λέγει· ἐπήραν τὸν Κύριόν μου ἐκ τοῦ μνημείου καὶ δὲν γινώσκω ποῦ τὸν ἔθεσαν· ἔπειτα ἐπειδὴ οἱ Ἄγγελοι ἡγήθησαν μετὰ σπουδῆς, ἴσως διότι ὁ Σωτὴρ παρουσιάσθη ἐκεῖ τότε, ἐστράφη ἐκείνη καὶ εἶδε τὸν Ἰησοῦν ὅστις ἴσταντο ἐκεῖ. Δὲν τὸν ἐγνώρισεν ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς, τὸ μὲν ὅτι μετὰ τὴν Ἀνάστασιν εἶχεν ἄφρατον τὸ σῶμα, καὶ δὲν ἐφαίνετο ἐξ ὁλοκλήρου καθαρά, ἔκτος εἰς ὅσους καὶ ὅταν ἤθελε· τὸ δὲ καὶ διότι δὲν ἠδύνατο αὕτη νὰ τὸν βλέπῃ καθαρῶς ἐκ τοῦ σκότους τοῦ θαμβώματος τῶν σαρκῶν, ἡ ἴσως καὶ τοῦτο ὁ Χριστὸς οὕτως ὡκνότητος, λέγει λοιπὸν τότε πρὸς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· διατί κλαίεις ὡ γύναι; ποῖον ζητεῖς; ἐκείνη δὲ νομίζονσα ὅτι εἶναι ὁ κηπουρός, λέγει πρὸς αὐτόν. Κύριε· ἂν σὺ τὸν ἐπὶ τῆς· τίς τὰς χεῖρας σου, εἰπέ μοι νὰ τὸν λάβω καὶ ἐγώ· ὥστε νὰ ἔλεγε· ἂν καὶ οὐ ἐβοήθησας ἐκείνοισι οὔτινες τὸν ἐπήραν, εἰπέ μοι (ποῦ τὸν ἐθέσατε) νὰ τὸν σηκώσω καὶ ἐγώ. Ὡ γυναικεῖας ἀγάπη! ὦ τοῦ ἐνδύμνου πόθου! Τῷ ὄντι οὐδὲν ὑπάρχει μακαριότερον τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης· πόθεν δὲ προήλθε νὰ τὸν νομίσῃ καὶ κηπουρόν; ἀλλὰ βεβαίως διότι ἦτον ἐντὸς κηπὸν τὸ μνημα· τάχα δὲ καὶ ἀρμόδιον ἦδεν εἰσθαι νὰ εἴπωμεν ὅτι λαθρανόντως ἐκάλεσαν αὐτὸν οὕτω τὸν ἀληθῆ καὶ πρῶτον τοῦ Παραδείσου γεωργόν.

ΙΗ'. Ἄλλ' ἐνῷ ἡ Μαρία οὕτω πως ἀνησυχούσα ἠρώτα περὶ τοῦ σώματος, καὶ ἔτρεχεν ἐνθεν ἐκεῖθεν, ὁ Θεὸς Λόγος ὁ γινώσκων τοὺς ἀποκρύφους τοῦ ἀνθρώπου διαλογισμούς, βλέπων αὐτὴν οὕτω βασανιζομένην, διὰ μιᾶς φωνῆς δέξυνε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς εἰς τὸ νὰ κατανοήσῃ ποῖος εἶναι ἀληθῶς, καὶ ἐξ ὀνό-

ματος ἐκάλεσεν αὐτὴν λέγων. Μαρία· Ἐκεῖνη δὲ αἰσθανθεῖσα τὴν γλυκεῖαν καὶ συνήθη εἰς αὐτὴν φωνὴν ταχύτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ γινόμενου λόγου, στραφεῖσα πρὸς αὐτὸν λέγει... Ῥαββουνί· ὅπερ ἐρμηνεύεται, Διδάσκαλε, καὶ ἐξήγεται πάλιν νὰ ἐναγκαλισθῇ τοὺς ὥραίους αὐτοῦ πόδας.

ΙΘ'. Διότι ἀφοῦ διὰ τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς ἐγνώρισεν αὐτόν, ἤθελε καὶ διὰ τῆς ψηλαφησεως νὰ τὸν γνωρίσῃ ἀκριβέστερον καὶ ὥρμησε πρὸς τοῦτο, διότι τοῦτο τὸ εἰσιωπήσεν ὁ Εὐαγγελιστής. Ἀκούει τό: Μὴ μοῦ ἄπτον. Μὴ μὲ ἐγγίξεις. Διότι πῶς ἤθελεν εἰπεῖ τοῦτο ἐὰν δὲν τὴν ἐβλεπε νὰ ὁρμήσῃ πρὸς τοῦτο; Διότι· Ἐπειδὴ, λέγει οὐ καὶ μετὰ τῆς ἄλλης Μαρίας μὲ ἡγγισες διὰ τὸν χειρὸν σου, καὶ ἐνὸς τοιούτου χαρισματος ἀξιώθεῖσα δὲν ἐσκέφθης τίποτε θεῖον περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' ἥσο εἰσέτι ἀτελής τὸ φρόνημα καὶ εἰς τὸν τάφον ὡς ἀνθρώπου μὲ ἐξήγεις ἐμὲ ὅστις συγκάθημαι διὰ παντός μετὰ τοῦ Πατρὸς εἰς τοὺς οὐρανούς· στάσου μακράν· μὴ μὲ ἐγγίξεις· διότι κατὰ τὴν ἰδέαν σου δὲν ἀνέβην εἰσέτι πρὸς τὸν Πατέρα μου· Ἄλλως τε δὲ καὶ τὸ φρόνημα αὐτῆς ἐξυψώνει ὥστε νὰ μὴ τὸν νομίζῃ πλέον ὡς καὶ πρότερον ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ Θεόν· διότι διὰ τοῦτο εἶπε καὶ τὸ ἀναβέβηκα ὥστε δηλαδὴ πρὸς τὸν οὐρανὸν ὅπου καὶ ὁ ἰδικός μου Πατὴρ κατ' ἐξῆρτον κατοικεῖ. Ὑπαγε δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου καὶ εἰπὲ πρὸς αὐτούς, ὅσα ἔμαθες καὶ ἐβεβαίωθης. Ἐρχεται λοιπὸν τρίτην ταύτην φορὴν ἡ Μαρία (πρὸς τοὺς Μαθητάς) καὶ δὲν λέγει καθὼς εἰς τὴν πρώτην, ὅτι ἀνέστη. Ἡ τοῦλάχιστον τὴν δευτέραν, ὅτι ἐπῆραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, ἀλλὰ ἔρχεται λέγει Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ λέγουσα πρὸς τοὺς Μαθητάς ὅτι καὶ τὸν εἶδε τὸν Κύριον, καὶ ὅτι ταῦτα εἶπε πρὸς αὐτήν. Ἐχει λοιπὸν ταύτην τρίτην ἔλευσιν αὐτῆς εἰς τὸ μνημεῖον, ὅταν ἦτο πρῶτ' καὶ σκότος εἰσέτι. Τὴν δὲ τετάρτην ἱστορεῖ ὁ θαυμασιὸς Μάρκος· Ἀφοῦ λέγει παρήλθε τὸ Σάββατον, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου, καὶ ἡ Σαλώμη ἡγόρασαν ἀρώματα ἵνα ὑπάγωσι καὶ ἀλείψωσι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλας· Τίς θέλει μᾶς ἀποκυλίσῃ τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; καὶ ὅσα ἐρεξῆς.

Κ'. Ἄλλ' ἐνταῦθα εἰς ἀπορίαν γίνονται· πῶς ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία ἀφοῦ τρεῖς φορὰς ἐπιστάθη, πάλιν ὑπάγει εἰς τὸν Τάφον καὶ

λέγει μετὰ τῶν λοιπῶν· Τίς θὰ ἀποκυλίσῃ δι' ἡμᾶς τὸν λίθον; Ὅθεν φανερόν εἶναι ὅτι ἤλθε μᾶλλον, ὅπως γίνῃ ὁδηγὸς τῶν ἄλλων· καὶ τὰ γενόμενα διηγηθεῖσα, καὶ ὡς λαβοῦσα θαύματος ἐκ τῆς ἀρώτης μεταβίσεως. Ἐπομένον δὲ εἶναι ὅτι οὕτως εἶπεν αὐτὴ τό: Τίς θὰ μᾶς ἀποκυλίσῃ τὸν λίθον; Ἄλλ' ἡ Σαλώμη, ἥτις δὲν εἶχεν ὑπ᾿ αἴγῃ εἰσέτι εἰς τὸν Τάφον, ἀλλ' ἐξ ἀκοῆς μόνον ἔμαθεν ὅτι εἶχεν ἐπιτεθῇ λίθος εἰς τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Διότι καθὼς ἱστορεῖ ὁ Μάρκος, ἀφοῦ ἀνέστη ὁ Κύριος τὸ πρῶτ' ἐφάνη κατὰ πρόωτον εἰς τὴν Μαγδαληνὴν Μαρίαν ἐκ τῆς ὁποίας εἶχεν ἐκβάλῃ ἐπὶ ταῖς δαίμονας. Καὶ καθὼς λέγει ὁ Ματθαῖος, καὶ τὸν σεισμόν καὶ τὸν λίθον ὅταν ἀπεκυλίσθῃ ἀπὸ τοῦ μνημείου, καὶ τὸν Ἀγγελοῦ ἐπάνω εἰς τὸν λίθον καθήμενον ἡ Μαγδαληνὴ εἶδε πρῶτ' αὐτήν. Καὶ καθὼς διηγείται ὁ Ἰωάννης, τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, ἥτις εἶναι ἡ Κυριακὴ, ἔρχεται ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία εἰς τὸ μνημεῖον λίαν πρῶτ' πρὶν εἶτις ἐξημερώσῃ, καὶ βλέπει τὸν λίθον σηκωμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου, ἐὰν δὲν νοησώμεν ὅτι ἡ Σαλώμη εἶπε τοῦτο, θὰ περιέλθωμεν εἰς βυθὸν ἐναντιώσεως· τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι εὐλογον.

ΚΑ'. Ἰδοῦσαι λοιπὸν αἱ Μυροφόροι τὸν λίθον ἐρριμένον πέραν τοῦ μνημείου, (διότι ἦτο καὶ πολὺ μέγα·) καὶ ἐμβάσαι εἰς τὸν τάφον, (διότι οἱ Ἰουδαῖοι μετεχειρίζοντο μεγάλα μνήματα) δὲν εὗρηκαν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ· καὶ εἰς ἀπορίαν εὐρισκόμεναι βλέπονσι παρῶν σασθένεις πρὸς αὐτὸς ἄνδρας μὲ ἱμάτια ἀστράπτοντα καὶ καλῶς ἀκούσασαι παρ' αὐτῶν· τὸν Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν ἀπὸ Ναζαρετ τὸν ἐστειρωμένον; Ἀνέστη· δὲν εἶναι ἐνταῦθα. Ἐπιστρέψασαι λέγει διηγήθησαν ταῦτα ὅλα πρὸς τοὺς ἔνδεκα Ἀποστόλους καὶ πρὸς πάντας τοὺς λοιπούς. Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ καὶ διάφοροι γυναῖκες ὠνειδίσθησαν, διότι λέγει ἐφάνησαν φλυαρία τὰ λόγια αὐτῶν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ὁ Πέτρος ταραχθεὶς κἄπως πλὴν ἀδορύβω· ἀνέστη καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μνημεῖον μόνος. Ὁ Μάρκος λέγει ὅτι α Μαρία αἰνέσκει μετὰ τῆς Ἰωάννας καὶ Σαλώμης ἐξελθοῦσαι ἐφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου, καὶ εἰς οὐδὲνα οὐδὲν εἶπον διότι ἐφοβοῦντο. Ἀλλὰ τοιούτοτρόπως μὲν ἡ Μαγδαληνὴ πρώτη πληροφορηθεῖσα τὴν Ἀνάστασιν, πρώτη καὶ εἰς τοὺς Ἀποστόλους τὴν ἀνήγγειλε καὶ τὴν Εὐὴν ἐβόησεν προσηκόντως τὴν χάραν εἰς τὸν κόσμον μηνύσασα. Καὶ τοιαῦτα μὲν εἰσὶν εἰς αὐτὴν τὰ παρὰ τῶν Εὐαγγελι-

στῶν ἐγκώμια.

ΚΒ'. Ὅποια δὲ εἶναι τὰ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἔργα αὐτῆς; διαφοροτρόπως φαίνεται ὁ Σωτὴρ εἰς τοὺς φίλους Μαθητάς τινι, καὶ ὑπεσχέθη εἰς αὐτοὺς τὴν πρὸς αὐτοὺς κατάβασιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ δὲ θαυμαστὴ αὐτὴ γυνὴ ἡγάσθη καὶ ἐξάρεσιν νὰ συζῇ μετὰ τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε τελεσθῇ καὶ τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον, καὶ ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ ἀναληφθῇ ὁ Σωτὴρ καὶ νὰ καθήσῃ πάλιν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ πατρικίου σωματικῶς, ὁ μηδέποτε χωρισθεὶς τοῦ Πατρὸς, (ἀχωριστῶς συνὼν τῷ Πατρὶ) ἵνα μὴ λυπηθῶσι διὰ τὸν ἀπ' αὐτῶν χωρισμὸν τοῦτον, ἡ Μήτηρ καὶ οἱ Μαθηταί, τοὺς ἐξάγει εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ παρουσιάζει πρὸς αὐτοὺς Ἀγγέλους ἵνα τοὺς πληροφορήσῃ περὶ τῆς εἰς οὐρανοὺς Ἀναλήψεως· ἐπόμενον δὲ ἦτο τῷ ὄντι νὰ ἦναι καὶ αὐτὴ παρούσα, ἀφοῦ οὐδέποτε ἐχωρίζετο τῆς Μητρὸς τοῦ Λόγου. Μὴ θέλουσα ἄλλως τε καὶ οὐδόλως νὰ λείπῃ ἀπὸ τὰ θεϊότερα.

ΚΓ'. Κατόπιν δὲ διέμενον καὶ αὗται μετὰ τῶν Ἀποστόλων εἰς τὸ ὑπερῶν. ἔργον δὲ αὐτῶν καὶ ἀπασχολήσεως ἦτο ἡ προσευχὴ. καὶ μαρτυρεῖ τοῦτο ὁ θεὸς Λουκᾶς, ὅστις εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀποστολικῶν πράξεων, συναρθεῖται αὐτὰς μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν Ἀποστόλων· «καὶ ὅλοι οὗτοι ἦσαν ὁμοῦ συνεθηροῦμενοι μὲτ' ἀλλήλων καὶ προσευχῇ καὶ τὰς ἡμέρας» ἐπὶ τὴν προσευχὴν καὶ τὰς ἡμέρας «ὁμοῦ μετὰ γυναικῶν καὶ τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου» καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. νὰ ἀναφέρωσι δὲ ἄλλην γυναῖκα ἐκτὸς ταύτης· οἱ Εὐαγγελισταί, νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος· καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τοῦτο. Διότι μετὰ τὸ πάθος ὅπου ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωσιν οὗτοι περὶ γυναικῶν, ταύτην τὴν ἀναφέρουσιν ὀνομαστικῶς ὡς ἐπιστημότεραν, τὰς δὲ ἄλλας ἀποσιωποῦσιν ἀναφέροντες αὐτὰς ἀπλῶς διὰ τῆς λέξεως γυναικες. Καὶ μαρτυρεῖ μου τὸν λόγον ὁ τερὸς Ματθαῖος λέγων· ἦσαν ἐκεῖ καὶ γυναῖκες πολλὰ μακρόθεν παρατηροῦσαι, αἵτινες ἠκολούθησαν αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ διηκόνουν αὐτὸν μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ· καὶ ὅσα τὰ ἐξῆς. Αὐτὸ δὲ τοῦτο λέγει καὶ ὁ Μάρκος· ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν βλέπουσαι μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Ἐὰν δὲ θελήσωμεν ἔχομεν καὶ τὸν Λουκᾶν συμπαρουσιάζοντα· ἠκολούθησαν δὲ «προθύμως καὶ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι εἶχον ἔλθῃ

μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, καὶ εἶδον τὸ «μνημα ὅπου ἐτέθη» καὶ ἐπιστρέψασαι ἡτοίμασαν ἀρώματα, καὶ ἀκολούθησαν, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία καὶ ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Σαλώμη» ἀλλὰ καὶ ὁ Υἱὸς τῆς Βροντῆς θὰ βεβαιώσῃ ἡδὴ ταῦτα, ἀναφέρων μόνον αὐτὴν μετὰ τῆς Μητρὸς καὶ τῆς ἄλλης Μαρίας, λέγων· Ἰσταντο «δὲ πλησίον τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ ἡ Μήτηρ αὐτοῦ, καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ». ὥστε ἐγὼ βεβαίως οὐχὶ ἄνευ βασιμότητος λέγω ὅτι καὶ αὐτὴ ἔμενεν εἰς τὸ ὑπερῶν μετὰ τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἔλαβε τὴν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ὅχι εἰς πυρρίνην γλώσσαν, ἀλλ' ὅμως κατὰ τὰ χαρίσματα.

ΚΔ'. Ἐκτοτε δὲ ἔμενεν εἰς τὸν οἶκον μετὰ τῆς ἀπειράνθου Παρθένου εἰς τὴν Σιών εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἡγαπημένου Μαθητοῦ, καθὼς λέγει τὸ θεόπνευστον Εὐαγγέλιον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀπόστολοι διμεμερίσθησαν διὰ κλήρου τὴν οἰκουμένην, καὶ ἕκαστος ἀνεχώρει εἰς τὸ μέρος τοῦ, καὶ εἰς ὅλην τὴν ὑψηλίαν ἐκηρύττετο ἡ Εὐαγγελικὴ διδασκαλία, αὐτὴ πλήρης θημῶν κατὰ τῶν θεοκτόνων, καὶ γενομένη ὅλη ζήλος, ὀλίγον καιροῦ διάστημα μείνας μετὰ τῆς Παρθένου εἰς τὴν οἰκίαν, ἐξῆλθε μόνον πρὸς αὐτὴν καὶ τὸν ἐπιστήθιον εἰσποῦσε τὴν οὐκείνην αὐτῆς, ὅτι διανοήθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ῥώμην, ἵνα ἐκτίθῃ καὶ λάβῃ ἐκδίκησιν παρὰ τοῦ Καίσαρος διὰ τὸν ἀδικον φεῖ! θάνατον τοῦ διδασκάλου ὑπὸ τῶν ἀγαρίστων, καὶ καταφρονεῖ λοιπὸν τὸ τόσον μῆκος τοῦ δρόμου ἀπὸν τινὸς ἀργοπορίας, μὴ συλλογισθεῖσα παντάπασιν ὅτι εἶναι γυνὴ καὶ τὰς ἐκ τούτου δυσκολίας, ὅ τὸ θερμοτάτου ζήλου καὶ τῆς ἐπιμονῆς! καὶ μήτε πήραν μήτε χρήματα, μήτε ἄλλο τίποτε λαβοῦσα ὡς ἐφ' ὅσον, ἀλλὰ τὴν Ἀποστολικὴν ζωὴν προτιμήσασα ἤρχισεν τὴν ὁδοιπορίαν. φανερόν δὲ εἶναι βεβαίως ὅτι καὶ τῆς διδασκαλίας τὸ ἔργον δὲν ἔμενεν ἡμελημένον παρ' αὐτῆς, ἀλλ' εἰς τοῦτο πρὸ πάντων κατεγίνετο, καὶ διὰ τοῦ λόγου διηγούμενη, καὶ διὰ τῶν ἔργων ἀποδεικνύουσα, ἐβεβαίωσε τὴν πίστιν λέγουσα, καὶ ὅτι αὐτὴ πρώτη ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τὸ μυστήριον, καὶ ὅτι καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Μαθητάς αὐτὴ ἐγένετο ἀρχηγὸς τοῦ κηρύγματος τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ τίς δύναται νὰ διηγήθῃ τὰς δυσκολίας ὅσας ἐτίχον εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν; καὶ πόσον πλήθος προσεέλκυεν εἰς τὴν πίστιν διὰ τῆς σαγήνης τοῦ Εὐαγγελίου; ταῦτα γνωρίζουσι καλῶς

δοσι μελετῶσι σπονδαίως τὰ χρονικά τῆς Ἰταλίας, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ μέχρι σήμερον σφόνται ἱστορία διὰ μεγάλως ἐδοξασθῇ ἡ μακαρία παρὰ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Καίσαρα Τιβέριον παρουσιασθεῖσα τὸσον καλῶς ἐξετέλεσεν ὅσα διενήθη, ὅσον δὲν ἦτο δυνατόν ποτὲ νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι κάλλιον τέλος θὰ ἐλάμβανον, ὅσα δηλαδὴ ἔπρεπε νὰ πάθῃσι καὶ ἔπαθον οἱ σταυρώσαντες τὸν Χριστόν, ὁ Ἄννας λέγω καὶ ὁ Καϊάφας καὶ ὁ Πιλάτος· καθὼς ἱστοροῦσιν ἄνθρωποι φιλαληθέστατοι. Ὑστερον δὲ κατηγγέσασα καλῶς τοὺς ἐκεῖ πιστοὺς καὶ εἰς τὴν πίστιν στερεώσασα, ἀφήσασα τὴν Ρώμην ἐξῆλθε, καὶ διελευσάσα πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν, καὶ ὅλας τὰς πέριξ τῶν Γαλιλίων χώρας, ἔπειτα δὲ ἐλθοῦσα καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὴν ὁποίαν ὁ Νεῖλος ποτίζειν κάμνει εὐφροσύνῃ, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν Φοινίκην καὶ τὴν Συρίαν καὶ αὐτὴν τὴν Παμφυλίαν περιελθοῦσα, καὶ εἰς πάντας διασπείρας τὸν Εὐαγγελικὸν λόγον τῆς πίστεως μετὰ πολὺ καιροῦ διάστημα ἐπανήλθε πάλιν εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ διαμείνας ὀλίγον καιρὸν μετὰ τῆς Παρθένου καὶ Θεοτόκου, ἔρχεται εἰς τὴν Ἀσίαν, διότι εἶχεν ἀκοῦσθαι ὅτι ἐκεῖ διέτριβε κηρύττων ὁ παρθένος καὶ ἐπιστήθιος Μαθητῆς, λαχὼν εἰς κλήρον τὸ ἐκείσε Εὐαγγελικὸν κήρυγμα, καὶ ἐκόμισε πρὸς αὐτὸν πλοῦτον τινὰ θαυμασμόν· τὸν ἐρυθρὸν λέγω λίθον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται ἐτέθη νεκροπρεπῶς· ἐξαπλωθεὶς ὁ Ζωοδότης Χριστὸς, μετὰ τὴν κατάβασιν ἀπὸ τοῦ θείου ὕψους τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἐσαβανώθη εἰς τὴν σινδόνα τυλιχθεὶς ὑπὸ τοῦ εὐσχήμονος Ἰωσήφ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λίθου καὶ θαυμαστόν τι κηθοῦται· διότι καθαρῶτα εἰσὶ φαινόμενα ὡς τινες θρόμβοι στερεώτατα τυπωμένα καὶ ἀνεξάλειπτα τὰ δάκρυα τῆς Θεομήτορος, ὅταν ἐκείνη ἐχύνετο ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἤλειψε μύρα τὸν Υἱόν της· καὶ μετέβαλον τὸ χρῶμα τοῦ λίθου εἰς τὸ φαιότερον· ὁ ὁποῖος λίθος μετεκομίσθη ὕστερον εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, βασταζόντων τοῦτον τῶν εὐσεβῶν Βασιλέων ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν.

ΚΕ'. Ἀρκετὸν δὲ χρόνον διαμείνας μετὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, καὶ ὀδηγήσασα πολλοὺς εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, καλῶς δὲ καὶ ὡς ἔπρεπε τὴν πίστιν τηρήσασα, καὶ τὸν δρόμον τελείσασα, ἐκ τούτου δὲ καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν εὐλαβίαν ὑπόληψιν καὶ μεγάλῃ τιμῇ εἰς τὰς καρδίας ὧων ἐμφυτεύσασα, μικρὸν ἀσθενήσασα, μετετέθη εἰς τὴν ἀτελεύτητον καὶ μα-

καρίαν ζωὴν· τὴν μὲν ψυχὴν εἰς τοῦ Θεοῦ τὰς χεῖρας παραδόσασα, τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς μετὰ τοῦ ὁποίου ὄλους ἐκείνους τοὺς ἐνθέρμους καὶ πρὸς Θεὸν ἀφοσιωμένους ἀγόνους καὶ ἔρωτας ἐτέλεσε, τὸ σεβάσμιον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ἀγγέλους, ἀφῆκεν εἰς τὸν ἐπιστήθιον Εὐαγγελιστήν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη ὁσιοπρεπῶς, σεμνῶς δὲ καὶ ὡς ἔπρεπε σαβανωθὲν τὸ τοιοῦτον παρὰ τοῦ μακαρίου Παρθένου τοῦ Θεολόγου, ἐνεταφιάσθη εἰς ἕν ἀπόκρυφον σπήλαιον πλησιέστατα τῆς Ἐφέσου ὡς θησαυρὸς πολύτιμος, τὸ ἄξιον τῷ ὄντι νὰ εὐρίσκειται εἰς τοὺς οὐρανούς.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΚΣ'. Καὶ ὁ μὲν Σολομὼν λέγει ὅτι δὲν εἶναι τόσον εὐκόλιν νὰ εὕρῃ τις γυναῖκα ἔχουσαν γενναϊότητα καὶ ἀρετὴν εἰς ἄνδρας πρόπουσαν. Ἡμεῖς δὲ δὲν ἐχρειάσθημεν πολλοῦ τινος καὶ διὰ τῆς πείρας νὰ τὴν γνωρίσωμεν. Διότι εὐρίσκομεν ὅτι αὐτὴ μόνη μετὰ τῶν ὧων τῶν γυναικῶν ἔπραξεν ἔργα ἀνδρικά· καὶ τοσοῦτον μάλιστα ὥστε κατ' οὐδὲν ὑπολείπεται καὶ ἐκεῖνος αἱ ὁποῖαι καθ' ὑπερβολὴν ἐφάνησαν ἀνδρεῖαι καὶ πνευματικῶς ἡγωνισθῆσαν. Ἀλλ' ἐὰν φαίνεται εὐλόγον παραβαλόντως πάσας ταύτας ὅσαι ἐσχῶς ἀναφέρονται εἰς τὰς ἱστορίας ἐχθροῦς γενναῖον τι ἐξαιρετικόν, θέλομεν ἀποδείξῃ ὁπόσον μεγάλῃ ἦτο ἡ ἀρετὴ τῆς ἀνδρείας αὐτῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἀνδρικών χαρακτηρισμῶν αὐτῆς. Λοιπόν, ἐὰν μὲν ἤθελον φανῇ ὑπερβολικὸς πρὸς τὴν Πρὸμῆτορα παραβάλλον αὐτὴν, ἔπρεπε νὰ εἰπωμεν ὅτι παρέβη, καὶ τὴν ἐντολὴν δὲν ἐφύλαξεν· τοῦναντίον μάλιστα ἡ Εὐα καὶ τὸν ἄνδρα παρέσυρε, πεισθεῖσα εἰς τὴν δολίαν συμβουλὴν τοῦ ὄψεως, καὶ πρόξενος ἐγένετο ὧων τῶν ἄλλων ὧων ἀρχὴ καὶ αἰτία εἶναι ἡ πρώτη παράβασις. Ἀλλ' ὅμως ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Προμήτορα ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον δὲ παραλείπω. Θὰ ἀρκεσθῶ δὲ εἰς ἕν καὶ μόνον δυνάμει εἰς τὴν μακαρίαν Μαγδαληνὴν.

Διότι ἐκείνη μὲν, ἡ Εὐα δηλονότι, ὅταν περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐγνώρισε τὸν Θεὸν περιπατοῦντα εἰς τὸν Παράδεισον ἐκρύβη ἐντροσκομένη τὴν γύμνωσιν αὐτῆς. Αὕτη δὲ (ἡ Μαγδαληνὴ) τὴν νύκτα περὶ τὴν αὐγὴν εἰς τὸν κήπον ὡς κηπουρὸν τὸν ἡρώτα καὶ τοὺς ὥραίους αὐτοῦ πόδας εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐλάμβανε, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ αἰσθανομένη (ἀναγνωρίζουσα) περισσώτερον ἐπληροῖσε. Διότι ἀφῆκον νὰ λέγω ὅτι καὶ διὰ τῆς μακαρίας αὐτῆς ἀνεπληρώθη τὸ

ἐλλείπον ἐκείνης, ὅταν αὕτη ἤκουσε τὸ· χαίρετε· τὸ ἀντίθετον τῷ ὄντι τῆς λύπης ὡς ἡθέλει τις εἶπῃ. Ἡ Σάρδα καὶ ἡ Ρεβέκκα μεγαλύνονται καὶ τιμῶνται διότι ἐγένοντο σύζυγοι τῶν Πατριαρχῶν. Αὕτη δὲ πόσον ὑπερτερεῖ ἐκείνας ἡ Μαγδαληνὴ συνδιατρίψασα καὶ μαθητεύσασα μέχρι τέλους καὶ μετὰ καρτερίας εἰς αὐτὸν ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἐκείναι Θεὸν ἐπίστευον· Ἐνδοξος βεβαίως εἶναι καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωυσέως ἡ Μαριάμ, διότι μετὰ τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὕμνει τὸν Θεὸν ἐνοργάνως χορεύουσα καὶ κρούουσα τὸ τύμπανον μετὰ τῶν ἄλλων παρθένων θυγατέρων τοῦ Ἰσραὴλ. Ἀλλ' αὕτη εἶναι κατὰ πολὺ ἐνδοξότερα ἐκείνης· διότι ἐκείνα τῶν ὁποίων τοῦ· τύπου ἐκείνη ἐβλεπεν, ἡ Μαγδαληνὴ αὕτη τὰ εἶδε πραγματικῶς, καὶ ὅτι ἀνέστη ὁ Χριστός, ὡς ἄλλο τύμπανον μετὰ τῶν ἄλλων μυροφόρων ὁμοῦ, καὶ εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐκήρυξεν. Εἰς τὴν θαυμαστὴν Δεβόρᾶν μεγάλῃν περιποιεῖται μὴν ἡ ἀρχηγία τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους καὶ ἡ νίκη κατὰ τὸν ἐχθρὸν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὰ λαμπρὰ στρατηγήματα. Εἰς ταύτην ὅμως τὴν Μαγδαληνὴν πόσον ἔπαινον προξενεῖ τὸ νὰ γείνη ἀρχηγὸς ὧων τῶν χριστιανῶν καὶ νὰ καταπολέμη κατὰ κράτος τοὺς ἀσπίλους ἐχθρούς· Ἡ Ἄννα ἐκ ζήλου πρὸς τὴν ἀτελὴ τὰ τέκνα, εἶχαν γεγραμμένον ὅτι ἐγέννησεν ἐπτά. Αὕτη δὲ ἡ Μαγδαληνὴ διὰ τοῦ θερμότητος ζήλου καὶ ἔρωτος πρὸς τὸν ἱδικὸν τῆς Νυμφὸς Χριστοῦ, ὅχι μόνον τῶν ἐπτά δαιμονίων ἀπηλλάγη, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀντίθετα τούτων χαρίσματα κατὰ τὸν Ἰσάαν, διὰ τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν φόβου καὶ ἐγέννησεν καὶ ὠδίνῃ, καὶ εἰς τὴν νοσητὴν γαστέρα συνέλαβε. καὶ τὸ παραδοξότατον ὅτι καὶ τὸν ἐαυτὴν τῆς ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Θεόν. Αὕτη ἡ Μαγδαληνὴ ἐμμήθη κατὰ πολὺ καὶ τὴν Βασίλισσαν τῆς Αἰθιοπίας Σαββα. διότι ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἀληθινὴν καὶ πρῶτην Σοφίαν (τὸν Θεόν), προσήλθε πρὸς τὸν εἰρηνικὸν καὶ πρῶτον Σολομῶνα τὸν Χριστόν, καὶ τὴν εἰς αὐτὸν αὐξηθεῖσαν μάλιστα δὲ φυσικῶς οὖσαν εἰς αὐτὸν τὴν σοφίαν καὶ χάριν ἐθαύμαζεν. Ἐπαινεῖς τῆς Σαραφθίας καὶ τῆς Σουμαντίδος τὴν φιλοξενίαν εἰς τοὺς ἁγίους ἄνδρας (Ἡλίαν καὶ Ἐλισαῖον) καὶ τὴν εὐτελεῖ τράπεζαν καὶ τὸ ἀγγεῖον τοῦ ἑλαίου τὸ ὁποῖον δὲν ὀλιγόστευεν· Ἐπαινεῖ καὶ ταύτης τὴν ὑπηρεσίαν ἣν προσέφερεν αὐτῇ τῷ Ἁγίῳ τῶν Ἀγίων εἰς τὴν γῆν πρὸ τοῦ πάθους καὶ τὰ μύρα τὰ ὁποῖα προσεκόμισε

πρὸς αὐτὸν ὅταν ἐκοιμᾶτο τὸν ζωηφόρον ὕπνον, τὰ ὁποῖα μέχρι σήμερον χύνονται καὶ θὰ ρεῖ-σῶσιν εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τῆς φήμης. Τὴν Ἰαήλ καὶ τὴν Ἰουδὴν τὰς ὑπερενίκησε κατὰ τὸν ζήλον. διότι ἡ μὲν Ἰαήλ διεπέρασε τὸν πάσσαλον εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Σισάρα, ἡ δὲ Ἰουδὴ ἀφῆρεσε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀσσυρίου Ὀλοφέρνη. ὑπὸ ταύτης δὲ τῆς Μαγδαληνῆς οὐχὶ μόνον ὁ Πιλάτος καὶ ὁ Καϊάφας καὶ ὁ Ἄννας ἐνίκηθησαν κακὰ βουλευθέντες καὶ διαπράξαντες κατὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ κατὰ προσταγὴν τοῦ Καίσαρος ἐφρονεῦσαν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἐφάνησαν ὅτι συνήργησαν μετ' αὐτῶν. Οἱ Γραμματεῖς δηλονότι καὶ Φαρισαῖοι, περὶ ὧν οἱ πάντες γινώσκω ὅτι ἀκούετε. Καὶ τί ν' ἀπαριθμῶ τὰς ἐπιλοίπους; τὴν Σωσάνναν καὶ τὴν Ἐσθήρ καὶ τὴν Σολομὴν; Διότι ὅλας ὁμοῦ τὰς ὑπερέτε-ρησεν ἡ μακαρία αὕτη Μαγδαληνὴ, καὶ κατὰ τὴν σωφροσύνην, καὶ κατὰ τὴν προστασίαν τοῦ ἔθνους, καὶ κατὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ διὰ τὸν Χριστὸν καρτερίαν. Ὑπερέτερεσε καὶ ὅλας ὅσαι μετὰ τὴν χάριν διέλαμψαν, καὶ ὅσαι διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ στεφάνου ἐλαμπρύνθησαν, καὶ ὅσαι τὸν ἀσκητικὸν βίον ἔζησαν. Ἐπειδὴ καὶ εἶδε καὶ ἐγνώρισε καὶ ὑπέρηρσεν αὐτὸν τὸν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Νυμφίον καὶ ἐραστὴν αὐτῶν, καὶ ἔτι συντομώτερον ἔχω νὰ εἰπῶ. εἶναι δὲ τοῦτο. Ὅτι εἶναι οἱ Ἀπόστολοι μετὰ τῶν ὧων τῶν Ἁγίων, τοῦτο εἶναι ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ τῶν ὧων τῶν ἁγίων Γυναικῶν, ὅσαι διὰ τῆς πολιτείας τῶν εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ. Διότι τὰς μὲν ἐμμήθη κατὰ τὸν ζήλον. τῶν δὲ ἐφάνη ὑπερέ-τερος, καὶ εἰς ὅλας ἐφάνη παράδειγμα θεαρέστου πολιτείας.

ΚΖ'. Ἀλλὰ τοιοῦτοτρόπως ζήσασα ζωὴν ἱσαγγέλον, καὶ γενομένη σεβασμία καὶ εἰς αὐ-τοὺς τοὺς Ἀγγέλους ἐκοιμήθη καὶ κατετέθη εἰς τὸ σπήλαιον ὡς προεῖπον. Μετὰ δὲ παρέλυσιν χιλιῶν ἔκτοτε ἔτων σφδόν, ὁ αἰδίδιμος βασιλεὺς Λέων, ὁ ἐπονομαζόμενος Σοφός, τοῦ ὁποίου πατήρ ἦτο Βασίλειος ὁ Μακεδὼν, ἐκ θέας ὀπτασίας τῆς Μακαρίας, διότι ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἔξυπνον ὄντα καὶ οὐχὶ κοιμώμενον, μετακομίας ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Ἐφέσου τὸ τίμιον αὐτῆς λείψανον, καὶ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τῶν ὤμων ἔλαβε καὶ ἀπέθεσε μετ' εὐλαβείας καὶ σεμνότητος εἰς τὸν Ναὸν τὸν ὁποῖον ὁ αὐτὸς ἔκτισεν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου καὶ Τετραμήρου φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, εἰς τὸ

ἀριστερόν μέρος τοῦ Βήματος ὅπου συνήθως τελοῦνται τὰ θεία μυστήρια, πᾶσαν τὴν θήκην ἀργυρᾶν κατασκευάσας. Ἀλλὰ πῶς ἐν τοιοῦτον ἔργον ἀποσιωπῆσας δὲν θέλω ζημιώσῃ τὰ μέγιστα; Διότι ὁ ἱερὸς Ναὸς οὗτος τοσοῦτον ὥραϊος κατεσκευάσθη, ὥστε κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον πᾶσαν τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πᾶσαν τὴν ὀραϊότητα καὶ ἀρμονίαν αὐτοῦ, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν παραστήσῃ τις, διότι εἶναι πολὺ ἀξιόσπουδαστον τὸ ἔργον κατ' ἐμὲ. Καὶ ἵνα ἐν ὀλίγοις εἴπω, τοιοῦτον ἔκτισε τὸν Ναὸν εἰς τὸν φῶλον τοῦ Χριστοῦ ὁ σφωτάτος βασιλεὺς, ὁποῖον κατὰ μὲν τὴν εὐπρέπειαν νὰ ᾖ θυμαστός· κατὰ δὲ τὸ μέγεθος ὁχι πολλῶν δευτέρους· πρῶτον δὲ νὰ τὸν κτίσῃ ὁ βασιλεὺς Λέων, καὶ ἄξιον νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τοῦ Χριστοῦ τὸν φῶλον τοῦ ὁποίου τὸ λείψανον ἐκ τῆς Κύρου μετακομίσας κατέθεσε πρεπόντως εἰς τὸν Ναὸν πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ εἰσερχομένου, ἐν ᾧ πρὸς τὰ ἀριστερὰ εἰς τοὺς ἐμπροσθίους τοίχους τοῦ ἱεροῦ κατέθεσε καθὼς προεῖπον τὴν μακαρίαν Μαγδαληνὴν. Καὶ νῦν εἰσὶν ἀμρότεροι οὗτοι φύλακες μὲν τῆς πόλεως ἄγρυπνοι. Σωτήρες δὲ καὶ δότηρες παντὸς εἶδους χαρισμάτων εἰς τοὺς μετὰ πόθον αὐτοῖς προσερχομένους, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν μεσίται ὀφελιμώτατοι, ἐὰν τῷ ὄντι οὐδὲν ὑπάρχει οἰκειότερον τοῦ μαθητοῦ καὶ φίλου.

ΚΗ'. Καὶ ταῦτα μὲν ἔχεις παρ' ἡμῶν ὁ Σεβασμία Μαθήτρια τοῦ Θεοῦ Λόγου· αὕτη

Ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης Φωτίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.
Ἐκδόσις 1824 ἐν Βερολίνῳ.

Μοδέστου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων ἀκμάσαντος κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῶν
τοῦ ζ'. αἰῶνος. Εἰς τὰς Μυροφόρους.

Τὸν ἔβδομον ἀριθμὸν καὶ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς καὶ ἐπὶ τῆς κακίας εὐρίσκωμεν τὴν Γραφὴν παραλαμβάνονσαν· εἰκότως οὖν τὴν Μαρίαν ἐκλέγεται τὴν Μαγδαληνὴν ὁ Σωτὴρ, ἅψ' ἥς ἐκβεβλήκει δαιμόνια ἐπτά, ἵνα τὸν ἄρχοντα τῆς κακίας δι' αὐτῆς ἀπελάσῃ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· ὅτι φησὶν, αἱ ἱστορίαι τὴν Μαγδαληνὴν ταύτην διὰ βίου παρθένον διδάσκουσιν· καὶ μαρτύριον δὲ αὐτῆς φέρεται, ἐν ᾧ λέγεται διὰ τὴν ἀκραν αὐτῆς παρθεναίαν καὶ καθαρότητα, ὡς ὕψος αὐτὴν καθαρόν, τοῖς βασανισταῖς φαίνεσθαι. Ὅτι φησὶν, μετὰ τὴν κοίμησιν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου πορευθεῖσα εἰς Ἐφεσον πρὸς τὸν ἡγαπημένον Μαθητὴν ἐκεῖσε τὸν δρόμον τὸν Ἀποστολικόν, διὰ τοῦ μαρτυρίου ἡ Μυροφόρος Μαρία ἐτελείωσε, μὴ θελήσασα μέχρι τῆς τελευτῆς χωρισθῆναι τοῦ Παρθένου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Ὡς περ φησὶν, ἡ ἀπαρχὴ τῶν Ἀποστόλων Πέτρος ὀνομάσθη διὰ τὴν ἀσάλευτον πίσιν, ἣν εἶχεν εἰς Χριστὸν τὴν Πέτραν, οὕτω καὶ αὕτη ἀρχηγὸς τῶν Μαθητῶν γενομένη διὰ τὴν καθαρότητα αὐτῆς καὶ τὸν πόθον δι' εἶχεν εἰς αὐτὴν ἡ Μαρία ὁμονύμως τῇ Μητρὶ παρὰ τοῦ Σωτῆρος προσηγόρευται. Ὡς περ τῷ Δεσπότη τῶν Μαθητῶν ἠκολούθει ὁ χορὸς, οὕτω τῇ Δεσποίνῃ καὶ Μητρὶ τοῦ Κυρίου τῶν μαθητευομένων γυναικῶν ὁ χορὸς. Ἐθαυμάζον γὰρ φησι ποτὲ οἱ Μαθηταὶ ὅτι μετὰ γυναῖκες ἐβόλει· ὅλον ὡς οὐκ οὕτως τοιαύτης συνηθείας τῷ Κυρίῳ ἀλλὰ τὸν εὐαγγελικὸν δρόμον τῆς Μητρὸς τοῦ Δεσπότη συνεξανουσίν τῳ Υἱῷ καὶ Δημιουργῷ, καὶ αὗται συνακολουθοῦσαι αὐτῇ τῷ κοινῷ Δεσπότη ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐν τοῖς ἀναγκαῖοις καὶ τοῖς Μαθηταῖς διηκόνουν.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Σελ.	21	στίχ.	18	ἀντὶ	Μυροβόλτα	γρ.	Μυροβόλτα
>	34	>	2	>	Δύσον	>	Λύσον
>	48	>	31	>	Παντευυχία	>	Παντευχία,
>	55	>	36	>	πειρασμῷ	>	πειρασμῶν
>	58	>	19	>	Θεῷ	>	Θεῷ,
>	58	>	14	>	πρὸς	>	πρὸς
>	58	>	19	>	σῆς	>	σῆς,
>	60	>	21	>	κλύδωνος	>	κλύδωνος,
>	60	>	24	>	ἐκβῶ σοι	>	ἐκβῶ σοι,
>	61	>	6	>	κα,	>	κα-
>	61	>	7	>	βροτοκτόνου-	>	βροτοκτόνου,
>	62	>	9	>	Θεοτόκῳ	>	Θεοτόκῳ,
>	66	>	18	>	Μονήν	>	Μονήν
>	68	>	10	>	φδοῖς	>	φδοῖς
>	80	>	7	>	Ναῦς	>	Ναῦς
>	88	τροπ.	9	>	ἰασω	>	ἰάσω
>	95	>	23	>	λυτρώσασθαι	>	λυτρώσασθε
>	96	>	19	>	θεία	>	θεία
>	96	>	35	>	ταύτη	>	ταύτην

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ

ΣΙΜΩΝΑ ΤΟΝ ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΝ

«Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι».

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Καὶ ὁ θάνατος νὰ βασιλεύσεν σχεδὸν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ νὰ βασιλεύῃ ἀπὸ αὐτὰ τὰ προσήμια τῆς ἀνθρωπίνης πλάσεως εἰς ὅλην τὴν ἀνθρώπινον φύσιν· Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Βέβαια δὲν εἶναι ἔθνος, δὲν εὐρίσκεται τάξις, δὲν θεωρεῖται οὐδεμία ἡλικία ἀνθρώπων, ὅπου νὰ μὴ ἐγεύθῃ ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ θανάτου τὴν πικροτάτην καὶ θανατηφόρον πληγὴν τῆς ζωῆς. Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Ὅλοι, καὶ Ἀσσύριοι, καὶ Χαλδαῖοι, καὶ Ἕλληνες, καὶ Αἰγύπτιοι, καὶ Πέρσαι, καὶ Ἀραβες, καὶ πᾶν γένος ἀνθρώπων, ἀπὸ τὴν γέννησιν ἐφθασαν εἰς τὴν αὔξειν· Ἄλλ' μετὰ τὸ βαθυτάτον γῆρας, κατήντησαν εἰς τοῦ θανάτου τὸν ἀναπόδραστον ὅρον. Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Καὶ βασιλεῖς καὶ ἰδιῶται· καὶ ἔξουσιαταί, καὶ ὑπεζούσιοι, καὶ πλούσιοι καὶ ἐνδεεῖς· καὶ δεσποταί, καὶ δοῦλοι· πάντες ἐπίσης ἐπροσκύνησαν τοῦ θανάτου τὴν δεσποτείαν. Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Καὶ τέλει πάντων· καὶ βρέφη καὶ παῖδες, καὶ μείρακες, καὶ νεανίσκοι, καὶ ἄνδρες, καὶ προβεβηκότες, ἢ εὐθὺς εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς ζωῆς εὗρον τὴν ἔξοδον τοῦ θανάτου, ἢ εἰς τὴν νεότητα, ἢ εἰς τὸ γῆρας, ἐσυνάχθησαν εἰς τοῦ τάφου τὰς ἀποθήκας. Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Δὲν κάμνει χορεία νὰ ἀπαριθμῶ ὅλην τὴν λαμπροτάτην χορείαν τῶν μακαρίων ἀνδρῶν, διὰ νὰ κάμω τοῦ λόγου μου τὸ συμπέρασμα. Διὰ τοῦτο ἀφίνω τὴν πνευματοκίνητον καὶ προφητικὴν τοῦ νόμου λογαῖα. Παρατρέχω τὴν δωδεκάριθμον τῶν Ἀποστόλων χορείαν. Δὲν φέρω εἰς τὸ μέσον τὰς καρτερικὰς καὶ ἀκαταγωνίστους φάλαγγας τῶν Μαρτύρων. Ἀποσιωπῶ τὴν μεγάλωφονον σάλπιγγα τῶν θεοφόρων διδασκάλων. Παραβλέπω καὶ τῆς ἐρήμου τὰ κάλλιστα θρέμματα· οἵτινες ὅλοι, καὶ πρῶτοι, καὶ μέσοι, καὶ τελευταῖοι, ἀγκυλὰ καὶ ἀπέθανον, ἀλλὰ ζῶσιν εἰς τὸν αἰῶνα, πάντες μὲν οἱ Δίκαιοι, διὰ τὸ ἀχώ-

ριστον τῆς αὐτοζωῆς, τινὲς δὲ καὶ διὰ τὴν ἀφθαρσίαν τῶν σωμάτων, τὰ ὅποια, οὐ μόνον διαφόρους ἀσθενείας θεραπεύουσιν, ἀλλὰ καὶ ποταμοὺς μύρων ἐκβλύουσιν. Ὅλους, λέγω, αὐτοὺς τοὺς ἀφίνω, καὶ ἓνα μόνον παρασταίνω εἰς τοὺς θορυβώδεις πάντων, καὶ διὰ βεβαίωσιν τοῦ λόγου μου, καὶ διὰ ἀπόδειξιν τῆς προτάσεώς μου. Δηλαδή, τοῦτον τὸν ἱεροπρεπῆ καὶ σεβάσιμον ἄνδρα· τοῦτον τὸν λαμπρὸν φωστῆρα τῆς οἰκουμένης, τὸν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Σίμωνα· τὸ μέγα καύχημα τῶν Ὁσίων· τὸν ἄδυτον ἀστέρα τοῦ ἁγίου Ὄρου· τὸν χρυσαυγὴ λύχνον τῆς ἐγκρατείας· τὸν διδάσκαλον τῆς παρθενίας· τὸν κυβερνήτην καὶ Κτίτορα τοῦ σεβασμίου τούτου Μοναστηρίου, τοῦ καὶ τὴν ἐπονυμίαν αὐτοῦ κεκτημένου· τὸν περιβόητον ἐν ἀρετῇ· τὸ κλέος τοῦ Ἁθωνος· Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην. Ὁ ὅποιος ἂν ἐπέραςε διὰ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου, διὰ τὸ ἀπαῖς ἀποκεισθαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ἀποθάνειν, ἐπέραςε διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ζωὴν, καὶ νὰ ζῇ ὡς Δίκαιος εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας. «Ὅτι Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι».

Ζῇ κατὰ ἀλήθειαν ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, ζῇ· διὰτὶ ἂν ἦτο νεκρός, πῶς ἦκουε τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτὸν μετὰ πίστεως, μυρίων καρδιῶν αὐτοὺς ἀπαλλάττων· ζῇ διὰτὶ ὡς ἄλλο Ἰσραήλινον ῥεῖθρον, πολλὰς λελερωμένας ψυχὰς καθαίρει τῶν ἐγκλημάτων· ζῇ· διὰτὶ καὶ μετὰ θάνατον κήδετα τὸ ἁγιώνημον Ὄρος· κυβερνᾷ εἰς τὰ ἀναγκαῖα τὸ ἱερὸν τοῦτο Μοναστήριόν του· ζῇ, λέγω, διὰτὶ εἶναι μία παρηγορία τῶν πτωχῶν μοναχῶν τῶν ἐν αὐτῷ ἀσχοιούντων· τοὺς λυτρώνει ἀπὸ μεγάλης συμφορᾶς· τοὺς δίδει ὑπομονὴν εἰς τὰς θλίψεις· τοὺς εὐγίνει ἀπὸ τὸν βυθὸν τῆς ἀπογνώσεως. Ἄς τὸ ὁμολογήσουν ὅσοι κατέβηγον εἰς αὐτὸν τὸν ἀξιμαστον καὶ πανεύδιον λιμένα τούτου τοῦ ἁγίου ἀνδρός. Εἰπέτε τὴν ἀλήθειαν ἀρχαῖαί μου· μαρτυρήσατε φανερά ἂν ζῇ, ἢ ἀπέθανεν ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων. Εἰπέτε, πρὸς ἐσᾶς ὁμῶν, ὅσοι μετ'

εὐλαβείας καὶ πίστεως τοῦ ἐπιτελεῖτε τὴν ἐορτήν, τοῦ κρετεῖτε τὴν πανήγυριν, καὶ κατ' ἐναντίον τοῦ δοξάζετε τὴν ἀνάμνησιν.

Καὶ τί ἐρωτῶ νὰ μᾶθω ἔξ ἀκοῆς, ἐκεῖνο ὅπου κηρύττουν τὰ πράγματα; φανερόνουν οἱ ὕμνοι, αἱ δοξολογίαι, τὰ ἐγκώμια, καὶ ἡ ἐναρμόνιος μελωδία· αἱ ψαλμοὶδία, ἡ παννύχιος στᾶσις, ἡ φωταρχία, αἱ χοροστασίαι ὅπου γίνονται εἰς τὴν τελευταίαν του, τοῦ παρουσιάζουν ζώσαν τὴν αἰσθησιν, καὶ ἔμπουν τὴν ἀκοήν· καθὼς καὶ ἡ ἁγία Ἐκκλησία τὸ ψάλλει εἰς τοὺς ὕμνους τῶν ἱερουργούντων, Ματῆρος, Γουβία, Σαμωνιά, καὶ Ἀβιβίου, «Ψυχαῖς ταῖς τῶν Ἀγίων γάρ, παρὰ Θεοῦ τοῦτο δέδοται, τὰ ἐνταῦθα γινόμενα, νοερῶς ἐνοπριζοῦσθαι». Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ σήμερον θέλω ἀποδείξει, πῶς ὁ Μυροβλύτης Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, ἔζη καὶ μετὰ θάνατον αἰωνίως, διὰ δύο αἰτίας· πρῶτον διὰ τὴν ἐφύλαξε τὸ κατ' εἰκόνα ἀλώβητον ὅσον τὸ δυνατόν εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ δευτέρον, διὰ τὸ πρὸ τοῦ φυσικοῦ θανάτου ἀπέθανε τὸν ἐκούσιον θάνατον διὰ τὸν Χριστόν, καὶ ὁ Χριστὸς τὸν δόξασε μεγάλως, καὶ εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Ζήτημα ἀναφανέναι εἰς τὴν θείαν Γραφήν, ἀνάμεσα εἰς τὸν σύλλογον τῶν ἱερῶν Θεολόγων διὰ ποίαν αἰτίαν ὁ Θεὸς ὕστερον ἀπὸ ὅλα του τὰ ποιήματα ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἐξαίρετον ἔργον πάντων τῶν δημιουργημάτων; Ὁρόφους τοὺς οὐρανοὺς, καὶ εἰς αὐτοὺς, λέγουσιν, ἐδιώρισεν τοὺς Ἀγγέλους. Ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἐρπετῶν τὴν ἐπλήρωσεν. Ἐκαμε τὸν αέρα, καὶ τὸν ἐξάρτισεν εἰς τὴν πολυμορφον φύσιν τῶν πετεινῶν. Ἐδημιούργησε τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἐπλούτισεν ἀπὸ τὴν ἄπειρον πληθύν τῶν ἰχθύων. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγένεον οἱ ὄντες τοὺς πότους, ἐμέρισεν εἰς τὰ διάφορα κτίσματα ὅλα τὰς κατοικίας των, καὶ μετὰ πάνσοφον γνῶσιν ἐδιάταξεν εἰς κάθε ἕνα τὸ ἴδιον κέντρον· τότε ἐπλαστούργησε καὶ τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅλοι οἱ τόποι ἦσαν κατοικημένοι, ποῦ εἶχε νὰ κατοικήσῃ οὗτος ὁ ἄνθρωπος; Ποῦ ἦτο ἔτοιμον τὸ Παλάτιον τοῦτου τοῦ βασιλέως; Ποῖος ἦτο ὁ θρόνος ὅπου ἐμέλλε νὰ ταχθῇ αὐτὴ ἡ θαυμαστὴ οὐράνιος εἰκόνα, ἡ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ πλασθεῖσα;

Ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον ὁ μέγας δημιουργὸς Θεός, ἀποκρίνεται ὅλη ἡ χρυσὴ σειρά τῶν Θεολόγων ἀνδρῶν, ἀφοῦ ἦσαν τὰ πάντα κατοικημένα, διὰ νὰ καταλάβωμεν, πῶς ἡ ἀνάπαυσις,

καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ τέλος, δὲν πρέπει νὰ ἦναι εἰς τὰ κτιστὰ ταῦτα καὶ πρόσκαιρα πράγματα, ἀλλ' εἰς τὸν Θεὸν μόνον, τὸν ὁποῖον φέρει τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ὁμοίωσιν· καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἱερὸς Ἀδωνυστίνος. «Ἐποίησας ἡμᾶς διὰ σὲ Κύριε· καὶ δὲν ἀναπαύεται ἡ καρδιά μας, ἕως οὗ εὕρῃ εἰς τὸν λόγον σου τὴν ἀνάπαυσίν της».

Ταύτην τὴν ἀρίστην διδασκαλίαν· τοῦτον τὸν ἐξαίρετον στοχασμόν, τοῦτο τὸ θαυμασίον καὶ δυσνόητον μᾶθημα, δὲν τὸ ἐδιδάχθη ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων ὁ Μυροβλύτης εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Πλάτωνος· δὲν τὸ ἐπαυδαίθη εἰς τὸ Λύκειον τοῦ Ζήνωνος· μήτε τέλος πάντων τὸ ἐξημενέθη εἰς τὸν περίπατον τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἀλλὰ τὸ ἐδιδάχθη εἰς τὸ πνευματικὸν σχολεῖον τοῦ Παραδείσου· σχολεῖον ὅπου δὲν εἶχε ἄλλον οἰκιστὴν, παρὰ τὴν ἀθωότητά· διδάσκαλον, τὸν ἴδιον Θεόν· ἀκροατὴν, τὸν Ἀδάμ. παιδαγωγίαν, τὸν θεῖον νόμον· βραβεῖον τῆς ὑπακοῆς, τὴν ἀθανασία· πρόστιμον καὶ ζημίαν, τὸν θάνατον. Ὅλα μέρη ὅπου ἀπέβλεπαν εἰς ἕνα σκοπόν· ἐκόντες· ἔσαν εἰς ἕν τέλος, διὰ νὰ φυλάξουν μὲ τὴν ἀγαμαρτησίαν, ἀλώβητον τὸ κατ' εἰκόνα, καὶ ἀπαρσάχατον εἰς τοὺς γενάρχας μας τὸ καθ' ὁμοίωσιν. Χαρίσματα καὶ τὰ δύο ὑψηλά· ὥσαν ὅπου τὸ ἐν, τὸ κατ' εἰκόνα, κατὰ τοὺς περὶ τοὺς τῶν διδασκάλων, Χρυσόστομον, Γρηγόριον, καὶ Δαμασκηνόν, σημαδεύει τὸ νοερὸν, ἀθάνατον τε, καὶ ἀρχικόν. Καὶ τὸ ὅλον τὸ καθ' ὁμοίωσιν, σημαδεύει τὴν τῆς ἀρετῆς κατὰ τὸ δυνατόν ἀφομοίωσιν.

Εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν ἀρχαιοτάτην ζωγραφίαν τοῦ πανολβίου σκηνοτάτου ἐκείνου τῆς Ἐδέμ, καὶ εἰς τὸ πρῶτιστον τῆς ἀνθρωπίνης πλάσεως αἶμα, τὸ δέξασθαι ὅμοια τῆς διανοίας ἀτενίσας οὗτος ὁ ἔμπειρος τῆς ἀσκητικῆς διαγωγῆς, ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, ἀφ' οὗ ἐθεώρησε διὰ τὴν παρακοὴν διωγμένον τὸν πρωτόπλαστον ἀπὸ τὸν Παράδεισον ἐκείνον τῆς τρυφῆς, εἰς ταύτην τοῦ κλυθμῶνος τὴν ἀξιολόγητον κατοικίαν ἀπὸ τὴν αἰώνιον ἐκείνην πατρίδα, εἰς τὴν πρόσκαιρον ἐξορίαν τοῦ κόσμου τοῦτου· ἀπὸ τὴν ἀφθαρείαν εἰς τὴν φθοράν· καὶ τέλος πάντων, ἀπὸ τὸ χωρίον ἐκεῖνο τῆς αἰδίου ζωῆς, εἰς τὸ σκοτεινότερον δεσμοτήριον τοῦ θανάτου· προθύμως ἀκούει τῆς γλυκυτάτης καὶ ψυχοφελούς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Ὅθεν χωρὶς προθεσμίας καιροῦ, ἐπειδὴ καὶ ἐγνώρισε πῶς

δὲν θέλει εὕρῃ ὅσον ἔχασε μὲ τὴν παρακοὴν τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, ἂν δὲν φυλάξῃ ἀσπίλον τοῦ νέου Ἀδάμ τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἐφόρεσε μὲ τὴν πνευματικὴν τοῦ βαπτίσματος ἀναγέννησιν· μήτε θέλει ἀναπαύσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἂν δὲν τὸν ἀναπαύσῃ εἰς μοναχὸν τὸν Θεόν· Ἀρνείται νέος τὴν ἡλιζίαν, τὸν κόσμον, καὶ δίδωκε τὸν οὐρανόν· ἀπορρίπτει κατὰ Παῦλον ὡς σκύβαλα εἰς τὴν γῆν, ὅλην τῆς γῆς τὴν περιουσίαν, διὰ νὰ ἰθασαίῃ τὸν μαργαρίτην τὸν πολύτιμον· καὶ ἀντὶ χρυσοῦ τὸν Χριστόν, καὶ τὰς χρηστὰς ἐλπίδας τῆς θείας χρηστότητος. Καταφρονεῖ δόξαν ψευδῆ, ἀτιμίας μητέρα, καὶ πᾶσαν ἀπόπτυστον ἡδονὴν ὀδυνηρῶς ὀδύνης· τροφόν, καρποὺς ὅλα τῆς παρακοῆς· σηκώνει εἰς τοὺς ὅμους του τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ· ἀφίνει τὴν φύλην τὸν πατρίδα, ἀποστρέφεται τοὺς συγγενεῖς, καὶ φίλους, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους γονεῖς, καὶ ὑπόπτειρος φθάνει εἰς τοῦτο τὸ ἀγώνισμα ὅρος τοῦ Ἀθωνος. Καὶ μὲ τὰς πανημέρους νηστείας ἐκδύεται τοὺς δεγματίνους χιτῶνας τῆς ἀμαρτίας· καὶ γυμνός, δὲν φορεῖ ἄλλο κάλυμμα παρὰ τῆς ἀκακίας τὴν περιβολήν. Καὶ κἀμύωντας λογαριασμόν, πῶς ἀνίσως ἡ παρακοὴ ἐπροξένησε τὸν θάνατον, ἐξ ἀνάγκης ἡ ὑπακοὴ προξενεῖ τὴν ζωὴν, δίδει ὁ Ἅγιος τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς ὑπακοὴν πνευματικοῦ Πατρός, μὲ τόσην εὐχαρίστησιν μὲ ὅσην λαμβάνουν οἱ πολλοὶ τὰς ἡγεμονίας καὶ ἐπατείας. Καὶ στοχαζόμενος πῶς ἡ ὑψηλοφροσύνη ἐκρήμισε τὸν ἐωσφόρον ἀπὸ τὸν οὐρανόν, Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν, ὡς ἀστρατὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα. Ἐδειξεν ὁ μακάριος τόσην ταπεινοφροσύνην εἰς τὸν ἑαυτὸν, ὅπου ποτε μὲν νοερῶς τοὺς πόδας του ἡσπάζετο, ποτε δὲ κοιμωμένον, αἰσθητῶς τοὺς κατεφύει διὰ μέσον τῆς ὁποίας ταπεινοφροσύνης ἔλαμπεν ὡς ἄλλος οὐράνιος ἀστὴρ εἰς τοῦτο τὸ τοῦ Ἀθωνος ὄρος. Τὸν ὕψωσεν ἡ ταπεινότης ὡς ἄλλον Ἠλίαν τόσον, ὡς εἰς τὸν οὐρανόν· «διὰ τὸ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται». Ὁ μακάριος ταπεινότης, ποῦ εἶσαι καὶ δὲν σὲ βλέπομεν τὴν σήμερον; Οἱ πάντες ζητοῦμεν νὰ ἔχομεν ὑποτακτικούς, καὶ τινὰς δὲν ζητεῖ νὰ ὑποταχθῇ· καὶ ἂν ὑποταχθῶμεν, διὰ ἀνάγκην ὑποτασσόμεθα, καὶ οὐχὶ διὰ ταπεινοφροσύνην· καὶ τὴν μὲν ὀνομασίαν ἔχομεν ὑποτακτικοί· κατὰ δὲ τὸ πρᾶγμα θέλομεν νὰ ἔξουσιάζωμεν τοὺς γέροντάς μας· τοὺς κατηγοροῦμεν ὡς ἀδικητοὺς· τέλος πάντων, φεύγομεν ἀπὸ αὐτοὺς, χωρὶς νὰ λάβωμεν συγχώρησιν. Ἀλλ' ὁ ἅγιος Σίμων εἶχε τόσην εὐλάβειαν εἰς τὸν γέρον-

τά του, ὅπου ἐδέχτο τὰς νοουθεσίας του, ὡς λόγια Ἀγγέλων, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ὡς λόγια καὶ ἐντολάς αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Θεοῦ.

Καὶ λοιπόν, καθὼς ὁ Ἀδὰμ μὲ τὴν παρακοὴν ἀπώλεσε μὲν τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ παρσυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς, κατὰ τὸν θεῖον Δαβὶδ· ἐκέρδησε δὲ ἀκολουθῶν τὴν φθοράν καὶ τὸν θάνατον. Τέτοιας λογῆς ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁ Ἱερὸς Σίμων μὲ τὴν ὑπακοὴν ὅπου ἔδειξεν, ἐφύλαξε μὲν ἀπαρσάχατον τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν, ἐκέρδησε δὲ ἐπομένως, τὴν ἀφθαρείαν καὶ τὴν ζωὴν.

Καὶ τοιουτοτρόπως φυτεύεται ὡς ἂν ἐν εὐωδέστατον κρίνον μέσα εἰς τὸν παράδεισον· φαίνεται πολίτης τῶν οὐρανῶν, καὶ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων μιμητὴς ἀκριβέστατος. Ὡς ἄξι! ὅπου τὸν εὐλαβοῦντο ἅπαντες οἱ τότε Ἱερομόναχοι καὶ μοναχοὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους, καὶ μάλιστα οἱ ἴδιοι Καθηγούμενοι τῶν ἱερῶν μοναστηρίων. Ὡς ἁγίου· διὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἐτίμησεν ἡ ἁγία Τριάς μὲ τὴν ἐπίμονον μονήν της καὶ παρουσίαν. Ὡς τελειότης! ὅπου δέχεται ἄλλην αἵσθησιν, παρὰ τὴν μακαριότητα. Διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀρνηθῇ τινὰς πῶς ὁ Πατὴρ ἡμῶν Μυροβλύτης Σίμων νὰ μὴ ἔζη καὶ μετὰ θάνατον ἀθανάτως εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Δὲν ὑπέφερον ὁ φθονερὸς διάβολος νὰ βλέπῃ τὸν ἄνθρωπον μέσα εἰς τὸν Παράδεισον δόξῃ καὶ τιμῇ ἑστεφανωμένον· ὁμοίως δὲν ἐδυνήθη νὰ βλέπῃ τὸν Σίμωνα ἐστολισμένον μέσα εἰς τὸ σπήλαιον μὲ τόσας ἀρετάς, καὶ νὰ ἐτοιμάζεται μὲ ἀγγελικάς πτέρυγας καὶ πετάξῃ ὡς ἄλλος Παῦλος ἕως τρίτου οὐρανοῦ· διὰ τοῦτο, καθὼς τότε σχηματισθεὶς εἰς ὄφιν ἐμβαίνει μέσα εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ δολερῶς συνομιλῶντας μὲ τοὺς γενάρχας, τοὺς συμπολιτεῖς τάχατες τὰ ἐπωφελῆ, τοὺς ὑπόσχεται, ἂν αὐτοὶ φάγουν ἀπὸ τὸ ἀπηγορευμένον ξύλον, οἱ θέλει ἀνοιχθῶν οἱ ὀφθαλμοὶ των, νὰ ζοῦν αἰωνίως, καὶ νὰ γίνοντο ὅμοιοι τῷ Ὑψίστῳ· καὶ ἔτι τοὺς ἐγείλας, τοὺς ἠπάτησε καὶ ἐγεύθησαν· καὶ τρυγῆσαντες φεῦ! τὸν θάνατον, ἐξωρίσθησαν τοῦ παραδείσου. Τοιουτοτρόπως εἰς σχῆμα δράκοντος μεταμορφωθείς ὁ κατάρτος, ὁρμᾷ καὶ εἰς τὸ σπήλαιον ὅπου ἦτο ὁ Ἅγιος· μὰ ὅχι διὰ νὰ τὸν ἀπατήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ.

Ἀλλ' εὖρος τὸν γενναῖον στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ, ἐνοπλον μὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς γρηγοροῦντα,

και έτοιμον εις πάλην· και συλλογιζόμενος έλεγεν· "Αν τόν πολεμήσω με την ύψηλοφροσύνην, αυτός ήξειρει τόν ιδιόν μου έγκρεμισμόν, όπου δι' αυτής έγω εις μίαν στιγμήν έγκρεμισθείς από τόν ουρανόν, έγινα πτώμα χαλεπόν, και αντί τῆς παύσεως εις τήν ύψηλ, καταδικάσθην εις τόν ζόην· έχει παράδειγμα τόν 'Αδάμ· τόν Φαρισαϊόν· και άλλους πολλούς· έχει διδάσκαλον τήν θείαν Γραφήν όπου αναγινώσκει καθ' ήμέραν, ή οποία λέγει, ότι, «ό ύψων έαυτόν, ταπεινωθήσεται»· και «Κύριος ύπερηφάνους αντιτάσσεται». "Αν τόν πολεμήσω, με την φιλαργυρίαν, έχει παράδειγμα τόν Γιεζή, και τόν 'Ιουδαν· και τόν άκούω όπου φωνάζει με τόν 'Ιωβ. «Γυμνός έξηλθον εκ κοιλίας μητρός μου, γυμνός και άπελεύσομαι». Αὐτός ουτε από την περιουσίαν του δέν έλαβε με τοῦ λόγου του οὐδέν, άλλ' άκούω όπου φωνάζει όμοῦ με τόν κορυφαίον τῆς δωδεκάδος. «'Ιδοῦ ήμεῖς άφήκαμεν πάντα, και ήκολούθησάμεν σοι.» Νά τόν πολεμήσω με την γαστριμαργίαν; μά αὐτός ένέκρωσε σχεδόν την σάρκα με την άστίαν, και συνεχώς αναγινώσκει την Γραφήν όπου λέγει. «Οὐκ' έπ' άρτω μόνη ζήσεται άνθρωπος· άλλ' έν παντί σίματι· έκπορευομένη διά στόματος Θεοῦ». Τι ποιήσω λοιπόν; τι προσμένω; άς μεταγερισθῶ τυραννίαν· άς τόν φονεάω τόν όγρηγορότερον διά νά μή λάβῃ μαθητάς, και τούς διδάξῃ νά με πολεμοῦν και έκείνοι με τās ιδιικάς του άρετάς. "Επειδή όσους διδάξῃ ό Σίμων με τόν ιδιόν του παράδειγμα, και με τόν λόγον του, αδύνατον είναι νά τούς παγιδεύσω, νά τούς νικήσω, και εις τὰ βάραθρα τῆς άπωλείας νά τούς έγκρεμισώ. "Ανοίγει λοιπόν τόν άγανές του στόμα έκείνος ό φοβερός δράκων· δοκιμάζει νά τόν καταπῇ, μά φοβεῖται νά μή καταφλεχθῇ από την λαμπρότητα όπου εφώτιζε την ψυχην τοῦ 'Οσίου. "Οθεν άρχίζει ό άνθρωποκόπος νά τόν πιπλᾷ με την οὐρανόν του, διά νά τόν φονεύσῃ· αλλά βλέποντας τόν "Αγιον άνίκητον και άάσβεστον, ψάλλοντα μετά τοῦ Δαυΐδ. Βέλος νηπίων έγενήθησαν αἱ πληγαί τῶν άσεβῶν.» Καί στερεωμένον εις την παραγγελίαν τοῦ Χριστοῦ όπου λέγει. «Μή φοβεῖσθε από τῶν άποκτεινόντων τόν σῶμα, την δε ψυχην μή δυναμένων άποκτείνειν, ή μικρόν τι ζημιώσαν.» Καί εις τὰ ιερά έκείνα λόγια τοῦ Εὐαγγελίου τὰ λέγοντα: «'Ιδοῦ δέδοται υμῖν την έξουσίαν του πατεῖν ένανῶ όφρων, και σκορπίων, και επί πάσαν την δύναμιν τοῦ έχθροῦ»,

ταῦτα τὰ ιερά λόγια, λέγω, άκούων ό φοβερός έκείνος δράκων από τόν "Αγιον, όσαν με φαρμακεράς σάϊτας έπληρώθη, και έφυγε κατησχυμένος ως από πυρός διωκόμενος. "Ω τῆς άνδρείας τοῦ γενναίου στρατιώτου τοῦ Χριστοῦ! "Ω τῆς νίκης τοῦ άθλητοῦ! "Ω τῆς άδαιμονίας ψυχῆς τοῦ αγωνιστοῦ! "Ηλθεν ό πολέμιος ως δράκων, και έφυγεν ως λαγώς. "Ωρμησε νά πληρώσῃ, και έπληρώθη. "Εκαγχήθη, μά κατησχύνθη. "Υψώθη, μά έγκρεμίσθη· ότι, «ό ύψων έαυτόν, ταπεινωθήσεται· ό δέ ταπεινῶν έαυτόν, ύψωθήσεται»· και τοῖς ταπεινοῖς ό Κύριος, δίδει τὰ χαρίσματα αὐτοῦ, και αντιδοῦναι, τοῖς αὐτόν δοξάζοντας.»

"Ηλθε λοιπόν ό καιρός, νά τεθῇ τὸ φῶς επί την λυχνίαν· ό δόκιμος μαθητής, νά γίνῃ διδάσκαλος έκλεκτός· ό πῶν ύποτακτικός, μά γίνῃ προσετός πολλῶν μοναχῶν· και ό έν σπηλαίῳ κρυπτόμενος, νά κατασταθῇ έν μεγάλῳ Κοινοβίῳ ήγούμενος, διά νά λάμπῃ ως λαμπρός άστήρ, και νά φωτίξῃ πολλούς έσκοτισμένους με τὰ λαμπρά του έργα, και τās άρετάς, και νά οδηγῇ εις σωτηρίαν ψυχάς κοσμικῶν τε και μοναχῶν. Καί άρχινᾷ ό 'Ιερώτατος οὗτος Σίμων νά αναβαῖνῃ εις άποκαλύψεις και όπτασίας θαυμαστές. "Επειδή και εις μίαν νύκτα έκεῖ όπου προσήχητο, άκούει μίαν φωνήν, όπου έλεγε· «Σίμων, Σίμων, φίλε πιστέ και λάτρι τοῦ Υἱοῦ μου, εις φῶς τέθεικά σε μέγα». Καί πάλιν εις άλλην νύκτα βλέπει θέαμα φοβερόν· ήγουν, τοῦ εφαιέντο όσαν νά έξεκόπτετο ένας άστηρ οὐράνιος, και έστέκετο επάνω τῆς Πέτρας ταύτης, όπου είναι τὸ Μοναστήριον. Καί εκ τρίτου πάλιν εις άλλην νύκτα άκούει την αὐτήν φωνήν. "Ω τῆς άγγελίας! "Ω τῆς άγιότητος! "Ω τῆς καθαρότητος τοῦ 'Αγίου! διά μέσου τῆς όποιίας ήξιώθη νά διμυλῇ πρὸς αὐτόν ή Παναγία Παρθένος, και νά τόν ονομάξῃ τρεῖς φορές δοῦλον πιστόν, και λάτριν τοῦ Υἱοῦ της τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ. "Ω τῆς έλλάμψεως τοῦ νοός του! διά μέσου τῆς όποιίας ήλθεν εις όπτασίας και άποκαλύψεις Κυρίου, κατά τόν μέγαν Παῦλον. Καί καθὼς έκείνος ήρπάγη εως τρίτου οὐρανοῦ, και ήκουσεν άρρητα όήματα, ά οὐκ' έξόν ανθρώπῳ λαλῆσαι· οὕτω και ό Πατήρ ήμῶν Σίμων έν τῇ κυρία νυκτί τῶν Γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ, γενόμενος έν έκστάσει, τοῦ εφαιέντο πῶς εὐρέθη εις την Βηθλεέμ τῆς 'Ιουδαίας, και ήκουσε μελωδίαν "Αγγελικήν.

"Εγὼ άπορῶ, έν σώματι τάχα εὐρέθη εις την Βηθλεέμ, ή εκτός τοῦ σώματος; άραγε με τās αλ-

σθητάς ακοάς ήκουε τās άγγελικάς έκείνας φωνάς, ή με τās νοητάς; "Αληθῶς μέγα θαῦμα ήτο και έκείνο όπου έγινε εις τόν 'Αββακούμ όταν τόν ήρπασεν ό "Αγγελος Κυρίου από την 'Ιερουσαλήμ, και τόν έπήγεν εις την Βαβυλώνα εις μίαν στιγμήν, διά νά δώσῃ τροφήν εις τόν προφήτην Δαυΐδ, και πάλιν τόν ύπέστρεψεν εις την 'Ιερουσαλήμ. "Αν και τοῦ Παύλου ή άρπαγή νά έστάθῃ μεγάλη και θαυμαστή· όμοίως και τοῦ Προφήτου 'Αββακούμ· όμοιως και τοῦ 'Οσίου Πατρός ήμῶν Σίμωνος ή έκστασις δέν είναι κατωτέρα· διατι εὐρισκόμενος εις τὸ όρος τοῦ "Αθωνος εὐρέθη έν έκστάσει εις την Βηθλεέμ τῆς 'Ιουδαίας· και ήκουσε τούς άγγέλους ύμνους και τās δόξολογίας. Καί αν ό μακάριος Παῦλος δέν ήξευρε την άρπαγήν του, αν ήτο με τὸ σῶμα, ή εκτός τοῦ σώματος· πῶς δυνατόν ήμεῖς οἱ εὐτελεῖς και άνάξιοι νά καταλάβωμεν την έκστασιν τοῦ 'Αγίου τούτου;

Θαῦμα μέγα έδειξαν οἱ άγιοι "Αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ, όταν εις μίαν στιγμήν άρπάζοντες από τὰ βάθη τῆς θαλάσσης τὸ πάληκαρι έκείνο, τὸ έφεραν εις τὸ μέσον τῆς "Εκκλησίας τῆς βασιλικῆς Μονῆς τοῦ Δοχειαρίου όμοῦ με την δεδεμένην πέτραν εις τόν λαμόν του. "Ομοῦ δέν είναι μικρότερον θαῦμα και τοῦτο τοῦ 'Αγίου όταν ό μοναχός όπου έγκρεμίσθη από τῶν ὅσων φρονήσεων τούς μαστόρους έφυλάχθη άβλαβής· και τὸ μὲν πάληκαρι έκείνο από τόν φόβον του δέν εἰδύνατο νά διμυλῇ, εις τόν καθηγούμενον όπου τόν έρωτοῦσεν· ό δέ μοναχός οὗτος δυναμωθείς από τās εὐχάς τοῦ 'Αγίου, οὐ μόνον δέν εφοβήθη, άλλ' έρχόμενος από τὸ μέγα χάος ύγνῆς, και βαστώντας εις τὸ έν χερί τὸ κροντήρι, και εις τὸ άλλο τὸ ποτήρι, κινᾷ πάλιν τοῖς μαστόροις με χαριέστατον πρόσωπον. "Ω τῆς έξυτάτης βοηθείας τοῦ 'Αγίου! Καί ποῖος νά μή θαυμάσῃ· ποῖος νά μή εκπλαγῇ; Θαῦμα αληθῶς ήτο μέγα, και έκείνο όπου έτέλεσεν ό άγιος Νικόλαος, και εὐτέρωσεν από τόν βυθόν τῆς θαλάσσης έκείνον τόν χριστιανόν, όστις εις καιρὸν φουρτούνας έμπερθευθεῖς από τὰ σχοινία έπεσεν εις την θάλασσαν· μά και τοῦτο τοῦ 'Αγίου Σίμωνος δέν είναι μικρότερον.

Κτίζεται λοιπόν τὸ 'Ιερὸν τοῦτο Μοναστήριον ή νέα Βηθλεέμ με τοιαύτας άποκαλύψεις· με τοιαῦτα θαῦματα· λάμπει ως πύρινος στύλος ό άγιος Σίμων· συναζονται Μοναχοὶ πολλοί· διδάσκονται τόν δρόμον τῆς άρετῆς, και ζῶσιν όμοῦ με τόν οδηγόν των ως "Αγγελοι επί γῆς· με άγρυπνίας, με προσευχάς, και άλλας άρετάς, φυ-

λάττοντες τὸ κατ' εἰκόνα, και καθ' όμοίωσιν άλλόβητον, άπαράτρεπτον, άβλαπτον.

ΜΕΡΟΣ Β'.

Εἰς τόν καιρὸν τῆς θείας μεταστάσεως τῆς Παναγίας Παρθένου ως έπρόκειπον εις την ταφήν τὸ πανήγιον έκείνο και Θεοδόχον σῶμα οἱ άγιοι "Απόστολοι με ύμνους, και φῶδας πνευματικάς, άκούσαντες οἱ φθονεροὶ έβραιοὶ τοῖς άγγελικαῖς έκείνους και άποστολικαῖς ύμνους, όρμησαντες όσαν θηρία άγρια εζήτουν νά έγκρεμίσουν τόν κράββατον. "Ενας δέ τῶν άλλων ό αὐθαδέστερος, φεῦ τῆς τόλμης! έπειδή ώρμησε και έπίασε τόν ιερὸν κράββατον νά τόν έγκρεμίσῃ, παρευθὺς άοράτως "Αγγελος Κυρίου άπέκοψε τās χεῖράς του, αἱ όποῖαι και έμειναν κρεμύμεναι εις τόν κράββατον, τοῖς δέ λοιποῖς έπάταξεν άορασία. Παρόμοιον συνέβη και εις τοῖς Σαρακηνοῖς έκείνους όπου ήλθον νά κακοποιήσουν τόν "Αγιον· οἱ όποιοι έπειδή ώρμησαν κατά τοῦ 'Αγίου, και εις εἰς αὐτῶν ό φρονικώτερος τῶν άλλων και αὐθαδέστερος, έπειδή εγρύμωσε τὸ ξίφος διά νά κόψῃ την ιερὰν έκείνην κεφαλὴν, εὐθὺς ή μὲν χεὶρ τοῦ αὐθαδούς έμεινε κατά-ξηρος κρεμαμένη· οἱ δέ λοιποὶ έντεφλώθησαν άπαντες. Οἶδε γάρ Κύριος, οἶδε δοξάζει τοῖς αὐτόν θεραπεύοντας. Καί φυλάσσει ό Κύριος τās ψυχὰς τῶν δούλῶν αὐτοῦ.

Οὕτω λοιπόν, καλῶς και θεαρέστως ποιμένας την λογικήν του ποιμνὴν ό "Αγιος, και διδάξας τοῖς μαθητάς του, και εις τελειωτάτην άρετήν καταντήσας, ἀπῆλθεν εις τās οὐράνιους μονάς· εις την μητρόπολιν τῶν πρωτοτόκων, τηρήσας τὸ κατ' εἰκόνα, και καθ' όμοίωσιν, καθάρων και άλλόβητον, και ψάλλον μετὰ παύλῳ σίας. «'Ιδοῦ έγὼ και τὰ παιδιά, αἱ μοι έδοκεν ό Θεός». "Η δέ μακαρία του ψυχῇ ἀπῆλθε συνοδευομένη με τούς άγίους "Αγγέλους, όν τόν βίον ἐπὶ γῆς έμμήισατο· την όποιαν ύπέδέχθησαν οἱ "Απόστολοι· προεπήνθησαν οἱ Προφῆται· την εὐνοχάρισαν οἱ Διδάσκαλοι· οἱ 'Ιεράρχαι οἱ Μάρτυρες· οἱ "Οσιοι· οἱ Δάσκαλοι. "Ω πανήγυρις πνευματικῇ και χαριόσυνος όπου έγινε την σήμερον εις τόν οὐρανόν, εις την ανάβασιν τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ άγίου Σίμωνος. "Ολα τὰ τάγματα τῶν έπουρανίων "Αγγέλων έσοζήθησαν· όλα αἱ τάξεις τῶν "Αγίων έώρτασαν, όν τόν βίον, κατά τὸ δυνατόν έμμήισῃ.

Εἶπεν ό 'Αβραάμ την φιλοξενίαν εις ὅλην

του την ζωήν· την παραδόσεως και εἰς τοὺς υἱοὺς του, καὶ ἑγγόνους του· μὴ ἄραγε δὲν τὴν εἰχε καὶ ὁ ἅγιος Σίμων;· ναι βέβαια. Διὰ τὴν κτίσιν ταύτην τὴν νέαν Βηθλεὲμ, τὴν παρέδωκε καὶ εἰς τοὺς μαθητάς του· ἀπὸ τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ἔλαβαν οἱ ξένοι καὶ οἱ πτωχοὶ οὐδὲν νὰ μὴ τρώγουν ψωμί. Καὶ ἂν ὁ Ἀβραάμ ἔτρεφε μόνον τοὺς ξένους καὶ ὁδοιπόρους κατὰ τὸ σῶμα· ἄλλ' αὕτη ἡ νέα Βηθλεὲμ τρέφει τοὺς εἰσερχομένους, καὶ κατὰ τὸ σῶμα, καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν· Ἐπειδὴ, καθὼς μὲ τὸν ἄρτον, τρέφεται τὸ σῶμα, ἔτι καὶ μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θείων Γραφῶν, καὶ τῆς θείας μυσταγωγίας, τρέφεται καὶ ἡ ψυχὴ. Ὁ Ἀβραάμ, ἐφαίνοτο εὐεργέτης μόνον πρὸς ἐκείνους ὅπου ἤρχοντο πρὸς αὐτόν· αἱ δὲ θείαι λειτουργίαι καὶ ἱεραὶ προσευχαὶ αἱ καθ' ἡμέραν γινόμεναι εἰς ταύτην τὴν νέαν Βηθλεὲμ, προσεῖον σωτηρίαν εἰς ἅπαντας τοὺς εἰσεβείς καὶ ὁρθοδόξους ζωντάς τε καὶ τεθνεώτας.

Ἐβλέπον οἱ Προφῆται τὰ μακράν, καὶ προέλεγον τὰ μέλλοντα. Εἶχε καὶ ὁ ἅγιος Σίμων τὸ προορατικὸν χάρισμα καὶ διορατικὸν μὲ τὸ ὅποιον ἐπρόλεγε τὰ μέλλοντα, καὶ ἔβλεπε τὰ πόρρω ὡς παρόντα. Ἀφῆσαν οἱ Ἀπόστολοι τὰ πάντα καὶ ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ καὶ ἀπὸ ἀλκιῆς ἰχθύων, ἔγιναν ἀλκιῆς τῶν ἀνθρώπων. Ὁμοίως καὶ ὁ ἅγιος Σίμων, ἐθὺς ἐπὶ ἡρώων τὴν εὐαγγελικὴν φωνὴν τὴν λέγουσαν. «Ὅστις θέλει ὁπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Εὐθὺς χωρὶς προθεσμίας καιροῦ, ἔφησε γονεῖς, ἀδελφοὺς, συγγενεῖς, φίλους, τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ· ἐσώκωσε τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς ὑπόπτερός τις ἔφθασεν εἰς τοῦτο τὸ ἀγιώνυμον ὄρος τοῦ Ἀθῶνος, καὶ ἀντὶ νὰ κυβερνῇ ὁσπῆτι κόσμον, ἀνεδείχθη προστάτης πολλῶν Μοναχῶν. Ἐδῶκεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸς τοὺς ἱεροὺς αὐτοῦ Ἀποστόλους χαρίσματα, ἵνα ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν· μὰ τάχα ἦσαν ὑστερημένοι τῆς τοιαύτης χάριτος καὶ ὁ ἅγιος Σίμων; δὲν ἐπετίμησε τὸν σχολιὸν ἐκείνον δράκοντα, ταῦτόν εἰπὼν τὸν ἴδιον διάβολον, ὅπου ἦλθεν εἰς τὸ σπῆλαιον νὰ τὸν θανατώσῃ, καὶ ἔφηνεν ὡς ὑπὸ πυρὸς διωκόμενος; δὲν ἠφανίσθη παρρηθὺς;

Θαύμα μέγα κατὰ ἀλήθειαν ἦτο ἐκεῖνο, ὅπου αἱ σφαῖραι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων λάτρευον τοὺς ἀσθενεῖς· μὰ δὲν ἦτο μικρότερον καὶ τοῦτο τοῦ Ὁσίου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εὐθὺς μόνον

ὁποῦ ἐπεκαλέσθη ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς τῆς Σερβίας Ἰωάννης Οὐγγεῖλος, λατρεύει τὸ θυγάτριόν του ἀπὸ τὸ δαιμόνιον. Ἀνίσως λοιπὸν μοναχὴ ἡ ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἁγίου ἐδίωκε πονηρὰ πνεύματα, καὶ λάτρευεν ἀσθενεῖς, πόσῳ μᾶλλον ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου, καὶ ὁσὶα του ἤθελε τελέσουν τέτοια καὶ μεγαλῆτερα θαύματα;

Καὶ εἰς ἐκεῖνος ὁποῦ ἐπιστρέψῃ ἓνα ἁμαρτωλὸν ἐκ τῆς ἁμαρτίας πρὸς τὴν ἀρετὴν, λαμβάνει συγχώρησιν τῶν πολλῶν του ἁμαρτιῶν, πόσῳ μᾶλλον νὰ ἐδοξάσῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἅγιος Σίμων ὁποῦ μὲ τὴν καθαρότητα, μὲ τὴν ὁσότητα, μὲ τὴν ὑπερηλικίαν, μὲ τὴν ἀρετήν, ὁποῦ δὲν ἐπέστρεψεν ἓνα καὶ μόνον ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ μυρίους, μὲ τὰς συνετάς του παραίνεσεις, μὲ τὰ καλά του παραδείγματα καὶ μὲ τὰ λαμπρὰ του κατορθώματα ὁποῦ ἐλαμπαν ὡς τὸ φῶς; καὶ ὅχι μόνον ἐπέστρεψεν, ἀλλὰ καὶ ἐπιστρέφει, καὶ θέλει ἐπιστρέφει ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Καὶ ἀπὸ ταῦτα ὅλα, πόσῳ ἄραγε παρόντιον συμπεραίνεται νὰ ἀπέκτησεν ὁ Ἅγιος πρὸς τὸν Θεόν; Βέβαια πολλὴν καὶ μεγάλην. Στοχασθῆτε ἀπὸ τὸν καιρὸν ὁποῦ ἔκτισε ταύτην τὴν νέαν Βηθλεὲμ, τόσοι ἁμαρτωλοὶ νὰ ἦλθον, ὅσων ἐμένα εἰς τοῦτόν τὸν εὐδὸν λιμένα τῆς σωτηρίας, ἕως τὴν σήμερον; καὶ πόσοι πάλιν θέλει ἔλθουν ἕως τέλους; Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ἀσκούμενοι Πατέρες, πόσους χριστιανοὺς ἐδίδωσαν, πόσους ἐκείνους ὁποῦ ἔρχονται ἐδῶ χάριν προσκυνήσεως, ὅσων καὶ ἐκείνους ὁποῦ διορθῶνται, ὅταν ἐξερχονται εἰς τὰ ταξείδια χάριν ἐξομολογήσεως τῶν χριστιανῶν, καὶ χάριν κυβερνήσεως τοῦ Ἱεροῦ τούτου Μοναστηρίου;

Τὰ ὅποια ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, ὅλα αὐτὰ αἱ καλωσύναι, πρὸς τὸν Ἅγιον ἀναφέρονται. Καὶ ἐκ τούτων πάντων, ὡς ἐρωτῶ, ἡμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε, εἰς ποῖον ὕψος δόξης ἀνελύσθη; πλὴν ἂν ὑμεῖς ὡ ἀκουαὶ μου δὲν μὴ ἀποκρίνησθε, αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου, μὴς δίδει τὴν ἀπόκρισιν λέγον. «Ὅς ἂν ποιῇ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν». Ζῇ λοιπὸν, ἔτι καὶ ἀλήθειαν ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, ἔτι καὶ εἶναι μέγας εἰς τὸν οὐρανόν. Ζῇ εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν πρωτοτόκων· ἔτι εἰς τὴν Βασιλίαν τῶν οὐρανῶν δεδοξασμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ τὰς πολλὰς του ἀρετάς, διὰ τὰ μεγάλα του κατορθώματα, διὰ τὰς ψυχωφελεῖς του νοουθεσίας, μὲ τὰς

ὁποίας, ἁμαρτωλοὺς πολλοὺς, ὡς ἐμέ, ὑπέστρεψεν εἰς μετάνοιαν, τοὺς δὲ ἐναρέτους, προθυμότερους κατέστησεν.

Ποῖα γλῶσσα λοιπὸν δύναται νὰ ἐπαινήσῃ τοιοῦτον Ἅγιον μέγαν κατ' ἄξιον; τίς δύναται νὰ παραστήσῃ τὰ ἡρώϊκά του κατορθώματα; Ἀληθῶς οἱ ἅγιοι Μάρτυρες ἔχουσιν τὰ ἁγία των αἵματα διὰ πικρῶν βασανιστηρίων παιδευόμενοι ἀπὸ τοὺς δούλους καὶ ὑπηρέτας τοῦ διαβόλου, Μαξιμιανόν, Διοκλητιανόν, Λέσιον, Τουλιανόν, καὶ τοὺς λοιπούς. Ἀμὴ ὁ ἅγιος Σίμων ἐπληρώθη, ἐπαιδεύθη, καὶ ἐτραυματίσθη ἀπὸ τὸν ἴδιον διάβολον, ὁποῦ ἐσηματίσθη εἰς μέγαν δράκοντα. Λοιπὸν δὲν εἶναι ὁ Σίμων ὑστερημένος καὶ τῶν μαρτυρικῶν στεφάνων εἰς τὴν Βασιλίαν τῶν οὐρανῶν. Καὶ ἂν πολλοὶ ἀσκηταὶ καὶ ἅγιοι ἔφθασαν εἰς τὸ τέλειον τῆς ἀρετῆς, ὅσον τὸ δυνατόν ἀνθρώπων, Ἀντώνιος, Σάββας, Εὐθύμιος, Ἀθανάσιος, τῆς μεγίστης Λαύρας, μὲ τοὺς τοιοῦτους συναριθμεῖται καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, τοὺς ὁποίους ἐδόξασεν ὁ Θεὸς οὐ μόνον εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπουράνιον, τὴν ὁποίαν ζῶσιν αἰώνως οἱ Δίκαιοι.

Καὶ ἂν ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δοξάσῃ τὰ ἅγια λείψανα τῶν ἁγίων, μὲ πολλὰ προτεγήματα, νὰ ἐπιτελοῦν μεγάλα θαύματα, νὰ λάτρευον πᾶν ἀνίατα, καὶ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ νὰ ἀναβλύσουν καὶ μύρον, ὅσων τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, τοῦ ἁγίου Νεῖλου, ὁποῦ ἐκοιμήθη ἐπάνω εἰς τὸ σπῆλαιον ὁποῦ εὐρίσκεται κοντὰ εἰς τὸ λεγόμενον Καραβοστάσιον· τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ κτίτορος τῆς βασιλικῆς Μονῆς τοῦ Χιλιαταρίου καὶ ἄλλων ἁγίων, σπανίων ὅμως. Ἀλλὰ τὸ λείψανον τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος δὲν ἔμεινε ἄμοιρον τῆς τοιαύτης χάριτος, ἀλλὰ ἀνέβλυσε καὶ αὐτὸ μύρον ὅπου λάτρευεν ἀσθενεῖας, καὶ ἐκαθάριζε λέρας ψυχικάς τῶν μετ' εὐλαβείας αὐτοῦ χροισμένων. Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶδε δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας. Ἐδόξασε λοιπὸν ὁ Θεὸς τὸν Ἅγιον Σίμονα μεγάλως καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ μετὰ πάντων τῶν Ἀγίων καὶ ἐν τῇ γῇ.

Ἄλλ' ὦ συνάδελφοι καὶ Πατέρες, φιλέοργον σύστημα, ὅσοι μετ' εὐλαβείας εἰς τὴν ἐτήσιον μνήμην τοῦ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος ἐφάντη μετὰ τοῦ λόγου μου συμπανηγυρισταί, μακαρίζω τὴν ἐλλαβητικὴν σας διάθεσιν. Ἐπαινῶ τὸ πρόθυμον τῆς καλῆς σας γνώμης. Ἐστὲ λοιπὸν βέλαιοι ὅσοι ἐστάθητε εἰς τὴν ἀγρυπνίαν, καὶ εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν, πῶς θέλετε

ἀπολαύσει τὰς ἱεράς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Ἁγίου. Αὐτὸς ἀδιαλείπτως πρεσβεῖται ὑπὲρ ἡμῶν τῇ ἁγίᾳ Τριάδι, καὶ διὰ νὰ εἰσακουσθῇ, χρειάζεται νὰ τὸν μνησθῶμεν καὶ ἡμεῖς, ὅσον τὸ δυνατόν· τοῦτο τὸ ἴδιον ζητεῖ ὁ ἅγιος Σίμων ἀπὸ ἡμᾶς, ὅπου ἐξήκει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, μετὰ δεήσεως ἀπὸ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ διδασκομένους. Ὅθεν καὶ ἔλεγε. «Παρακαλῶ σὺν ὑμῖς ἀδελφοί μου μνηστῆται μου γίνεσθε». Ὁμοίως καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων βοᾷ πρὸς ἡμᾶς τὰ πνευματικὰ τέκνα του. Παρακαλῶ ὑμᾶς τέκνα μου· ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ, μνηστῆται μου γίνεσθε. Ἄς μνησθῶμεν λοιπὸν τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν πνευματικόν, εἰς τὴν ἄνοιαν τῶν κοσμικῶν πραγμάτων, εἰς τὴν ἐγκράτειαν τῶν παθῶν, εἰς τὴν ἀνυπόκριτον ὑπακοήν, εἰς τὴν εὐλάβειαν καὶ ὑποταγὴν πρὸς τοὺς προσετώτας, εἰς τὰς νηστείας καὶ ἀγρυπνίας, εἰς τὸ χαρμόσυτον πένθος, εἰς τὴν καθαρὰν καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην, εἰς τὴν ὑποποιὸν ταπεινώσιν· καὶ τέλος πάντων, εἰς τὴν ἀπαρσάλευτον φύλαξιν τῶν θείων ἐντολῶν· ὑπὸ μόνον ἐκείνους μέχρι θανάτου εἰς τὰς παραδόσεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, εἰς τὰ εἰσεβῆ δόγματα τῶν ἁγίων ἐκτὰ Συνόδων. Ὅσα παρελάβομεν ἐκ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, Προφητῶν, καὶ Λειτουργῶν, νὰ τὰ φυλάττωμεν ὡς λόγια Θεοῦ. Ἐπειδὴ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐλάλησε διὰ Προφητῶν, Ἀποστόλων, καὶ Συνόδων ἁγίων. «Ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ ἀκούει· λέγει ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἁγίους αὐτοῦ Μαθητάς· καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμέ ἀθετεῖ· ὁ δὲ ἐμέ ἀθετῶν, ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με». Καὶ πάλιν· «ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου, οὐ μὴ παρελθῶσιν».

Πρὸς τοῦτους ἀδελφοί μου καὶ πατέρες, ὅταν μελετῶμεν νὰ μεταλάβωμεν τὰ ἄχραντα μυστήρια, νὰ ἐτοιμαζόμεθα καθὼς πρέπει, μὲ ἐξομολόγησιν ἀποφράσεων· νὰ κατακρίνωμεν τὸν ἑαυτόν μας ἐνώπιον Θεοῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ μας· καὶ ὅχι νὰ λέγωμεν πῶς ὁ τάδε με ἔπαισε, καὶ ὁ τάδε με ἐπαράκλινε, καὶ ὁ τάδε ἦτο ἡ ἀφορμὴ. Τὸς ἰδικὰς μας ἁμαρτίας ὡς λέγωμεν, καὶ οὐχὶ τῶν ἄλλων· «λέγε πρῶτος τὰς ἁμαρτίας σου, ἵνα δικαιωθῇς»· τὰς ἰδικὰς σου καὶ οὐχὶ τῶν ἄλλων. Ἡμάρτηκα, ἔλεγε ὁ Δαβὶδ τῷ Κυρίῳ μου. Βλέπετε πῶς εἰς τὴν ἐξομολόγησίν του ὁ Προφήτης δὲν ἀναφέρει ἄλλο πρόσωπον; Ἄς λέγωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς με αὐτόν. «Ἀμαρτίαν ἐμίσησα, καὶ ἐβδελύξαμην»· ὡς πενθῶμεν καὶ ὡς ἐκχέομεν δάκρυα, καθὼς ἐκεῖνος ἔβρεχε καθ' ἡμέραν.

κάστην νύκτα τὴν στροφὴν τοῦ μετὰ τὰ δάκρυά του· ὡς ἐλεῶμεν τοὺς πτωχοὺς, διατὶ ἡ ἐλεημοσύνη καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν. Ὡς ἐτοιμάζωμεν λοιπὸν τὸν ἑαυτὸν μας, ὅσον δυνάμεθα· διατὶ ὅποιος μεταλαμβάνει ἀναξίως ἀντὶ τὰ φωτισθῆ, κατακρίνεται· πῦρ γὰρ ὑπάρχει ἡ θεία μετάδοσις τοὺς ἀναξίους φλέγον. Πῦρ ὑπάρχει ἡ θεία μετάληψις, καὶ κάμνει δύο ἐνεργείας, τοὺς μὲν φωτίζει, τοὺς δὲ φλογίζει. Καθὼς καὶ ἡ βαβυλωνία ἐκείνη κάμνος, τοὺς μὲν καθαροὺς καὶ ἁγίους τρεῖς Παῖδας ἐδρόσισε, τοὺς δὲ ἀσεβεῖς Χαλδαίους κατέφλεξεν. Οὕτω καὶ τὰ ἅγια μυστήρια, τοὺς μὲν ἀξίως αὐτὰ μεταλαμβάνοντας, δροσίζει, φωτίζει, ἁγιάζει, καὶ ἀξιους τῆς αἰωνίου ζωῆς κατασταίνει, καὶ μετὸν ἴδιον Χριστὸν τοὺς ἐννώνει· τοὺς δὲ ἀναξίως μεταλαμβάνοντας καταφλέγει, καὶ ἀσθενείας καὶ θάνατον εἰς αὐτοὺς προσενεῖ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον ὁποῦ λέγει. «Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἀρρώστοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί». Τοῦτέστιν ἀπονησχοῦναι διατὶ μεταλαμβάνουσιν ἀναξίως· ἐμετάλαβε καὶ ὁ βέβηλος καὶ μεμολνσμένος Ἰούδας, ἀλλὰ εἴποτε δὲν τὸν ὠφέλησε, μάλιστα δὲ τοῦ ἐγένεν ἡ μετάδοσις εἰς περισσοτέραν κατακρίσιν· διὰ τοῦτο

ἀπελθὼν, ἀπήγγετο. Ἐκείνον τὸν Ἰούδα μμεῖται ἐκείνος ὁποῦ μεταλαμβάνει ἀναξίως. Διὰ τοῦτο, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ὅταν ἐτοιμαζόμεθα νὰ μεταλάβωμεν τὰ ἅγρια μυστήρια, ὡς δοκιμάζωμεν τὸν ἑαυτὸν μας πρότερον· ὡς ἀπορορίπτωμεν τὰ φορτία τῶν ἁμαρτιῶν μας διὰ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως· ὡς καθαρισθῶμεν διὰ τῆς ἐλεημοσύνης· «δότε γὰρ φησὶν ὁ Κύριος, τὰ ἐνόντα ὑμῖν, καὶ πάντα ὑμῶν ἔσται καθάραι». Ὡς ἐκπλύνωμεν τὴν ψυχὴν μας μετὰ τὰς πηγὰς τῶν δακρύων μας· Ὡς καὶ ὁ ἐν σπηλαίῳ γεννηθεὶς Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν, διὰ πρεσβειῶν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος, ἐν μὲν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ, ἀξίωση ἡμᾶς εἰς ἔτη πολλὰ νὰ ἐστιάζωμεν τὰ ἐνδοξα αὐτοῦ γενέθλια, καὶ τὴν ταῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος πανήγυριν· ἐν δὲ τῇ μελλούσῃ, γὰρ μᾶς ἀξίωση μετὰ πάντων τῶν δικαίων νὰ ζήσωμεν τὴν αἰώνιον καὶ ἀτελείωτον ζωὴν, τὴν ὁποίαν ζῶσιν οἱ δίκαιοι. «Δίκαιοι γὰρ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσιν»· εἰς δόξαν τοῦ ἀναρχοῦ αὐτοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ ὁμοουσίου αὐτοῦ Πνεύματος Ἀγίου.

